Clive Cussler

Vixen 03

Let do zapomnění

Copyright © Clive Cussler Enterprises, Inc., 1978
All rights reserved.
By arrangements with Peter Lampack Agency, Inc.
551 Fifth Avenue, Suitě 2015, New York, NY 10276-0187 USA
Translation © Jiří Hora, 1994
ISBN 80-85491-64-8

Buckley Field, Colorado - leden 1954

Letadlo Boeing C-97 Stratocruiser vypadal jako krypta. Tento dojem měla na svědomí snad studená zimní noc nebo možná ledový rubáš na křídlech a na trupu z nahromaděného, v prudkých poryvech větru stále přibývajícího sněhu. Nepříjemný chlad zdůrazňovala světla probleskující ochranným sklem pilotní kabiny a míhající se stíny čety mechaniků a údržbářů.

Major vojenského letectva Spojených států Raymond Vylander si však ničeho z toho nevšímal. Mlčky pozoroval odjíždějící, v bouřlivé temnotě noci mizející cisternu s pohonnými látkami. Když od zadní části velkého, velrybě podobného břicha letounu byla odsunuta nakládací rampa, dveře nákladního prostoru se pomalu zavřely a zaclonily obdélník světla dopadajícího na těžkotonážní vidlicový vysokozdvižný vozík. Major lehce zvedl hlavu a upřeně se zadíval na dvě řady bílých světel lemujících jedenáct tisíc stop dlouhou rozjezdovou dráhu vojenského námořnictva Buckley Naval Air Station táhnoucí se po coloradské pláni. Světla jako přízraky ubíhala do noční tmy a postupně za závojem padajícího sněhu slábla.

Major pak věnoval pozornost své unavené tváři odrážející se v okenní tabuli. Čepice nedbale posunutá dozadu odkrývala hustý pramen tmavohnědých vlasů. Ramena měl nahrbená dopředu jako atlet čekající na výstřel startérovy pistole. Průhled okenní tabulí přes vlastní obraz na zasklený kokpit letadla v pozadí způsobil, že se bezděčně otřásl. Zavřel oči, aby tuto scénu uložil hluboko do paměti, pak se střízlivě rozhlédl po místnosti.

Admirál Walter Bass, sedící na okraji psacího stolu, obratně složil meteorologickou mapu, kapesníkem si otřel čelo a hlavou pokynul Vylanderovi.

„Od východních svahů Skalistých hor se blíží frontální porucha. Z clony mraků byste měli vypadnout někde nad velkým vodním předělem Continental Divide."

„Ovšem za předpokladu, že se mi toho bachratého ptáka podaří zvednout ze země."

„Vy to zvládnete."

„Dostat do vzduchu těžké letadlo s plnými nádržemi pohonných hmot a s nákladem o váze sedmdesát tisíc liber uprostřed blizardu, s bočním větrem o síle třiceti uzlů, z letiště v nadmořské výšce pět tisíc stop není zrovna zábavné estrádní číslo."

„Všechny možné eventuality byly vzaty v úvahu," řekl odměřeně Bass. „Letadlo byste měl odlepit od země tři tisíce stop před koncem rozjezdové dráhy."

Vylander klesl na židli jako splasknutý balón. „Pane admirále, má cenu riskovat krky mé posádky? Co je pro válečné námořnictvo Spojených států ksakru tak zatraceně životně důležité, aby bylo nutné uprostřed noci z ničeho nic vytáhnout letadlo vojenského letectva k přepravě jakýchsi odpadků na nějaký ostrov v Tichém oceáně?"

Bass v prvém okamžiku zrudl, okamžitě se však uklidnil. Když pak promluvil, byla jeho slova mírná, skoro jako by se omlouval. „Majore, ono je to všechno až trapně jednoduché. To, co vy nazýváte odpadky, je ve skutečnosti náklad té nejvyšší důležitosti určený pro nanejvýš utajované zkoušky. Nu, a protože v okruhu tisíce mil byl jedině váš Stratocruiser schopen požadovaný úkol splnit, dalo vojenské letectvo souhlas k jeho přechodnému zapůjčení válečnému námořnictvu. Vás a vaši posádku jsme dostali nádavkem k letadlu. To je k celé záležitosti všechno."

Vylander se na Basse pronikavě podíval nevěřícným pohledem. „Pane admirále, nechci aby to vyznělo jako neposlušnost nebo nedostatek kázně, ale to přece nemůže být určitě všechno, to rozhodně ne, ani zdaleka."

Bass obešel psací stůl a posadil se. „Od vás se očekává, že tento let budete považovat za zcela běžný rutinní let, nic jiného."

„To bych velice rád, pane, pokud ovšem kápnete božskou a poučíte mne, co je v těch barelech v nákladním prostoru mého letadla."

Bass se vyhnul Vylanderovu pohledu. „Lituji, je to materiál podléhající nejvyššímu stupni utajení."

Vylander dovedl rozpoznat okamžik, kdy se musí podrobit. Unaveně vstal, sebral plastikový šanon s letovým plánem a s mapami a vykročil ke dveřím. Než je otevřel, váhavě se zastavil a obrátil se se slovy. „V případě, že budeme muset nouzově přistát…"

„To nesmíte!“ vykřikl Bass a vážně dodal. „Vznikne-li během letu nějaká výjimečná, nepředvídaná okolnost, slétnete dolů do nezalidněné oblasti.“

„To chcete po mně příliš mnoho.“

„Já vám to neříkám jako zdvořilou prosbu; dávám vám to jako rozkaz! Mezi odletem odsud a přistáním v místě určení nesmíte ani vy, ani vaše posádka opustit letadlo ani za těch nejextrémnějších okolností.“

Vylander se zamračil. „Tím je řečeno vše.“

„Ještě něco.“

„A sice?“

„Zlomte vaz,“ řekl Bass rty úzce sevřenými v nic neříkajícím úšklebku.

Právě ten úšklebek se Vylanderovi ani trochu nelíbil. Otevřel dveře a bez jediného slůvka vyšel do chladného vzduchu.

Vylanderův druhý pilot poručík Sam Gold soustředěně studoval letový program v pilotní kabině s hlavou skloněnou tak hluboko, že ji měl dobrou stopu níž než opěrka hlavy, vlevo za ním si navigátor kapitán George Hoffman nervózně pohrával s úhloměrem z umělé hmoty. Když Vylander vešel dveřmi v přepážce nákladového prostoru, nikdo mu nevěnoval ani tu nejmenší pozornost.

„Kurs máš už zakreslený?“ zeptal se Vylander Hoffmana.

„Všechnu přípravnou dřinu provedli odborníci námořnictva. Nemohu však říci, že souhlasím s jejich volbou trasy letu, pokud jde o krajinu. Nutí nás totiž letět přes nejpustší a nejméně obydlená území západního části Spojených států.“

Hoffman si všiml ustaraného výrazu, který po jeho slovech přeletěl přes Vylanderovu tvář. Major se přes rameno podíval na obrovské kovové barely, jež byly popruhy připoutané k podlaze nákladového prostoru, a snažil se domyslet si jejich obsah.

Z přemítání ho vyrušil palubní inženýr vrchní seržant Joe Burns, jehož kamenná tvář napodobující Bustera Keatona zvědavě vykukovala mezi dveřmi. „Všechny jsou pevně zavřené a připravené k letu do modravých dálek, pane majore.“

Vylander přikývl, aniž by jen na okamžik odvrátil pohled od zlověstně vypadajících barelů. „Okay, vydejme se tedy na cestu s tím kabinetem hrůzy.“

První motor se protočil a se zakašláním se probudil k životu rychle následován zbývajícími třemi. Po spuštění pomocné motorové jednotky a odtažení brzdicích klínů zpod kol začal Vylander s přetíženým letadlem rolovat ke konci hlavní rozjezdové dráhy. Když členům ozbrojené stráže a údržbářské čety začal do zad foukat vítr zvířený vrtulemi, obrátili se a rychle spěchali do tepla nedalekého hangáru.

Admirál Bass stál v buckleyské kontrolní věži a pozoroval těhotného, brouku podobného Stratocruisera, který pomalu přejížděl sněhem bičované letiště. V ruce svíral telefonní sluchátko a tiše do něho mluvil.

„Můžete informovat pana prezidenta, že Vixen 03 se připravuje ke startu.“

„Kdy odhadujete, že tam asi doletí?“ zeptal se stroze ministr obrany Charles Wilson.

„Vezmeme-li v úvahu nutnou zastávku kvůli natankování pohonných hmot v Hickam Field na Havaji, měl by Vixen 03 v prostoru uvažovaných zkoušek přistát přibližně ve čtrnáct hodin washingtonského času.“

„Ike nás pozval na zítřek na osm hodin. Trvá na podrobném seznámení s chystaným pokusem a na plynulém podávání zpráv o průběhu letu.“

„Bez prodlení odletím do Washingtonu.“

„Pane admirále, jistě vám nemusím podrobně vysvětlovat, co by se stalo, kdyby se letadlo zřítilo poblíž některého velikého města nebo dokonce přímo do města.“

Bass se při té hrozné představě jenom na dlouho rozpačitě odmlčel. „Pane ministře, něco takového by se pro nás stalo děsivě hrůzostrašnou můrou, s kterou by nikdo z nás nechtěl a ani nemohl žít.“

***

„Hodnoty tlaku a točivý moment jsou mírně pod normálem," hlásil seržant Burns sledující s neústupnou horlivostí fretky přístroje na řídicím panelu.

„Stačí to k předčasnému ukončení letu?" s nadějí v hlase se zeptal Gold.

„Je mi líto, poručíku, nestačí. Motory s vnitřním spalováním nebudou v řídkém horském vzduchu Denveru pracovat stejně jako na úrovni moře. S přihlédnutím k nadmořské výšce odpovídají údaje na přístrojích letovým podmínkám."

Vylander se upřeně díval na asfaltovou rozjezdovou dráhu. Sněžení poněkud ustalo, a tak dohlédl skoro až do poloviny startovací dráhy na návěstní světla. Tep jeho srdce se začal zrychlovat, jako by se chtěl vyrovnat rychlým pohybům stěračů na čelním skle. Pane Bože, pomyslel si, vždyť ta dráha nevypadá o nic větší než plocha na palubě lodi určená ke společenské hře shuffle-board. Jako v transu natáhl ruku po příručním mikrofonu.

„Volám letištní věž v Buckley, tady je Vixen 03. Jsme připraveni ke startu. Konec."

„Dráha je vaše, Vixene 03," ozval se skřípavě ve sluchátku dobře známý hlas admirála Basse. „Rezervujte tam pro mě nějakou prsatou domorodku."

Vylander bez komentáře vypnul spojení, povolil brzdy a čtyři škrticí klapky posunul nadoraz.

C-97 strčil svůj baňatý nos do fičícího sněhu a začal se rozjíždět po dlouhém pruhu jízdní dráhy. Gold začal monotónním hlasem hlásit stoupající rychlost letounu.

„Padesát uzlů."

Velmi brzy se kolem nich mihlo osvětlené návěstí s velkou číslicí devět.

„Ke konci dráhy zbývá devět tisíc stop," zabručel Gold. „Pozemní rychlost sedmdesát."

Bílá světla po obou stranách rozjezdové dráhy začala pomalu po stranách křídel splývat v rozmazané čáry. Čtyřlisté vrtule poháněné na maximum burácejícími silnými motory Pratt&Whitney se zařezávaly do řídkého vzduchu a hnaly Stratocruisera dopředu. Vylander, svírající řídicí páku tak pevně, že mu zbělely klouby, nepatrnými pohyby rtů střídavě vyslovoval modlitby a kletby. „Sto uzlů … zbývá sedm tisíc stop."

Burns ani na okamžik nespouštěl pohled z řídicího panelu a pozorně sledoval každé zachvění ručiček měřicích přístrojů, připraven odhalit první známku nějaké poruchy. Hoffman nemohl dělat nic, jen bezmocně sedět a pozorovat rozplývající se a za nimi mizející rozjezdovou dráhu při rychlosti, která se mu zdála být až nepřiměřeně vysoká.

„Sto dvacet pět."

Vylander se začal rvát s řízením, když nebezpečně prudký boční vítr zaútočil na řídicí a nosné plochy letounu. Po levé tváři mu stékal pramínek potu a kapal mu do klína. S neochvějnou odhodlaností čekal na sebemenší náznak, že se letadlo začíná nadlehčovat, stále se však nemohl zbavit pocitu, že na střeše pilotní kabiny leží nějaká obrovská ruka a tlačí letadlo k zemi.

„Sto třicet pět uzlů. Rozloučili jsme se se značkou pět tisíc stop."

„Tak pojď nahoru, panenko, tak už se zvedni," úpěnlivě prosil Hoffman, když Goldova hlášení nabývala na rychlosti a následovala jedno za druhým.

„Jedno sto třicet pět uzlů. Zbývá tři tisíce stop," ohlásil a obrátil se k Vylanderovi. „Právě jsme minuli kritický bod návratu."

„Bezpečnostní faktor admirála Basse je tedy za námi," zabručel Vylander.

„Blíží se hranice dvou tisíc stop. Pozemní rychlost sto padesát."

Vylander už zahlédl červená světla na konci dráhy.

Stále měl pocit, jako kdyby řídil nějaký ohromný balvan. Gold bez přerušení pozoroval Vylandera a snažil se podle pohybů jeho loktů poznat okamžik, kdy řízením začne nutit letadlo ke stoupání. Vylander seděl klidně, bez sebemenšího pohybu, jako pytel portlandského cementu.

„Ach, Bože … tady je už značka jednoho tisíce stop … blíží se, blíží, je za námi."

Vylander zatlačil řídicí páku jemně dozadu. Skoro tři vteřiny, které se zdály být věčností, se nedělo nic. Teprve pak se s mučivou pomalostí letoun odpoutal od země a necelých padesát yardů před koncem rozjezdové dráhy se zvedl do vzduchu.

„Zasunout podvozek!" vykřikl chraptivě.

Trvalo několik tísnivých okamžiků, než podvozek zapadl do úložného prostoru a Vylander pocítil mírné zvýšení rychlosti.

„Podvozek zasunut a zajištěn," řekl Gold.

Startovací klapky byly zvednuty ve výšce čtyř tisíc stop a muži v kabině si úlevou oddechli, když Vylander naklonil letadlo a v mírné zatáčce je nasměroval k severozápadu. Světla blikající pod levým křídlem rychle mizela pod vrstvou mraků. Vylander se uklidnil teprve ve chvíli, kdy letová rychlost přestoupila dvě stě uzlů a výškoměr ukazoval tři tisíce pět set stop mezi letadlem a zemským povrchem.

„Nahoru, stále nahoru a pryč," povzdechl si Hoffman. „Nestydím se přiznat, že chvílemi byla ve mně malá dušička."

„Jsme na tom oba stejně," s rozšklebeným úsměvem řekl Burns.

Když Stratocruiser vyletěl z mraků a letový kurs k západu se ustálil nad Skalistými horami ve výšce šestnáct tisíc stop, Vylander pokynul Goldovi.

„Převezmi řízení. Půjdu zkontrolovat nákladový prostor."

Gold se na velitele se zájmem podíval, protože neměl ve zvyku předávat řízení letadla tak brzy po startu.

„Beru," řekl Gold a položil ruce na dvouramennou řídicí páku.

Vylander uvolnil bezpečnostní pásy a odešel do nákladového prostoru. Dveře pilotní kabiny za sebou pečlivě zavřel.

Napočítal třicet šest zářivě lesklých barelů z nerezavějící oceli pevně připoutaných k dřevěným špalkům paluby. Pozorně začal prohlížet jeden barel za druhým. Hledal obvyklé vojenské údaje o váze, datu výroby, parafy přejímacího komisaře a instrukce k zacházení. Nenašel nic. Na žádném barelu.

Když už to asi po patnácti minutách chtěl vzdát a vrátit se do pilotní kabiny, zahlédl mezi špalky zapadnutou malou hliníkovou destičku. Byla na zadní straně lepivá a Vylander sám sebe v duchu pochválil, když našel místo, kde byla dříve přiložena. Podržel destičku u mdlého světla kabiny a prohlížel její hladkou stranu. Drobně vyrytá písmena potvrdila jeho nejhorší obavy.

Chvíli stál a nevěřícně se na malou hliníkovou destičku díval. Ze zadumání byl najednou vytržen prudkým nakloněním letadla. Rychle přeběhl nákladový prostor a trhnutím otevřel dveře do pilotní kabiny.

Byla plná kouře.

„Kyslíkové masky!" vykřikl Vylander. Už jen, stěží viděl siluety Hoffmana a Burnse. Gold zcela zmizel v namodralé mlze. Tápavě došel k pilotnímu sedadlu a šmátral po kyslíkové masce. V očích a v krku cítil krutou bolest způsobenou kouřem a zápachem, které zřejmě byly následkem zkratu v elektrickém vedení.

„Volám věž v Buckley, tady Vixen 03," vykřikoval Gold do mikrofonu. „Kabina je plná kouře. Žádáme instrukce pro nouzové přistání. Konec.

„Přebírám řízení," řekl Vylander.

„Prosím. Je vaše," okamžitě souhlasil Gold.

„Burnsi!"

„Ano, pane."

„Co se k čertu stalo?"

„V tom kouři jsem si to ještě nemohl ověřit, pane majore," ozval se pod kyslíkovou maskou dutě znějící Burnsův hlas. „Vypadá to ale na zkrat někde v okruhu vysílačky."

„Volám věž v Buckley, tady Vixen 03," vytrvale volal Gold. „Hlaste se, prosím."

„Poručíku, to nemá cenu," těžce vydechl Burns. „Oni vás přece nemohou slyšet, protože napájení vysílačky nefunguje."

Vylanderovy oči slzely tak silně, že skoro vůbec neviděl. „Obracím letadlo na zpáteční kurs do Buckley," oznámil chladnokrevně.

Dříve však, než mohl dokončit obrat o sto osmdesát stupňů, se ozval zvuk trhaného kovu a C-97 se začalo okamžitě hrozně chvět. Kouř jako kouzlem zmizel a do malého prostoru kabiny vnikl prudký závan mrazivého vzduchu, který zaútočil na uniformou nezakryté části těla mužů jako tisíce vos. Letadlo se rozechvělo, jako by se chtělo rozpadnout na kusy.

„U motoru tři uletěl list vrtule!" vykřikl Burns.

„Ježíši Kriste, neštěstí nechodí nikdy…

„Vypněte trojku!“ vyštěkl Vylander, „zbývající listy nastavte do praporové polohy.“

Goldovy ruce se míhaly po kontrolním panelu a vibrace brzy ustaly. Vylander se sklíčeným srdcem opatrně pohnul řídicí pákou. Dech měl zrychlený a v duši mu rychle narůstal stále větší strach.

„List vrtule protrhl trup letadla,“ oznamoval Hoffman. „Ve stěně nákladového prostoru je šest stop dlouhá sečná rána a všude volně poletují kabely a hydraulické trubky.“

„To vysvětluje, kam zmizel kouř,“ řekl Gold se zatrpklou ironií. „Když v kabině klesl tlak, byl vysát ven.“

„To ovšem také vysvětluje, proč křidélka na nosných plochách a směrovka nereagují,“ dodal Vylander. „Můžeme stoupat i klesat, ale nemůžeme ani zatočit, ani se naklonit.“

„Možná bychom mohli změnit směr letu otevíráním a zavíráním kapot na motorech jedna a čtyři,“ navrhoval Gold. „Snad bychom doletěli až k přistávací dráze v Buckley.“

„Do Buckley nejsme schopni doletět,“ řekl Vylander. „Bez třetího motoru ztrácíme výšku skoro sto stop za minutu. Budeme muset přistát někde ve Skalistých horách.“

Jeho sdělení bylo přijato s ohromujícím tichem. Vylander viděl v očích členů posádky narůstající strach, skoro ho mohl hmatat.

„Můj Bože,“ sténal Hoffman. „To přece nemůže dopadnout dobře. Zcela určitě vrazíme do úbočí nějaké hory.“

„Máme ještě dostatečný výkon a nějakou, i když omezenou manévrovací schopnost,“ řekl Vylander. „Vyletěli jsme z clony mraků, tak při nejmenším můžeme zjistit, kam letíme.“

„Díky bohu i za nepatrné výhody,“ zabručel Burns.

„Jakým kursem letíme?“ zeptal se Vylander.

„Dva-dva-sedm na jihozápad,“ odpověděl Hoffman. „Od zakresleného kursu nás to zaneslo skoro o osmdesát stupňů.“

Vylander pouze přikývl. Nebylo nutné k tomu něco dodávat. Teď se plně soustředil na udržení letadla v horizontální poloze. Neexistovala však žádná možnost, jak zastavit prudké klesání. Ani plný výkon zbývajících tří motorů nestačil udržet těžce naložené letadlo ve stejné nadmořské výšce. Vylander a Gold mohli jenom bezmocně sedět, když začali dlouhým klouzavým letem klesat do údolí obklopených čtrnáct tisíc stop vysokými vrcholky pásma Colorado Rockies.

Brzy mohli rozpoznat stromy vyčnívající ze sněhové pokrývky. V jedenáct hodin padesát minut začaly ostré skalnaté vrcholky stoupat nad konce křídel. Gold chvatně rozsvítil přistávací světla a usilovně vyhlížel předním ochranným sklem ve snaze nalézt nějaký nezalesněný kus země. Hoffman a Burns seděli ve strnulé nehybnosti a nervózně čekali na nevyhnutelný náraz.

Jehla výškoměru klesla hluboko pod značku deseti tisíc stop. Deset tisíc stop. Jen zázrakem slétli tak nízko, jen zázrakem se před nimi najednou neobjevila kamenná stěna a nezastavila jejich klouzavý let. Pak najednou, skoro přesně před nimi ve směru letu, se stromy rozestoupily a přistávací světla osvětlila rovné, sněhem pokryté pole.

„Louka!“ vykřikl Gold. „Nádherná, překrásná alpská louka pět stupňů vpravo.“

„Vidím ji,“ vzal na vědomí Vylander. Po nezměrném úsilí se mu podařilo mírně změnit směr letu manévrováním kapotami motorů a škrticími klapkami.

Vůbec nebyl čas na dodržení konvenčních předpisů pro přistávací manévr. Ted šlo o sestup buď, a nebo, o doslova učebnicové přistání se zataženým podvozkem. Moře stromů zmizelo pod nosem pilotní kabiny. Když Vylander srovnal Stratocruisera ve výšce pouhých deseti stop nad zemí, Gold vypnul zapalování a elektrické okruhy. Tři zbývající motory zmlkly a pod nimi se začal zvětšovat velký tmavý stín a blížit se k padajícímu trupu letadla.

Náraz byl mnohem mírnější, než všichni očekávali. Břicho se dotklo sněhu, jednou, dvakrát lehce poskočilo a pak dosedlo jako nějaká obrovitá lyže. Vylander by nedokázal říci, jak dlouho trvalo mučivé neovladatelné klouzání. Kratičké vteřiny se zdály být minutami. Pak konečně letadlo zastavilo svůj nemotorný klouzavý pohyb. Nastalo hluboké ticho, smrtonosný a osudově zlověstný klid.

Jako první zareagoval Burns.

„Pane Bože … my jsme to dokázali!“ šeptal chvějícími se rty.

Gold popelavý v tváří se upřeně díval do předního ochranného skla. Jeho oči viděly jen oslepující bělost. Na skle byla nahrnuta neproniknutelná pokrývka sněhu. Pomalu se obrátil k Vylanderovi a otevřel pusu, aby něco řekl. Slova však z jeho úst nikdy nevyšla. Odumřela v hrdle.

Stratocruiser se najednou z ničeho nic otřásl dunivě rachotivou vibrací následovanou ostrým praskotem a mučivým zvukem ohýbaného a mačkaného plechu.

Běloba za okny se najednou změnila v neproniknutelnou stěnu studené temnoty a pak už nebylo nic - vůbec nic.

***

V kanceláři hlavního stanu vrchního velitelství válečného námořnictva ve Washingtonu studoval admirál Bass jako duchem nepřítomný mapu s vyznačenou trasou plánovaného letu Vixen 03. Měl unavené oči, hluboké vrásky v propadlých tvářích a stařecky pokleslá ramena. Za poslední čtyři měsíce Bass zestárl daleko za svůj skutečný věk. Když na psacím stole zazvonil telefon, Bass zvedl sluchátko.

„Admirál Bass?“ ozval se známý hlas.

„Ano, pane prezidente.“

„Ministr Wilson tvrdí, že chcete skončit pátrání po letadle Vixen 03.“

„Je to pravda,“ řekl tiše Bass. „Nevidím žádný smysl v prodlužování tak mučivého utrpení. Vnitrozemské lodě válečného námořnictva, průzkumné letouny vojenského letectva a jednotky pozemní armády pročesaly každý palec země i moře v šířce padesáti mil po obou stranách vytčené letové trasy Vixenu 03.“

„Co si o tom myslíte?“

„Domnívám se, že zbytky letadla spočívají na dně Tichého oceánu,“ odpověděl Bass.

„Myslíte, že přeletěli západní pobřeží?“

„Ano, myslím si to.“

„Modleme se, abyste měl pravdu, admirále. Pomáhej nám ale Bůh, jestli se letadlo zřítilo na pevnině.“

„Kdyby tomu tak bylo, už bychom to určitě věděli,“ řekl Bass.

„Ano,“ prezident se odmlčel, „myslím, že bychom to opravdu měli vědět.“ Znovu se odmlčel. „Zavřete s konečnou platností pořadač Vixen 03 a ukryjte ho, ukryjte ho někde moc hluboko.“

„Dohlédnu na to, pane prezidente.“

Bass odložil sluchátko na vidlici a klesl na židli jako poražený muž na konci dlouhé, v úvodu slibné, později vynikající kariéry ve válečném námořnictvu.

Znovu se upřeně zadíval na mapu. „Kde jste?“ zeptal se nahlas sám sebe. „Kde jste? Kam jste k čertu doletěli?“

Na tuto otázku nikdo nikdy nenašel odpověď. Nikdy se neobjevila sebemenší stopa, jež by vedla k objevení zmizelého, osudem pronásledovaného, prokletého Stratocruisera. Jako by major Vylander se svou posádkou odletěli do zapomnění.

Colorado - září 1988

Dirk Pitt se probudil, s hlubokým uspokojením si zívl a rozhlížel se kolem. Byla už totiž tma, když včera dorazil do horské chaty a plameny ohniště na mechem porostlé skále a světlo štiplavě smradící petrolejové lampy jen spoře osvětlovaly interiér z borovicových klád pokrytých suky.

Zadíval se na hodiny starého Setha Thomase opřené o jednu stěnu. Ty hodiny natáhl a nařídil předešlou noc. Pak jeho pohled sklouzl na mohutnou, pavučinami pokrytou hlavu statného losa, upřeně shlížejícího dolů zaprášenýma skleněnýma očima. Hned pod losem bylo velké, jednoduše zasklené okno, nabízející úžasný výhled na skalnaté, rozeklané horské pásmo Sawatch hluboko v pohoří Colorado Rockies.

Když Pitta definitivně přešla chuť k dalšímu spánku, musel se rozhodnout, čím naplní den. V zásadě měl dvě možnosti: dovolit svým očím kochat se pohledem na majestátní scenérii překrásných hor, nebo jim možná s ještě větším potěšením dovolit spočinout na měkkých liniích těla členky Kongresu za stát Colorado Loren Smithové, která v té chvíli byla zabraná do cvičení jógy na prošívané pokrývce.

Vytříbený Pittův vkus se rozhodl pro členku Kongresu sněmovny reprezentantů Smithovou.

Právě seděla se zkříženýma nohama v lotosové pozici, nakloněná dozadu s lokty a hlavou spočívajícími na pokrývce. Odkryté lůno mezi stehny a nevelké napnuté vyvýšeniny na hrudi vedly Pitta k závěru, že žulové vrcholky Sawatche se před nimi nutně musí rdít studem a pokorou.

„Jak se nazývá ta neslušná, pro dámu zcela nevhodná, pokroucená poloha?“ zeptal se.

„Ryba,“ odpověděla bez pohnutí. „Zpevňuje poprsí.“

„Mám-li vyjádřit svůj názor muže,“ řekl s předstíranou bombastičností Pitt, „nemohu říci, že bych byl na větvi z koziček tvrdých jako kámen.“

„Chceš říci, že bys dal přednost povadlým a svěšeným?“ řekla a zaměřila své fialové oči na Pitta.

„Nu… ne tak docela. Možná ale trochu silikonu sem, trochu silikonu tam…“

„Něco takového se může zrodit jenom v mužské hlavě,“ obořila se na něj, posadila se a začala si kartáčovat své dlouhé, skořicově zabarvené vlasy. „Vy chlapi si myslíte, že všechny ženy by měly mít prsní žlázy velikosti balónu jako ty neslané nemastné příživnice na stránkách šovinistických časopisů.“

„V pozadí toho je přání.“

Vrhla na Pitta rozmrzelý pohled. „Tak to je pro tebe špatné. Budeš se muset spokojit s mými kapesními polokoulemi. Je to vše, co mám.“

Pitt se natáhl, pevně ji objal a napůl stáhl z postele k sobě. „Obrovské či malé,“ - sklonil se a lehce políbil každou prsní bradavku „nechť neexistuje žádná žena, která by mohla Dirka Pitta obvinit z diskriminace.“

Zkroutila se a kousla ho do ucha. „Celé čtyři dny máme jenom a jenom pro sebe. Žádné telefony, žádné schůze komisí, žádné koktejlové večírky, žádní spolupracovníci, kteří by mě obtěžovali. Jeví se to až příliš nádherné, než aby to mohla být pravda.“ Zasunula ruku pod pokrývku a začala ho hladit po břichu. „Co bys řekl na trochu sportu před snídaní?“

„Ach, to zní kouzelně.“

Potměšile se na něho usmála. „Tak co, sport nebo snídani?“

„Já bych raději to, cos dělala předtím, tu jogínskou polohu.“ Pitt vyskočil z postele a povalil Loren na její nádherně tvarovanou zadnici. „Kterým směrem je nejbližší jezero?“

„Jezero?“

„No ovšem.“ Pitt se rozesmál jejímu zmatenému výrazu. „Kde je jezero, tam je i ryba. Nemůžeme přece mařit tak krásný den laškováním v posteli, když tam někde leží šťavnatý duhový pstruh v bezdechém očekávání, jen aby se už už zakousl do háčku na udici.“

Tázavě sklonila hlavu a se zalíbením se na něho zadívala. Stál před ní jako Adonis, šest stop tři palce vysoký, hezké tělo měl opálené kromě bílého pruhu kolem boků. Vlnité, černé vlasy rámovaly obličej většinou navenek velice přísný, schopný však vyloudit úsměv, který dokáže potěšit každého

v blízkém okolí. Teď se sice nesmál, Loren ale znala Pitta velmi dobře, a tak dovedla veselí vypozorovat ve vráskách kolem jeho neuvěřitelně zelených očí.

„Ty nadutý a ješitný venkovský Honzo," vybuchla. „Jen se na mne vytahuješ."

Mrštila sebou na podlahu a hlavou jako beranem vrazila Pittovi do břicha a zatlačila ho na postel. Neměla přehnané představy o své mimořádné síle, protože kdyby Pitt nebyl uvolněný a stačil se připravit na její náraz, odlétla by od něho jako míč.

Dříve, než se Pitt zmohl k protestu, Loren si obkročmo sedla na jeho prsa, rukama ho objala kolem ramen a tiskla ho k sobě. Vzepjal se a rukama jemně sevřel obliny jejích hýždí. Cítila, že se Pitt rozehřívá a jeho žár začíná pronikat do ní.

„Jaképak rybaření," řekla chraptivě, „když jediný prut, který dovedeš používat, nemá žádný naviják."

Snídali v poledne. Když se Pitt osprchoval a oblékl, šel do kuchyně. Loren byla skloněna nad výlevkou a zuřivě drhla zčernalou pánev. Na sobě neměla nic víc než zástěru. Pitt stál ve dveřích, zapínal si košili a s potěšením se díval na její malá, mírně se houpající ňadra.

„Rád bych věděl, co by tak asi řeklo tvé voličstvo, kdyby tě mohlo teď vidět," řekl.

„Nezatahuj sem moje voliče," odvětila s ďábelským úšklebkem. „Po mém soukromém životě jim vůbec nic není."

„Nezatahuj sem moje voliče," vážně opakoval Pitt s gestem novináře zapisujícího si zajímavou zprávu. „Další záznam o pohoršujícím životě mladé Loren Smithové, která v Kongresu zastupuje úplatkářstvím prolezlý sedmý volební obvod státu Colorado."

„Nejsi ani trochu vtipný." Obrátila se a ohnala se po něm pánví. „V sedmém obvodě náhodou neexistují vůbec žádné čachry a na kapitolském kopci jsem já ta poslední, kterou by mohl někdo z něčeho takového obvinit."

„Ale, ale… a co tvůj zhýralý sexuální život? Zkus si představit, jaké žurnalistické sousto by z toho mohly připravit sdělovací prostředky. Vždyť i já bych tě mohl odhalit a vydat tě napospas veřejnosti napsáním jistě velmi úspěšné knihy."

„Pokud své milence neuvádím na úřední výplatní listině, ani je nehostím na účet Kongresu, nikdo na mě nemůže, jsem nedotknutelná."

„A co já?"

„Nezapomínej, že polovinu nákupu v potravinářském obchodě si platíš sám." Vytřela pánev dosucha a uložila ji do kredence.

„Jak bych si mohl vybudovat nějaký podnik, aniž bych se zruinoval," řekl smutně Pitt, „když mám stále slabost pro nějakou milenku."

Položila mu ruce kolem krku a políbila ho na bradu. „Až příště na koktejlovém večírku ve Washingtonu sbalíš nějakou sexem sálající dívku, předpokládám, že si necháš předložit účetní evidenci o jejím celkovém majetku."

***

Panebože, připomněla si, ten večírek pořádaný ministrem životního prostředí byl strašný. Životní styl společenské smetánky v hlavním městě přímo nenáviděla. Pokud se ve svém úřadě nezabývala vyloženě úkolem souvisejícím se zájmy Colorada nebo nějakým úkolem projednávaným ve výboru, odjížděla po práci obvykle domů za svou prašivou kočkou jménem Ichabod a k televizní obrazovce, bez ohledu na to, co bylo na programu.

Pitt, stojící v mihotavém světle pochodní rozestavěných kolem trávníku, jako magnet přitahoval Lorenin pohled. Dívala se na něho s nesmírným zaujetím, aniž by přerušila zajímavý rozhovor s Mortonem Shawem z Floridy, který byl členem Kongresu za Nezávislou stranu.

Najednou cítila, že se jí zvyšuje tep. Něco takového se jí stávalo zřídka, nemohla pochopit, v čem je původ. Ten muž nebyl hezký ve stylu Paula Newmana, přece jen však jako by z něho vyzařovala přitažlivá aura mužskosti. Byl vysoký, to byl vždycky její typ.

Stál tam sám, s nikým se nebavil, jen pohledem plným opravdového zájmu pozoroval lidi kolem, a v jeho očích nebylo ani trochu rezervované blazeovanosti. Jakmile si všiml Lorenina pohledu, bez ostychu ho s výrazem znalce opětoval.

„Kdo je tam ten osamělý muž ve stínu?" zeptala se Mortona Shawa.

Shaw se otočil a se skloněnou hlavou se zadíval naznačeným směrem. Když muže poznal, zasmál se a uznale zamrkal. „Vy jste už dva roky ve Washingtonu a nevíte, kdo to je?“

„Kdybych to věděla, tak bych se neptala,“ řekla s hranou ležérností.

„Jmenuje se Pitt, Dirk Pitt. Je ředitelem odboru pro zvláštní úkoly u Státní podmořské a námořní agentury. Víte - je to ten chlapík, který vedl operaci záchrany Titaniku.“

Cítila se jako hlupačka, že jí to nedošlo. Jeho fotografie a zprávy o úspěšném vyzdvižení zaoceánského parníku byly několik týdnů na prvních stránkách novin a v čele zpráv ostatních sdělovacích prostředků. Tak to je muž, který vzal na sebe nemožné a zvítězil. Omluvila se Shawovi a začala se davem prodírat směrem k Pittovi.

„Pane Pitte,“ řekla. Cosi ji nutkalo, že se odhodlala k něčemu takovému. Právě v tu chvíli rozvlnil slabý vánek plameny pochodní, které se odrazily v Pittových očích. V tom okamžiku Loren pocítila horkost v břichu, což se jí v životě stalo jenom jednou, když byla ještě velmi mladá a zcela bláznivě se zamilovala do jednoho profesionálního lyžaře. Nyní byla vděčná za nepříliš jasné osvětlení, protože v něm nebylo vidět její nenadálé rozrušení ani zrudlé tváře.

„Pane Pitte,“ opakovala. Neměla ani potuchy, co by se v této situaci hodilo říci. Pitt se na Loren podíval a čekal. Tak se aspoň představ, ty blázne, vykřikoval na Loren její vnitřní hlas. Místo toho však z ní vyletělo: „Co máte po vyzvednutí Titaniku dalšího v plánu?“

„To, co mám v úmyslu, se může ukázat být tvrdým oříškem,“ řekl s rozzářeným úsměvem. „Mám totiž na programu něco, co maximálně uspokojí moje vnitřní já, něco, co vychutnám s největším potěšením.“

„A to je co?“

„Svedení členky Kongresu Loren Smithové.“

Oči sejí údivem rozšířily. „Děláte si legraci?“

„To ani v nejmenším, protože na sex s okouzlující političkou nikdy nepohlížím lehkovážně.

„Vy jste ale afektovaný chytrák. Nenajala si vás k tomu opoziční strana?“

Pitt neodpověděl. Uchopil ji za ruku a budovou přecpanou washingtonskou vládnoucí elitou ji vyvedl ke svému vozu. Neprotestovala, nenechala se ale vést ani tak z poslušnosti jako spíše ze zvědavosti. Teprve když Pitt najel na tříproudovou silnici, zeptala se: „Kam mne vezete?“

„Jako první krok,“ obdařil ji povzbuzujícím pohledem, „vyhledáme nějaký útulný bar, kde se budeme moci uvolnit a jeden druhému svěřit se svými nejniternějšími přáními.“

„A co bude druhým krokem?“ zeptala se tiše.

„Ve svém okřídleném závodním člunu vás rychlostí sto mil za hodinu povozím po zálivu Chesapeake Bay.“

„Mě do člunu nedostanete.“

„Vyznávám následující teorii,“ pokračoval Pitt. „Dobrodružství a vzrušení nikdy neselže a i oslňující poslankyně dovede změnit v bláznivé a nenasytné bytosti.“

Když se později teplé paprsky ranního slunce dotkly větrem a proudem unášeného člunu, Loren by byla poslední osobou na zemi, která by chtěla popřít Pittovu sváděcí teorii. S jakýmsi smyslným uspokojením vzala na vědomí, že důkazem toho byly otisky jejích zubů a nehtů na Pittových ramenou.

***

Loren uvolnila své sevření a vystrčila Pitta ke vstupním dveřím chaty. „Tak už dost zábavy a žertování. Než zítra pojedeme do Denveru na velký nákup, musím vyřídit hromadu korespondence. Jdi se projít někam do přírody a na několik hodin vypadni. Později připravím bohatý oběd, nu a pak strávíme další sexem prostoupený večer přituleni k sobě u ohně jako dvě holoubátka.“

„Mám dojem, že jsem jakýsi odsexualizovaný,“ řekl Pitt a protáhl se. „Nemluvě o tom, že chození přírodou jen tak nebylo nikdy něčím, co by mě uvádělo do extáze.“

„Tak jdi na ryby.“

Podíval se na Loren se zájmem. „Vždyť jsi mi nikdy neřekla, kam bych je měl jít chytat.“

„Za chatou, za tímhle kopcem, asi tak čtvrt míle daleko je jezero Table Lake. Právě tam taťka vždycky chytal povolené množství pstruhů.“

„Tak to mohu děkovat tobě,“ přísně se na ni zadíval, „že s tím začnu tak pozdě.“

„Ty jsi ale rošťák.“

„Vždyť jsem si ani nevzal rybářské náčiní. Zbylo tu snad něco po tvém otci?“

„Pod chatou v garáži. Tam schovával všechny rybářské potřeby. Klíče ke dveřím jsou na římse nad krbem.“

Zámek byl dlouhým nepoužíváním ztuhlý. Pitt otáčel klíčem jen takovou silou, aby klíč nezlomil. Stavítka zámku konečně povolila a staré dvoukřídlové dveře se se zaskřípěním otevřely. Musel asi minutu počkat, aby si oči zvykly na temnotu, pak vstoupil dovnitř a rozhlédl se. Uviděl dílenský pracovní stůl pokrytý tlustou vrstvou prachu a nářadí úhledně zavěšené na svém místě. V několika regálech byly narovnány plechovky všech možných velikostí, v některých byla barva, v jiných hřebíky a pečlivě roztříděné železářské zboží.

Rybářské náčiní našel Pitt brzy pod stolem v krabici. Delší dobu trvalo hledání prutu, až ho konečně objevil v temném koutě garáže. V cestě mu ale překáželo něco velkého a zakrytého stanovou plachtou. Protože na prut nedosáhl, pokusil se překážku přelézt, jenže pod plachtou se něco pohnulo a Pitt upadl na záda. V marném úsilí zachovat rovnováhu se přidržel stanové plachty, pak ale i s ní v ruce dopadl do prachu na podlaze garáže.

Zaklel. Když se oprášil, nevěřícným pohledem zíral na něco, co ho definitivně odradilo od odpoledního rybaření. S rozpačitým výrazem si klekl a rukama přejel po dvou velkých předmětech, které takovou náhodou objevil. Pak vstal, vyšel ven a zavolal na Loren.

Objevila se na balkóně. „Co se děje?“

„Přijď sem za mnou na minutku.“

Neochotně na sebe hodila hebký béžový trenčkot a sešla dolů. Pitt ji zavedl do garáže a beze slova ukázal rukou. „Kde to tvůj otec našel?“

Loren se sklonila a s přimhouřenýma očima se dívala na velké předměty. „Co to je?“

„Ten žlutý předmět je kyslíková bomba používaná v letadlech a to druhé je kompletní přední část podvozku a disky i s pneumatikami. Podle stupně koroze a usazeného prachu a špíny je to zatraceně staré.“

„Pro mne to je něco nového.“

„Přece sis toho musela všimnout už dřív. Nebo jsi nikdy v garáži nic nepotřebovala?“

Zavrtěla hlavou: „Od té doby, kdy jsem byla zvolena, jsem na něco takového neměla čas. Dnes jsem v otcově chatě poprvé od jeho smrtelného neštěstí před třemi lety.“

„Slyšelas, že by se tady v okolí zřítilo nějaké letadlo?“ sondoval Pitt.

„To ne, ale neznamená to, že se něco takového nestalo. Jen zřídka se setkávám se sousedy, takže mám málo příležitostí dovědět se místní drby.“

„Kterým směrem?“

„Cože?“

„Kterým směrem bydlí tvoji nejbližší sousedé?“

„Po silnici zpátky směrem k městu, pak první odbočka vlevo.“

„Jak se jmenují?“

„Rafertyovi. Lee a Maxine Rafertyovi. On byl příslušníkem válečného námořnictva, teď je v důchodu.“ Loren uchopila Pitta za ruku a pevně ji sevřela. „Proč se mě tak vyptáváš?“

„Ze zvědavosti, pro nic víc,“ řekl, zvedl její ruku a políbil ji. „Vrátím se včas k tomu bohatému obědu.“ Po těchto slovech se obrátil a mírným poklusem se rozběhl po silnici směrem k městu.

„Tak ty nepůjdeš chytat ryby?“ volala za ním.

„Tenhleten druh sportu jsem nikdy neměl rád.“

„A nechtěl bys jet džípem?“

„Procházka v přírodě, to byl přece tvůj nápad, nebo jsi už na to zapomněla?“ stačil ještě vykřiknout přes rameno.

Loren se za ním dívala, až zmizel mezi vysokými borovicemi, teprve pak zakroutila hlavou nad jeho nepochopitelným rozmarem a odběhla do chaty, aby unikla chladu časného podzimu.

Maxine Rafertyová šířila kolem sebe typické ovzduší Západu. Byla zavalitá, na sobě měla kartounové šaty, brýle bez obroučeк a síťku přes modrostříbrné vlasy. Seděla teple zabalena na přední verandě chaty z cedrového dřeva a četla nějakou napínavou knihu. Vysoký Lee Raferty

dřepěl a kolomazí natíral ložiska přední nápravy starého, opotřebovaného nákladního valníku, když Pitt doklusal k chatě a pozdravil je.

„Dobré odpoledne.“

Lee Raferty vyndal z úst nezapálený, dobře rozžvýkaný špaček doutníku, a přikývl. „Buďte zdráv.“

„Hezký den pro trénink,“ řekla Maxine se zkoumavým pohledem přes okraj knihy.

„Ten chladný vánek je docela příjemný,“ řekl Pitt.

Ve tvářích Rafertyů se zračilo přátelství, ale jako u lidí bydlících v odlehlých končinách v nich byla i ostražitá opatrnost před neznámým člověkem vstupujícím na jejich pozemek, obzvláště před někým, kdo na první pohled přišel z velkého města. Lee si otřel ruce umaštěným hadrem a vyšel Pittovi vstříc.

„Mohu pro vás něco udělat?“

„Ano, můžete, jste-li Lee a Maxine Rafertyovi.“

Pittova slova přiměla Maxine vstát ze židle.

„My jsme Rafertyovi.“

„Jmenuji se Dirk Pitt a jsem hostem Loren Smithové kousek po silnici dál.“

Rozpačitě nejistý výraz Maxine se změnil v široký úsměv. „Naše malá Loren Smithová,“ řekla se zářícím úsměvem. „Všichni tady v tomto koutě jsme hrdi na to, že patří k nám a že nás zastupuje ve Washingtonu a tak vůbec.“

„Napadlo mi, že bych u vás mohl dostat některé informace o zdejší končině.“

„Ale ovšem, s radostí,“ odpověděl Lee.

„Tak už tam nestůj jako solný sloup a nabídni pánovi něco k pití. Určitě má žízeň,“ řekla Maxine manželovi.

„Samozřejmě, co byste řekl pivu?“

„To by mi přišlo vhod,“ s úsměvem odpověděl Pitt.

Maxine otevřela vchodové dveře a postrčila Pitta dovnitř. „Zůstanete na oběd.“ Její slova zněla spíš jako rozkaz než jako prosba, a tak Pittovi nezbylo nic jiného, než pokrčením ramen vyjádřit souhlas.

V obývacím pokoji byl trámový strop, ložnice byla v podkroví. Vybavení bytu bylo nákladnou nesourodou směsicí bytového zařízení vyumělkovaného stylu. Pitt měl z něho pocit, že se vrátil do třicátých let. Lee mezitím odběhl do kuchyně a bleskově se vrátil se dvěma otevřenými láhvemi piva. Pitt si nemohl nevšimnout, že na nich nejsou etikety.

„Doufám, že nepohrdnete doma vařeným pivem,“ řekl Lee. „Čtyři roky trvalo, než jsem přišel na správnou směs, aby nebylo ani příliš sladké, ani příliš trpké. Obsahuje asi osm procent alkoholu.“

Pitt ochutnal pivo. Jeho chuť ho příjemně překvapila. Nebýt zcela nepatrného kvasnicového tónu, byl ochoten ho prohlásit za schopné komerčního uplatnění.

Maxine prostřela a mávnutím ruky je přivolala ke stolu, kde na ně čekaly velká mísa rajčatového salátu, hrnec zapékaných bobů a podnos s tence nakrájenými plátky masa. Lee rychle prázdné láhve od piva nahradil dvěma čerstvými a začal si dávat jídlo na talíř.

Rajčatový salát měl přesně tu správnou ostrou chuť. Zapékané boby byly pokryty tlustou vrstvou medu. Druh masa Pitt nepoznal, dokonce ani jeho chuť, jídlo však bylo báječné. Přestože od pozdní snídaně s Loren neuplynula ani hodina, vůně podomácku připraveného jídla tak povzbudila jeho chuťové buňky, že všechno spořádal jako vyhladovělý zemědělský dělník.

„Bydlíte tady už dlouho?“ zeptal se Pitt mezi sousty.

„Několik roků po padesátce jsme jezdívali do pohoří Sawatch,“ řekl Lee. „Sem jsme se nastěhovali po mém odchodu do výslužby z válečného námořnictva. Byl jsem postižen vysokým stupněm kesonové nemoci a musel jsem odejít z armády předčasně. Moment, muselo to být někdy v létě v jedenasedmdesátém roce.“

„Sedmdesátém,“ opravila ho Maxine.

Lee Raferty spiklenecky zamrkal na Pitta. „Max nikdy nic nezapomene.“

„Slyšeli jste někdy něco o havárii letadla asi tak v okruhu deseti mil?“

„Ne, na nic takového si nepamatuji.“ Lee se zadíval na manželku. „Co ty na to, Maxi?“

„Ale Lee, co se to děje s tvými mozkovými závity? Ty si nevzpomínáš na chudáka doktora, který v letadle zříceném za Diamondem přišel s celou rodinou o život? Jaké byly boby, pane Pitte?“

„Vynikající,“ řekl Pitt. „Diamond je město tady někde poblíž?“

„Bývalo. Teď už to je jenom malé hnízdo u křižovatky a turistický ranč s kovbojskými atrakcemi připomínajícími americký Daleký západ.“

„Už si vzpomínám,“ řekl Lee a nabíral si další porci jídla. „Bylo to jedno z těch malých jednomotorových letadel. Shořelo na uhel. Nezbylo z něho nic. Identifikace zbytků trvala pracovníkům šerifovy kanceláře celý týden.“

„Stalo se to v dubnu čtyřiasedmdesátého,“ řekla Maxine.

„Mě by ale zajímalo mnohem větší letadlo,“ vysvětloval trpělivě Pitt. „Dopravní letadlo, které se tu někde mohlo zřítit asi tak před třiceti nebo čtyřiceti lety.“

Maxine svraštila svou oválnou tvář a nepřítomným pohledem se dívala na strop. Konečně zavrtěla hlavou. „Ne, nevzpomínám si, že bych někdy slyšela o tak velkém neštěstí. Alespoň ne tady v těch končinách.“

„Proč se ptáte, pane Pitte?“ zeptal se Lee.

„V garáži slečny Smithové jsem našel několik dílů ze starého letadla. Určitě je tam uskladnil její otec. Napadlo mi, že je možná nasel někde tady v okolních horách.“

„Charlie Smith,“ řekla zamyšleně Maxine. „Nechť jeho duše odpočívá v pokoji. O všelijakých projektech, jak zbohatnout fantazíroval s větší zaujatostí než nezaměstnaný defraudant o prosperitě.“

„Ty díly s největší pravděpodobností koupil v obchodě s přebytky válečných zásob v Denveru, aby je použil k postavení nějakého dalšího ze svých nikdy nefungujících vynálezů.“

„Z vašich slov nabývám dojmu, že Lorenin otec byl frustrovaným vynálezcem.“

„Ubohý Charlie jím opravdu byl.“ Lee se usmál. „Pamatuji si, jak se jednou pokoušel dát dohromady automatický vrhač rybářského prutu. Ten jeho zatracený vynález ale návnadu vrhal na všechny možné strany, jenom ne do vody.“

„Proč jste řekl ubohý Charlie!“

Po tváři Maxine přeletěl zármutek.

Zřejmě to řekl kvůli hroznému způsobu jeho smrti. „Loren vám o tom nic neřekla?“

„Řekla jenom, že se to stalo před třemi lety.“

Lee ukázal na Pittovu už skoro prázdnou láhev. „Ještě jedno?“

„Ne, díky, stačí.“

„Charlie totiž vyletěl do povětří,“ řekl Lee.

„Vyletěl do povětří?“

„Domnívám se, že to byl dynamit, ale to nikdy nikdo bezpečně nezjistil. Nenašli a neidentifikovali nic víc než jednu botu a palec.“

„Podle šerifovy zprávy šlo o další Charlieho vynález, který selhal,“ dodala Maxine.

„Já jsem ale přesvědčen, že to jsou jenom blbé kecy!“ zabručel Lee.

„Že tě není hanba! Můžeš se stydět!“ řekla Maxine a zpražila manžela přísným pohledem.

„Jenže já to tak opravdu cítím. O výbušninách toho Charlie věděl víc než kdokoliv jiný na světě. Býval expertem pro armádní destrukční úkoly. K čertu, vždyť v druhé světové válce zneškodňoval nevybuchlé bomby a dělostřelecké granáty po celé Evropě.“

„Nevšímejte si těch jeho řečí a neberte ho vážně,“ ozvala se povýšeně opovržlivým hlasem Maxine. „Lee trpí utkvělou představou, že Charles byl zavražděn. Jeho smrt ale byla zcela jasně výsledkem nešťastné náhody.“

„Každý má nárok na vlastní názor,“ řekl Lee.

„Máte chuť na zákusek, pane Pitte?“ zeptala se Maxine. „Napekla jsem plněné taštičky.“

„Děkuji, nedostanu už do sebe ani jediné sousto.“

„A co ty, Lee?“

„Už mě hlad přešel,“ zavrčel Lee.

„Pane Raferty, neberte si to tak," utěšoval ho Pitt. „Teď se mi zdá, že po nalezení kousků letadla tady uprostřed hor si i se mnou obrazotvornost nehezky zahrála… přirozeně mi nemohlo napadnout nic jiného, než že pocházejí z místa katastrofy."

„Muži se někdy chovají jako děti," ozvala se Max a obdařila Pitta holčičím úsměvem. „Doufám, že jste si pochutnal."

„Na takovém obědě by si pochutnal i gurmán," řekl Pitt.

„Myslím ale, že jsem ty ústřice Skalistých hor přece jen měla péci trochu déle. Byly trochu nedopečené, nemyslíš, Lee?"

„Pro mne byly okay."

„Jaképak ústřice Skalistých hor?" dotazoval se Pitt.

„Ach, ano, zapomněla jsem, že to asi pod tím jménem neznáte," řekla Maxine. „Jsou to obyčejná smažená býčí varlata."

„Řekla jste varlata! To myslíte vážně?"

„Lee trvá na tom, abych je připravila nejméně dvakrát týdně."

„To ony rozpoutají chuťový koncert ve fašírce," řekl Lee a srdečně se rozesmál.

„To není asi to jediné, co mohou rozpoutat," zabručel Pitt a s pohledem upřeným na své břicho přemýšlel, zda Rafertyovi mají pro každý případ na skladě nějakou alkalickou minerálku, a současně začal litovat, že nešel raději chytat ryby.

***

Pitt byl úplně vzhůru už ve tři hodiny ráno. Ležel ještě v posteli s Loren přitulenou k sobě, díval se na obrysy hor a myšlenky mu vířily v hlavě jako v kaleidoskopu. Poslední objev se ukázal být dokonalou hádankou a odmítal zapadnout na správné místo pomyslné skládanky. Obloha na východě začala blednout, když Pitt vyklouzl z postele, oblékl si šortky a tiše vyšel ven.

Lorenin starý džíp stál na příjezdové cestě. Natáhl se do auta, ze skříňky na rukavice vzal baterku a odešel do garáže. Stáhl plachtu a pozorně si prohlížel kyslíkovou bombu. Měla válcovitý tvar, její délku odhadl na něco víc než jeden yard, šířku na osmnáct palců. Povrch byl poškrábaný a na několika místech promáčknutý. Jeho zájem upoutal stav připojovacích koncovek. Po několika minutách obrátil svou pozornost k přední části podvozku.

Dvojice kol byla spojena obyčejnou osou připevněnou k nábojům jako horní část písmene T ke střednímu dříku. Pneumatiky vypadaly jako koblihy a byly v poměrně dobrém stavu. Tyčily se tři stopy vysoko a kupodivu byl v nich ještě stále vzduch.

Vrata garáže zaskřípěla. Když se Dirk otočil, uviděl Loren nakukující do tmavého prostoru. Zamířil na ni světlo baterky. Na sobě měla pouze modrý nylonový peignoir[1].

Vlasy měla rozcuchané a z tváře jí sálala směs strachu a nejistoty.

„Jsi tam, Dirku?"

„Ne," odpověděl a ve tmě se usmál. „Pouze tvůj známý horský mlékař."

S úlevou si slyšitelně oddechla, došla k Pittovi a stiskla mu ruku, aby se cítila bezpečněji.

„To nebylo od tebe moc vtipné. Co tu vlastně hledáš?"

„Tady ty věci mě nějak přitahují a nedají mi spát," řekl a namířil světelný kužel na zbytky letadla. „Teď už vím, co to bylo."

Loren stála ve špinavé garáži plné prachu a třásla se chladem, zatímco nad ní byla chata, v níž byl nádherný klid. „Zdá se mi, že z toho děláš ohromnou vědu," zabručela. „Vždyť jsi sám říkal: Rafertyovi mají logické vysvětlení, jak se sem to harampádí dostalo. Tatka ho zřejmě sebral na nějaké skládce určené do sběrných surovin."

„Tím si právě vůbec nejsem jistý," řekl Pitt.

„Otec vždycky vášnivě rád nakupoval staré vyřazené věci," tvrdila. „Jen se porozhlédni kolem sebe: je to tu plné jeho tajuplných, napůl dokončených vynálezů."

„Napůl dokončených, to ano, ale aspoň tu a tam z toho harampádí dal něco dohromady. Nikdy se vsak nedotkl kyslíkové bomby ani podvozku. Proč?"

[1] Poznámka překladatele: peignoir ¦ oblékaný k česání - ranní dámský pláštík

„Na tom není přece vůbec nic záhadného. Otec zřejmě přišel o život dřív, než se k tomu dostal.“

„To je možné.“

„Takže tím to je vyřízené,“ řekla pevně. „Vraťme se do postele dřív, než prochladnu k smrti.“

„Nezlob se, ale ještě jsem tady neskončil.“

„Co tu ještě zbylo k zjišťování?“

„Nazvu to třeba kamínkem v botě logiky,“ řekl. „Podívej se sem na to příslušenství bomby.“

Naklonila se přes Pittovo rameno. „Je ulomené. Čekal jsi snad něco jiného?“

„Kdyby to bylo ze zastaralého letadla odloženo na skládku do sběru, pak by konzola a koncovky trubek byly odpojeny profesionálně pomocí klíče, odříznuty hořákem nebo odstřiženy velkými nůžkami. Tyto byly ukrouceny a odtrženy velkou silou. Na podvozku je to úplně stejné. Vzpěra byla ohnuta a odlomena těsně pod tlumičem nárazů. To je přece zvláštní. Něco takového nelze zlomit jen tak lehce najednou. Tady je vidět, že většina lomové hrany je zkorodována, ale tento malý kousek nahoře vypadá zachovale, skoro jako čerstvý. Z toho vyplývá, že mezi hlavním poškozením a definitivním odlomením muselo uběhnout několik roků.“

„Co to dokazuje?“

„Nic světoborného. Nepřímo to však dokazuje, že tyto části nepocházejí z nějaké skládky nepotřebných leteckých součástek určených do šrotu ani z obchodu z armádními přebytky.“

„Jsi už konečně spokojen?“

„Ne docela.“ Bez velké námahy zvedl kyslíkovou bombu, vynesl ji ven a uložil ji do džípu. „Na podvozek nestačím sám, budeš mi muset pomoci.“

„Co máš v úmyslu dělat?“

„Říkalas přece, že sjedeme z hor do Denveru na nákup.“

„No a?“

„Zatímco ty budeš vykupovat město, dopravím tu veteš na letiště do Stapletonu a vyhledám tam někoho, kdo bude schopen identifikovat letadlo, z kterého to pochází.“

„Pitte,“ řekla, „ty přece nejsi žádný Sherlock Holmes. Proč si komplikuješ život?“

„Musím něco dělat, jinak se nudím. Ty máš práci s kongresovou poštou. Už mne unavuje bavit se celý den jenom se stromy.“

„V noci máš mou plnou pozornost.“

„Jenže muž nemůže žít jenom samotným sexem.“

Loren ho s mlčenlivým okouzlením pozorovala, jak odněkud vyšťoural dvě dlouhá prkna a jako primitivní rampu je opřel o práh zadních dveří džípu.

„Jsi ochotná mi pomoci?“ zeptal se.

„K takové práci nejsem vhodně oblečena,“ řekla chladným hlasem a s husí kůží na celém těle.

„Tak si to svlékni, aby sis to neušpinila.“

Když Loren jako ve snu věšela peignoir na hřebík, zmateně uvažovala, proč ženy pudově splňují mužům jejich mladistvé výstřednosti. Pak - Pitt v šortkách a nahá poslankyně Loren Smithová - vyvlekli a s mnoha vzdechy vytáhli přední část podvozku po nouzové rampě do džípu.

Ve chvíli, kdy Pitt zavíral a řetízkem zajišťoval zadní dveře džípu, Loren stála ve světle časného úsvitu a upřeně se dívala na špínu a mastnotu na vlastních stehnech a na břiše a marně uvažovala, co ji posedlo, že si vybrala tak bláznivého milence.

***

Harvey Dolan, vedoucí inspektor Oblastní letecké dopravní kanceláře federálního ministerstva letectví -FAA-, zvedl brýle proti světlu, a když na nich nenašel žádnou šmouhu, nasadil si je na jehlancovitý nos.

„Říkáte, že jste to našel v horách?“

„Asi třicet mil severozápadně od Leadville v pohoří Sawatch,“ odpověděl Pitt. Musel mluvit hlasitě, aby překřičel hluk vysokozdvižného vozíku převážejícího přední část podvozku a kyslíkovou bombu z džípu přes obrovská vrata do hangáru, který sloužil revizním prohlídkám FAA.

„Není toho mnoho, čeho bychom se mohli chytit,“ řekl Dolan.

„Mohl byste aspoň vyslovit odbornou, zkušenostmi podloženou domněnku?“

Dolan jen neosobně, bez sebemenšího zájmu pokrčil rameny. „Ono by se to dalo přirovnat k policistovi, který našel malé ztracené dítě toulající se po ulicích. Policista pozná, že chlapec má dvě paže a dvě nohy a je asi dva roky starý. Kromě toho zjistí, že šaty má od firmy J.C.Penney a boty od Bustera Brownse. Chlapec říká, že se jmenuje Joey, příjmení nebo adresu nebo telefonní číslo však nezná. Pane Pitte, my jsme na tom stejně jako ten policajt."

„Mohl byste tu obdobu trochu konkretizovat?" zeptal se s úsměvem Pitt.

„Všimněte si, prosím," řekl Dolan s rozšafností přednášejícího profesora a kuličkové pero, které vytáhl z náprsní kapsy, použil jako ukazovátko. „Před sebou máme podvozek letadla, jehož hmotnost se mohla pohybovat kolem sedmdesáti až osmdesáti tisíc liber. Bylo to vrtulemi poháněné letadlo, protože pneumatiky nebyly konstruovány pro přistávání velice rychlých tryskových letadel. Jejich dezén se nevyrábí od roku devatenáct set sedmdesát, z toho lze soudit na stáří někdy mezi třiceti a čtyřiceti roky. Pneumatiky jsou od firmy Goodyear, kola od firmy Ranlioul Engineering v Chicagu. Pokud jde o typ letadla a jeho majitele, není se, bohužel, čeho chytit."

„Takže jsme v koncích," řekl Pitt.

„Nějak brzy házíte flintu do žita," řekl Dolan. „Na vzpěře je dobře čitelné sériové číslo. Budeme-li schopni určit typ letadla, pro které byl tento zvláštní typ podvozku konstruován, bude celkem jednoduché u výrobce vystopovat výrobní číslo vzpěry a zjistit číslo letadla."

„Podle vaší úvahy to vypadá celkem snadné."

„Existují ještě nějaké jiné úlomky?"

„Ne, jen to, co vidíte."

„Jak jste přišel na nápad přivézt je právě sem?"

„Napadlo mi, že jestli by vůbec někdo byl schopen ty části identifikovat, pak to může být jedině někdo u FAA."

„Nu, a tak jste nám to hodil na krk, co?" řekl Dolan a smál se od ucha k uchu.

„Nebyla v tom žádná zlomyslnost," řekl se stejně širokým úsměvem Pitt.

„Zatím se sice není čeho chytit, ale člověk nikdy neví. Možná budeme mít štěstí."

Palcem ukázal na červenou barvou olemované místo na podlaze. Muž obsluhující vysokozdvižný vozík přikývl a spustil paletu s díly. Pak s vidlicí vyjel, vozík otočil v pravém úhlu a s řinčením uháněl na jiný konec hangáru.

Dolan zvedl kyslíkovou bombu a natočil ji jako znalec obdivující starou řeckou vázu, pak ji položil zpátky na podlahu. „Zatím nevidím sebemenší vodítko, které by nás posunulo dál," řekl rozhodně. „Takovéto standardní bomby vyrábí ještě několik výrobců pro asi dvacet modelů letadel."

Bylo vidět, že Dolan je ve svém živlu a že ho to začíná zajímat. V pokleku prohlédl každý čtvereční palec předního podvozku. Pitta požádal, aby mu pomohl převrátit podvozek do jiné polohy. Během pěti minut pozorného zkoumání nepronesl Dolan ani slovo.

Ticho přerušil Pitt. „Říká vám to něco?"

„Velmi mnoho," řekl Dolan a vstal. „Bohužel však ne tolik, abychom věděli všechno, co potřebujeme k pohádkově kouzelnému vyřešení záhady."

„Někdy i sebenepravděpodobnější naděje může vést k nalezení něčeho neexistujícího, i když veškerá námaha může být marná," řekl Pitt. „Hrozně nerad bych vám způsobil tak nepříjemné překvapení."

„Nesmysl," ujistil ho Dolan. „Za to mě přece americký občan platí. FAA má v evidenci desítky pohřešovaných letadel, jejichž osudy nebyly nikdy objasněny. Když se nám naskytne sebemenší možnost vnést do některého případu trochu světla, s dychtivou radostí po ní skočíme."

„Jak se můžeme dostat blíž ke zjištění typu letadla?"

„Normálně bych to předložil k řešení výzkumným pracovníkům našeho technického oddělení. Mám ale chuť pokusit se sám proniknout do tajuplné minulosti a tím i obejít úředního šimla, který by si během pátrání jistě několikrát pořádně zařehtal. Phil Devine, vedoucí údržby u United Airlines, je chodící encyklopedie, pokud jde o letadla. Jestli je možné z těch součástí něco vyčíst, pak to dokáže jedině on."

„Je opravdu tak dobrý?" zeptal se Pitt.

„Na to vám dám rád své slovo," řekl přesvědčivě Dolan. „Je opravdu tak dobrý."

***

„Tak tedy fotografem nejsi. To osvětlení je mizerné."

Ze rtů Phila Devina visela cigareta bez filtru, když si prohlížel fotografie přední části podvozku, kterou polaroidem pořídil Dolan. Povahou byl Devin podoben filmovému komikovi W.C. Fieldsovi - byl skrz naskrz pompézně vážný a měl poněkud ukňučený hlas.

„Já jsem tě nepřišel požádat o umělecký posudek fotografie," ozval se Dolan. „Jsi schopen určit k tomuto podvozku typ letadla nebo ne?"

„Trochu mi to připadá známé, mohlo by to být demontováno ze staré B-devětadvacítky."

„To je málo."

„Co byste chtěli, abych vám řekl jen na základě několika neostrých fotek - nějakou nevyvratitelnou identifikaci?"

„Ano, právě v něco takového jsem doufal," odpověděl nevzrušeně Dolan.

Pitt začínal zvažovat, jestli nebude muset vystoupit v roli jakéhosi rozhodčího slovního zápasu. Devine si všiml jeho rozpačitého pohledu.

„Jen klid, pane Pitte," řekl s úsměvem. „Harvey a já se držíme jednoho zakořeněného pravidla: v pracovní době se k sobě nikdy nechováme jako civilisté. Jakmile však padne pátá hodina, skončíme s cynickým dobíráním a jdeme někam na pivo."

„Které obvykle zaplatím já," neodpustil si sarkastickou poznámku Dolan.

„Vy, vládní hoši, máte přece jen větší možnosti přijít si melouchem k nějakému nezdanitelnému příjmu."

„Pokud jde o ten přední díl podvozku…" řekl tiše Pitt ve snaze rozproudit debatu.

„Tak tedy už na to jdu, myslím, že něco bych přece jen mohl vyhrabat." Devine vstal od psacího stolu a otevřel regál naplněný od podlahy ke stropu tlustými, v černé umělé hmotě vázanými knihami. „Jsou to staré manuály pro údržbu," vysvětlil. „V civilním komerčním letectví jsem asi jediným cvokem, který je tvrdošíjně opatruje." Bez zaváhání vybral z nepřehledných řad jeden svazek a začal v něm listovat. Když asi za minutu našel, co hledal, položil knihu na stůl. „Není to něco takového?"

Pitt a Dolan se naklonili nad výkres a zkoumali jednotlivé části přední části podvozku.

„Kola s disky, díly i rozměry," Dolan poklepal prstem na list, „jsou jedny a tytéž."

„Jaký typ letadla?" zeptal se Pitt.

„Boeing Stratocruiser," odpověděl Devine. „Ani jsem se moc nemýlil, když jsem hádal na B-devětadvacítku. Stratocruiser byl navržen jako bombardovací letoun. Jeho verze u vojenského letectva dostala označení C-devadesát sedm."

Pitt nalistoval začátek manuálu a vyhledal obrázek letadla v letu. Bylo to podivně vypadající letadlo: jeho dvoupodlažní trup měl tvar velké ryby s dvěma břichy.

„Vzpomínám si, že jsem ho viděl jako chlapec," řekl Pitt. „Létal u Pan American."

„Ale také u společnosti United," doplnil Devine. „Létali jsme s nimi na lince na Havaj. Bylo to proklatě dobré letadlo."

„Co teď?" obrátil se k Dolanovi Pitt.

„Teď pošlu sériové číslo předního podvozku firmě Boeing v Seattlu s žádostí o porovnání s původním modelem letadla. Kromě toho zavolám do Washingtonu do Státní sekce pro bezpečnost v dopravě a požádám je, aby mi řekli, jestli mají v evidenci nějaké civilní letadlo typu Stratocruiser, které se ztratilo nad územím Spojených států."

„A ukáže-li se, že se nějaké pohřešuje?"

„Pak pro vyřešení této záhady vyhlásí pátrání FAA," řekl Dolan. „Nu a pak už jen musíme čekat, čeho se dopátrají."

Následující dva dny Pitt strávil v najatém vrtulníku nad horami, nad nimiž křižoval ve stále širším okruhu podře předem připravené souřadnicové sítě na mapě. Spolu s pilotem objevili na dvou místech zřícená letadla, ukázalo se však, že to jsou už dříve identifikované vraky. Po několika hodinách ve vzduchu - když už měl zadek od sezení zdřevěnělý a zbytek těla od neustálých vibrací,

nárazů bočního větru nebo nenadálých pohybů vrtulníku jako vyždímaný - byl Pitt vděčný, když se v dohledu ukázala Lorenina chata a když pilot posadil vrtulník na nedalekou louku.

Lyžiny vrtulníku dosedly do měkké trávy, svištění vrtule se zmírňovalo, až se zastavila úplně. Pitt rozepnul bezpečnostní pás, otevřel dveře, vylezl ven a s rozkoší si protahoval svaly.

„Zítra ve stejnou dobu, pane Pitte?“ zeptal se oklahomským nosovým přízvukem pilot s nakrátko ostříhanými vlasy.

Pitt přikývl. „Zaměříme se na jih a prozkoumáme dolní konec údolí.“

„A co svahy nad horní hranicí lesa? Ty vynecháme?“

„Ano, protože kdyby se nějaké letadlo zřítilo v místech bez porostu, během třiceti let by určitě neuniklo pozornosti.“

„No, někdy by však mohlo uniknout. Vzpomínám si na cvičný tryskáč vojenského letectva, který sebou praštil do svahu kopce v pohoří San Juans. Nárazem letadla se uvolnila lavina kamení, která trosky dokonale pohřbila. Oběti jsou stále pod vrstvou kamení.“

„Něco takového lze tady jen stěží předpokládat,“ řekl unaveně Pitt.

„Chcete-li znát můj názor, pane, existuje tu jenom jediná možnost.“ Pilot se odmlčel, aby se vysmrkal. „Malé letadlo by se mohlo propadnout mezi stromy a zůstat tam ukryté po celou věčnost, ne však čtyřmotorové letadlo. Tak velké letadlo by úplně nepřerostl ani smrkový, ani borovicový, ani osikový lesní porost. A i kdyby se přece jen něco takového stalo, za tu dobu by na ně určitě narazil nějaký lovec.“

„Jsem ochoten vyslechnout jakoukoliv teorii či domněnku, která vám napadne,“ řekl Pitt. Koutkem oka viděl Loren utíkat z chaty přes louku. Zabouchl dveře, zamával pilotovi na rozloučenou, ale když motor s burácením ožil, ani se neohlédl. Vrtulník se vznesl a s pobrukováním letěl nad vrcholky okolních stromů.

Loren mu skočila do náruče zcela bez dechu, tak ji vyčerpal úprk v řídkém vzduchu. Na sobě měla těsně přiléhavé kalhoty a červený rolák. Byla rozechvělá, ale jinak plná života. Její pěkně modelovaná tvář zářila ve slunci pozdního odpoledne, šikmé paprsky jen zvyšovaly výsledný efekt tím, že její pleť zbarvovaly do zlatého odstínu. Zatočil s ní, přitiskl jí jazyk na rty a upřeně se díval do jejích křišťálově průzračných fialových očí, které jeho pohled opětovaly. Pitt nepřestal mít nikdy potěšení z toho, že Loren mívala při líbání, ale i při milování oči stále otevřené. Zdůvodňovala to tím, že nechce přijít ani o ten nejmenší zážitek.

Konečně se vydýchala a s pokrčeným nosem ho od sebe odstrčila. „Fuj, ty ale páchneš.“

„To mě mrzí, jenže celý den sedět v té bublině vrtulníku je něco jako se dehydrovat ve skleníku.“

„Nemusíš se omlouvat. Ona totiž existuje i mužská pižmová vůně, která ženy vzrušuje, někdy je přivádí do extáze. Ovšem pach benzínu a oleje tu pižmovou vůni poněkud degraduje.“

„Tak to už raději honem klusu pod sprchu.“ Loren se podívala na hodinky. „Později. Když si pospíšíme, mohli bychom ho ještě chytit.“

„Chytit koho?“

„Harveye Dolana. Telefonoval.“

„Cože? Vždyť ty přece nemáš telefon.“

„Mohu ti jen říci, že sem zaskočil nějaký lesník a vyřizoval, že máš Dolana zavolat do kanceláře. Je to prý důležité.“

„Kde tady v okolí najdeme telefon?“

„Kde jinde, než u Rafertyů.“

Lee byl v městě, Maxine však celá šťastná zavedla Pitta k telefonu. Usadila ho za staromódní americký psací stůl se stahovací roletou a podala mu sluchátko. Telefonista v centrále se ukázal v tom nejlepším světle, protože ani ne za dvě vteřiny se na druhém konci drátu ozval Dolan.

„Jak jste si k čertu mohl dovolit volat mne na účet volaného?“ zabručel na uvítanou.

„Vláda to určitě unese,“ řekl Pitt. „Jak jste se ke mně dostal?“

„Pomocí rádia v autě. Přes satelit spojů jsem se spojil s pracovníky parku the White River National Forest a požádal je o doručení zprávy.“

„Co pro mne máte?“

„Jednu dobrou a jednu méně dobrou zprávu.“

„Tak mi je řekněte ve stejném pořadí.“

„Dobrou zprávou je informace od firmy Boeing, že ta přední část podvozku byla namontována na kostru letadla číslo 75403. Méně dobrou zprávou je, že ten letoun převzala armáda.“

„Tak ho určitě dostalo vojenské letectvo.“

„Vypadá to tak. Státní sekce pro bezpečnost v dopravě prokazatelně nemá žádný záznam o pohřešovaném dopravním letadle Stratocruiser. Jenže toto je, bohužel, všechno, co vám mohu poskytnout. Budete-li chtít jako soukromý občan v pátrání pokračovat, budete se muset obrátit na armádu. Bezpečnost vzdušného prostoru patří pod jejich jurisdikci.“

„Zařídím se podle toho,“ odpověděl Pitt. „Když pro nic jiného tak proto, abych si definitivně ověřil, že mé fantazírování o jakémsi přízraku strašidelného letadla je opravdu jenom fantazírováním.“

„Přesně takovou odpověď jsem od vás čekal,“ řekl Dolan. „Nu, dovolil jsem si odeslat žádost - samozřejmě vaším jménem - o běžnou informaci o Boeingu 75403 vedoucímu bezpečnostnímu inspektorovi na základně vojenského letectva v Nortonu v Kalifornii. Nějaký plukovník Abe Steiger se s vámi spojí, jakmile něco zjistí.“

„Co vlastně ten Steiger dělá?“

„V podstatě je v armádě mým protějškem, jeho pracovní náplň je stejná jako moje, samozřejmě z vojenského hlediska. Vede vyšetřování leteckých neštěstí vojenských letadel v západní části Spojených států.“

„Pak tedy můžeme brzy dostat vyluštění naší hádanky.“

„Vypadá to tak.“

„Dolane, jaký je váš názor? Tedy váš osobní, zcela upřímný názor?“ zeptal se Pitt.

„Nuže…“ začal opatrně Dolan. „Nebudu vám nic nalhávat, Pitte. Osobně si myslím, že se ten váš pohřešovaný letoun objeví v záznamech nějakého čachrářského obchodníka se státními vyřazenými nebo nadbytečnými zásobami.“

„A já jsem se už těšil, že v průběhu tohoto případu budeme k sobě jen a jen přátelští.“

„Chtěl jste přece pravdu, ne? Tak jsem vám ji řekl.“

„Teď zase trochu vážně, Harveyi. Jsem vám opravdu velice vděčný za veškerou pomoc, kterou jste mi poskytl. Až příště přijedu do Denveru, pozvu vás na oběd.“

„Bude mi potěšením, takové pohoštění zadarmo nikdy neodmítám.“

„Výborně. Už se na to těším.“

„Ještě moment, nezavěšujte,“ Dolan se zhluboka nadechl, „jestli se ukáže, že mám pravdu a že pro existenci podvozku v garáži existuje zcela přízemní vysvětlení, co pak?“

„Mám pocit, že to nebude ten případ,“ odpověděl Pitt.

Dolan odložil sluchátko na vidlici, seděl a upřeně se na ně díval. Po zádech mu přejelo podivné zamrazení a pak mu po celém těle naskočila husí kůže. Pittův hlas mu v uších zněl, jako kdyby přicházel z hrobu.

Loren uklidila po večeři nádobí a na balkón přinesla podnos a na něm dva hrníčky vřelé kávy. Pitt seděl na židli nakloněn dozadu s nohama opřenýma o zábradlí. Přestože byl chladný zářijový večer, měl na sobě svetr s krátkými rukávy.

„Dáš si kávu?“ zeptala se Loren.

Obrátil se a zadíval se na ni jako v transu.

„Co říkáš?“ Téměř neslyšně dodal: „Promiň, neslyšel jsem tě přijít.“

Fialové oči se na něho tázavě dívaly. „Vypadáš, jako kdyby tě něco posedlo,“ vyhrkla, aniž by přesně věděla proč.

„Možná, že se opravdu ze mě stává cvok,“ řekl s mírným úsměvem. „Ať začnu myslet na cokoliv, vždycky se mi do toho začne plést vrak letadla.“

Loren mu podala hrnek s kávou, druhý držela v ruce a hřála se jeho teplem. „To pitomé otcovo haraburdí. Celou dobu našeho zdejšího pobytu nemáš v hlavě nic jiného. Ve tvých představách nabývá kdovíjakého nesmyslného významu.“

„Nedává to žádný smysl,“ odmlčel se a napil se kávy. „Jsem zasažen něčím, co můžeš nazvat třeba Pittovou kletbou. Já totiž nejsem schopen zapomenout na nějaký problém dřív, než najdu nějaké přijatelné řešení.“ Obrátil se k Loren: „Je v tom, podle tvého názoru, něco výstředního?“

„Podle mého názoru jsou výstřední někteří lidé, které něco žene k hledání odpovědí na neznámé nebo nepoznané.“

Pitt zahleděn do sebe pokračoval: „To není poprvé, kdy mám silný intuitivní pocit nutkání k něčemu neznámému.“

„Míváš vždycky pravdu?“

Pokrčil rameny a zašklebil se. „Upřímně řečeno, úspěch mám tak jedna ku pěti.“

„A co když se prokáže, že ten taťkův šrot nepochází z letadla, které se tu někde v okolí zřítilo, co potom?“

„Pak to pustím z hlavy a vrátím se do racionálního světa, abych tak řekl, k přízemní praktičnosti.“

Na oba dolehl jakýsi podivný zneklidňující pocit. Loren se zvedla a klesla do Pittova klína ve snaze nasát z jeho těla do sebe trochu tepla ve vánku foukajícím z hor.

„Než nastoupím do letadla do Washingtonu, máme před sebou ještě dvanáct hodin jen a jen pro sebe. Nechci, aby nám naši poslední noc cokoliv zhatilo. Prosím, pojď dovnitř a do postele.“

Pitt se usmál a něžně ji políbil na oči. Srovnal si ji na pažích a snadno s ní vstal, jako by to byla velká vycpaná panna a zanesl ji do chaty.

Rozumně se rozhodl, že tato chvíle není tím správným okamžikem, aby jí řekl, že do hlavního města se vrátí sama, že on zůstane tady a bude pokračovat v pátrání.

Večer o dva dny později seděl Pitt mlčky u jídelního stolu v chatě a podrobně studoval rozprostřené topografické mapy. Zaklonil se na židli dozadu a mnul si oči. Jeho dosavadní pátrání nemělo zatím žádný jiný výsledek, než že otrávil a rozrušil svou přítelkyni a že od společnosti, která mu pronajala vrtulník, dostal pěkně mastný účet.

Po schodech vedoucích na přední verandu zadupaly nějaké kroky a pak se v průhledu holandských dveří objevila dokonale oholená hlava s přátelsky svítícíma hnědýma očima a s obrovským knírem ala císař Vilém.

„Haló, je tu někdo?“ hulákal dunivý hlas.

„Pojďte dál,“ odpověděl Pitt, aniž by vstal.

Tohle zavalité tělo s hrudí jako sud by určitě ručičku váhy vychýlilo až někam ke dvěma stům librám, uvažoval Pitt. Neznámý návštěvník napřáhl svalnatou ruku.

„Vy jste určitě Pitt.“

„Ano, jsem Pitt.“

„To je výborné. Našel jsem vás hned napoprvé. Měl jsem obavy, že v té tmě odbočím někde na nesprávném místě. Jsem Abe Steiger.“

„Plukovník Steiger?“

„Tu hodnost zapomeňte. Jak vidíte, přišel jsem nahastrošený jako nějaký paďour.“

„Ani ve snu mi nenapadlo, že na mou písemnou žádost odpovíte osobní návštěvou. Dopis by mi bohatě stačil.“

Steiger se rozesmál od ucha k uchu. „Abych řekl pravdu, nechtěl jsem se nalepením známky ošidit o dobrý zážitek ze slibného výletu.“

„O dobrý zážitek ze slibného výletu?“

„Abych tak řekl, zabíjím dvě mouchy jednou ranou. Za prvé, příští týden mám přednášku o bezpečnosti leteckého provozu na základně Chanute Air Force Base v Illinois. Za druhé, vy tady sedíte v srdci báňské oblasti Colorada, a protože jsem až skoro nepříčetně zblázněný do rýžování zlata, dovolil jsem si k vám přijít, abych si toho zlata aspoň trochu vyrýžoval, než budu muset odjet na přednášku.“

„Jste co nejsrdečněji vítán, přenocujete tady se mnou, protože právě teď jsem tu jako svobodný mládenec.“

„Vaše pohostinství rád přijímám, pane Pitte.“

„Máte s sebou nějaká zavazadla?“

„Venku v najatém autě.“

„Tak je přineste dovnitř, já zatím připravím trochu kávy.“ Pak dodal: „Chtěl byste něco k večeři?“

„Díky, pojedl jsem u Harveye Dolana, než jsem jel sem nahoru.“

„Takže ten podvozek jste už viděl.“

Steiger přikývl a vytáhl starou koženou aktovku. Když ji po stranách rozepnul, podal Pittovi sepnutý pořadač. „Je to situační zpráva o letadle vojenského letectva Boeing C-devadesát sedm číslo 75403, kterému velel major Vylander. Mohl byste si ji projít, než vybalím. Když se budete chtít na něco zeptat, stačí zakřičet.“

Když se Steiger nastěhoval do ložnice pro hosty, přisedl k Pittovi u stolu. „Ukojilo to vaši zvědavost?“

Pitt se na Steigera podíval přes pořadač. „Tato zpráva konstatuje, že 03 zmizela někde nad Tichým oceánem během rutinního letu mezi Kalifornií a Havají během ledna 1954.“

„To nám nabízejí k věření akta vojenského letectva.“

„Jak vysvětlíte přítomnost jeho podvozku tady v Coloradu?“

„To přece není žádná velká záhada. Někdy v průběhu životnosti letadla byla tato část podvozku vyměněna za novou. Není to nic neobvyklého. Mechanici objevili v jeho konstrukci trhlinu, která mohla vzniknout při velmi tvrdém přistání nebo při neopatrném vlečení letadla. Tu výměnu by si mohlo vyžádat deset jiných důvodů.“

„Je v servisních záznamech tato výměna uvedena?“

„Ne, není.“

„Nezdá se vám to poněkud zvláštní?“

„Nezvyklé snad, ne však zvláštní. Mechanici v údržbě vojenského letectva jsou hodnoceni za zručnost při mechanických opravách, ne za vedení účetních knih.“

„Také se ve zprávě konstatuje, že nikdy nebyla nalezena sebemenší stopa ani po posádce, ani po letadle.“

„Musím uznat, že to je poněkud záhadné. Pátrání po letadle bylo podle záznamů velmi intenzivní, mnohem intenzivnější než při podobných katastrofách ukládají příslušné předpisy. A přesto kombinované nasazení jednotek vojenského letectva a námořnictva skončilo velkou bachratou nulou.“ Steiger kývnutím hlavy poděkoval za podaný kouřící šálek kávy. „Nicméně takové věci se přece jen tu a tam stávají. Naše kartotéky jsou přecpané záznamy o letadlech, která odletěla do zapomnění.“

„Odletěla do zapomnění. To bylo řečeno velmi vzletně.“ V Pittově hlase se tentokrát neozval potlačovaný cynismus.

Steiger nevěnoval pozornost Pittovým úvahám a s chutí popíjel kávu. „Pro každého pracovníka ve výzkumu bezpečnosti leteckého provozu je každá nevyřešená havárie trvalým trnem v oku. Někdy jsme na tom stejně jako lékaři, kteří občas přijdou o pacienta na operačním stole. Ti pacienti, kteří nám zmizí z očí, nám pak dlouho nedávají spát.“

„A co 03? Ta vám také nedala spát?“ zeptal se klidně Pitt.

„Ptáte se mě na katastrofu z doby, kdy jsem měl čtyři roky, takže k ní se vám nemohu vyjádřit. Mohu vám ale říci, pane Pitte, že pokud jde o mne a o vojenské letectvo, je zmizení 03 zavřenou knihou. Na věčné časy leží někde na dně moře a s ní tam leží i tajemství její tragédie.“

Pitt se zadíval na Steigera a dolil kávu do jeho šálku. „Mýlíte se, plukovníku Steigere, hrozně se mýlíte. Odpověď na tu katastrofu existuje a není odsud vzdálená žádných tři tisíce mil.“

Po snídani se Pitt a Steiger rozešli za svými zájmy - Pitt šel prozkoumat hlubokou rokli, která byla pro vrtulník tak úzká, že do ní nemohl vletět, Steiger šel vyhledat nějaký potok, v němž by se mohl pokusit vyrýžovat zlato.

Vzduch jiskřil svěžestí. Nad vrcholky hor se vznášelo několik načechraných mraků. Teplota klesla dolů k patnácti stupňům.

Brzy po poledni Pitt vylezl z rokle a vydal se k chatě. Šel po nepatrně znatelném chodníku klikatícím se mezi stromy, až dorazil ke břehu jezera Table Lake. Když ušel kolem hladiny jezera

asi jednu míli, přišel k místu, kde voda odtékala. Vydal se podél tohoto slušně velkého toku, až najednou narazil na Steigera.

Plukovník spokojeně seděl na plochém kameni uprostřed řeky a pánví kroužil ve vodě.

„Tak jak to jde?“ vykřikl Pitt.

Steiger se obrátil, zamával a začal se brodit ke břehu. „Nu, na deponování ve Fort Knoxu to není. Budu rád, když se mi z toho podaří vyždímat tak půl gramu.“ Na Pitta se díval přátelsky, ale se zjevnou skepsí. „A co vy? Našel jste, co jste hledal?“

„Byl to celkem zbytečný výlet,“ odpověděl Pitt. „Ale jako osvěžující vycházka to bylo bezvadné.“

Steiger mu nabídl cigaretu. Pitt odmítl.

„Musím konstatovat,“ řekl Steiger, když si zapálil, „že jste typem nezdolného a houževnatého muže, který jde tvrdohlavě za tím, co si umane.“

„Říká se to o mně,“ řekl se smíchem Pitt.

Steiger se posadil a zhluboka nadechnutý kouř pak vypouštěl během hovoru. „Pokud jde o mne, já jsem bona fide bačkora, ale jenom tam, kde nejde o nic opravdu důležitého,“ řekl. „Podobné činnosti jako luštění křížovek, čtení neslaných nemastných knih, zhotovování předložek z barevných odstřižků látek přišívaných na pytlovinu nebo navrhování interiérů - nic z toho jsem nikdy nedokončil. Počítám, že když se budu vyhýbat duševnímu napětí spojenému s podobnými činnostmi, budu žít o deset let déle.“

„Škoda, že se nedokážete zbavit kouření.“

„Touché,“ řekl Steiger.

Právě v té chvíli ze zátočiny proti proudu vypluli na provizorním voru mladý chlapec s dívkou. Rozesmátí s mladistvou bezstarostností propluli kolem nich, aniž by je vzali vůbec na vědomí. Pitt i Steiger je mlčky sledovali, až zmizeli v zátočině po proudu řeky.

„To je správný život,“ řekl Steiger. „Jako úplný mladíček jsem sjížděl řeku Sacramento. Vy jste to někdy zkusil?“

Pitt jeho otázku vůbec nevnímal. Upřeně zíral na místo, kde chlapec s dívkou zmizeli z dohledu. Jeho hluboce vážný, zamyšlený výraz se najednou jako by rozsvítil náhlým poznáním.

„Co je s vámi?“ ptal se Steiger. „Tváříte se, jako byste spatřil nějaké zjevení.“

„Celou dobu jsem to měl na dosah ruky, bilo mi to do očí, nebral jsem to ale na vědomí.“

„Co jste nebral na vědomí?“

„Znovu se potvrzuje, že ty nejsložitější problémy mají nejjednodušší řešení.“

„Neodpověděl jste na mou otázku.“

„Ta kyslíková bomba a přední podvozek,“ řekl Pitt. „Už vím, odkud asi pocházejí a jak se tu mohly objevit.“

Steiger si změřil Pitta pohledem plným skepse.

„Konečně mi došlo to jediné, co obě věci mají společného, co jsem ale stále nebral v úvahu,“ pokračoval Pitt.

„Uniká mi souvislost, nechápu,“ řekl Steiger. „Jsou-li namontované na letadle, každá je ovládána na sobě nezávislými systémy pohonu, kyslíková bomba plynem, podvozek hydraulikou.“

„To ano, jenže když je z letadla odmontujete, mají jednu společnou charakteristickou vlastnost.“

„A to?“

Pitt zíral na Steigera a jen se smál, bez přestání se smál. Pak konečně vyslovil to kouzelné slovo.

„Plavou.“

***

Letadlo Catlin M-200 vypadalo jako létající ropucha vedle pohledných a výkonných tryskových letadel. Mělo také nižší letovou rychlost, mělo však jednu, všechny nedostatky vyvažující přednost před všemi ostatními letadly této kategorie: Catlin bylo konstruováno pro přistávání a startování na těch nejnemožnějších místech s nákladem rovnajícím se dvojnásobku vlastní váhy.

Slunce ozařovalo akvamarínovou barvou vyzdobený trup letadla, když ho pilot profesionálně sklonil k zemi a posadil ho na úzký asfaltový pruh letiště v Lake County poblíž města Leadville. Letadlo se zastavilo dva tisíce stop před koncem rozjezdové dráhy, otočilo se a rozjelo se směrem k místu, kde čekali Pitt a Steiger. Když se přiblížilo, bylo na jeho boku vidět nápis NUMA, což byla zkratka Národní podmořské a námořní agentury. Catlin dojelo na stojánku, jeho motory zmlkly, o minutu později pilot vystoupil a vykročil k čekajícím mužům.

„Tisíceré díky, bráško," řekl pilot a zašklebil se na Pitta.

„Dostals snad úplně zaplacenou dovolenou ve Skalistých horách?"

„Ale ne, jeden surový ztřeštěnec mě nechal uprostřed noci vytáhnout z pytle, naložit náklad a přiletět s ním z Washingtonu sem."

Pitt se obrátil k Steigerovi. „Plukovníku Abe Steigere, dovolte, abych vám představil Al Giordina, svého občasného asistenta a vytrvalého kňourala z Národní podmořské a námořní agentury."

Giordino a Steiger se navzájem odhadovali jako dva profesionální zápasníci. Kdybychom nebrali v úvahu Steigerovu dokonale oholenou hlavu a jeho semitské rysy a u Giordina jeho rozpustilý úšklebek a kudrnatou kštici černých vlasů, mohli by být považováni za bratry. Jejich tělesné konstrukce totiž byly dokonale stejné: měli stejnou výšku, stejnou váhu, dokonce i svaly, které zcela zřetelně napínaly jejich oblečení, se zdály být odlité ve stejné formě. Giordino natáhl ruku.

„Plukovníku, doufám, že se my dva na sebe nikdy doopravdy nerozzuříme."

„Docela rád v to doufám také," řekl se srdečným úsměvem Steiger.

„Přivezl jsi všechno podle mého seznamu?" zeptal se Pitt.

Giordino přikývl. „Ono si to vyžádalo několik přimhouření očí. Ovšem jestli se admirál doví o tvém utajovaném plánu, zcela určitě vybuchne jedním ze svých tak proslulých žlučovitých záchvatů vzteku."

„Jaký admirál?" zeptal se Steiger. „Nechápu, co tady s tím má co činit válečné námořnictvo."

„Ale vůbec ne, s námořnictvem to nemá co dělat," odpověděl Pitt. „Admirál James Sandecker je už v důchodu, jenže zcela náhodou je nejvyšším šéfem organizace NUMA. On je totiž až fanatickým lakomcem: až s nepříčetnou nelibostí odsuzuje jakékoliv výdaje za najaté pomocníky nebo za cokoliv jiného, pokud nejsou zahrnuty v rozpočtu agentury na běžný rok."

Steiger zvedl obočí v náhlém pochopení. „Chcete říci, že jste přinutil Giordina vládním letadlem a na náklady vlády přeletět polovinu území Států, aniž by k tomu dostal pověření, o krádeži naloženého zařízení ani nemluvě?"

„Ano, něco v tom smyslu."

„V něčem takovém dovedeme bruslit velmi dobře," řekl s kamenným výrazem Giordino.

„Ušetříme tím nepředstavitelně mnoho času," řekl bezstarostně Pitt. „Původcem zcela trapného zdržování může být docela obyčejná byrokratická červená páska na ovazování spisů."

„To je něco neuvěřitelného," řekl krotce Steiger. „Jako spolupachatel budu za to asi postaven před vojenský soud."

„Ale nebudete, jestli to co nejdříve uklidíme," řekl Pitt. „Tak co, vy budete tady rozbalovat náklad a já zatím odvezu džíp k letadlu." Po těchto slovech odešel k parkovišti.

Steiger ho chvilku sledoval, pak se obrátil k Giordinovi. „Znáte ho dlouho?"

„Od prvního ročníku základní školy. Byl jsem postrachem třídy. Když se Dirk přistěhoval do čtvrti a první den se objevil ve škole, spráskal jsem ho jako psa."

„Takže jste mu ukázal, kdo je ve třídě šéfem?"

„Ne tak docela." Giordino se natáhl a otevřel dveře nákladového prostoru. „Když jsem ho praštil do nosu, až mu začala téci červená a na jednom oku jsem mu udělal modřinu, zvedl se ze země a kopl mě do rozkroku. Týden jsem chodil celý pokřivený."

„To ho nelíčíte zrovna v nejlepším světle."

„Řeknu vám to takto: Pitt se dovede skvěle bavit a vždy dovede používat své vysoké inteligence a tajuplné obratnosti k odstraňování jakýchkoliv překážek přichystaných člověkem nebo čímkoliv jiným, které se mu postaví do cesty. Má slabost pro děti a zvířata a ve výtazích pomáhá

starým ženám. Pokud vím, v životě neukradl ani desetník a ani své lišácké inteligence nikdy nevyužil k osobnímu obohacení nebo zvýhodnění. Kromě toho je to fantastický kamarád.“

„Nemyslíte, že ale tentokráte zašel příliš daleko?“

„Jo, vy myslíte ten inventář v neexistujícím letadle?“

Steiger přikývl.

„Něco vám řeknu. Jestli vám Pitt bude tvrdit, že existuje Mikuláš, pak určitě přichystejte punčochu na římsu nad krbem, teprve pak jeho tvrzení uvěříte.“

***

Pitt dřepěl v hliníkovém člunu a vylaďoval televizní monitor. Steiger seděl čelem k přídi a usilovně zápasil s vesly. Giordino byl v druhém člunu asi dvacet stop vpředu, zčásti skrytý za vysílačkou na baterie. Při veslování pozoroval kabel, který byl položen přes záď člunu a mizel ve vodě, kde byla na jeho druhém konci zavěšena televizní kamera ve vodotěsném obalu.

„Vzbuďte mě, až se na obrazovce objeví nějaký horor,“ řekl zívající Giordino.

„Trochu života do toho veslování,“ zabručel směrem k němu Steiger, „začínám vás dohánět.“

Pitt se nepřidal k jejich jalovému škádlení, protože byl zcela soustředěný na obrazovku. Z horských svahů profukoval mrazivý odpolední větřík, který hladinu jezera čeřil tak, že rozbolavělé ruce Giordina a Steigera měly co dělat, aby udržely oba čluny ve stejném kursu.

Od časného rána se na obrazovce neobjevilo nic jiného než hromady kamení na bahnitém dně, práchnivějící zbytky dávno mrtvých stromů, jejichž větve bez listí jako by chňapaly po kameře a několik vylekaných duhových pstruhů, kteří nezvané, pomalu plující kameře s úctou dělali místo.

„Nebylo by jednodušší provádět průzkum s potápěčskou výzbrojí?“ přerušil Steiger Pittovo soustředěné úsilí.

Pitt si protřel oči unavené soustředěným pohledem na obrazovku. „Pro daný účel je televize mnohem vhodnější. Jezero je v některých místech hluboké až dvě stě stop a čas pobytu potápěče v této hloubce se odměřuje na pouhé minuty. Připočteme-li k tomu skutečnost, že v padesáti stopách pod hladinou se teplota vody blíží k bodu mrazu, lehce si představíme, jak nepříjemné prostředí tam dole je. Člověk by mohl mluvit o štěstí, kdyby v takovém prostředí jeho tělo bez zdravotních následků vydrželo déle než deset minut.“

„A co když tam něco objevíme?“

„Pak si navleču gumovou potápěčskou kombinézu a doplavu se tam podívat, ale ani o vteřinu dřív.“

Na monitoru se něco objevilo. Pitt se naklonil, aby lépe viděl, okolní světlo zaclonil černou plachtou.

„Myslím, že jsme konečně zachytili horor pro Giordina,“ řekl.

„Co tam je?“ ptal se vzrušeně Steiger.

„Vypadá to jako starý srub z dřevěných klád.“

„Srub?“

„Podívejte se sám.“

Steiger se naklonil přes Pittovo rameno a se zájmem se díval na obrazovku. Kamera z hloubky čtyřiceti stop pod čluny přenášela přes ledovou vodu obrázek něčeho, co se zdálo být jakousi pokroucenou konstrukcí. Mihotavé sluneční světlo pronikající zčeřenou hladinou spolu s mlhavou viditelností v této hloubce vytvářely strašidelný obraz.

„Jak se to tam proboha dostalo?“ vyptával se zmatený Steiger.

„To není žádná velká záhada,“ řekl Pitt. „Jezero Table Lake bylo vytvořené uměle. V roce 1945 byla na státní útraty přehrazena řeka protékající tímto údolím. Opuštěná pila stojící nedaleko starého koryta řeky byla stoupající hladinou jezera zaplavena. Srub, který vidíme, je určitě jednou z nocleháren.“

Giordino přivesloval blíž, aby se mohl podívat. „Na tom srubu chybí nápis ‘Na prodej‘.“

„Je překvapivě dobře zachovalý,“ bručel si Steiger.

„To má na svědomí stále čerstvá voda a teplota pohybující se blízko bodu mrazu,“ dodal Pitt a pokračoval, „dnes by to byla dobrá turistická atrakce. Budeme ještě pokračovat.“

„Jak dlouho ještě?“ zeptal se Giordino. „Rád bych dostal do sebe nějaké tekuté jídlo, přednost bych dal něčemu, co vytéká z láhve.“

„Za dvě hodiny bude tma,“ řekl Steiger. „Dávám návrh, abychom toho pro dnešek nechali.“

„Máte můj hlas,“ řekl Giordino a podíval se na Pitta. „Co vy na to, kapitáne Blighu[2]?“

„Mám tu kameru vytáhnout?“

„Ne, nechej ji zavěšenou, dovlečeme ji až do přístavu.“

Giordino neobratně otočil člun o sto osmdesát stupňů a začal veslovat směrem k přístavu.

„Myslím, že tu vaši teorii můžeme pomalu zabalit,“ řekl Steiger. „Dvakrát jsme propluli nad středem jezera a jediným výsledkem, kterým se můžeme vykázat, je pohled na rozpadávající se chatrč a naše nemožně rozbolavělé svaly. Pitte, smiřte se s nevyhnutelným: kromě ryb není v tomto jezeře nic zajímavého.“ Steiger se odmlčel a ukázal na televizor. „Pokud jde o obyvatele v hloubkách - každý rybář by dal nevím co za podobné zařízení.“

Pitt se zamyšleně díval na Steigera a zavolal na Giordina: „Ale, zavesluj doleva, tam k tomu dědovi, který z břehu vrhá udici.“

Giordino otočil hlavu a vzal na vědomí směr, který mu naznačoval Pitt. Mlčky přikývl a změnil kurs. Steiger ho v tom následoval.

Po několika minutách veslování se oba čluny přiblížily na doslech ke staršímu rybáři, který se kryl před chladným větrem za ohromným balvanem vyčnívajícím z jezera. Vzhlédl a na pozdrav Pittovi se letmo dotkl klobouku ozdobeného vlajícími girlandami ži

„Jak to jde? Měl jste štěstí?“

„To není originální dotaz,“ zabručel Steiger.

„Dnes to je celkem bídné,“ odpověděl rybář.

„Rybaříte tady na Table Lake často?“

„S nepravidelnými přestávkami dvacet roků.“

„Mohl byste mi říci, v kterém místě vám jezero sežere nejvíce návnad?“

„Ještě jednou. Nerozuměl jsem.“

„Je na jezeře nějaké místo, kde rybáři přicházejí často o návnady?“

„Tamhle směrem k hrázi je potopená kláda, která je v tomto ohledu zatraceně dobrá.“

„V jaké hloubce?“

„Osm, možná dvanáct stop.“

„Hledám místo hlubší, mnohem hlubší,“ řekl Pitt.

Starý rybář se na chvíli zamyslel. „Nahoře, na severním konci jezera směrem k velké bažině je velká díra. Loni v létě jsem tam přišel o své dvě nejlepší třpytky, když jsem v hloubce lovil vlečnou udicí. V horkém počasí totiž mnoho velkých ryb plave ve větších hloubkách. Nedoporučuji vám, abyste se tam pokoušeli o štěstí. Aspoň ne dřív, dokud nenavštívíte obchod s rybářskými potřebami a nezásobíte se.“

„Jsem vám velice zavázán za informace, moc jste mi pomohl,“ řekl Pitt a zamával na rozloučenou. „Mnoho štěstí!“

„Vám také,“ řekl starý rybář a vrátil se k nahazování udice. Za několik minut se jeho prut prohnul po prudkém zabrání ryby.

„Ale, slyšels dobře?“

Giordino se toužebně zadíval k přístavišti a pak přesunul pohled na čtvrt míle vzdálený severní konec jezera. Nakonec se smířil s tím, že práce ještě neskončila, povytáhl kameru, aby se nezachytila někde na dně, upravil si rukavice a znovu se chopil vesel. Steiger se otráveně podíval na Pitta, ale také vyvěsil bílou vlajku na znamení kapitulace.

Půlhodina namáhavého boje s nárazovým, směr neustále měnícím větrem se táhla mučivě pomalu. Steiger i Giordino veslovali mlčky. Giordino to dělal v slepé víře v Pittův úsudek, Steiger proto, že by ztratil úctu k sobě samému, kdyby připustil, aby ho Giordino v něčem předčil. Pitt, který byl jako přikovaný k monitoru, často volal na Giordina, aby upravil ponor kamery.

[2] Poznámka překladatele: William Bligh - kapitán na lodi Bounty, jejíž posádka se v roce 1789 vzbouřila.

Čím víc se blížili k bažině, tím víc se dno jezera Table Lake začalo zvedat. Pak ale, zcela najednou začaly solné bažiny a vodní rostliny klesat a voda začala tmavnout. Zastavili se a kameru spouštěli do hlubin, až ucítili náraz.

Když popojeli pouhých několik yardů, objevil se na obrazovce nějaký pokřivený objekt. Jeho celkový tvar nebylo možné v této chvíli posoudit, jeho barva však nebyla přírodní.

„Přestaňte veslovat!“ vykřikl podivně sevřeným hlasem Pitt.

Steiger, vděčný za přerušení, se s chutí zhroutil na sedadlo, Giordino se však přes úzkou mezeru mezi čluny pronikavě zahleděl na Pitta. Takový tón už u něho slyšel dříve.

Kamera dole ve studené hloubce se pomalu blížila k objektu objevujícímu se na monitoru. Pitt seděl tiše jako pěna a vyjeveně hleděl na obrazovku, na níž se na tmavomodrém pozadí objevila velká bílá hvězda. S hrdlem vysušeným jako od kansaského prachu čekal, až kamera dokončí sondáž.

Giordino připlul na doraz a čluny udržoval těsně vedle sebe. Steiger vycítil vzniklé napětí, zvedl hlavu a s otázkou v očích se podíval na Pitta.

„Našel jste něco?“

„Letadlo s vojenským označením,“ řekl Pitt s maximálním úsilím ovládnout své vzrušení.

Steiger přelezl na záď člunu a nevěřícně se díval na monitor. Kamera se vznášela nad křídlem a právě se začala pohybovat podél trupu. Najednou se objevilo čtverhranné okno a nad ním postupně písmena nápisu VOJENSKÁ LETECKÁ DOPRAVNÍ SLUŽBA.

„Ježíšmarja!“ vydechl Giordino. „Dopravní letadlo MATSu.“

„Jste schopen určit model?“ jako v horečce se zeptal Steiger.

Pitt zavrtěl hlavou. „Zatím ještě ne. Kamera ve své dosavadní poloze nezabrala mnohem snadněji identifikovatelné motory a příďovou část letadla. Přešla kolem konce levého křídla a jak můžete vidět, teď se blíží k ocasu.“

„Sériové číslo by mělo být namalováno na vertikální stabilizační ploše.“

Neskutečná scenérie odhalovaná hluboko dole je zcela zaujala. Letadlo bylo zabořeno hluboko do bahna. Jeho trup se při katastrofě zlomil, ocasní část byla v mírném úhlu vyhnuta.

Giordino opatrně ponořil vesla, kameru zatáhl do nového kursu a upravil směr záběru. Výsledkem byl tak jasný obraz, že mohli ve vnějším plášti letadla rozeznat skoro všechny nýty. Všechno vypadalo podivné a nesmyslné. Jen obtížně brali na vědomí, že obraz, přenášený a jejich pohledům nabízený televizí, je skutečností.

Pak, když se zprava začalo na vertikální stabilizační ploše objevovat namalované výrobní číslo, zatajili dech. Pitt na dálku přiblížil transfokátorem čísla tak, že v identifikaci letadla nemohlo dojít k omylu. Nejdříve se objevila 7, pak 5 a 4 následované 03. Steiger se vyjeveně podíval na Pitta. S otřesnou skutečností, v těchto chvílích zcela jednoznačně prokázanou, se nebyl schopen okamžitě vyrovnat, jen se skelným pohledem strnule díval jako náměsíčník.

„Můj Bože, to je 03. To přece není možné.“

„Jak vidíte, je to možné, i když jste tomu nechtěl věřit,“ řekl Pitt.

Giordino se natáhl a potřásl Pittovi rukou. „Nikdy jsem neměl nejmenší pochybnosti, kamaráde.“

„Tvou důvěru beru rád na vědomí,“ řekl Pitt.

„Kam odplujeme nyní?“

„Tady po straně to označ bójí, pro dnešek skončíme. Zítra dopoledne se podíváme dolů a uvidíme, co najdeme uvnitř vraku.“

Steiger seděl, nevěřícně kroutil hlavou a neustále opakoval, „Ani teoreticky není pravděpodobné, že je tady… Ani teoreticky není pravděpodobné, že je tady.“

Pitt se usmál. „Plukovník zřejmě odmítá věřit vlastním očím.“

„To není tím,“ řekl Giordino. „Steiger trpí psychologickou vadou.“

„Jakou vadou?“

„No, nevěří na Mikuláše.“

***

Navzdory rannímu mrazivému vzduchu se Pitt v potápěčské kombinéze potil. Když zkontroloval dechový regulátor, dal zvednutým palcem znamení Giordinovi a překulil se přes bočnici člunu do vody.

Ledová voda, která pronikla mezi pokožku a vnitřní vložku kombinézy, na něho účinkovala jako elektrický šok. Několik okamžiků visel těsně pod hladinou, aby přetrpěl ledovou trýzeň počkal, až teplo těla ohřeje tenkou vrstvu vody. Když se teplota stala snesitelnou, pročistil si uši a kopáním ploutvemi se začal ponořovat do tajemného světa, kde vítr a vzduch jsou něčím neznámým. Sestupoval podél lana, které klesalo šikmo do lákavé hloubky.

Dno se blížilo, konečně byl dole. Než se ustálil ve vodorovné poloze, hrábl pravou ploutví do bahna a rozvířil šedivý mrak, který se rychle šířil na všechny strany jako kouř z vybuchlé nádrže nafty.

Pitt zkontroloval hloubku na zápěstí. Sto čtyřicet stop. Tato hloubka dovolovala zůstat u dna přibližně deset minut, aniž by byla nutná dekomprese.

Hlavním nepřítelem pobytu v této hloubce byla teplota vody. Nápor ledového chladu na organismus drasticky ovlivňuje koncentraci a výkon svalů. Chlad brzy vyčerpává tělesnou teplotu, zkracuje časovou hranici použitelnosti svalů a urychluje nadměrnou únavu a vyčerpanost.

Viditelnost nebyla větší než osm stop, to však Pitta neznepokojovalo. Značkovací bóje minula potopené letadlo jen o několik palců, takže stačilo natáhnout ruku a dotkl se jeho kovového povrchu. Pitt byl zvědavý, jaký pocit bude v tomto okamžiku mít. Takřka s jistotou čekal, že své růžky vystrčí strach a obava. Nic z toho však necítil. Místo toho ho sevřel jakýsi podivný pocit úspěchu, jako by došel na konec dlouhé a vyčerpávající cesty.

Plaval nad motory s listy vrtulí elegantně ohnutými dozadu jako okvětní lístky kosatce a s hlavami válců, které už nikdy nepocítí horkost spalovacího procesu. Plaval kolem oken pilotní kabiny. Sklo bylo neporušené, bylo však pokryté slizkým kalem, který bránil podívat se dovnitř.

Pitt orientačně zjistil, že z limitovaného pobytu na dně spotřeboval už skoro dvě minuty. Rychlým kopnutím ploutvemi doplaval k otvoru ve zlomeném trupu, protáhl se dovnitř a rozsvítil světlo k práci pod vodou.

V ponurém přítmí uviděl nejdříve velké stříbrné barely. Popruhy, kterými byly původně připoutané, se při katastrofě přetrhly a zůstaly ležel rozházené na podlaze nákladového prostoru. Opatrně proplul kolem barelů a otevřenými dveřmi vplul do pilotní kabiny.

Na sedadlech seděly čtyři kostry držené v bizarních polohách nylonovými bezpečnostními pásy. Kostnaté prsty velitele byly stále sevřené. Před ovládacím panelem byla dozadu nakloněná kostra s lebkou natočenou na stranu.

S pocitem strachu i odporu plaval Pitt dál. Bubliny z jeho regulátoru stoupaly vzhůru a spojovaly se v jednom rohu pod stropem pilotní kabiny. Neskutečnost scény v pilotní kabině znásobovalo to, že i když na kostrách už nebylo žádné maso, uniformy na nich zůstaly. Rozkladný proces v uplynulých desetiletích zpomalila ledová voda, a tak členové posádky seděli na svých místech oblečeni v uniformách jako v okamžiku smrti.

Druhý pilot seděl vzpřímený ve své nehybnosti s otevřenou čelistí. Pitt si představoval jeho strašidelný výkřik. Pilot klesl poněkud dopředu, hlavou se skoro dotýkal panelu. Z náprsní kapsy mu vyčnívala malá kovová destička. Pitt ji opatrně vytáhl a zastrčil pod rukáv kombinézy. Vzal s sebou rovněž mapu na dokumenty, zavěšenou vedle pilotova sedadla.

Pohledem na hodinky zjistil, že jeho čas vypršel. Nikdo ho nemusel dvakrát pobízet, aby se vydal k hladině za přátelskými slunečními paprsky. Chlad už mu začal pronikat do krve a zamlžovat mysl. V tom okamžiku byl ochoten přísahat, že všechny kostry se otočily a prázdnými důlky v lebkách na něho upřeně civěly.

Urychleně couval z pilotní kabiny, a když to prostor dovolil, zahnul do nákladového prostoru. V následujícím okamžiku si všiml nohy kostry vyčuhující zpoza jednoho barelu. Tělo patřící k noze bylo popruhy připoutáno k několika kroužkům sloužícím k přichycení nákladu. Na rozdíl od posádky vpředu, na této kostře ještě stále pevně lpěly zbytky masa ke kostem.

Pitt ovládl dávivý pocit v hrdle a z větší blízkosti si prohlížel to, co kdysi bylo živým a dýchajícím člověkem. Neměl modrou uniformu vojenského letectva, jeho uniforma spíše připomínala starou armádní khaki výstroj. Prohlédl kapsy, byly však prázdné.

Najednou pocítil značné znepokojení. V pažích a nohách jako by ztrácel cit a údy mu z přetrvávajícího chladu začaly tuhnout, jeho schopnost pohybu byla zpomalena, jako by byl ponořen do sirupu. Nedodá-li svému tělo v nejkratší době trochu tepla, vyžádá si starobylé letadlo další oběť. Mysl se mu zamlžovala, krátce ho zachvátila panika, když najednou ztratil orientaci. Teprve když si všiml bublin unikajících z nákladového prostoru a stoupajících k hladině, smysl pro orientaci se mu vrátil.

S úlevou se odvrátil od kostry a za bublinami se vydal volnou vodou vzhůru. Ze vzdálenosti deseti stop pod hladinou viděl jako v surealistickém filmu dno člunu houpající se v lomu světelných paprsků. Dokonce rozpoznal Giordiniho zdánlivě odhmotnělou hlavu dívající se přes okraj člunu.

S vypětím posledních sil se natáhl po vesle. Pak už ho spojenými silami Giordino a Steiger zvedli do člunu tak snadno, jako by byl malým dítětem.

„Pomozte mi stáhnout z něho potápěčskou kombinézu," nařizoval Giordino.

„Ach, Bože, vždyť je celý zmodralý."

„Kdyby dole zůstal jen o pět minut déle, zachvátila by jeho tělo hypotermie."

„Hypotermie?" zeptal se Steiger, zatímco svlékal Pittovi vestu.

„Hluboká ztráta tělesného tepla," vysvětloval Giordino. „Znal jsem potápěče, kteří na to zemřeli."

„Nejsem… opakuji… ještě nejsem zralý pro koronerův pitevní stůl," podařilo se konečně Pittovi říci mezi hroznou třesavkou.

Když z Pitta stáhli potápěčskou kombinézu, energicky ho třeli ručníky a zabalili do tlusté vlněné pokrývky. Do údů se mu pomalu vracel cit a teplé slunce vnikající do pokožky jen zvyšovalo smyslový požitek. Horkou kávu z termosky pil s vědomím, že její přínos je spíše psychologický než fyziologický.

„Ty ses úplně zbláznil," řekl rozdurděně Giordino, spíš však znepokojen než rozzloben. „Vždyť ses tak dlouhým pobytem dole ksakru málem zabil. V té hloubce má voda určitě teplotu blízko bodu mrazu."

„Co jste tam dole našel?" zeptal se s dychtivou úzkostí Steiger.

Pitt se posadil a zbavil se posledního zbytku mlhy v hlavě. „Pouzdro na dokumenty. Měl jsem pouzdro na dokumenty."

Giordino zvedl pouzdro, aby je Pitt viděl. „Pořád ho máš. Svíral jsi ho v levé ruce jako ve svěráku."

„A malou hliníkovou destičku."

„Tu mám já," řekl Steiger. „Vypadla vám z rukávu."

Pitt se pohodlně opřel o bok člunu a napil se kávy. „Nákladový prostor je plný velkých barelů - podle takřka nerozeznatelného stupně zrezivění lze soudit, že jsou z nerezavějící oceli. Je otázka, co v nich je. Na barelech není vůbec nic napsáno."

„Jaký mají tvar?" zeptal se Giordino.

„Válcovitý."

Steiger se tvářil velmi zamyšleně. „Nedovedu si představit druh vojenského nákladu, který by vyžadoval ochranu v nerezavějících barelech."

Pak v mysli přehodil výhybku a pronikavě se na Pitta podíval. „A co posádka? Našel jste nějakou známku po posádce?"

„To, co z nich zbylo, je stále připoutáno k sedadlům."

Giordino opatrně pootevřel na jednom konci pouzdro na dokumenty. „Ty dokumenty jsou možná ještě čitelné. Mohl bych je oddělit od sebe a v chatě vysušit."

„Bude tam asi letový plán," řekl Steiger. „Někteří starší, konzervativní piloti vojenského letectva i dnes dávají přednost tomuto zvláštnímu typu pouzdra před novějším z umělé hmoty."

„Možná se z pouzdra dovíme, co dělali tak daleko od určeného kursu."

„Právě v něco takového z celé duše doufám," řekl Steiger. „Než to v Pentagonu položím na stůl, chci mít v ruce neoddiskutovatelná fakta a celou záhadu hezky dárkově zabalenou."

„Ale, ale… Steigere."

Plukovník se nechápavě podíval na Pitta.

„Nerad beru vítr z plachet vašim jistě dobře promyšleným plánům, ale teď už tady půjde o něco víc než jen o odhalení tajemného osudu letadla vojenského letectva 03, půjde o mnohem víc."

„Vrak jsme přece našli nedotčený, nebo ne?" Steiger se jen s největším úsilím ovládl, aby zůstal aspoň navenek klidný. Neměl nejmenší úmysl připravit se o okamžik velkého úspěchu v Pentagonu. „Všechny odpovědi leží přece jen několik yardů pod námi. Teď už nejde o nic jiného než o vyzvednutí trosek z jezera. Nebo tam je snad ještě něco jiného?"

„Máme před sebou poněkud nepříjemné dilema, které nikomu ani ve snu nenapadlo."

„Jaké dilema?"

„Obávám se," řekl tiše Pitt, „že tady máme také co dělat s vraždou."

***

Giordino rozložil obsah mapy na kuchyňský stůl. Celkem šest listů. Malá hliníková destička, kterou Pitt našel v kapse pilota, se vařila v roztoku, který vymyslel Giordino s cílem zjistit, zda je na ní něco napsáno.

Pitt a Steiger stáli před praskajícím ohněm a popíjeli kávu. Krb byl postaven z místního kamene. Jeho teplo prohřívalo celý pokoj.

„Uvědomujete si obrovské následky své dedukce?" zeptal se Steiger. „Z ničeho, bez nejmenší stopy po nějakém důkazu si tady vyfantazírujete vážný zločin…"

„Jděte do háje," řekl Pitt. „Pouštíte se tady do mě, jako kdybych obviňoval celé vojenské letectvo Spojených států z vraždy. Já přece nikoho neobviňuji. Prosím, připouštím, že důkazy jsou jen nepřímé, ale vsadím své celoživotní úspory, že soudní patolog mi dá za pravdu, že osoba, jejíž kostra je ukryta v nákladním prostoru, nezemřela před třiceti čtyřmi roky jako posádka letadla."

„Jak si tím můžete být tak jistý?"

„Několik věcí tady nehraje. Tak tedy, náš nevysvětlený pasažér má ještě stále na kostech maso. Kostry ostatních jsou po desetiletích úplně holé. To znamená, alespoň pro mě, že zemřel dlouho po zřícení letadla. Kromě toho byl za ruce a za nohy přivázán ke kroužkům sloužícím k připevňování nákladu. K této skutečnosti není zapotřebí nějak mnoho obrazotvornosti, aby si člověk takřka hmatatelně představil, že takto provedená vražda má pečeť zločineckého podsvětí."

„Začínáte být melodramatický."

„Vždyť to z té scény přímo vyzařuje. A jedna záhada plodí další."

„Okay, proberme si, co skutečně víme," řekl Steiger. „Letadlo s výrobním číslem 75403 není tam, kde by podle předpokladu mělo být. Existuje však. Bezpečně máme zjištěno, že posádka sedí ve vraku," pokračoval Steiger. „Pokud jde o jedno tělo navíc, zřejmě zapomněli poznamenat jeho existenci ve zprávě. Možná, že dostal rozkaz k účasti na letu v posledním okamžiku: třeba jako náhradní inženýr nebo mechanik, který se těsně před katastrofou sám připoutal ke kroužkům."

„Jak si vysvětlujete jinou uniformu? Měl na sobě khaki, nikoliv modrou válečného letectva."

„Na vaše sebejisté tvrzení, že ten muž byl zavražděn dlouho po zřícení letadla, vám momentálně nedovedu odpovědět."

„Existuje stéblo, kterého bychom se mohli chytit," řekl klidně Pitt. „Domnívám se, že vím, kdo by tím neznámým pasažérem mohl být. Pokud se ukáže, že mám pravdu, pak se jeho sprovození ze světa jednou nebo více neznámými osobami stane jistotou."

Steiger zvedl obočí. „Pozorně vás poslouchám. Koho máte na mysli?"

„Muže, který postavil tuto chatu. Jmenoval se Charlie Smith, otec poslankyně Loren Smithové."

Steiger chvíli seděl bez hnutí, aby strávil hrůznost Pittova tvrzení. Konečně řekl: „Jaký důkaz můžete nabídnout?"

„Je tady jedna taková zajímavá drobnost. Z dobrého pramene vím, že v nekrologu Charlieho Smitha se říká, že byl rozmetán výbuchem, který sám přivodil. Na místě výbuchu byla nalezena jedna jeho bota a jeden jeho palec. Nic víc. Bylo to hezky vymyšleno, nemyslíte? Velmi

inteligentně a přesně. Musím si to zapamatovat, až budu chtít někoho odkráglovat. Odpálím třaskavinu a jakmile se usadí prach, hodím na okraj kouřícího kráteru kus obuvi a snadno ověřitelný kousek kostry oběti. Botu poznají přátelé a majitele palce podle otisku bezpečně určí šerifova kancelář, protože jeho otisk má na identifikační kartě. Zbytek těla mezitím pohřbím tam, kde podle předpokladu nebude nikdy objeveno. Smrt oběti bude vypadat jako neštěstí a já půjdu svou cestou vesele dál.“

„Chcete říci, že kostře v letadle chybí bota a palec?“

Pitt pouze mlčky přikývl.

V půl desáté byl Giordino připraven. Začal Pittovi a Steigerovi přednášet, jako kdyby stál před studenty chemické průmyslovky. „Jak vidíte po více než třech desetiletích pobytu pod vodou jsou umělohmotné, tedy neorganické desky mapy stejné, jako když byly nové, avšak doklady uvnitř se rozpadly skoro na kaši. Texty byly rozmnoženy na cyklostylu - což bylo běžné před geniálním objevem xeroxu. Pokud jde o texty psané inkoustem, je mi líto, že to musím říci, ale ty není schopná žádná laboratoř na světě vyvolat ani při sebevětším zvětšení. Tři doklady jsou v beznadějném stavu. Čitelného na nich nezůstalo vůbec nic. Čtvrtý doklad by mohl být informací o počasí. Tu a tam se objevují slova vítr, výška a atmosférická teplota. Jediná věta, kterou jsem byl schopen jakž takž rozluštit, říká: Vyjasňování oblohy za západními svahy.“

„Západními svahy se rozumí toto pásmo Colorado Rockies,“ vysvětlil Pitt.

Steiger rukama pevně sevřel hranu stolu. „Ježíši Kriste, uvědomujete si, co by to znamenalo?“

„Znamenalo by to, že let letadla 03 nezačal v Kalifornii, jak je uvedeno ve zprávě,“ řekl Pitt. „Místo jeho odletu bylo určitě někde východně odsud, když se posádka zajímala o povětrnostní podmínky nad vodním předělem Continental Divide.“

„To by bylo vše k dokladu číslo čtyři,“ řekl Giordino. „Doklad pátý je, ve srovnání se zbývajícími, skutečně bohatým zdrojem informací. Patrně z něho budeme schopni dešifrovat několik skutečností, včetně jmen dvou členů posádky. Mnoho písmen schází, ale s troškou elementární dedukční schopnosti snad budeme moci odhadnout význam. Pojďte se sem podívat.“

Giordino ukázal na list papíru, zbývající dva se nad ním sklonili.

V li el et la: ma or V l nde

„Doplňme prázdná místa,“ pokračoval Giordino, „a dostaneme Velitel letadla: major Raymond Vylander.“

„Tady je jiná kombinace,“ řekl Pitt a ukázal. „Zřejmě udává jméno a hodnost palubního inženýra.“

„Joseph Burns,“ doplnil Giordino. „V následujících řádcích chybí příliš mnoho písmen, než aby se dal obsah odhadnout. Máme tady ale ještě toto.“ Giordino ukázal na vzdálenější papír.

ola z ak: ix n 03

„Tajný volací znak,“ řekl Pitt. „Každé letadlo na utajovaném letu ho dostane. Obvykle jím je podstatné jméno a za ním poslední dvě číslice výrobního čísla letadla.“ Steiger se podíval uznale na Pitta a zeptal se. „Odkud to víte?“

„Ani nevím, kde jsem to pochytil,“ řekl Pitt a odbyl to pokrčením ramen.

Giordino kopíroval písmena s prázdnými místy. „Tak teď to máme takto Volací znak: něco 03.“

„Která podstatná jména mají uprostřed ix?“ uvažoval Steiger.

„Scházejícím písmenem po x by pravděpodobně mohlo být e nebo o.“

„Co Nixon?“ navrhl Giordino.

„Vážně pochybuji, že by se obyčejné dopravní letadlo mohlo být pojmenováno po viceprezidentovi,“ řekl Pitt. „Co tak Vixen, to by se hodilo.“

„Vixen 03,“ opakoval tiše Steiger. „Je to stejně dobrý nápad jako každý jiný.“

„Podívejme se ale dál,“ vyzval je Giordino. „Posledním útržkem k dešifrování je na pátém listě E-něco-A, Rongelo 060 něco.“

„Předpokládaný čas příletu v šest ráno v Rongelo,“ nabídl se stále nedůvěřivým výrazem Steiger. „Kde to ale kčertu je? Vixen 03 měl podle letového programu přistát na Havaji.“

„Říkám pouze to, co vidím,“ řekl Giordino.

„A co ten šestý papír?“ zeptal se Pitt.

„Jen nepatrné útržky. Všechno nesrozumitelné kromě data a stupně utajení. Podívejte se sami.“

zkazy v d ed n 2 , 954 Sc vá l: r lt B s K D E Y ÍHO UT Í 1A

Steiger dumal nad napsaným textem. „První řádek znamená Rozkazy vydány leden, někdy mezi dvacátým a dvacátým devátým, 1954.“

„Druhý řádek by mohl být Schválil,“ vložil se Pitt, „ale jméno důstojníka schází. Hodnost generála by však odpovídala.“

„Pak tam je Kód nejvyššího utajení jednička-A,“ řekl Giordino. „Vyšší známka pro utajenou akci neexistuje.“

„Můžeme tedy přijmout za prokázané,“ řekl Pitt, „že někdo z nejvyšších kruhů v Pentagonu nebo v Bílém domě nebo v obou, dal souhlas k tomu, aby jako zastírací manévr byla vydána falešná zpráva o katastrofě letadla Vixen 03.“

„V době, kdy jsem byl ve vojenském letectvu, jsem nikdy o něčem takovém neslyšel. Jaký mohl mít někdo důvod k navádění ke zjevně lživé zprávě o obyčejném letadle na běžném letu?“

„Plukovníku, smiřte se s fakty. Vixen 03 nebylo obyčejné letadlo. Zpráva uvádí, že let začal v Travisu na letecké základně válečného letectva nedaleko San Franciska a podle plánu bylo místem přistání letiště Hickam Field na Havaji. Teď ale víme, že posádka měla namířeno do místa určení nazvaného Rongelo.“

Giordino se poškrábal na hlavě. „Nemohu si vzpomenout, že bych někdy slyšel o místě jménem Rongelo.“

„Já také ne,“ řekl Pitt. „Vezmeme-li si k ruce atlas světa, jistě tu záhadu vyřešíme.“

„Tak tedy co všechno teď víme?“ zeptal se Steiger.

„Ne mnoho,“ připustil Pitt. „Pouze to, že během posledních lednových dnů v roce 1954 C-devadesát sedmička vzlétla z místa ve východním nebo středozápadním prostoru Spojených států k přísně tajnému letu. Nad Coloradem se něco stalo, snad mechanická závada, která přinutila posádku nouzově přistát na nejhorším terénu, jaký si jen lze představit. Měli ale štěstí, nebo si to alespoň mysleli. Zázrakem se vyhnuli nárazu do úbočí nějaké hory. Vylander objevil volnou plochu a navedl Stratocruiser na nouzové přistání. Neznali ale krutou skutečnost - nezapomínejme, že byl leden a zem byla nepochybně pod sněhem - že přistávají na zamrzlém jezeře.“

„Když se pohybová energie letadla zmenšila, letadlo se zpomalilo a jeho váha se soustředila na podloží, led se probořil a letadlo se potopilo,“ řekl jako duchem nepřítomný Steiger.

„To je přesné. Proud vody se nahrnul do rozlomeného letadla a hrůzně ledová voda zaplavila členy posádky dřív, než mohli zareagovat. Utopili se na sedadlech. Žádný svědek katastrofy neexistoval, voda nad jejich hrobem znovu zamrzla a všechny stopy tragédie elegantně zmizely. Pátráním se nezjistilo nic, zpráva o zmizení Vixenu 03 byla zfalšována a tragédie rychle zapomenuta.“

„To zní skoro jako nějaké spiknutí,“ řekl Giordino. „Poslouchá se to ale dobře. Jak a kde se však do toho příběhu zamotal Charlie Smith?“

„Pravděpodobně při chytání ryb zachytil udicí kyslíkovou bombu. Při jeho zvídavé povaze určitě prošmejdil okolí a někde pod vodou uvolnil od vraku ulomený podvozek.“

„Když se podvozek objevil na hladině, určitě se na něho díval jako na zjevení,“ smál se Giordino.

„I kdybych možnost zavraždění Smitha přijal,“ řekl Steiger, „nenapadá mi vůbec žádný motiv.“

Pitt vzhlédl a zadíval se na Steigera. „Když chce někdo někoho připravit o život, vždycky si nějaký důvod najde.“

„A co ten náklad?“ vyhrkl Giordino s nedůvěrou ve vlastní vtipnost. „Šlo o vysoce utajovaný let. Z toho vyplývá, že ať Vixen 03 dopravoval cokoliv, bylo to pro někoho zatraceně cenné. Cennější než lidský život.“

Steiger vrtěl hlavou. „Jestli je ten náklad tak cenný, tak proč ho Smith nebo jeho předpokládaný vrah nezachránili? Pitt tvrdí, že náklad je stále dole.“

„Hermeticky zaplombován," dodal Pitt. „Pokud jsem to schopen posoudit, barely nikdy nebyly otevřené."

Giordino si odkašlal a řekl: „Další dotaz."

„Ven s ním."

„Co je v těch barelech."

„Správná otázka," řekl Pitt. „Nuže, jedna úvaha nás dovede k nesmírně závažnému předpokladu. Představme si letadlo převážející válcovité barely na tajné misi někam do Tichého oceánu v lednu 1954…"

„Nu, ovšem," přerušil ho Giordino. „V té době probíhaly na Bikini nukleární zkoušky."

Steiger zvedl hlavu a stál jako ztuhlý.

„Chcete tím naznačit, že Vixen 03 přepravoval nukleární hlavice?"

„Já nic nenaznačuji," řekl lhostejně Pitt, „pouze nabízím možnost, a to možnost jistě zajímavou, až fascinující. Proč jinak by generalita vojenského letectva schovala pohřešované letadlo pod pokličku a jeho zmizení zahalila kouřovou clonou falešných informací? Proč jinak by posádka riskovala takřka jistou smrt přistáváním s porouchaným letadlem v horách, místo aby použila padáky a letadlo nechala zřítit třeba někam do obydleného prostoru nebo někde poblíž?"

„Vaše teorie má základní nedostatek, který ji zpochybňuje: vláda by nikdy nezastavila pátrání po ztraceném nákladu nukleárních hlavic."

„Uznávám, že jste mne dostal. Vypadá opravdu podivně, že zkázonosné hlavice, které by stačily vyhladit polovinu státu, by byly ponechány jako smetí zaneřáďující životní prostředí."

Steiger najednou pokrčil nos. „Co to tady tak strašně smrdí?" Giordino rychle vstal a šel ke kamnům. „Kovový štítek je myslím hotový."

„V čem ho vaříte?"

„Ve směsi octa a jedlé sody. Nic jiného jsem pro ten fígl nenašel."

„Jste si jistý, že se na štítku něco objeví?"

„To nevím, nejsem chemik. Určitě mu to ale neublíží."

Steiger podrážděně rozhodil ruce a obrátil se k Pittovi. „Mám takový dojem, že jsem si ten štítek měl přece jen nechat a dát ho profesionálním chemikům do laboratoře."

Giordino chladně ignoroval Steigerovu poznámku. Dvěma vidličkami opatrně vytáhl destičku z vařící vody a utěrkou ji utřel do sucha. Pak šel ke světlu a v různých úhlech ji natáčel.

„Vidíš něco?" zeptal se Pitt.

Giordino položil malou hliníkovou destičku na stůl před Pitta a Steigera s velmi vážným výrazem a zhluboka se nadechl.

„Znak," řekl znervózněly napětím. „Znak radioaktivity."

***

Marcus Somala, velitel čety Africké revoluční armády, byl na své dílo hrdý. Minulé noci za pouhé dvě hodiny vydlabal houbovitou dřeň stromu a její úlomky nenápadně rozptýlil v okolním podrostu. Když se ve svém úkrytu pohodlně uvelebil, nemusel dlouho čekat na první bezpečnostní prověrku svého úkrytu.

Z farmy, kterou Somala pozoroval, vyšel krátce po rozbřesku černý zemědělský dělník, malinko zaváhal a pak se vymočil na baobab. Somala se v duchu pochechtával, když ho pozoroval z bezprostřední blízkosti. V jednom okamžiku měl dokonce chuť prostrčit ostří svého dlouhého zahnutého marokánského nože z výhledového otvoru a uříznout dělníkovi jeho penis. Tu chuť bral ovšem jenom jako zábavné povyražení, nic víc. Jakýmkoli hloupým činům se vyhýbal. Byl profesionálním vojákem a revolucionářem, ostříleným veteránem v takřka stovce přepadení. Byl hrdý na to, že slouží v první linii křižáckého tažení, jehož cílem bylo vymýtit z afrického kontinentu poslední zbytky anglosaské existence.

Deset dní uplynulo ode dne, kdy svou četu o deseti mužích převedl ze základního tábora v Mozambiku přes hranice do Natalu. Přesunovali se jenom v noci, stezky používané hlídkami státní bezpečnosti zdaleka obcházeli a v křovinaté stepi se ukrývali před vrtulníky Obranných ozbrojených sil Jižní Afriky. Cesta byla vyčerpávající. Říjnové jaro na jižní polokouli bylo neobvykle chladné a porost byl věčně vlhký a studený od neustávajících dešťů.

Když konečně dorazili do malé zemědělské osady Umkono, Somala rozmístil své muže podle plánu předem připraveného jeho vietnamským poradcem. Každý měl po dobu pěti dnů provádět ve svém prostoru průzkum činnosti na farmě, eventuálně i činnosti armádních jednotek nacházejících se v dané oblasti a shromažďovat informace pro příští přepady. Pozorování Fawkesovy farmy přidělil Somala sobě.

Jakmile se zemědělský dělník loudavě vzdálil na své pracoviště, Somala se dalekohledem soustředil na bedlivé zkoumání Fawkesovy farmy. Většina jejích pozemků získaná nepřetržitým bojem proti neustále se rozrůstajícímu buši, byla osazena cukrovou třtinou. Menší plochy sloužily jako pastviny pro nepočetná stáda hovězího dobytka k porážce i pro krávy chované pro mléko, na ještě menších výměrách se tu pěstoval čaj a tabák. Za hlavním obytným domem na zahrádce rostla zelenina pro potřebu Fawkesovy rodiny.

V kamenné stodole bylo uskladněno krmivo pro dobytek a umělá hnojiva. Nedaleko byl velký přístřešek, který chránil nákladní vozy a zemědělské stroje před nepřízní počasí. Čtvrt míle za přístřeškem vedle klikatícího se říčního toku byl tábor, v němž bylo, podle Somalova odhadu, ubytováno asi padesát pracovníků s rodinami, s vlastním skotem a kozami.

Fawkesův dům - vypadající spíš jako panský statek - se tyčil na hřebenu vyvýšeniny, jeho nejbližší okolí bylo hezky osázeno řadami gladiol a ohnivých lilií na okraji krátce střiženého trávníku. Tuto malebnou scenérii však znehodnocoval deset stop vysoký drátěný plot s několika ostnatými dráty nahoře, který chránil dům ze všech čtyř stran,

Somala tuto překážku důkladně studoval. Byl to pevný plot. Nebylo pochyb, že tlusté sloupy byly zasazeny hluboko v betonu. Jenom tank by byl schopen tímto plotem proniknout. Když Somala pohnul dalekohledem, uviděl svalnatého muže s opakovači puškou na rameni. Strážný byl nenucené opřený o dřevěný přístřešek stojící vedle brány. Stráže by bylo možné překvapit a snadno zlikvidovat, přemítal Somala, ale od okamžité realizace tohoto nápadu ho zdržovaly tenké dráty od plotu k základům domku. Nepotřeboval mít u sebe elektrotechnika, aby mu řekl, že plot je pod napětím. Mohl jenom přemýšlet o velikosti napětí, které neviditelně proudilo pletivem. Všiml si, že jeden vodič vede do strážní budky. To znamenalo, že při každém otevření brány musí strážný vypnout proud. A toto byla Achilova pata Fawkesovy obrany.

Potěšen tímto zjištěním se Somala uvelebil v úkrytu a pokračoval v pozorování.

Penzionovaný důstojník Královského námořnictva kapitán Patrick McKenzie Fawkes přecházel po verandě stejně energicky, jak to dělával kdysi na palubě lodi, blížící se k domovskému přístavu. Byl to muž mohutné postavy, čisté výšky něco málo nad šest stop, jehož rozložité tělo vychylovalo ručičku váhy přes dvě stě osmdesát liber. Jeho tmavošedé oči měly nádech temné vody severního moře v listopadové bouři. Všechny pramínky pískových vlasů byly na svých přesně určených místech, podobně jako bělobou prokvétající vousy v bradce krále Jiřího V. Fawkes už na první pohled vypadal jako námořní kapitán z Aberdeenu, kterým skutečně byl, než se stal farmářem v Natalu.

„Dva dny!“ zvolal se silným skotským přízvukem. „Já se přece nemůžu vzdálit z farmy na celé dva dny. To je nelidské, fakt nelidské.“ Čaj v šálku, kterým mával v ruce, se jen zázrakem nepřelil přes okraj.

„Jestli tě ministr obrany požádal o návštěvu, nemůžeš udělat nic jiného než poslechnout.“

„Krucinál, ženská, vždyť on vůbec neví, o co mě žádá.“ Fawkes zavrtěl hlavou. „Jsme teprve uprostřed klučení nových ploch. Zítra má dorazit býk oceněný minulý měsíc v Durbanu. Traktory potřebují údržbu. Ne, nemůžu odjet.“

„Kdybys už raději nastartoval auto.“ Myrna Fawkesová odložila vyšívání a zadívala se na manžela. „Potřebné věci už jsem ti zabalila a oběd máš připravený, aby sis udržel dobrou náladu až do Pembroke na setkání s ministrovým vlakem.“

Fawkes se vztyčil nad svou manželkou a zamračil se. Bylo to však zbytečné gesto. Za uplynulých dvacet pět roků se jeho žena dobře naučila jak na něho. Fawkes se ještě z tvrdohlavosti pokusil o nějaké jiné zdůvodnění své nechuti odjet. „Bylo by ode mne nezodpovědné, kdybych tu tebe a děti nechal samotné, když ti zatracení barbarští teroristé se plíží buší a na všech stranách vraždí bohabojné křesťany.“

„Nepleteš si snad rebelii se svatou válkou?“

„Vůbec ne, onehdy nedaleko Umoro byli ze zálohy napadeni muž a jeho paní.“

„Umoro je odsud osmdesát mil,“ řekla věcně jeho manželka.

„Stejně by se to mohlo stát i tady.“

„Ty do toho Pembroke pojedeš a setkáš se s ministrem obrany.“ Slova ženy zněla jako vytesaná z kamene. „Mám něco lepšího na práci, než tady celé dopoledne sedět na verandě a zbytečně se vybavovat s tebou, Patricku Fawkesi. Tak už jeď a vyhýbej se hernám a salónům v Pembroke.“

Myrna Fawkesová byla ženou, kterou nebylo možné nebrat na vědomí. Přestože byla hubená a drobná, vyzařovala z ní vytrvalost a energie za dva muže. Fawkes jen zřídka viděl svou ženu oblečenou v něčem jiném než v jedné ze svých mnoha až příliš velkých khaki košil a v modrých džínsách z poloviny zastrčených do bot sahajících až do poloviny lýtek. Uměla dělat skoro všechno, co její muž: rodit telata, šéfovat armádě domorodých dělníků, opravit sto a jedno mechanické zařízení, opatrovat nemocné a zraněné ženy a děti v táboře, vařit jako francouzský vrchní kuchař. Bylo ale podivné, že se nikdy nenaučila řídit auto ani jezdit na koni. Nijak o to nestála. Své houževnaté šlachovité tělo udržovala v kondici každodenními, mnoho mil dlouhými vycházkami.

„Nedělej si o nás starosti,“ pokračovala. „Máme pět ozbrojených strážců. Jenny a Patrick junior dovedou na padesát metrů ustřelit hlavu mamby. V případě nějakých problémů mohu rádiem zavolat konstábla. A nezapomeň na plot pod elektrickým napětím. A i kdyby se partyzáni dostali přes plot, je tu ještě starý Lucifer, který by to do nich napálil,“ řekla a vykročila k dvanáctce brokovnici Holland & Holland opřené o okenní parapet.

Dříve, než se Fawkes zmohl na nějakou ubručenou odpověď, objevili se syn a dcera a s vozem British Bushmaster zastavili u schodů verandy.

„Kapitáne, je natankováno po okraj a připraveno k jízdě,“ vykřikl Patrick junior. Měl dva měsíce přes dvacet, podobu i štíhlou postavu měl po matce, výškou však přečníval otce o tři palce. Jeho o rok mladší statná sestra s mohutnými prsy a pihami pokrytou tváří se vesele smála.

„Papá, došla mi olejová lázeň do koupele,“ řekla Jenny. „Obstaráš mi ji, až budeš v Pembroke?“

„Ještě jakousi olejovou lázeň,“ zasténal Fawkes. „Vždyť to je dokonalé spiknutí. Celý svůj život se bráním obrovskému spiknutí své vlastní krve. Myslíte si, že se tady beze mne obejdete? Tak ať je po vašem. Ve svém palubním deníku vás všechny vedu jako krvelačnou chásku povstalců.“

Teprve když ho rozesmátá Myrna a po ní syn i dcera políbili, Fawkes neochotně nastoupil do auta. Strážný otevřel vrata, otočil se a podíval se k domu. Manželka i děti ještě stáli na schodech verandy mezi mřížovím přetékajícím květy buganvílií. Všichni tři mávali. Odpověděl jim stejně. Pak už zařadil rychlost a vyjel na polní cestu, zanechávaje za sebou mrak zvířeného prachu.

Somala sledoval kapitánův odjezd a pozorně si všímal postupu strážných při vypínání proudu, otevírání a zavírání vrat. Strážný dělal všechny pohyby zcela mechanicky. To je dobré, pomyslel si Somala. Ten muž se určitě nudí. To bude výhoda, až nadejde čas k útoku.

Somala pak zamířil dalekohled na hustý porost orobince lemovaný shluky keřů, které tvořily hranici farmy. Málem ho přehlédl. Zcela určitě by ho přehlédl, kdyby se v orobinci sluneční paprsky od něčeho kovového jasně neodrazily. Zamrkal, protřel si oči a podíval se znovu.

Druhého černocha objevil na plošině nad zemí, kde byl dost dobře zastíněn listy trnovníku. Vypadal jako Somala, měl jen poněkud mladší rysy a světlejší pleť. Vetřelec byl oblečený ve stejné kamuflážní bojové uniformě jako Somala a měl v ruce čínskou automatickou pušku CK-88 a náramenní pás s náboji, což bylo standardním vybavením vojáka Africké revoluční armády. Somala měl najednou pocit, jako by se v nějakém zrcadle díval sám na sebe.

Uvedlo ho to do značných rozpaků. Muži jeho čety byli odpovědně na svých určených místech. Toho muže neznal. Poslal snad vietnamský poradní komisař špeha, aby kontroloval výsledky Somalových průzkumů? Jeho loajalita k Africké revoluční armádě byla přece nesporná. Najednou pocítil Somala mrazení na šíji.

Druhý voják se nedíval směrem k Somalovi. Upřeně dalekohledem pozoroval Fawkesovu farmu.

***

Vlhkost doléhala na celý kraj jako promočená pokrývka a nedovolovala vypařování z krasových oblastí. Fawkes se mrkl na hodinky na přístrojové desce; půl čtvrté a pět minut. Za hodinu dojede do Pembroke. Už začínal mít chuť na pořádného panáka whisky.

Když projížděl kolem dvou černých mladíků sedících v příkopě vedle cesty, nevěnoval jim pozornost a ani si nevšiml, že oba vyskočili a rozběhli se v rozvířeném prachu za autem. O sto yardů dále se silnice zužovala. Vpravo byla mokřina pokrytá vrstvou tlejícího rákosí, vlevo pak úvoz klesající víc než sto stop hluboko k bahnitému korytu řeky. Uprostřed silnice stál asi šestnáctiletý chlapec, v jedné ruce svíral zuluský oštěp se širokým ostřím, v druhé pevně svíral kámen.

Fawkes okamžitě zastavil. Chlapec se ani nepohnul, jen se s výrazem krutého vzteku upřeně díval na vousatou tvář za předním ochranným sklem auta. Na sobě měl šortky a špinavé, nikdy neprané roztržené tričko. Fawkes stáhl okno a vyklonil se ven. Usmíval se, když promluvil tichým, přátelským hlasem.

„Jestli si chceš něco se mnou začít, radím ti, aby sis to ještě dobře rozmyslel."

Odpovědí na jeho slova bylo nepřátelské ticho. Svaly se mu napjaly, když v následujícím okamžiku zaregistroval současně tři skutečnosti. Do vyježděné koleje byly nahrnuty střepy bezpečnostního skla. Paralelně s hranou úvozu vedla stopa pneumatik, která v jednom místě na hraně úvozu končila. A další, mnohem hmatatelnější důkaz zatím nejasného nebezpečí uviděl ve zpětném zrcátku - dva chlapci se úprkem zezadu hnali k autu. Jeden z nich, tlustý a těžkopádný mládenec mířil dopředu starou puškou se závěrem na ruční ovládání. Druhý mával nad hlavou rezavou mačetou.

Můj Bože, blesklo Fawkesovou hlavou, vždyť ti školáci mě chytili do pasti.

Neměl s sebou žádnou zbraň, jedině lovecký nůž ve skříňce na rukavice. Jeho nejbližší ho vyprovodili na cestu tak rychle, že si zapomněl s sebou vzít svůj oblíbený revolver Magnum ráže 44.

Aniž by ztrácel čas stesky na svou nedbalost, obrátil bushmastera a stlačil plyn až k podlaze. Čtyři poháněná kola se se zakvílením protočila, auto minulo chlapce mávajícího mačetou, pak narazilo do chlapce s puškou a v kotrmelcích ho odhodilo do bažiny. Fawkes pak zabrzdil, obrátil auto, zasunul jedničku a rozjel se směrem k výrostkovi který stále stál připraven vrhnout oštěp i kámen.

V černých očích mládence nebylo ani stopy po strachu, když máchl oběmi pažemi najednou. Fawkes si myslel, že chlapec zamířil vysoko, ale vtom už slyšel zarachocení, jak se oštěp odrazil od střechy. Současně se přední ochranné sklo rozsypalo ve sprškú tisíce zářících zrníček a kámen dopadl na přední sedadlo spolujezdce. Fawkes cítil několik zrníček sklouznout po tváři, z těchto okamžiků si však zapamatoval jedině chladný pohled útočníka plný nenávisti.

Náraz auta zvedl chlapce ze země jako gumovou panenku a odhodil ho pod přední kola. Fawkes dupl na brzdový pedál, tím ale jen jeho zranění zhoršil, protože pneumatiky sklouzly po chlapcových svalech a stáhly z nich kůži.

Fawkes vystoupil a obezřetně šel za auto. Chlapec byl mrtvý, lebku měl skoro na plocho zmáčknutou, nohy přeražené a zkrvavené. Tlustý chlapec s puškou ležel zpola v řasami pokryté bažině, zpola na svahu stráně. Hlavu měl zvrácenou dozadu, až se dotýkala páteře. Po jeho společníkovi s mačetou nebylo ani vidu, zmizel v bažině.

Fawkes zvedl pušku. Závěr byl otevřený, v zásobníku byla vložena patrona. Vystrčil ji a prohlížel pušku. Tlustý chlapec nevystřelil jedině proto, že puška nebyla schopna vystřelit. Úderník byl pokřivený. Fawkes odhodil starou pušku co nejdál do nejhlubšího místa mokřiny a počkal, až se zabubláním zmizela.

Dole v úvoze leželo malé nákladní auto. Z otevřených dveří vyčnívala dvě těla. Nad brutálně zohavenými mrtvolami muže a ženy přelétala hejna much.

Bylo zřejmé, že afričtí hoši ukamenovali nic netušící a důvěřivé lidi: zranili řidiče, nákladní auto svrhli do úvozu, kde ještě živé cestující utloukli k smrti. Opojení až příliš snadným vítězstvím, rozhodli se počíhat si na další oběť.

„Pitomá děcka," šeptal si Fawkes v přítomnosti mlčící smrti. „Zatracená pitomá děcka." Padla na něho úzkost a lítost jako na maratónského běžce, který musí závod vzdát míli před cílem. Pomalu se vrátil k bushmasterovi a kapesníkem si setřel pramínky krve stékající po tváři. Z vnitřní kapsy dveří vytáhl vysílačku, naladil kmitočet a zavolal konstábla v Pembroke. Pak špatně mířenými kameny mrštil po přilétajících supech.

***

„Opozdil se," řekl v afrikánštině Pieter De Vaal, ministr Obranných sil Jižní Afriky. Vytáhl okno železničního vozu, vyklonil se a prozkoumával silnici vedoucí těsně podél vedlejší seřazovací koleje. Jeho slova patřila vysokému štíhlému muži s neodolatelným pohledem, oblečenému v uniformě armádního plukovníka.

„Jestli se opozdí Patrick Fawkes, pak k tomu musí mít zatraceně dobrý důvod," řekl plukovník a krouživým pohybem vířil drinkem ve skleničce.

De Vaal se obrátil od otevřeného okna a oběma rukama si prohrábl husté šedivé kadeřavé vlasy. Vypadal spíš jako profesor klasických jazyků než jako energická hlava druhé největší vojenské mocnosti na kontinentě. Po svém předchůdci, který vydržel ve funkci méně než pět měsíců, nezdědil práci, jež by se dala přirovnat k procházce růžovým sadem. V uplynulých sedmi letech byl De Vaal pátým ministrem obrany.

„Typicky anglické chování," řekl netrpělivě. „Angličané žijí jenom pro gin, královnu a pro nacvičování navenek nestranného chování. Není na ně vůbec žádné spolehnutí."

„Pane ministře, budete-li Fawkesovi tak vehementně předhazovat, že je Angličan, pak asi nebudete moci počítat s jeho ochotou ke spolupráci." Plukovník Joris Zeegler obrátil do sebe drink a nalil si další. „Fawkes je totiž Skot. Se vší vážností doporučuji, pane, abyste na to nezapomněl."

De Vaal se ani náznakem nelibosti nepozastavil nad nepřípadným tónem promluvy. Naopak, vzal radu šéfa zpravodajské služby vážně. Na ministerstvu totiž nebylo žádným tajemstvím, že De Vaalův úspěch v likvidaci importovaných teroristů a v potlačování místních pokusů o povstání závisel v prvé řadě na vynalézavé infiltraci vysoce trénovaných Zeeglerových tajných agentů do povstaleckých organizací.

„Ať Angličan nebo Skot - dal bych přednost jednání s Jihoafričanem."

„Souhlasím s vámi," řekl Zeegler, „jenže Fawkes je nejlépe kvalifikován pro posouzení našeho projektu. Svědčí o tom měsíc trvající prověrka pomocí počítače." Otevřel pořadač. „Dvacet pět let v Královském loďstvu. Z toho patnáct let jako lodní inženýr. Dva roky byl kapitánem lodi HMS *Audacious*. Poslední roky služby strávil ve funkci vedoucího inženýra v královské loděnici Grimsby Royal Navy Shipyard. Koupil si farmu v severním Natalu. Do důchodu odešel před jedenácti lety."

„A co řekl ten váš počítač o tom, že rozmazluje své bantuské pracovníky?"

„Je nutno přiznat, že s velkorysým gestem poskytuje svým černým a barevným pracovníkům podíly ze zisků farmy. Nelze však popřít, že Fawkes v mimořádně krátké době vybudoval nejlepší velkostatek v severním Natalu. Jeho lidi jsou mu až neuvěřitelně oddáni. Běda radikálům, kteří se pokusí vyvolat neklid na Fawkesově farmě."

De Vaal se vrátil k dalším pesimistickým úvahám, když se ozvalo zaklepáni na dveře.

„Promiňte, že vyrušuji, Herr Minister, právě dorazil kapitán Fawkes."

„Uveďte ho," řekl De Vaal.

Fawkes sklonil v nízkých dveřích hlavu a vstoupil. De Vaal ho mlčky pozoroval. Neočekával, že to bude muž tak mohutné postavy, ale ani že bude mít tvář na nesčetných místech do krve pořezanou. Natáhl ruku.

„Kapitáne Fawkesi, velice mne těší," řekl De Vaal v afrikánštině. „Je od vás hezké, že jste přijal mé pozvání a vydal se na cestu."

Fawkes pevně sevřel podanou ruku. „Promiňte, pane, neovládám tento jazyk."

De Vaal lehce přešel do angličtiny. „Promiňte," řekl s mírným úsměvem. „Zapomněl jsem, že vy Angličané - hmm - Skoti nemáte žádné zvláštní pochopení pro neobvyklé jazyky."

„Takže jsme podle vás zřejmě tupohlavci.“

„Promiňte mi má slova, kapitáne, vypadáte, jako byste se holil trnovou větví.“

„Chytili mě do léčky a přepadli. Ti krvelační malí čerti mi rozbili přední ochranné sklo. Nechtěl jsem se zastavovat v místní nemocnici, když jsem už, měl velké zpoždění na schůzku s vámi.“

De Vaal uchopil Fawkese za paži a zavedl ho ke křeslu. „Teď vám myslím neuškodí nějaký drink. Jorisi, ujmete se úlohy hostitele? Kapitáne, to je plukovník Joris Zeegler, velitel Domobrany Jižní Afriky.“

Zeegler přikývl a zvedl láhev. „Předpokládám kapitáne, že dáváte přednost whisky.“

„Určitě, plukovníku.“

De Vaal odešel ke dveřím a otevřel je. „Poručíku Andersi, řekněte doktoru Steedtemu, že tu mám pro něho pacienta. Předpokládám, že ho najdete podřimovat v ordinaci.“ Zavřel dveře a rozhlédl se po pokoji. „Teď to hlavní. Než se objeví náš laskavý doktor, mohl byste nám laskavě říci podrobněji o tom přepadení.“

Přišel lékař a dobromyslně pobrukoval při ošetřování kůže pevné jako u nosorožce, kterou Fawkes nazýval pletí. Kromě dvou ran, jež každá si vyžádaly tři stehy, nechal doktor ostatní rány neobvázané. „Máte kliku, že u těch škrábanců nejsou stopy po nehtech, protože byste je asi musel vysvětlovat manželce,“ dobíral si Fawkese, když zacvakl kabelu.

„Jste si jistý, že útok nebyl organizován?“ zeptal se po odchodu lékaře Zeegler.

„Určitě ne,“ odpověděl Fawkes. „Byla to jen akce rozedraných dětí z buše. Bůhví, kdo jim nakukal tak vražednou zábavu.“

„Obávám se, že vaše setkání s krvežíznivými mladíky není ojedinělou příhodou,“ řekl mírně DeVaal.

Zeegler přikývl na souhlas. „Váš případ, kapitáne, odpovídá stejně primitivnímu modus operandi, můžeme-li to tak říci, v nejméně dvaceti jiných přepadeních.“

„Podle mého názoru,“ ozval se Fawkes, „je za všemi přepadeními ta zatracená Africká revoluční armáda.“

„Ano, nepřímo může být obviněna,“ řekl Zeegler a zatáhl z tenkého doutníku.

„Polovina černých chlapců mezi dvanácti a osmnácti lety odtud až po Kapské Město by obětovala svá varlata za to, aby se stala vojáky ARA,“ vložil se De Vaal. „Snad by se dalo říci, že ta mládež je postižena jakousi formou hrdinského obdivu.“

„S ďáblem je třeba zacházet jeho vlastními zbraněmi,“ řekl Zeegler. „Hiram Lusana je každým coulem stejně mazaným psychologem jako propagandistou a taktikem.“

„To ano,“ řekl Fawkes s pohledem upřeným na plukovníka. „Slyšel jsem už zatraceně mnoho o tom grázlovi. Jak vlastně přišel k tomu, že je vůdcem ARA?“

„Dosadil se dobrovolně sám. Je to americký černoch, který nahrabal ohromné jmění mezinárodním pašováním drog. Jenže samo bohatství mu nestačilo. Snil o moci, o velkoleposti, o nádheře. Prodal proto svůj zavedený podnik nějakému francouzskému syndikátu, přijel do Afriky a začal organizovat a vyzbrojovat vlastní osvobozeneckou armádu.“

„To je ale přece jen příliš ohromný podnik pro jednoho člověka,“ řekl Fawkes, „dokonce i pro sebevíce bohatého.“

„Ono to není zas tak ohromující, když se podaří získat velikou pomoc,“ vysvětloval Zeegler. „Číňané mu dodávají zbraně, Vietnamci cvičí jeho muže. Zatím jsou naše bezpečnostní síly schopné udržet je ve stavu trvalé nejistoty a zmatku.“

„Naše vláda ale padne, budeme-li vystaveni dlouhotrvající ekonomické blokádě,“ dodal De Vaal. „Lusana by chtěl vést válku elegantně podle všech pravidel. Žádný terorismus, žádné zabíjení nevinných žen a dětí. Jeho oddíly dosud napadaly pouze vojenské základny a zařízení. Svým vystupováním jako shovívavý a laskavý zachránce je schopen získat absolutní morální i finanční podporu Spojených států, Evropy i mocností třetího světa. Až dosáhne těchto cílů, bude moci uplatnit svůj vliv k zablokování všech našich styků, obchodů i jednání s vnějším světem. Pak bude definitivní konec bělošské Jižní Afriky otázkou pouhých několika týdnů.“

„Neexistuje nějaký způsob, jak udržet Lusanu na uzdě?“ zeptal se Fawkes.

De Vaal zvedl tlusté obočí. „Jedna možnost by tu byla, pokud jí dáte vy své požehnání.“

S výrazem ohromení vyvalil Fawkes na ministra oči. „Já jsem přece pouhým námořníkem na suchu a farmářem. Nic nevím o povstaleckém vedení partyzánské války. Čím mohu být užitečný ministru obrany?“

De Vaal neodpověděl, ale podal Fawkesovi tenkou, v kůži vázanou knihu.

„Dostalo to název operace Planá růže.“

Světla Pembroke se ve večerním soumraku rozsvěcovala jedno za druhým. Na okna železničního vagónu zabubnoval lehký déšť a na prachem pokrytém skle nechal nespočetně proužků po stékající vodě. Fawkesovy brýle na velkém nose zvětšovaly jeho velké oči rychle přebíhající po stránkách. Obsah ho tak zaujal, že jako duchem nepřítomný žmoulal v ústech troubel dýmky, která už dávno vyhasla.

Bylo několik minut po osmé, když zavřel obálku Operace Planá růže. Dlouho seděl a zvažoval. Konečně unaveně zavrtěl hlavou.

„Modlím se k Bohu, aby k něčemu takovému nikdy nedošlo,“ řekl tiše.

„Sdílím váš postoj,“ řekl De Vaal. „Rychle se však blíží chvíle, kdy budeme zahnáni ke zdi a Operace Planá růže by se mohla stát naší poslední nadějí.“

„Džentlmeni, já ale přece jen pořád nechápu, co po mně chcete.“

„Chceme pouze znát váš názor, kapitáne,“ řekl Zeengler. „Rozbor plánu jsme svěřili počítači a ten předpokládá naději na úspěch. Doufáme, že dlouholeté zkušenosti vám dovolí posoudit klady a zápory z lidského hlediska.“

„Mohu vám říci, že ten plán se až zatraceně blíží k nemožnému,“ řekl Fawkes. „Lze dokonce říci k nesmyslnému šílenství. To, co navrhujete, je terorismus v tom nejhorším slova smyslu.“

„To je přesné,“ souhlasil De Vaal. „Použití ozbrojených sil v převleku členů Africké revoluční armády k bleskové akci s následným okamžitým stažením na výchozí pozici by mohlo sympatie k černochům změnit ve prospěch bělochů v Jižní Africe.“

„K přežití musíme získat podporu zemí jako jsou Spojené státy,“ vysvětloval Zeegler.

„To, co se stalo v Rhodesii, se může stát i tady,“ pokračoval De Vaal. „Uchvácení a znárodnění všech soukromých majetků, farem, obchodů i bank. Zabíjení černých i bílých na ulicích, tisíce prchajících jen s tím nejnutnějším na zádech. Nová, černošským komunismem orientovaná vláda, despotické kmenové diktátorství potlačující a vykořisťující své vlastní občany skutečným otroctvím. Kapitáne Fawkesi, můžete si být jistý, že pokud naše vláda padne, nebude nahrazena vládou se sebeméně demokratickým myšlením.“

„Nevíme, jestli tady k tomu opravdu dojde,“ řekl Fawkes. „Ale i kdybychom se mohli podívat do křišťálové koule a vyčíst z ní to nejhorší, neomluvilo by to spuštění operace Planá růže.“

„Nechejme moralizování,“ řekl stroze De Vaal. „Vy jste plán posoudil jako nemožný a já váš posudek přijímám za svůj.“

Po odchodu Fawkese si De Vaal nalil další drink. „Ten kapitán byl upřímně otevřený, to je třeba přiznat.“

„Měl úplně pravdu,“ řekl Zeegler. „Planá růže je tím nejhrubším terorismem.“

„To je sice možné,“ bručel De Vaal, „co ale zbývá člověku, když sice vyhrává bitvu, ale prohrává válku?“

„Nejsem žádným vynikajícím stratégem, pane ministře,“ zareagoval Zeegler, „jsem však přesvědčen, že operace Planá růže není řešením. Naléhavě vás žádám, abyste ji dal k ledu.“

De Vaal chvíli zvažoval Zeeglerova slova. „All right, plukovníku. Všechny podklady týkající se operace dejte dohromady a zapečetěné vložte do sejfu ministerstva s ostatními návaznými plány.“

„Ano, pane,“ řekl se znatelnou úlevou Zeegler.

De Vaal soustředěně hleděl na tekutinu ve své skleničce. Pak se zamyšleným výrazem vzhlédl.

„Škoda, je to velká škoda. Určitě by to mohlo vyjít.“

***

Fawkes se do němoty opil.

S obvázanou tváří ležel pod dlouhým mahagonovým pultem v hotelu Pembroke. Nejasně si uvědomoval, že je v místnosti sám. Poručil si další drink. S jakousi škodolibostí si uvědomil, že už je dávno po uzavírací hodině a že pět stop pět palců vysoký barman neměl odvahu ho vyhodit.

„Jste v pořádku, pane?“ zeptal se opatrně barman.

„Ksakru, vůbec ne!“ zařval Fawkes. „Cítím se zatraceně blbě.“

„Prosím za odpuštění, ale když se cítíte špatně, tak proč pijete?“

„Mé vnitřnosti se nezvedají z whisky, ale z operace Planá růže.“

„Prosím?“

Fawkes se nenápadně rozhlédl po místnosti, pak se opřel o pult. „Věřil byste mi, kdybych vám teď řekl, že jsem se na stanici ani ne před třemi hodinami setkal s ministrem obrany v jeho soukromém železničním voze?“

Na barmanových rtech přeběhl samolibý úsměv. „Tak to by ministr musel být zatraceně dobrým kouzelníkem, pane Fawkesi.“

„Jakým kouzelníkem?“

„Nu, aby mohl být ve stejné době na dvou místech.“

„Vymáčkněte se srozumitelněji, člověče.“

Barman sáhl pod pult, hodil před Fawkese noviny, ukázal na článek na první straně a nahlas přečetl jeho nadpis.

„Ministr obrany Pieter De Vaal se podrobil operaci v nemocnici Port Elizabeth Hospital.“

„To není možné!“

„Jsou to dnešní večerní noviny,“ řekl barman. „Musíte uznat, že ani ministr nemá zázračnou schopnost se tak rychle zotavit, nemluvě o tom, že by potřeboval zatraceně rychlý vlak, protože Port Elizabeth je odsud tisíc kilometrů na jih.“

Fawkes chňapl po novinách, násilím se zbavil opilé zamlženosti v očích, nasadil si brýle a článek si přečetl. Byla to pravda. S opilou nemotorností hodil na barmana svazek bankovek a pak dveřmi a halou vyšel klopýtavě na ulici.

Když došel na nádraží, bylo opuštěné. Na prázdných kolejích se odrážela zář měsíce. De Vaalův vlak byl pryč.

***

Přišli s východem slunce. Somala jich napočítal nejméně třicet. Měli na sobě stejný typ uniformy, jako nosil sám. Viděl je jako stíny vycházet z buše a mizet v cukrové třtině.

Namířil dalekohled na akát trnovník. Zvěd byl pryč. Možná se připojil ke své jednotce, domýšlel si Somala. Kdo ti lidé mohou být? Z přepadového oddílu všechny zná. Že by to byli členové jiného povstaleckého hnutí? Jestli ano, proč nosili černé barety charakteristické pro ARA?

Somala měl velkou chuť opustit svůj úkryt v baobabu a přidat se k vetřelcům, rozmyslel si to však a zůstal bez hnutí na stráži. Jeho úkolem je pozorovat a sledovat. Takový dostal rozkaz a on ho splní.

Fawkesova farma se pomalu probouzela.

Pracovníci bydlící v táboře se začali rozcházet po své práci. Patrick Fawkes junior prošel elektricky zabezpečenou bránou a šel k velké kamenné stodole, kde začal něco opravovat na traktoru. U vrat se měnila stráž a muž, který právě skončil noční směnu a stál jednou nohou před a jednou nohou za plotem, s úlevou krátce prohodil několik slov s nově nastoupeným strážným. Najednou bez hlesu spadl na zem. Současně se k zemi zhroutil i druhý strážný.

Somala vydechl hrůzou, když z cukrové třtiny vyběhla skupina útočníků v neukázněné a v běhu se hašteřící řadě a postupovala směrem k domu. Většina nesla útočné CK-88, dva však klečeli a mířili puškami s dlouhými hlavněmi opatřenými dalekohledy a tlumiči.

CK-88 se rozštěkaly a Fawkes junior jako by zpozorněl, když jeho tělem projelo nejméně deset kulek. Roztáhl ruce ve snaze zachytit se aspoň prázdného vzduchu, bez hlesu se však zhroutil přes odkrytý motor traktoru. Burácení hromadné salvy zalarmovalo Jenny. Přiběhla k oknu v poschodí.

„Ach, Bože, maminko!“ vykřikla. „Na dvoře jsou nějací vojáci a zastřelili Pata.“

Myrna Fawkesová hrábla po pušce Holland & Holland a utíkala ke vstupním dveřím. Stačil jí jediný pohled, aby poznala, že obrana je prolomena. Afričané v zelených i strakatých uniformách se

hrnuli otevřenou bránou, jejíž zabezpečení nefungovalo, protože elektrický proud byl vypnutý. Přibouchla dveře, zasunula závoru a vykřikla nahoru na Jenny.

„Zapni rádio a zavolej konstábla."

Pak si chladnokrevně sedla, do komor ráže dvanáct zasunula dvě patrony s hrubými broky a čekala. Výstřely pušek se najednou zmnohonásobily a z tábora se ozývaly výkřiky žen a polekaných dětí. Ani Fawkesův dobytek oceněný na výstavě nebyl ušetřen. Myrna v hloubi duše zavzlykala nad jeho ztrátou. Zvedla dvojku, když do dveří vrazil první útočník.

Byl to nejkrásnější Afričan, jakého kdy Myrna viděla. Měl vyloženě bělošské rysy, pleť však téměř dokonale modročernou. Zvedl pušku, jako kdyby se chystal Myrně rozbít lebku a současně se rozběhl přes pokoj. Mýma zmáčkla oba kohoutky a Lucifer plival oheň.

Výstřel z takové blízkosti skoro utrhl Afričanovu hlavu. Jeho tvář se změnila ve směsici kostí a červenošedé hmoty. Křečovitě sebou trhl dozadu a sesunul se k zemi. Jeho trup se škubavě chvěl.

Takřka nenuceně, jako kdyby byla na nějaké střelecké soutěži, Myrna nabíjela pušku. Sotva sklapla závěr, vřítili se dovnitř dva muži. Starý Lucifer to prvnímu napálil přesně do hrudi. Okamžitě padl na podlahu. Druhý útočník přepadl přes tělo svého soudruha. Mýma sklonila pušku trochu níž. Nálož z druhé hlavně zasáhla útočníka do slabiny. Vykřikl, odhodil zbraň a křečovitě se chytil v místě zranění. S nesouvislým nadáváním se plazil ven na verandu, obutou nohu táhl za sebou.

Myrna znovu nabila. Vtom se rozletělo okno a v papírové tapetě kolem její židle se objevily dírky. Nepocítila bodavou bolest, ani palčivý pocit. Podívala se níž. Modrou džínsovinou kalhot začala prosakovat krev.

Shora se ozvala dunivá rána. Věděla, že Jenny zahájila palbu do dvora kapitánovým revolverem 44 Magnum.

Další Afričan byl obezřetnější. Nejdříve vypálil rychlou dávku kolem dveří a vyčkával. Když neslyšel žádnou reakci, odvážil se dovnitř. V mžiku mu hrubé broky ustřelily levou paži. Několik okamžiků jako omámený civěl na svou paži, která mu ležela u nohou a jejíž prsty sebou ještě cukaly. Z prázdného rukávu prýštila krev a vsakovala do koberce. Jako v transu klesl na kolena a s tichým sténáním pozoroval, jak z něho vytéká životně důležitá tekutina.

Myrna ohmatávala Lucifera. Tři kulky posledního útočníka jí roztříštily předloktí a zápěstí. Neohrabaně zlomila pušku a vytáhla vystřelenou patronu. Měla pocit, že se každým pohybem propadá do nějaké lepkavé hmoty. Nové patrony jí vyklouzly ze zpocených rukou a odkutálely se mimo její dosah.

„Maminko!"

Myrna se podívala nahoru na schody. Jenny stála uprostřed schodiště, revolver jí visel ve volně se klátící ruce. Blůzu na prsou měla prosáklou krví.

„Maminko… jsem zraněna."

Dříve, než mohla Myrna odpovědět, vešla do místnosti další postava. Jenny se pokusila zvednout zbraň. Její pohyb byl však pomalý a už ho nedokončila. Nově příchozí vystřelil první. Jenny se zhroutila a skutálela se po schodech jako roztrhaná, odložená dětská panenka.

Myrna už jen mohla sedět a svírat Lucifera. Ztrátou krve jí ubývalo síly a před očima sejí dělaly šmouhy. Jako duchem nepřítomná se dívala na muže stojícího nad ní. Houstnoucí mlhou viděla, že konec pušky přiblížil najeden palec k jejímu čelu.

„Odpusťte," řekl.

„Proč?" zeptala se bezvýrazně. „Proč děláte takové hrozné věci?"

Chladné, tmavé oči odpověď nenabídly. Květy buganvílií na verandě se Myrně výbuchem roztříštily v oslnivou zář fuchsií a pak se ztratily v nekonečné tmě.

Somala procházel místem násilné smrti a otupěle hleděl do tváří navždy ztuhlých v duševním otřesu a nepochopení. Útočníci krutě a nemilosrdně zabili v táboře skoro všechny dělníky i s jejich rodinami. Jen malé hrstce se podařilo utéci do buše. Krmivo ve stodole a zařízení uskladněné pod přístřeškem zapálili, oranžové plameny už šlehaly z oken horního patra Fawkesova domu.

To je divné, uvažoval Somala. Útočníci měli bojiště pod kontrolou, své vlastní mrtvé odnesli tiše jako duchové. Jejich pohyby byly účelné a dobře zvážené. Neobjevil se mezi nimi ani náznak

paniky, když zaslechli vzdálený zvuk blížícího se vrtulníku jednotek Jihoafrických obraných sil. Rozplynuli se v okolním buši tak nenápadně, jak se objevili.

Somala se vrátil k baobabu pro výstroj a začal klusat k černošské osadě. Nemyslel teď na nic jiného než na to, jak co nejrychleji shromáždit své muže a vrátit se přes hranice Mozambiku do hlavního tábora, aby mohl podat hlášení. Už se nepodíval zpátky na mrtvé roztroušené kolem farmy. Neviděl ani kroužící supy. Neslyšel ani výstřel z pušky, když mu kulka z ní vnikla do zad.

***

Cestu z Pembroke do Umkono projel Patrick Fawkes jako ve snu. Všechny úkony nutné k řízení vozidla, otáčení volantem a ovládání pedálů, dělal strnule mechanickými pohyby. Když se rozjel do příkrého stoupání a jen popaměti se vřítil do vlásenkovitých zatáček, ani nezamrkal, jen se strnule díval dopředu.

Když v malém obchodě kupoval pro Jenny olejovou lázeň do koupele, našel ho tam seržant z policejního sboru města a koktavě mu v hrubých rysech pověděl o tragédii na jeho farmě. Fawkes tomu zpočátku odmítal uvěřit. Teprve když se přenosným rádiem v bushmasterovi dovolal konstábla irského původu v Umkono Shawna Francise, uvěřil kruté zprávě.

„Patricku, měl byste raději přijet sem domů," prskal v reproduktoru nepřirozeně nervózní Francisův hlas. Konstábl ušetřil Fawkese podrobností a Fawkes je ani nevyžadoval.

Slunce bylo ještě pořád vysoko, když Fawkes dojel na dohled k farmě. Z domu zbylo jen málo. Jen krb a část verandy. Zbytek se změnil v pouhou hromadu popela. Kousek dál stoupal ze stále doutnajících pneumatik na ráfcích traktoru hustý černý kouř. V táboře ležela těla pracovníků farmy tam, kde padla. Z mrtvol Fawkesova vyznamenaného skotu rvali supi maso.

Když Fawkes zastavil na dvoře, Shawn Francis a několik vojáků branných sil se o něčem radili vedle tří těl ležících pod pokrývkami na zemi. Francis vyšel za Fawkesem, který vystoupil i blátem zastříkaného bushmastera. Konstábl byl v tváři bledý jako křída.

„Proboha!" vykřikl Fawkes. Upřeně se díval do Francisových očí ve snaze nalézt v nich aspoň nepatrný zlomek naděje. „A moje rodina? Co je s mou rodinou?"

Francis se nezmohl ani na jediné slovo, jen natáhl ruku směrem k tělům zakrytým přikrývkou. Fawkes se klopýtavě rozběhl přes dvůr, ale konstábl ho včas chytil a pevně sevřel kolem hrudníku.

„Nechtěje, Patricku. Poznal jsem je."

„Ksakru, Shawne, tam přece leží moje rodina!"

„Příteli, moc vás prosím, nechtějte je vidět."

„Nechte mě. Musím se podívat sám."

„Ne!" řekl Francis a odhodlaně Fawkese svíral s vědomím, že na jeho obrovskou sílu by při vážném odporu nestačil. „Myrna a Jenny byly silně popáleny při požáru domu. Jsou mrtvé, Patricku. Nikdo z těch, které jste znal a miloval, už není mezi živými. Zapamatujte si je živé, ne tak jak vypadají teď ve smrti."

Když Francis cítil, že napětí ve Fawkesových svalech polevuje, uvolnil sevření.

„Jak se to stalo?" zeptal se tise Fawkes.

„Nikdo nic podrobného neví. Všichni vaši pracovníci byli odehnáni nebo zabiti. Nezůstal ani jediný raněný, který by nám řekl, jak se to stalo."

„Někdo to přece musí vědět… někdo to přece musel vidět…"

„Najdeme svědka. Zítra ráno se nějaký objeví. Slibuji."

Pochmurný rozhovor ustal, když se k zemi snesl vrtulník a vojáci ohleduplně přenesli těla Myrny, Jenny a Patricka juniora do nákladního prostoru a připoutali je. Fawkes se ani nepohnul. Jen stál a s nezměrným smutkem v očích se díval na zvedající se vrtulník.

„Kdo to má na svědomí, kdo nese zodpovědnost?" ptal se Fawkes Francise. „Řekněte mi, kdo zavraždil mou ženu, děti i mé zaměstnance a spálil mou farmu?"

„Důkazy vedou k ARA - jedna nebo dvě plastické nábojnice z CK-osmdesát-osm, spálené zbytky paže s čínskými hodinkami na zápěstí v domě a otisky vojenských podrážek, to je vše, co jsme našli."

„Co chcete říci tím jedna nebo dvě nábojnice?" zeptal se stroze Fawkes. „Ti zatracení grázli jich přece museli po sobě nechat celé hromady."

Francis bezradně rozhodil ruce. „Takový útok je typický pro ARA. Po útoku vždy prostor uklidí. Znemožňují tím obvinění na základě důkazů. Při každém prošetřování mezinárodního terorismu se prohlašují za nevinné a farizejským prstem ukazují na jiné osvobozovací organizace. Bez našich německých ovčáků bychom nikdy nenašli vystřelené nábojnice ani ohořelou paži."

„Stopy útočníků vedou z buše přes pole cukrové třtiny k domu. Pravděpodobně v okamžiku výměny stráží, kdy bylo přerušené napětí v bráně plotu, zastřelili oba strážné. Pat junior byl zabit u spáleného traktoru. Myrna a Jenny ležely několik stop od sebe v salóně. Všichni byli milosrdně zastřeleni. Ani u Patricka, pokud to může být nějakou útěchou, se nenašly známky znásilnění nebo zmrzačení."

Konstábl Francis se odmlčel a napil se z polní láhve. Fawkes nabídnutou láhev odmítl zavrtěním hlavy.

„Jen si lokněte, Patricku. Je to whisky."

Fawkes opět mlčky odmítl.

„Moje kancelář přijala rádiem tísňovou zprávu od Jenny. Řekla, že Pat byl zastřelený a že muži v partyzánských pracovních uniformách útočí na farmu. Jenny a Myrna se určitě statečně bránily, protože na dvoře za domem jsme našli čtyři krvavé skvrny. I na zbytku dveří vedoucích na verandu jsou stopy krve, můžete se podívat sám. Poslední slova Jenny byla: Dobrý Bože, oni střílejí i děti v táboře.

Shromáždili jsme své jednotky a byli jsme tu tak rychle, jak nás sem mohl dopravit vrtulník. Netrvalo to déle než třicet minut. To už ale všechno bylo v jednom plameni a útočníci zmizeli. Po jejich stopách v buši teď pátrají dvě policejní čety a vrtulník."

„Moji lidé," zašeptal Fawkes a ukázal na nehybná těla poházená po táboře. „Nemůžeme je tu nechat ležet jako potravu supům."

„Váš soused Brian Vogel se svými pracovníky už jsou na cestě sem, aby je pohřbili. Musejí tu být každou chvíli. Moji muži budou odhánět mrchožrouty, než dorazí."

Fawkes vypadal jako člověk ponořený do snu, když šel po schodech na verandě. Stále ještě nebyl schopen pochopit celý rozsah tragédie. Ještě stále jako by čekal, že mezi buganvílijemi uvidí své milované. V duchu viděl, jak mu mávali při odjezdu do Pembroke.

Veranda byla poskvrněna prolitou krví. Od kouřících, stále doutnajících uhlíků, vedly rozmazané krvavé pruhy ke schodům vedoucím na dvůr, tam najednou skončily. Fawkesovi to připadalo, jako kdyby tři nebo čtyři těla byla z domu odtažena dřív, než byl zapálen. Krev se srazila a v odpoledním slunci se pokryla škraloupem. V celých rojích se na ni vrhaly bzučící, duhově zbarvené mouchy.

Fawkes se opřel o mřížoví původně sloužící plazivým buganvílijím a poprvé pocítil neovladatelný záchvat vzteku. Dům, který postavil pro svou rodinu, byl teď už jen zčernalou, absurdní ruinou nesmyslně nakupenou uprostřed pěstěného trávníku a záhonů gladiol a ohnivých lilií které stály tragédií prakticky nedotčené. Teď se ale ve Fawkesově mysli začala deformovat vzpomínka na to, jak jeho dům vypadal. Klesl na schody a rukama si zakryl tvář.

Ještě za půl hodiny tam bez hnutí seděl, když přišel konstábl Francis a jemně do něho strčil.

„Patricku, pojďte, dovolte, abych vás dovezl k sobě. Tady už dalším pobytem nemůžete nic získat."

Francis vedl neodporujícího Fawkese k bushmasterovi a ohleduplně ho usadil na místo spolujezdce.

Když projížděli bránou, Fawkes se díval jenom dopředu, hrůze za sebou nevěnoval už ani jeden pohled. Věděl, že svou farmu už nikdy neuvidí a nikdy na ni nevstoupí.

***

Přestože se Hiramu Lusanovi zdálo, že teprve položil hlavu na polštář, spal už sedm hodin, když ho vzbudilo zaklepání na dveře. Na náramkových hodinkách na servírovacím stolku u postele bylo šest hodin. Zanadával, protřel si jako káva hnědé oči a posadil se.

„Dále."

Ozvalo se další zaklepání.

„Řekl jsem dál," zabručel nahlas.

Do pokoje vstoupil kapitán John Mukuta a postavil se do pozoru. „Promiňte, pane, že jsem vás vzbudil, ale čtrnáctá četa se právě vrátila z průzkumu Umkono.“

„Co je na tom tak zvláštního? Jejich zprávu si mohu přečíst později.“

Mukuta se díval na jediný bod na stěně. „Hlídka se setkala s určitými potížemi. Vedoucí čety byl postřelen a v kritickém stavu leží v nemocnici. Trvá na tom, že zprávu musí podat vám, nikomu jinému.“

„Který to je?“

„Jmenuje se Marcus Somala.“

„Somala?“ Lusanovo obočí se svraštilo. Vstal z postele. „Řekněte mu, že přijdu.“

Kapitán zasalutoval, odešel a opatrně zavřel za sebou dveře předstíraje, že si nevšiml druhého těla pod tenkou saténovou pokrývkou.

Lusana se natáhl a odhrnul pokrývku. Felicia Collinsová spala jako dudek. Krátké vlasy zářily ve slabém světle, rty měla vlhké, pootevřené. Její pleť měla barvu kakaa, kuželovité prsy s tmavými plnými bradavkami se při každém nadechnutí zvedaly.

Usmál se a nechal už pokrývku shrnutou. Jako v polospánku se dopotácel do koupelny a poléval si tvář plnými hrstmi studené vody. Oči, které se na něho dívaly ze zrcadla, byly zarudlé. Tvář kolem nich byla vrásčitá a vyzáblá po noci těžce kořeněné tvrdým alkoholem a sexem. Opatrně ručníkem poplácal strhanou tvář, vrátil se do ložnice a oblékl se.

Lusana byl šlachovitý muž střední postavy a světlejší pleti než kterýkoliv muž v armádě Afričanů, jimž velel. „Má americkou barvu kůže,“ říkalo se za jeho zády. Avšak žádné poznámky, ať už o barvě jeho pleti nebo o jeho nedbalých způsobech a la Spojené státy, nebyly pronášeny jako projev neúcty. Jeho muži k němu vzhlíželi s primitivní hrůzou jako k něčemu nadpřirozenému. Šířil kolem sebe ovzduší jistoty, jaké většina lehkomyslných bojovníků měla v počátcích svých kariér, někdo by to možná nazval ovzduším arogance. Naposled se podíval na Felicii a odešel do nemocnice.

Čínský lékař byl pesimistický.

„Kulka vnikla zezadu, utrhla polovinu plic, roztříštila jedno žebro a vyšla níž pod levým prsem. Je zázrak, že ten muž ještě žije.“

„Může mluvit?“ zeptal se Lusana.

„Ano, ale každé slovo ho strašně vyčerpá a oslabí.“

„Jak dlouho…“

„…bude ještě žít?“

Lusana přikývl.

„Marcus Somala má neuvěřitelně silnou tělesnou konstituci,“ řekl lékař. „Pochybuji však, že dožije zítřka.“

„Můžete mu dát něco na povzbuzení, třeba jen na několik minut?“

Lékař se zamyslel. „Myslím, že už na tom nezáleží, urychlíme-li nevyhnutelné.“ Obrátil se a zašeptal něco ošetřovatelce, která ihned odešla.

Lusana se podíval na Somalu. Obličej velitele čety byl stažený, hruď se mu pomalu zvedala nepravidelným dýcháním. Z věšáku nad postelí visela směsice hadiček z umělé hmoty končících v nose a v pažích. Přes hruď měl položený operační plášť.

Ošetřovatelka se vrátila a lékaři předala stříkačku pro podkožní injekce. Lékař ji přiložil a vpíchl. Somala za několik okamžiků zamrkal, pootevřel oči a zasténal.

Lusana mlčky pokynul lékaři a ošetřovatelce. Oba odešli do haly a zavřeli dveře.

Lusana se nahnul nad postel. „Somalo, tady je Hiram Lusana. Rozumíš?“

V Somalově chraplavém šepotu bylo cítit pohnutí. „Nevidím dobře, můj generále. Jste to opravdu vy?“

Lusana uchopil Somalovu ruku a pevně ji sevřel. „Ano, můj statečný vojáku. Přišel jsem si vyslechnout tvé hlášení.“

Muž na posteli se neznatelně usmál a v jeho očích se objevil nechápavě tázavý výraz. „Proč… proč jste mi nedůvěřoval, můj generále?“

„Nedůvěřoval?“

„Proč jste mi neřekl, že posíláte muže přepadnout Fawkesovu farmu?“

Lusana byl otřesen jeho slovy. „Popiš, cos viděl. Všechno popiš. Nic nevynechej.“

O dvacet minut později námahou vyčerpaný Marcus Somala upadl do bezvědomí. V poledne byl mrtev.

***

Patrick Fawkes byl sám, když na rakve své rodiny lopatou házel mazlavou hlínu. Šaty měl nasáklé lehkým deštěm a vlastním potem. Bylo jeho přáním vykopat společný hrob a sám ho zasypat. Pohřební obřady dávno skončily, jeho přátelé a sousedé odjeli a nechali ho jeho smutné práci.

Konečně lopatou srovnal poslední hromádku hlíny, ustoupil dozadu a sklonil hlavu. Náhrobní kámen ještě nebyl doručen, a tak mohyla vypadala pustá a ztracená mezi staršími, trávou porostlými, hezky udržovanými a květinami vyzdobenými hroby. Klesl na kolena a sáhl do kapsy odloženého kabátu. Když ruku vytáhl, měl plnou hrst korunních plátků buganvílií. Rozsypal je po vlhké zemi.

Pak se Fawkes oddal smutku. Plakal, až slunce kleslo za horizont. Plakal, až jeho oči vyschly a neuronily další slzy.

V duchu se vrátil o dvanáct let zpátky a vyvolával si různé scény jako projektorem. Viděl Myrnu a děti v malé chalupě nedaleko Aberdeenu u Severního moře. Viděl výrazy překvapení a štěstí v jejich tvářích, když jim řekl, že všechno zabalí a odjedou do Natalu a začnou farmařit. Viděl, jak bílá pleť Jenny a Pata juniora vypadala nemocně vedle ostatních školních dětí v Umkono a jak se rychle opálili a zesílili. Viděl Myrnu, s jakou nechutí opouštěla Skotsko, aby úplně změnila způsob života, aby si pak Afriku zamilovala víc než on sám.

„Dokud nevyplavíš ze svých žil veškerou sůl, nikdy se z tebe nestane dobrý farmář,“ říkávala mu.

Její hlas se mu zdál tak jasný, že se jen obtížně vyrovnával se skutečností, že Myrna leží pod zemí, na níž on klečí a že už nikdy neuvidí denní světlo. Zůstal teď sám a cítil se jako ztracený. Když žena ztratí muže, slyšel kdysi někde říkat, probudí se k životu jako dřív a vytrvá. Když ale muž ztratí ženu, zpola umírá.

Všechny ty šťastné chvíle teď vytlačil z mysli a snažil se přivolat stínovou postavu muže. Tvář neměla zřetelné rysy a byla to tvář muže, kterého Fawkes nikdy neviděl, tvář Hirama Lusany.

Fawkesův žal byl najednou odplaven ohromnou vlnou chladné nenávisti. Zaťal pěsti a bušil jimi do vlhké země tak dlouho, až z něho vyprchalo veškeré dojetí. Pak si zhluboka povzdechl a korunní plátky buganvílií srovnal tak, že z nich napsal jména Myrny a dětí.

Pak se nejistě postavil. Věděl, co musí udělat.

***

Lusana seděl zamyšleně v čele oválného konferenčního stolu a hrál si s kuličkovým perem. Podíval se na vždy usměvavého hlavního poradce ARA plukovníka Duc Phon Lo, pak na důstojníka strnule sedícího vedle něho.

„Nějakému krvelačnému pitomci napadlo udeřit na farmu nejváženějšího občana Natalu a vy tu sedíte a tváříte se nevinně jako zuluské panny.“ Odmlčel se na chvíli a zkoumal tváře přítomných. „Tak ven s tím, džentlmeni, jen do toho. Dodržujte pravidla a hrejte poctivou hru. Kdo za tím byl?“

Lo sklonil hlavu a ruce položil na stůl. Jeho mandlové oči a krátce střižené vlasy do této společnosti nějak nezapadaly. Mluvil pomalu, každé slovo vyslovoval až přepjatě.

„Máte mé slovo, generále, nikdo pod vaším velením nenese zodpovědnost. Překontroloval jsem rozmístění všech čet v době útoku. Kromě Somalovy čety nebyla žádná k Umkono blíž než dvě stě kilometrů.“

„Jak si to pak vysvětlujete?“

„Nedovedu to vysvětlit.“

Lusana setrval pohledem na Lo, oceňoval jeho přímé vyjadřování. Uspokojen, že v trvale se usmívající tváři neuviděl nic nečestného, obrátil se a zkoumavě se díval na ostatní muže u stolu.

Po jeho pravici seděl major Thomas Machita, vedoucí zpravodajské služby. Vedle něho byl jeho zástupce plukovník Randolph Jumana. Proti nim seděli Lo a plukovník Oliver Makeir, koordinátor propagačního programu ARA.

„Máte na ten útok nějakou teorii?“ zeptal se Lusana.

Jumana snad už podesáté srovnal haldu dokladů a vyhnul se Lusanovu pohledu. „Co když si Somala útok na Fawkese jen představoval? Možná, že ho viděl v záchvatu nějakého deliria a pak si myslel, že k němu opravdu došlo?“

Lusana se zamračil a podrážděně zavrtěl hlavou. „Zapomínáte, plukovníku, že Somalovu zprávu jsem přebíral osobně. Somala byl zatraceně dobrý chlap. Nejlepší velitel čety, jakého jsme kdy měli. Když jsem s ním mluvil, neblouznil v horečce a ani neměl důvod si vymýšlet nějakou pohádku, protože věděl, že zemře.“

„Není pochyby, že útok se uskutečnil,“ řekl Makeir. „Jihoafrické noviny i televizní zpravodajství mu věnovaly velkou pozornost. Všechna zpravodajství se shodují s tím, co Somala řekl generálovi kromě toho, že vládní Obranné síly mají údajně spolehlivé svědky, kteří mohou poskytnout popis útočících vojáků. Máme štěstí, že se Somala ze své mise vrátil a mohl podrobně popsat, co viděl.“

„Viděl muže, který na něho vystřelil?“ zeptal se Jumana.

„Byl střelen do zad z velké vzdálenosti,“ odpověděl Lusana, „zřejmě střelcem ze zálohy. Tomu chudákovi se podařilo doplazit se tři míle do prostoru, který sám určil pro pobyt zbytku své pátrací skupiny. Poskytli mu první pomoc podle možností a pak se vydali na zpáteční cestu do našeho tábora.“

Thomas Machita nechápavě vrtěl hlavou. „Všechno je to nějaké divné. Pochybuji, že by se příslušníci jiných osvobozovacích hnutí vystrojili a vyzbrojili jako vojáci ARA.“

„Nelze ale vyloučit,“ řekl Makeir, „že útok byl zosnován proto, aby vina padla na nás a skutečný pachatel nemohl být obviněn.“

„Jsem v úzkém styku se svými krajany, kteří pomáhají vašim bratrům revolucionářům,“ řekl plukovník Lo. „Všichni jsou rozezlení jako roj vzteklých sršňů. Útokem na Fawkesovou farmu by nezískali nic jiného než pevnější postoj bílých, Indů, barevných, ale i mnohých černých proti intervenci zvenku.“

Lusana si opřel bradu o sevřené ruce. „Okay, jestli to neudělali oni a my při tom víme, že my jsme to také neudělali, kdo může připadat v úvahu jako hlavní podezřelý?“

„Jihoafričtí běloši,“ řekl prostě Lo.

Všechny oči se soustředily na jihovietnamského poradce. Lusana se upřeně díval do jeho nevyzpytatelných očí. „Mohl byste své konstatování zopakovat?“

„Chci jen naznačit, že někdo z vlády Jižní Afriky by snad mohl nařídit zavraždění Fawkesovy rodiny a jeho zemědělských pracovníků.“

Všichni na něho chvíli mlčky hleděli. Konečně Machita přerušil ticho.

„Nemohu v tom nalézt žádný smysl.“

„Já také ne,“ řekl Lo a pokrčil rameny. „Zvažte však toto. Kdo jiný by mohl mít prostředky k vybavení přepadového oddílu zbraněmi a uniformami, jaké používáme my? A co je závažnějšího, nezdá se vám, džentlmeni, podivné, že i když se útočící skupina dala na ústup, když uslyšela vrtulník Obranných sil, nikdo z nich nebyl vystopován? Skutečností partyzánského života je, že k zabezpečení naděje na úspěšný útěk potřebujeme nejméně jednu hodinu náskoku. Kratší než desetiminutový náskok na začátku útěku před jednotkou s vrtulníky je sebevraždou.“

„Předkládáte velmi zajímavou hypotézu,“ řekl Lusana a prsty bubnoval o stůl. „I když se mi ji nechce přijmout ani jako možnost, neuškodilo by si tuto eventualitu překontrolovat.“ Obrátil se k Machitovi. „Máte na ministerstvu obrany nějakého důvěryhodného informátora?“

„Ano, na vysokém místě,“ odpověděl Machita. „Stojí nás velké peníze, ale jeho informace jsou stoprocentně spolehlivé. Je to ale poněkud výstřední člověk: nikdy se ve stejném převlečení neobjeví na stejném místě dvakrát.“

„Mluvíte o něm jako o nějaké záhadné postavě,“ řekl Jumana.

„On do jisté míry záhadný je," připustil Machita. „Emma se zčistajasna objeví, kdy ho nejméně čekáte."

„Emma?"

„Jeho krycí jméno."

„Buď má ten muž deformovaný smysl pro humor, nebo je transvestita."

„To nemohu říci, generále."

„Jak s ním navazujete spojení?"

„Nenavazujeme. Když má nějakou užitečnou informaci na prodej, přichází sám."

Jumana se zamračil. „Jakou máme záruku, že nás nekrmí falešnými informacemi?"

„Všechno, co nám dodnes poskytl, se ukázalo být stoprocentně správné."

Lusana se podíval na Machitu. „Tak na to dohlédněte, ano?"

Machita přikývl. „Poletím do Pretorie sám a počkám, až se Emma objeví. Může-li někdo záhadný útok objasnit, pak jedině on."

Tábor Africké revoluční armády nebyl táborem v pravém slova smyslu: hlavní stan byl umístěn v budovách dřívější nevelké univerzity pro Portugalce z doby, kdy vládli v Mozambiku. Nová univerzita pro černé občany vyrostla v centru nového města v severním vnitrozemí u jezera Malawi.

Přestavěné budovy a upravené pozemky vysoké školy byly ideální základnou pro Lusanovu armádu: byly v ní ložnice pro vojáky, samoobslužná restaurace byla změněna v jídelnu pro mužstvo, sportovní vybavení sloužilo výcviku k boji, byly zde pohodlné byty pro důstojníky a nově vyzdobený plesový sál pro společenské události.

***

Demokratický poslanec Frederick Daggat, jeden ze tří černých poslanců za New Jersey, byl překvapen. Spíše čekal, že se setká s typickým revolučním hnutím, vedeným domorodci vyzbrojenými sovětskými raketami, oblečenými v jednotvárně šedých čínských uniformách, a s patetickým deklamováním nesmyslných marxistických frází. Byl potěšen, když místo toho našel organizaci, jejíž vedení bylo možné přirovnat k vedení naftařské akciové společnosti. Lusana a jeho důstojníci dělali navenek dojem spíš vedoucích kádrů v obchodování než partyzánů.

Na koktejlovém večírku probíhalo vše víceméně přesně podle newyorských zvyklostí. Hosteska Felicia Couinsová by dělala čest dokonce i v centru Manhattanu.

Daggat se střetl s jejím pohledem. Felicia se omluvila skupině somálských členů zákonodárného sboru, kteří ji zahrnovali obdivem. Přišla k Daggatovi a lehce ho uchopila za paži.

„Bavíte se, pane poslanče?"

„Velmi dobře."

„Hiram i já doufáme, že budete moci zůstat přes víkend."

„Je mi to nesmírně líto, ale zítra odpoledne musím být v Nairobi na shromáždění keňské školní rady."

„Doufám, že jste s ubytováním spokojen. Ovšem za Hiltonem jsme poněkud pozadu."

„Musím přiznat, že pohostinnost pana Lusany daleko předčila mé očekávání."

Daggat se na Felicii zadíval, protože tento večer ji poprvé viděl z bezprostřední blízkosti. Po celém světě byla tato zpěvačka známá třemi zlatými deskami, jako herečka pak dvěma cenami Emmy a jedním Oscarem za obtížnou roli černé sufražetky ve filmu Road of Poppies. Na plátně byla vždy okouzlující.

Felicia stála se sebejistou chladnokrevností v zelených krepdešínových, pyžamu podobných šatech. Horní část bez ramínek měla pevně staženou v pase, která spolu s odpovídajícími kalhotami napovídala dost o hezkých křivkách jejích nohou. Vlasy měla ostříhané po afrikánsku nakrátko.

„Hiram stojí na prahu dějinné velikosti."

Usmál se jejímu nadnesenému konstatování. „Totéž se ale kdysi říkalo i o králi Hunů Attilovi."

„Chápu, proč se korespondenti ve Washingtonu tlačí na vaše tiskové konference." Svou ruku nechávala stále na jeho paži. „Máte ostrý jazyk."

„Myslím, že se o něm mluví jako o Daggatově oštěpu."

„Snad proto, že je tak schopný vymačkávat něco z bílé vrchnosti?"

Daggat uchopil ruku Felicie a stiskl ji tak silně, až se její velké mahagonové oči údivem rozšířily. „Řekněte mi, slečno Collinsová, co přivádí tak krásnou a slavnou estrádní a filmovou umělkyni do džungle?“

„Totéž, co sem přivádí černého enfant terrible kongresu Spojených států,“ odpověděla kousavě. „Přání pomoci muži, který bojuje za lepší osud naší rasy.“

„Osobně jsem nakloněn spíše věřit tomu, že Hiram Lusana bojuje o zlepšení svého soukromého bankovního konta.“

Felicia se posměšně usmála. „Zklamal jste mě, pane poslanče. Kdybyste se obtěžoval a trochu přemýšlel, určitě byste přišel na to, že to vůbec není pravda.“

Daggat ztuhl. Cítil, že rukavice byla hozena.

Pustil její ruku a naklonil se k ní na pouhých několik palců. „Polovina světa pozoruje africké národy a zvědavě čeká, kdy jejich cirkusácká jednání konečně skončí a budou odstraněny poslední bašty bílé nadřazenosti. Čekají, až se objeví někdo odněkud z pouště jako mesiáš a nabídne řešení každé situace. Bude to muset být ale někdo úplně jiný než ten váš přívětivý mezinárodní pašerák drog Hiram Lusana. Jako na trhu hlásá do světa své operace za osvobození ubohé, odporně páchnoucí černé lůzy Jižní Afriky.

Povzbuzen ve své činnosti naivním názorem černochů a vychvalován světovým tiskem lačným po nějaké osobnosti, jakékoliv osobnosti, pohledný Hiram najednou nalézá svou usměvavou tvář na obálkách nejméně čtrnácti časopisů v celkovém nákladu přes šedesát miliónů. A tak jako sluníčko září na nebi, Hiram Lusana je zbožňován a všude možně vychvalován vykladači Bible za svou vroucí zbožnost, ministerstva cizích států soupeří mezi sebou o jeho účast na večírcích; za přednášky požaduje a dostává pohádkové honoráře; a takoví zelenáči, jako jste vy, slečno Collinsová, známá po celém světě, mu líbáte prdel a přihráváte mu vysoké provize z pokladny veřejnosti.“

V hezké Feliciině tváři se objevila zlost. „Jste odporně domýšlivý.“

„Snad bezvýhradně otevřený.“ Daggat se odmlčel a těšil se, že Felicii vyvedl z míry. „Co myslíte, že by se stalo, kdyby snad Lusana svou válku vyhrál a vláda bílých rasistů v Jižní Africe by kapitulovala? Myslíte, že by se jako Cincinnatus[3] vzdal generálské hodnosti a vrátil se k pluhu a k orné půdě? To není pravděpodobné. Nepochybně by se prohlásil za prezidenta a zavedl diktaturu. A pak, s nesmírným bohatstvím nejpokrokovějších zemí v kapse, by své vznešené křižácké tažení obrátil čelem vzad a silou nebo lstí by pozřel zbývající slabší černošské státy.“

„Jste zaslepený,“ řekla trpce. „Hiram vede svůj boj podle morálních zásad. Považuji za nemyslitelné, že by pro osobní zisk někdy zradil své ideály.“

Felicia si nevšimla záblesku v Daggatových očích. „Slečno Collinsová, své tvrzení mohu dokázat. Když prohrajete, bude vás to všeho všudy stát jeden jediný americký dolar.“

„Vaše fantazie zřejmě nezná mezí. Jste však úplně vedle, pane poslanče.“

„Tak se se mnou vsaďte.“

Chvíli přemýšlela, pak vzhlédla. „Prosím, tak do toho.“

Daggat se galantně uklonil a vedl ji k Lusanovi, který s důstojníky mozambické armády debatoval o taktice boje. Když k nim došli, Lusana přerušil rozhovor a přivítal je. „Ach, to jsou moji dva příznivci z Ameriky. Jsem rád, že jste se seznámili.“

„Mohli bychom s vámi, já a slečna Colinsová, na okamžik mluvit o samotě, pane generále?“

„Ale ovšem, samozřejmě.“

Lusana se omluvil armádním důstojníkům a Daggata s Felicií zavedl do studovny zařízené africkou modernou.

„Máte to tady hezké,“ řekl Daggat.

„Můj oblíbený sloh.“ Lusana jim pokynul, aby se posadili. „Na tom snad není nic divného, vždyť má původ v kresbách našich předků.“

„Osobně dávám přednost moderně egyptské,“ řekl bez zvláštního zájmu Daggat.

„O čem si přejete se mnou hovořit?“ zeptal se Lusana.

[3] Poznámka překladatele: Cincinnatus Lucius Quinctius - římský generál a státník 519- 439 před. Kristem.

Daggat šel přímo k jádru věci. „Mám-li být upřímný, rád bych si něco ověřil, pane generále. Jediným důvodem, proč jste dnes večer uspořádal tu revuální show, byla naděje, že mě přimějete k tomu, abych v poslaneckém výboru ministerstva zahraničí uplatnil svůj vliv ve prospěch ARA. Je to tak?“

Lusanovi taková otevřenost zřejmě nepřišla vhod, zůstal však zdvořilý. „Omlouvám se, pane poslanče. Nenapadlo mi, že můj úmysl je tak nápadný. Ano, opravdu jsem doufal, že vás přemluvím, abyste svou podporu věnoval našemu boji. V žádném případě jsem vás však nechtěl využívat ve špatném slova smyslu. Nejsem takový hlupák, abych se pokoušel obelstít muže, který je známý svou prohnaností a vychytralostí.“

„To byl jen úvod. A teď, co z toho budu mít?“

Lusana civěl na Daggata jako fascinován. Taková otevřenost by mu nenapadla ani ve snu. Počítal, že se ke všemu dostane spíše oklikou. Tak neočekávaně požadovaným úplatkem byl dokonale ohromen. Rozhodl se hrát nechápavého, aby získal čas.

„Nepochopil jsem, pane poslanče.“

„Nechci nic moc, ale jestli mě chcete do své party, pak vás to bude něco stát.“

„Stále nechápu.“

„Ale, pane generále, nechte už toho divadla. Vždyť přece vy a já pocházíme ze stejné stoky. Chudobu a diskriminaci jsme za sebou nechali jenom tak, že cestou do nynějšího postavení jsme sbírali cokoliv mastného, co se naskytlo.“

Lusana se odvrátil a pomalu a pečlivě si zapaloval cigaretu. „Chcete, abych naše jednání zahájil nabídkou odměny za vaše služby?“

„To ani nebude nutné. Já už totiž mám… hm… něco konkrétního na mysli.“

„Vyjádřete se, prosím.“

Daggatovy rty se rozvlnily úsměvem. „Slečnu Collinsovou.“

Lusana vzhlédl celý vyvedený z míry. „A pohlednou sumu k tomu. Nechápu co ona …“

„Vy mi dáte Felicii Collinsovou a já dohlédnu na to, aby můj výbor hlasoval příznivě pro založení zbrojního programu ve prospěch vaší revoluce.“

Felicia vyskočila a v jejích mahagonových očích vzplály ohýnky hněvu. „To je něco neuvěřitelného.“

„Berte to jako malou oběť ve prospěch vznešeného křižáckého tažení,“ řekl sarkasticky Daggat.

„Hirame, proboha,“ vybuchla Felicia, „řekněte tomu naparujícímu se krocanovi, ať se sbalí a vypadne za moře.“

Lusana neodpověděl okamžitě. Upřeně se díval do klína a z pečlivě vyžehlených nohavic smetal neexistující smetí. Konečně krotkým hlasem řekl: „Felicie, nezlobte se, nemohu však připustit, abych se vzdával jen kvůli nějaké sentimentální přecitlivělosti.“

„To je šílenství!“ Nedůvěřivě a upřeně se dívala na Lusanu. Nevěřila svým uším. „Oba jste šílenci, nepříčetní šílenci, jestli si myslíte, že si mě můžete mezi sebou předávat jako mísu krupice.“

Lusana vstal, šel k Felicii a rty se dotkl jejího čela.

„Nesmíte se proto na mne zlobit.“ Pak se obrátil k Daggatovi. „Pane poslanče, užívejte získané kořisti ke svému potěšení.“

A odešel z pokoje.

S výrazem nepřátelství a rozpaků Felicia dlouho stála. Když konečně pochopila, oči se jí zaplnily slzami. Neprotestovala a neudělala ani jediné gesto odporu, když ji Daggat k sobě přitiskl a políbil.

„Vy mizero,“ zašeptala. „Vy zkažený mizero. Doufám, že jste konečně spokojen.“

„Ne tak docela.“

„Vyhrál jste přece svůj žvanec masa. Co chcete ještě víc?“

Daggat vytáhl z náprsní kapsy kapesník a lehce otřel zamžené oči Felicie.

„Na něco jste zapomněla,“ řekl s cynickým úšklebkem. „Dlužíte mi přece jeden dolar.“

***

Pieter De Vaal zavřel fascikl se zprávou o masakru na Fawkesově farmě. S unavenou tváří se podíval na Fawkese. „Jsem otřesen tou strašnou tragédií. Bylo to něco tak nesmyslného.“

Fawkes se tvářil apaticky. Posadil se k psacímu stolu proti ministru obrany a nacpal tabák do staré dýmky. V místnosti bylo ticho; velkými okny shlížejícími na Burger Park pronikal dovnitř jen tlumený hluk dopravního ruchu.

De Vaal uložil fascikl do zásuvky a vyhnul se Fawkesovu pohledu, když promluvil. „Je mi líto, že naše průzkumné hlídky nechytily ty divochy, kteří nesou zodpovědnost.“

„Odpovědnost nese jediný člověk,“ řekl zlověstně Fawkes. „Muži, kteří zabili mou rodinu, to udělali na jeho rozkaz.“

„Vím, koho máte na mysli, kapitáne Fawkesi, já ale nemám důkaz, že za tím byl Lusana.“

„Já jsem přesvědčen, že byl.“

„Co lze k tomu říci? I kdybychom to věděli s určitostí, není nám to nic platné, je za hranicemi. A neexistuje způsob, jak bychom se mu mohli dostat na kůži.“

„Já se mu na kůži dostanu.“

„Jak?“

„Tím, že dobrovolně zahájím a povedu operaci Planá růže.“

De Vaal poznal, že v Patricku Fawkesovi vře pomstychtivá nenávist. Ministr obrany vstal, postavil se k oknu a přes koruny stromů jacaranda roztroušených po městě se zahleděl na moře. „Chápu vaše pocity, kapitáne, musím však odpovědět ne.“

„Ale proč?“

„Planá růže je nápad ohavný a zrůdný. Nemluvě o tom, že kdyby operace nedopadla dobře, mělo by to pro naši vládu katastrofální důsledky.“

Fawkes ťukl dýmkou do ministrova stolu, až zlomil troubel. „Ksakru, ne! Moje farma byla určitě jenom začátkem, zahajovacím úderem. Lusana a ta jeho krví potřísněná chátra musí být zastavena dřív, než vykrvácí celá naše země.“

„Jenže riziko je daleko větší než předpokládaný užitek.“

„Mně se to určitě podaří.“

De Vaal se tvářil, jako by neměl čisté svědomí. Nervózně přecházel po pokoji, po chvíli se zastavil a upřeně se zadíval na Fawkese. „Nemohu vám ale slíbit, že vás s úspěchem dostanu do bezpečí, až nastane ta chvíle. Nemluvě o tom, že v případě vašeho odhalení jako ministr obrany zamlčím jakékoliv spojení s tak hazardním podnikem.“

„Chápu.“ Fawkes si s úlevou oddechl. Pak mu něco napadlo. „Jak to bylo s tím vlakem, pane ministře? Jak jste to udělal, že jste z operačního sálu nemocnice v Durbanu tak rychle dojel na nádraží v Pembroke?“

De Vaal se poprvé usmál. „To bylo celkem jednoduché. Do nemocnice jsem předními dveřmi vstoupil a zadními vyšel. Sanitka mě dovezla na leteckou základnu Heidrick Air Base, odkud jsem vojenským tryskovým letounem doletěl na nouzové letiště nedaleko Pembroke. Vlak patří našemu prezidentovi. Půjčil jsem si ho jenom na několik hodin, než odjel na plánovanou generální opravu.“

„Proč ale tak složitý klamný manévr?“

„Často považuji za nutné zastřít své pohyby,“ odpověděl De Vaal. „Určitě souhlasíte, že operace Planá růže není něčím, s čím bych chtěl veřejnost seznamovat.“

„Chápu váš důvod.“

„Jak je to s vámi, kapitáne Fawkesi? Můžete zmizet, aniž by to bylo někomu podezřelé?“

Fawkes vážně přikývl. „Z Umkono jsem odjel v hlubokém žalu. Mojí přátelé a sousedé si myslí, že jsem se vrátil do Skotska.“

„Pak je tedy všechno v nejlepším pořádku.“ De Vaal přešel za stůl, napsal něco na proužek papíru a podal ho Fawkesovi. „Tady je adresa hotelu deset mil jižně od města. Ubytujte se a počkejte na potřebné dokumenty a pokyny k zahájení akce. Od tohoto okamžiku vás vláda Jižní Afriky považuje za mrtvého.“ Viditelně se uvolnil. „Teď už nám pomáhej Pán Bůh.“

„Bůh? Ne, ten určitě ne.“ V Fawkesových očích začaly plát zlověstné plamínky. „Pochybuji, že by se na něčem takovém chtěl podílet.“

V operační místnosti pod ministrovou kanceláří byl plukovník Zeegler sám a přecházel před velkým stolem pokrytým lesklými fotografiemi.

V jeho vojenské kariéře ho poprvé něco vyvádělo z konceptu. Ovzduší pletichářských intrik, kterým byl nájezd na Fawkesovu farmu obestírán, mu nějak nezapadalo do běžného postupu teroristů. Na ARA byl útok proveden příliš přesně a zkušeně. Nemluvě o tom, že nájezd vůbec neodpovídal Lusanovu stylu. Rozkaz k zabití bílých vojáků by mohl dát, to jistě, ale nikdy by nepřimhouřil oči nad vraždami Fawkesových bantuských pracovníků, zvlášť žen a dětí. Takovýto čin odporoval uznávané strategii povstaleckého vůdce.

„Kdo jiný to mohl udělat?“ uvažoval nahlas Zeegler.

Určitě ne černé jednotky Obranných sil Jižní Afriky. Něco takového by bez jeho vědomí nebylo možné.

Zastavil se a fotografie pořízené po nájezdu skupinou vyšetřovatelů shrnul na hromadu. Nikdy se nenašel žádný svědek, ani z nájezdníků nebyl nikdo chycen. Nájezd byl proveden příliš dokonale, bez sebemenší chyby. Právě to bylo zarážející.

Zeeglerovi stále unikal sebenepatrnější klíč, který by ho dovedl k odhalení útočníků, přestože mnoholeté zkušenosti mu napovídaly, že někde v mlhavém pozadí ten klíč je.

Zeegler uchopil zvětšovací sklo a jako chirurg, vyšetřující rentgenový snímek před choulostivou operací, po dvacáté začal podrobně prohlížet jednu fotografii za druhou.

***

Tryskové letadlo letecké společnosti Air Malawi z Lourenco Marques v Mozambiku přistálo a dorolovalo na stojánku na letišti v Pretorii. Několik okamžiků po zmlknutí motorů byla vysunuta nástupní rampa, cestující se pokynutím hlavou loučili s africkou letuškou a vydali se k odbavovací budově.

Major Thomas Machita se zařadil za ostatní cestující, a když přišel na řadu, předložil svůj falešný mozambický pas imigračnímu úředníkovi.

Bílý Jihoafričan studoval pasovou fotografii i jméno pod ní a s porozuměním se usmál. „V posledním měsíci jste už tady potřetí, pane Yariko.“ Ukázal na diplomatku typickou pro spěšné posly připoutanou řetízkem k Machitovu zápěstí. „Zdá se, že pokynů vašemu konzulovi je v poslední době mnoho a jsou velmi důležité.“

Machita pokrčil rameny. „Kdyby mě zahraniční oddělení neposlalo na konzulát v Pretorii, poslali by mě na konzulát někam jinam. Nechci se Pretorie dotknout, pane, ale dal bych přednost doručit něco do Paříže nebo do Londýna.“

Úředník mu pokynul, že může odejít. „Těším se, že vás zase uvidím,“ řekl s předstíranou zdvořilostí. „Přeji vám hezký pobyt.“

Machita v úsměvu odhalil všechny zuby a nenuceně vyšel ke stanovišti taxíků. Volnou rukou pokynul k řadě taxikářů. Řidič první v řadě dal rukou najevo, že porozuměl a nastartoval motor. Ale dřív, než mohl k zákazníkovi dojet, vyřítil se ze zadní řady jiný taxík, předjel ho a smykem zastavil před Machitou za doprovodu nelibozvučných zlostných výkřiků a troubících houkaček rozhořčených taxikářů, ukázněně čekajících, až na ně přijde řada.

Pro Machitu to bylo povyražení. Zavazadlo položil na zadní sedadlo a přisedl k němu. „Mozambický konzulát,“ řekl podnikavému řidiči.

Drožkář se jen dotkl čepice, pustil taxametr a vjel do proudu aut. Machita se pohodlně opřel a bez velkého zájmu se díval z okna. Odemkl zámek na zápěstí a hodil ho do diplomatky. Mozambický konzul, sympatizující s ARA, umožňoval Machitovi a jeho spolupracovníkům přicházet a odcházet na konzulát pod pláštíkem diplomatických kurýrů. Vždy po přiměřené době na pohostinném konzulátu se přestěhovali do nenápadného hotelu a věnovali se špionážním úkolům.

Najednou jako by Machitu něco varovalo. Vzpřímil se a zkoumal trasu. Řidič nejel ke konzulátu přímo, ozdoba na kapotě směřovala k obchodnímu domu v centru Pretorie přehlcenému množstvím nakupujících.

Machita poklepal řidiči na rameno. „Příteli, já nejsem turista, kterého byste mohl zajížďkou obírat o peníze. Jeďte nejkratší cestou ke konzulátu, jestli chcete dostat zaplaceno.“

Jedinou odpovědí řidiče bylo pokrčení ramen. Po chvilce proplétání se rušným provozem řidič zajel do podzemního parkoviště velkého obchodního domu. Machita nepotřeboval nadpřirozenou chytrost, aby zjistil, že se dostal do pasti. V hrdle mu vyschlo a srdce se znatelně rozbušilo. Opatrně otevřel diplomatku a vytáhl pistoli Mauser 38.

Řidič zajel co nejdále od vjezdu na volné místo a zastavil. Když se obrátil, Machitova pistole se dotýkala špičky jeho nosu.

Machita si teprve teď mohl drožkáře všimnout zblízka. Podle hladké pleti a rysů ve tváři to byl typický Ind, kterých bylo v Jižní Africe asi půl miliónu. Muž se nenuceně rozesmál. Nebylo na něm znát sebemenší znepokojení, jež Machita čekal.

"Myslím, že s tím divadlem už můžete přestat, majore Machito," řekl drožkář. „Tady vám nehrozí žádné nebezpečí."

Machita svíral pistoli pevně. Ani se neodvážil otočit hlavu a přesvědčit se, že kolem auta jsou těžce ozbrojení muži, jak byl přesvědčen. „Ať se stane cokoliv, zemřete se mnou," řekl.

„Jste příliš emocionální člověk," poznamenal řidič. „Vlastně se chováte skoro až hloupě. Muž vaší profese by neměl reagovat jako puberťák chycený při vykrádání cukrárny."

„Jen se moc nenaparujte," odsekl Machita. „Co chcete?"

Řidič se rozesmál. „Mluvíte jako skutečný americký černoch. Vždyť jím také jste. Co tak Luke Sampson z Los Angeles; alias Charlie Le Mat z Chicaga; alias major Thomas Machita z ARA; jen Bůh snad ví, kolik jiných jmen jste měl."

Machitu zamrazilo. Horečně hledal odpověď, kdo ten drožkář je a jak je možné, že toho o něm ví tak mnoho. „Mýlíte se. Jmenuji se Yariko, George Yariko."

„Jestli se vám to jméno líbí, prosím, nemám nic proti tomu, ale pokud jde o mne, shledávám mnohem vhodnější hovořit s vámi jako s majorem Machitou," řekl drožkář.

„Kdo jste?"

„Na muže ve zpravodajské službě se vám dostává velice málo předvídavosti." Muž lehce přešel do angličtiny s nádechem afrikánského přízvuku. „Už jsme se setkali dvakrát."

Machita pomalu sklonil pistoli. „Emma?"

„Tak přece jen se zamlžená mysl začíná vyjasňovat."

Machita si s úlevou zhluboka oddechl a vrátil pistoli do diplomatky. „Jak jste k čertu věděl, že přiletím právě tím letadlem?"

„Z křišťálové koule," řekl Emma bez ochoty se podělit o své tajemství.

Machita se upřeně díval na řidiče a do nejmenších detailů zkoumal jeho tvář a pleť. Přes veškerou námahu však nenašel ani stín podoby se zahradníkem a číšníkem v kavárně, kteří se za Emma prohlašovali při dvou dřívějších setkáních.

„Doufal jsem, že mě vyhledáte, neočekával jsem však, že to bude tak brzy."

„Objevil jsem něco, co podle mého názoru Hiram Lusana shledá velice zajímavým."

„Za kolik to bude tentokrát?" zeptal se stroze Machita.

„Za dva milióny amerických dolarů," ozvalo se bez sebemenšího zaváhání.

Machita se ušklíbl. „Informace takové hodnoty asi vůbec neexistuje."

„Nemám čas se s vámi o tom dohadovat," řekl Emma a podal Machitovi malou obálku. „Je v ní stručný popis vysoce tajné strategie proti ARA pojmenované operace Planá růže. Materiál v obálce vysvětluje koncepci a cíle plánu."

Obálka skončila na pistoli a zápěstním řetízku v diplomatce. „Generál ji bude mít zítra večer," slíbil Machita.

„To je vynikající. A teď už vás zavezu na konzulát."

„Ještě něco."

Emma se podíval přes rameno na majora. „Pozorně poslouchám."

„Generál chce vědět, kdo přepadl Fawkesovu farmu v Natalu."

Emma upřel své tmavé oči hloubavě na Machitu. „Váš generál má podivný smysl pro humor. Vždyť přece důkazy nalezené na místě masakru jednoznačně z tohoto činu obviňuji vaši laskavou ARA."

„ARA je nevinná. Chceme se dovědět pravdu."

Emma souhlasně pokrčil rameny. „Dobře, podívám se na to.“

Pak obrátil auto, vyjel z parkoviště a o osm minut později vysadil Machitu u mozambického konzulátu.

„Majore, dal bych vám malou radu.“

Machita se sklonil k oknu řidiče. „Prosím, o co jde?“

„Dobrý tajný agent nikdy nejede prvním nabídnutým taxíkem. Vždy si vybere druhý nebo třetí v řadě. Tím se vyhnete potížím.“

Jaksepatří vyplísněný Machita stál na obrubníku a díval se za taxíkem, než ho pohltil dopravní ruch Pretorie.

***

Paprsky pozdně odpoledního slunce dopadaly zábradlím balkónu na natažené tělo před jedním z nejdražších apartmá hotelu New Stanley v Nairobi v Keni.

Felicia Collinsová měla na sobě barevně vzorovanou podprsenku a přes dolní polovinu bikinek odpovídající konžskou sukni. Převrátila se na bok, zapálila si cigaretu a uvažovala o událostech několika posledních dní. V posledních letech nesporně spala s mnoha muži. Tím se neznepokojovala. Poprvé to bylo s šestnáctiletým bratrancem, když jí bylo teprve čtrnáct. Teď už to byl pro ni zážitek tokem času velmi potemnělý. Pak do svých dvaceti let měla dalších deset mužů. Většinu jmen dávno zapomněla, i tváře už byly nejasné.

V době, kdy se snažila prorazit jako ctižádostivá zpěvačka, byla jejími milenci celá řada vysokých úředníků nahrávacích společností, diskžokejů, hudebníků a skladatelů. Většina z nich přispěla k její cestě na vrchol slávy. A pak najednou přišel Hollywood a s ním nové orgie na vysoké úrovni.

Uvažovala o tvářích svých milenců. Zdálo se jí zvláštní, že si nemůže vzpomenout na jejich tvary a rysy. Avšak ložnice a její zařízení měla v živé paměti. V duchu si představila dotek matrací, vzor tapet, zařízení koupelen, to vše měla stále vryté do paměti spolu s různými druhy trámů a omítek, kterých si všimla na stropech.

Jako mnoho jiných žen Felicia nepovažovala sex za nezbytně nejvyšší druh zábavy. Nesčíslněkrát zažila chvíle, kdy si přála stočit se do klubíčka s dobrou knihou v ruce. Teď už se jí pomalu začínala ztrácet a mezi zamlžené tváře dřívějších milenců zařazovat i tvář Hirama Lusana.

Zpočátku nenáviděla Daggata, nenáviděla všechno, čím na ni chtěl zapůsobit. Při každé příležitosti ho urážela, on však zůstával stále stejně galantní. Ať cokoliv řekla nebo udělala, nic ho nevyvedlo z míry. Bože, to je k zbláznění, dumala. Někdy si už přála, aby s ní zacházel jako s otrokyní, aby nějak ospravedlnila svou nenávist. Nic takového však nepřicházelo v úvahu. Frederick Daggat byl dost chytrý na to, aby věděl, co v ní má. Zacházel s ní proto nadále laskavě a opatrně jako rybář, který ví, že má na udici rekordní úlovek.

Otevřely se balkónové dveře a přišel Daggat.

Felicia se posadila a sundala si sluneční brýle, protože na ni padl jeho stín.

„Dřímala jsi?“

Nepatrně se usmála. „Jen jsem snila s otevřenýma očima.“

„Už začíná být chladno. Měla bys jít raději dovnitř.“

Natáhl ruku a pomohl ji vstát. Chvilku se na něho čtverácky dívala, pak rozepnula podprsenku a obnažené prsy přitiskla k jeho hrudi. „Ještě je dost času se před obědem pomilovat.“

Dělala si z něho legraci a oba to věděli. Od společného odchodu z Lusanova tábora se jeho sexuálním choutkám poddávala odevzdaně jako robot. Nikdy dřív se tak nechovala.

„Proč?“ zeptal se prostě.

Zadívala se na něho výraznýma kávovýma očima. „Co proč?“

„Proč jsi opustila Lusanu a šla se mnou? Nejsem typ muže, za kterým se ženy otáčejí. Už čtyřicet roků se každý den dívám do zrcadla na ten svůj ohavný obličej, takže si nemohu namlouvat, že jsem mezi muži kdovíjaké eso. Nemusíš se ale chovat jako vyhandlovaná kráva, Felicie. Nebyla jsi přece Lusanovým vlastnictvím; ani mým ne a předpokládám, že se nikdy nestaneš vlastnictvím žádného muže. Oba jsi nás mohla poslat k čertu, tys ale šla se mnou dobrovolně, až příliš dobrovolně. Proč?“

Začal se jí chvět žaludek, když nasála mužský pach a uchopila do dlaní jeho tvář. „Z Hiramovy postele jsem myslím vyskočila jen proto, abych dokázala, že když on nepotřebuje mě, já se obejdu bez něho.“

„Dokonale lidská reakce.“

Políbila ho na bradu. „Odpusť, Fredericku. Svým způsobem jsme tě potřebovali oba, Hiram i já; on získal tvou ochotu podpořit jeho věc v Kongresu Spojených států a já v jakési postpubertální hře možnost přimět ho k žárlivosti.“

Srdečně se zasmál. „Mohu čestně prohlásit, že jsem poprvé v životě šťastný, protože se mi podařilo na někoho vyzrát.“

Uchopila ho za ruku, zavedla ho do ložnice a zkušeně ho svlékla. „Tentokráte,“ řekla tiše, „ti předvedu opravdovou Felicii Collinsovou.“

Bylo už hodně po osmé hodině, když konečně uvolnili své objetí. Felicia byla mnohem náruživější, než považoval za možné. Hloubka její vášně neznala mezí. Několik minut ještě ležel v posteli a poslouchal šumění sprchy v koupelně. Pak unaveně vstal, oblékl si krátké kimono, posadil se ke stolu přetékajícímu důležitě vypadajícími papíry a začal je třídit.

Když Felicia vyšla z koupelny, vklouzla do červených šatů s bílými pruhy, které byly v pase staženy vázačkou ze stejného materiálu. Spokojeně zhodnotila svůj obraz ve vysokém zrcadle. Měla štíhlou, pevnou postavu; přestože námaha časného večera na ní zanechala stopy, přece jen z ní stále vyvěrala neutuchající vitalita. Mám třicet dva let a ještě stále jsem proklatě přitažlivá, došla k závěru. Měla před sebou ještě několik dobrých let, než svému agentovi dovolí, aby pro ni přijal role starších žen, pokud ovšem producent nabídne scénář nějakého trháku a značný podíl na čistém zisku.

„Myslíš, že může vyhrát?“ přerušil její snění Daggat.

„Prosím?“

„Ptal jsem se tě, jestli je Lusana schopen porazit obranné síly Jižní Afriky.“

„Já jsem sotva ta pravá, kdo je schopen nabídnout přesvědčivou předpověď, jak dopadne revoluce,“ řekla Felicia. „Mým podílem na ARA je jedině to, že jsem přispěla do jejího fondu.“

Daggat se ušklíbl. „Kromě pořádání zábavních estrád pro vojáky, hlavně ovšem pro generály.“

„Ti to měli jako jistou sociální výhodu,“ rozesmála se.

„Tys ale neodpověděla na mou otázku.“

Zavrtěla odmítavě hlavou. „Hiram by si ani s armádou jednoho miliónu mužů nemohl dělat sebemenší naději, že v rozhodující srážce rozdrtí bělochy. Francouzi a Američané prohráli ve Vietnamu a ze stejného důvodu padla většinová vláda v Rhodesii: partyzánský boj pod ochrannou neproniknutelné džungle má ty největší výhody.

Tady ovšem, naneštěstí pro věc černochů, je osmdesát procent plochy Jižní Afriky vyprahlou a suchou otevřenou krajinou, která lépe vyhovuje obrněným jednotkám a vedení války ze vzduchu.“

„Tak proč to dělá? Co od toho čeká?“

„Hiram spoléhá na celosvětovou podporu pro svou věc a na ekonomické sankce proti bělochům, kteří by pak byli přinuceni na svou převahu rezignovat.“

Daggat opřel bradu o své obrovité ruce. „Je Lusana komunista?“

Felicia zvrátila hlavu a srdečně se rozesmála. „To vůbec ne, Hiram zbohatl jako kapitalista a je oddaným odchovancem kapitalismu. Jeho chuť vydělávat velké peníze je větší než objímání se s rudými.“

„Jak však vysvětlíš jeho vietnamské rádce a bezplatné dodávky z Číny?“

„To je něco jako umění nachytat někoho na špek, už dávno úspěšně vyzkoušené starým P. T. Barnumem. Vietnamci se v revolučních praktikách přímo vyžívají a byli by ochotni letecky dopravit své odborníky na vzdušnou partyzánskou válku třeba i do močálů na Floridě, jen kdyby je o to někdo požádal. Pokud jde o Číňany, ti po vykopnutí z osmi afrických států jsou ochotni líbat prdel komukoliv, jen aby si na africkém kontinentě udrželi sebemenší předmostí.“

„Při takové taktice by se Lusana sám mohl octnout v bezvýchodné situaci, aniž by si to uvědomil.“

„To Hirama podceňuješ," řekla Felicia. „V okamžiku, kdy Asiati přestanou být pro ARA užiteční, bez váhání je vyrazí."

„Jenže to se snadněji řekne, než udělá."

„Věř mi, on dobře ví, co dělá. Od nynějška za devět měsíců bude Hiram Lusana sedět v Kapském Městě v kanceláři předsedy vlády."

„Má to snad tak naplánováno?"

„Na den přesně."

Daggat pomalu sbíral papíry na stole a skládal je do úhledné hromádky.

„Zabal si své věci."

Felicia zvedla obočí. „Odcházíme snad z Nairobi?"

„Odletíme do Washingtonu."

Autoritativní Daggatovo jednání vyvedlo Felicii z rovnováhy. „Proč bych se měla do Spojených států vracet právě s tebou?"

„Nic lepšího nemůžeš udělat, protože přijet domů v doprovodu váženého člena Kongresu by mohlo pomoci zkrátit dobu nutnou pro obnovení tvé pověsti v očích fanoušků a fanynek po jednoročním životě na divoko se známým buřičským revolucionářem."

Felicia navenek trucovala, v duchu však uznávala, že Daggatova logika dává smysl. Prodej jejích gramofonových desek v poslední době klesl a telefonních hovorů producentů také znatelně ubylo. Byl opravdu nejvyšší čas vrátit její kariéru co nejrychleji na dřívější úroveň.

„Za půl hodiny budu hotova," řekla.

Daggat přikývl a usmál se. Cítil, že v něm narůstá napjaté vzrušení. Kdyby se totiž Lusana, jak Felicia naznačila, stal možným favoritem do funkce prvního černého vůdce Jižní Afriky, Daggat by mohl na základě toho nesmírně vysoko stoupnout v očích všech pracovníků v Kapitolu a získat úctu voličů. Kdyby byl opatrný, chytře volil slova a připravil přitažlivý program, mohl… možná by prostě mohl… kandidovat na funkci vicepresidenta, která by se stala odrazovým můstkem ke konečnému cíli.

***

Lusana zvedl ruce do výšky očí a obratným pohybem zápěstí vrhl vlasec rybářského prutu před sebe. Malý kousek sýra navlečený na háčku žbluňkl do vody a zmizel pod hladinou. Ryby tam byly. Lusanovi to napovídal instinkt, který ho uváděl do správného, rybářsky rozechvělého očekávání. Stál po kolena ve vodě uprostřed stínů stromů sklánějících se ze břehu a pomalu přitahoval vlasec.

Po osmém vrhu rázně zasekl, voda vystříkla a udice Lusanovi málem vyletěla z uvolněného sevření. Zasekla se tygří ryba, ve Starém světě jediná příbuzná dravé piraňi z jihoamerické Amazonky. Povolil velký kus vlasce, aby rybě poskytl prostor k rychlým pohybům. Ani neměl mnoho na výběr, protože prut byl ohnutý téměř ke zlomení. Ale pak, dřív než skutečný boj mohl začít, tygří ryba obeplula ponořený pahýl stromu, vlasec roztrhla a utekla.

„Nepovažoval jsem za možné, že by někdo mohl na kousek sýra nalákat tygří rybu," řekl plukovník Jumana. Seděl na zemi pohodlně opřen o strom. V ruce držel obálku s krátkým nástinem operace Planá růže.

„Když má oběť hlad, na návnadě nezáleží," řekl Lusana. Přebrodil se zpátky na břeh a začal navazovat nový kus vlasce.

Jumana se přesunul k Lusanovi a obhlížel okolí, aby se ujistil, že členové ozbrojeného doprovodu jsou na svých místech a ve střehu. Bylo to celkem zbytečné, protože žádní vojáci nesloužili s takovou horlivostí a oddaností jako vojáci Lusanovi. Byli hubení a vytrénovaní, osobně Lusanou pečlivě vybraní, ani ne tak podle neohroženosti nebo robustnosti postavy, jako podle inteligence. Nehybně stáli v porostu se zbraněmi v pevných, odhodlaných rukou.

Lusana se vrátil k rybaření. „Co jste si z toho vybral?" zeptal se.

Jumana hleděl na obálku se skeptickým výrazem.

„Je to zlodějna. Zlodějna za dva milióny dolarů."

„Takže to neberete."

„Ne, pane. Opravdu to neberu." Jumana vstal a oprášil si bojovou uniformu. „Myslím, že ten Emma jen majora Machitu nakrmil lacinými, spíše reklamními nesmysly s jediným cílem, získat za

to velkou kořist.“ Zavrtěl hlavou. „Ta zpráva nám v podstatě neříká nic. Pouze naznačuje, že běloši mají v úmyslu uvést do chodu obrovský teroristický úder někde na zeměkouli se skupinou černochů vydávajících se za stoupence ARA. Jihoafričané nejsou tak hloupí, aby za takový absurdní fígl riskovali tvrdé mezinárodní reakce.“

Lusana vrhl návnadu. „Předpokládejme však - pouze předpokládejme -, že předseda vlády Koertsman uviděl mene tekel. Mohlo by ho to uvést v pokušení rozehrát riskantní hru jako poslední vrh kostkou.“

„Ale jak?“ zeptal se Jumana. „A kde?“

„Odpovědi na obě otázky, příteli, dostaneme za dva milióny dolarů.“

„Já stále považuji operaci Planá růže za podvod na vylákání peněz.“

„Ten plán má ale příchuť geniality,“ pokračoval Lusana. „Kdyby totiž jejich úder měl za následek těžké škody a mnoho obětí, postižený národ by přestal sympatizovat s námi a odhlasoval by zbraně a pomoc Koertsmannově vládě.“

„Cílů je nekonečné množství,“ řekl Jumana. „Který národ by byl vybrán za cíl?“

„Podle mého odhadu Spojené státy.“

Jumana hodil obálku na zem. „Můj generále, neberte vážně takový nesmyslný podvod a peníze vložte do něčeho užitečnějšího. Věnujte raději pozornost mému návrhu na sérii nájezdů s cílem vnést strach do srdcí bělochů.“

Jumana se setkal s ocelovým pohledem. „Vy přece dobře znáte můj vztah k takové řezničině.“

Jumana však dál obhajoval svůj návrh: „Tisíce bleskových útoků na města, vesnice a farmy od jednoho konce země na druhý s okamžitým stažením na výchozí pozice by nám do Vánoc otevřely cestu do Pretorie.“

„My však budeme pokračovat ve vedení války s jistou inteligentní kultivovaností,“ řekl chladně Lusana. „Nebudeme se chovat jako ta nejprimitivnější chátra.“

„V Africe je k řízení lidí často nutné použít tvrdé ruky. Oni jen zřídka vědí, co je pro ně nejlepší.“

„Plukovníku, vždy jsem ochoten se nechat poučit. Řekněte mi upřímně, je někdo, kdo ví, co je pro Afriku nejlepší?“

Jumanova tvář zrudla ovládaným vztekem. „Jen Afričané vědí, co je nejlepší pro Afričany.“

Lusana nebral na vědomí Jumanovu narážku na svou americkou krev. Podvědomě cítil, co probíhá Jumanovou myslí: nenávist ke všemu cizímu; vzrůstající ctižádostivost a nově objevený požitek z moci smíšený s nedůvěrou k moderním způsobům; takřka dětsky prostě přijímaná krvežíznivost surového primitivismu. Lusana začal zvažovat, zda neudělal chybu, když Jumanu jmenoval do velitelské funkce na vysoké úrovni.

Dříve však, než Lusana mohl podrobněji zvážit neshody, které by mezi nimi mohly vzniknout, ozval se od převislého břehu zvuk lehkých kroků.

Stráže zpozorněly, ale zase se uvolnily, když se v dohledu na chodníku objevil klusající Machita. Doklusal k Lusanovi a zasalutoval.

„Před chvílí dorazil z Pretorie jeden z mých agentů se zprávou od Emma o nájezdu na Fawkesovu farmu.“

„Co zjistil?“

„Emma říká, že nebyl schopen nalézt důkaz, že by v tom měly prsty Obranné jednotky.“

Lusana se zamyslel. „Tak jsme tam, kde jsme byli na začátku. Vše je otevřené.“

„Zdá se neuvěřitelné, že nějaká jednotka může povraždit skoro padesát lidí a nepoznaná zmizet,“ řekl Machita.

„Mohl by Emma lhát?“

„Snad. Pro něco takového by ale neměl sebemenší důvod.“

Lusana neodpověděl a svou pozornost obrátil k rybám. Vlasec jeho udice zasvištěl nad tekoucí vodou. Machita se tázavě podíval na Jumanu, plukovník se však jeho pohledu vyhnul. Machita chvíli rozpačitě stál a uvažoval, co způsobilo napjatou atmosféru mezi jeho dvěma nadřízenými. Po dlouhém stísněném tichu ukázal na obálku.

„Došel jste k rozhodnutí, pokud jde o operaci Planá růže, pane generále?“

„Ano, došel," odpověděl Lusana, když navíjel vlasec.

Machita mlčky čekal.

„Mám v úmyslu zaplatit Emmovi jeho třicet stříbrných za zbytek plánu," řekl konečně Lusana.

Jumanu to rozzuřilo. „Ne, je to podvod. Ani vy, můj generále, nejste oprávněn nerozumně vyhazovat armádní peníze."

Machita zatajil dech a strnul. Plukovník překročil svou pravomoc. Lusana však stál pořád zády ke břehu a nenuceně pokračoval v rybaření. „Rád bych vám připomněl," řekl tiše, „že rozhodující podíl do armádní pokladny jsem dal já. A co je moje, mohu si vzít zpět nebo to mohu použít podle svého uvážení."

Jumana zaťal pěsti a na krku mu naběhly žíly. S vyceněnými zuby vykročil k okraji vody. Ale pak najednou, jako by v jeho šedé kůře mozkové následkem přetížení vypadl jistič, výraz hněvu z jeho tváře zmizel a objevil se tam úsměv. Promluvil nenucené, s utajovaným rozhořčením.

„Omlouvám se za svá slova. Jsem velice přetaženy.

Machita v těch chvílích poznal, že plukovník je nebezpečný a že bude nutné věnovat mu pozornost. Vycítil, že Jumana se nikdy nesmíří se svým postavením muže číslo dvě.

„Zapomeňte na to," řekl Lusana. „Teď je důležité dostat Planou růži."

„Zařídím výměnu," řekl Machita.

„Uděláte něco víc," řekl Lusana, obrácen už čelem ke břehu. „Vypracujete plán na vyplacení odměny. Pak Emma zabijete."

Jumana stál s otevřenou pusou. „Vy jste neměl v úmyslu vydat ty dva milióny dolarů?" vyrazil zmateně.

Lusana se zazubil. „Samozřejmě, že ne. Kdybyste uměl být trpělivý, mohl jste nás ušetřit svého dětského výbuchu."

Jumana mlčel. Nebylo nic, co by mohl říci. Rozšířil svůj úsměv a pokrčil rameny. Machita si v tom okamžiku všiml takřka nepostřehnutelného odvrácení Jumanova pohledu. Jumana se nedíval na Lusanu, ale na něco v řece asi deset stop od generála proti proudu.

„Stráže!" zařval Machita a zuřivě ukazoval. „V řece! Palte! Proboha, střílejte!"

Ozbrojený doprovod zareagoval za méně než dvě vteřiny. Výstřely vybuchly v Machitových uších a voda za Lusanou vystříkla s nespočetných gejzírech.

Na hladině se objevilo dvacet stop dlouhé odporné hnědé zvíře, otáčelo se a zuřivě mlátilo ocasem, když kulky jako krupobití vnikaly do jeho kůže. Pak výstřely ustaly, velký plaz se naposledy zachvěl a klesl pod hladinu.

Ohromením zkamenělý Lusana stál ve vysokých rybářských botách s široce otevřenýma očima. Jako omámený hleděl do průzračné vody na obrovského krokodýla převracejícího se v proudu řeky.

Machita na břehu se rozechvěl, ani ne tak proto, že Lusana jen tak tak unikl před nebezpečím, jako z ďábelského výrazu v Jumannově neandertálské tváři.

Ten mizera to věděl, pomyslel si Machita. Věděl o krokodýlovi od okamžiku, kdy sklouzl ze vzdáleného břehu do vody a plul ke generálovi. A neřekl nic.

Chesapeake Bay, USA říjen 1988

Dvě hodiny před rozedněním Patrick Fawkes zaplatil řidiči taxíku a šel k bráně společnosti Forbes Marine Scrap & Salvage Company osvětlené silnými reflektory. Uniformovaný strážný se odvrátil od televizoru a zívl, když mu Fawkes klenutým okénkem strážního domku podal pouzdro s doklady. Strážný podrobně překontroloval podpisy a fotografii porovnal s mužem před sebou. Pak pouzdro vrátil.

„Vítejte v Americe, pane kapitáne. Moji zaměstnavatelé vás očekávají."

„Je tady?" zeptal se netrpělivě Fawkes.

„Připoutána ve východním doku," odpověděl strážný a podal mu okénkem xeroxovou kopii mapy přilehlého prostoru. „Dávejte pozor na cestu, osvětlení doků se na noc vypíná. Je tam tma skoro jako v pekle." Když se Fawkes cestou k doku octl pod obrovskými jeřáby, vítr od zátoky zavanul do jeho chřípí těžké aroma: pronikavý pach nábřeží a moře. Nadechl se směsi pachů nafty, asfaltu a slané vody. Miloval tu vůni, vždy mu byla povzbuzením.

Došel k doku a hledal nějaké známky lidské činnosti. Noční pracovní četa šla už zřejmě dávno domů. Pouze mořský racek sedící na dřevěných pilotech se na Fawkese podíval jedním korálkovým okem.

Po dalších sto yardech se Fawkes zastavil u něčeho obrovitého, co se rýsovalo vedle přístavní hráze. Přinesl si přenosnou lodní lávku a vstoupil na zdánlivě nekonečnou palubu velké lodě a bez nejmenšího zaváhání prošel ocelovým labyrintem na můstek.

Když slunce později vrhlo své paprsky do východní části zálivu, odhalilo ohavnou opotřebovanost lodě. Ale Fawkes neviděl loupající se nátěry, rozsáhlé, rzí pokryté plochy a zářezy pro světla záchranné posádky. Jako otec velmi ošklivé a zmrzačené dcery viděl jen její krásu.

„Ano, jsi krásná loď," vykřikl přes prázdnou palubu, „ještě něco hezkého dokážeš."

Washington, D.C. - listopad 1988

Steigerovi nadřízení v Pentagonu studovali téměř dva měsíce jeho zprávu o objevení letadla Vixen 03, než ho předvolali do Washingtonu. Steiger nabýval stále většího dojmu, že prožívá nějaký hrůzostrašný sen. Cítil se tu spíš jako nepřátelský agent než jako důstojník pracující ve výzkumu.

Generál Ernest Burgdorf, náčelník Bezpečnostních jednotek vojenského letectva, a generál John O'Keefe, pracující ve vrcholném poradním orgánu ministra obrany a amerického prezidenta ve vojenských otázkách zvaném Joint Chiefs of Staff, dokonce i s důkazem na videopásku před očima, vyjádřili pochybnosti o významu potopeného letadla a tvrdili, že vynesením tohoto případu na světlo by se nezískalo nic, kromě nechutného rozmazávání senzace lačnými médii. Steiger nevěřil svým uším, jen ohromeně seděl.

„Co jejich rodiny?“ protestoval. „Bylo by zločinem neoznámit rodinám posádky, že jejich těla byla nalezena.“

„Plukovníku, vzpamatujte se. Myslíte, že jim pomůžeme, když se budeme hrabat ve starých vzpomínkách? Rodiče členů posádky jsou už asi dávno mrtví. Manželky jsou dávno znovu provdané. Děti vychovali noví otcové. Nechme je, ať se v klidu věnují současnému klidnému životu.“

„Ještě je tu náklad,“ řekl Steiger. „Existuje možnost, že ve Vixenu 03 jsou uloženy nukleární hlavice s náložemi.“

„Všechno jsme překontrolovali,“ vyštěkl 0'Keefe. „Pečlivá kontrola vojenských zásob pomocí počítače potvrdila, že žádné hlavice s náložemi nescházejí. V evidenci je zanesena každá položka atomových zbraní počínaje bombou svrženou na Hirošimu.“

„Víte o tom, pane, že ten nukleární materiál byl odeslán v barelech z nerezavějící oceli? Je v nich stále.“

„Nenapadlo vám, plukovníku,“ řekl Burgdorf, „že by ty barely, které jste, jak tvrdíte, našli, mohly být prázdné?“

Steiger se na židli zhroutil do sebe, cítil se totálně poražený. Se stejným výsledkem by se mohl bavit s větrem. Jednali s ním jako s přespříliš fantazírujícím dítětem, které tvrdí, že na obilném poli v Minnesotě vidělo slona.

„I kdyby to bylo opravdu totéž letadlo, které podle předpokladu zmizelo nad Tichým oceánem,“ dodal Burgdorf, „myslím, že bude stejně nejlepší nechat šelmu v klidu dál spát.“

„Prosím?“

„Zlověstně nejasné pozadí nepochopitelného rozdílu v letovém kursu je možná něco, co by válečné letectvo nechtělo zveřejňovat. Zvažte pravděpodobnost něčeho takového. Letět tisíc mil v opačném směru může svědčit buď o totálním selhání nejméně pěti různých přístrojových systémů, jež bylo ignorováno těžko pochopitelnou hloupostí posádky nemluvě o navigátorovi, který by musel ztratit zdravý rozum, nebo o spiknutí celé posádky s cílem ukrást letadlo kvůli bůhvíjakému účelu.“

„Někdo přece musel schválit příkaz k letu,“ řekl zmatený Steiger.

„Ovšem, někdo ho schválil,“ řekl O'Keefe. „Originální rozkazy byly vydány plukovníkem Michaelem Irwinem na letecké základně v Travisi v Kalifornii.“

Steiger si s nedůvěrou změřil generála. „Příkazy k letům se zřídkakdy nechávají v pořadačích déle než několik měsíců. Jak je možné, že právě ty, o kterých je řeč, se zachovaly déle než třicet let?“

O'Keefe pokrčil rameny. „Na to se mne, plukovníku, neptejte, věřte mi však: plán posledního letu letadla Vixen 03 se náhodou našel ve starém pořadači v administrativní budově v Travisi.“

„A co rozkazy, které jsem našel ve vraku?“

„Smiřte se s nevyhnutelným,“ řekl Burgdorf. „Doklady, které jste vytáhl z jezera v Coloradu, jsou příliš zničené, než aby se daly rozluštit s opravdu neomylnou přesností. Vy jste se v nich dočetl něco, co tam ve skutečnosti nikdy nebylo.“

„Pokud jde o mne,“ řekl rázně O'Keefe, „pro vysvětlování změny kursu Vixenu 03 není sebemenší důvod.“ Obrátil se k Burgdorfovi. „Souhlasíte, generále?“

„Souhlasím.“

O'Keefe se upřeně podíval na Steigera. „Chcete nám k tomu ještě něco říci, plukovníku?“

Steigerovi nadřízení seděli a čekali na odpověď. Věděl, že nemá smysl něco říkat. Dostal se do slepé uličky. Kdyby se chtěl dopátrat pravdy, čekala by ho nepěkná vyhlídka v podobě meče zavěšeného nad hlavou. Abe Steiger buď všechno o Vixenu 03 zapomene, nebo bude jeho kariéra u vojenského letectva předčasně ukončena.

***

Prezident stál na cvičném golfovém paloučku za Bílým domem a neohrabanými údery posílal desítky míčků směrem k jamce. Nedokutálel se do ní ani jediný, což mu bylo dalším důkazem, že golf není hra pro něho. Dovedl pochopit chuť soupeřit v tenise, v házené nebo v úspěšných strcích v kulečníku, ale unikalo mu, proč by člověk měl soupeřit sám se sebou.

„Teď už mohu spokojeně umřít, protože jsem všechno viděl.“

Prezident se narovnal a podíval do rozesmáté tváře ministra obrany Timothyho Marche.

„To jenom dokazuje, kolik mám volného času jako prezident, který dosluhuje jen do konce funkčního období.“

March, malý zavalitý muž, kterému se protivil jakýkoliv druh tělesné námahy, vstoupil na golfový trávník. „Z voleb byste ale mohl mít radost. Vaše strana i váš muž vyhráli.“

„Volby ve skutečnosti nikdy nikdo nevyhrává,“ zabručel president. „Co jste mi přinesl, Time?“

„Myslel jsem, že byste snad rád věděl, že jsem přibouchl víko nad tím starým letadlem objeveným ve Skalistých horách.“

„Asi to je moudrý čin.“

„Stejně je na tom něco záhadného,“ řekl March. „Kromě zfalšovaných letových plánů v šanonu vojenského letectva neexistuje ani stopa po skutečném poslání posádky.“

„Jen ať to tak zůstane,“ řekl prezident, když se mu konečně podařilo odpálit míček do jamky. „Nechme to plavat. Jestli Eisenhower měl ve svém funkčním období důvod skutečné poslání posádky hluboko pohřbít, nemám nejmenší chuť ve svém funkčním období to otevřít a hrabat se v nádobě plné bůhvíjakých červů.“

„Navrhuji, abychom vylovili pozůstatky členů posádky a zorganizovali vojenský pohřeb. Dlužíme jim to.“

„Okay, ale s vyloučením sebemenší publicity.“

„Dám o tom instrukce zodpovědnému důstojníkovi vojenského letectva.“

Prezident hodil golfovou hůl nedaleko stojícímu muži tajné služby a pokynul Marchovi, aby ho doprovodil do budovy.

„Time, jaká je vaše profesionální domněnka? Co si doopravdy myslíte, že se Ike tehdy v roce 1954 snažil zatajit?“

„Ta otázka mi nedala spát a několik nocí jsem probděl civěním do stropu a dumáním nad ní,“ řekl March. „Nemám ani ponětí.“

***

Steiger se davem čekajícím v restauraci Cottonwood Inn na oběd prodíral k baru. Když vešel, Pitt na něho zamával ze vzdáleného boxu a víceméně stejným gestem přivolal servírku. Steiger se zasunul na sedadlo proti Pittovi, když servírka svůdně oblečená v krátkém kostýmu koloniálního střihu naklonila nad stůl svá ňadra.

„Martini s ledem,“ řekl Steiger zaujatý jejími půvabnými vyvýšeninami. „Ale když se tak dívám, dejte mi to dvakrát. To zase bylo dopoledne za všechny prachy.“

Pitt zvedl skoro prázdnou skleničku. „Ještě jednou totéž.“

„Kriste Pane,“ zaúpěl Steiger, „jak můžete něco takového pít?“

„Někde jsem slyšel, že to snižuje váhu,“ odpověděl Pitt. „Enzymy z grapefruitové šťávy prý likvidují kalorie vodky.“

„To zní spíš jako klep nějaké baby kořenářky. Proč právě vy se s něčím takovým zaobíráte? Na těle nemáte ani jedinou unci tuku.“

„No vidíte?“ smál se Pitt. „Enzymy zřejmě fungují.“

Pittův humor byl nakažlivý. Steiger se ten den poprvé zasmál. Když ale dostal své dva drinky, znovu se zachmuřil. Seděl mlčky, jen si hrál se skleničkou, aniž by se obsahu dotkl.

„Mám tomu rozumět tak," řekl Pitt jako by byl schopen vyčíst něco z plukovníkova zasmušilého výrazu, „že vás vaši přátelé odstřelili?"

Steiger neochotně přikývl. „Každou větu mé zprávy rozpitvali a její cucky pak spláchli do kanalizačního systému Washingtonu."

„Mluvíte vážně?"

„Ze zprávy nebrali nic."

„A co barely a pátá kostra?"

„Tvrdí, že barely jsou prázdné. Pokud jde o vaši teorii o otci Loren Smithové, ani jsem se o tom nezmínil. Neviděl jsem žádný smysl přikládat pod jejich už vysokými plameny šlehající skepsi."

„Takže jste s pátráním skončil?"

„To ano, budu-li chtít odejít do důchodu jako generál."

„Dělali na vás nátlak?"

„Ani nemuseli. Měli to napsané v očích."

„Tak co s tím budeme dělat?"

Steiger se podíval upřeně na Pitta. „Doufal jsem, že byste se toho mohl ujmout sám."

Jejich pohledy se střetly.

„Chcete snad, abych letadlo z jezera Table Lake vyzvedl sám?"

„A proč ne? Můj Bože, vždyť Titanic jste vyzvedl uprostřed Atlantického oceánu z hloubky třinácti tisíc stop, takže Stratocruiser v jezeře obklopeném pevninou by měl být pro vaši inteligenci dětskou hrou."

„Je to od vás velmi lichotivé, jenže zapomínáte, že nejsem svým vlastním pánem. Vyzvednutí Vixenu 03 si vyžádá pracovní skupinu dvaceti mužů, několik plných nákladních aut zařízení, nejméně dva týdny usilovné práce a rozpočet takřka čtyř set tisíc dolarů. To si přece nemohu vzít na sebe. A na projekt takového rozsahu bez zaručené vládní dotace by Sandecker požehnání agentury NUMA nikdy nedal."

„A co tedy jednoduše vynést jeden z barelů a pozůstatky Smitha, dát je posoudit a získat nezvratnou jistotu."

„Také bychom mohli zjistit, že držíme v ruce ježka."

„Za pokus by to ale stálo," řekl Steiger hlasem, v němž bylo cítit vzrůstající rozrušení. „Zítra můžete odletět zpátky do Colorada. Já zatím zajistím smlouvu k vylovení těl členů posádky. Vy tím budete mít z krku Pentagon i agenturu NUMA."

Pitt zavrtěl hlavou. „Velice mě to mrzí, ale to pozvání budete muset odložit. Sandecker mi totiž uložil, abych dohlížel na vyzvednutí obrněné lodi Unie, která se během občanské války potopila nedaleko pobřeží Georgie." Odmlčel se a podíval se na hodinky. „Podle příkazu mám za šest hodin nastoupit na letadlo do přístavu Savannah."

Steiger si povzdechl a ramena mu poklesla. „Snad byste se tomu mohl věnovat někdy později-"

„Až budete mít smlouvu, dobře ji zabalte a zatím uložte k ledu. Při první vhodné příležitosti přiletím do Colorada. Slibuji."

„Řekl jste už něco poslankyni Smithové o jejím otci?"

„Abych se přiznal, nenašel jsem k tomu odvahu."

„Snad ve vás nehlodají pochybnosti?"

„To je pouze jeden důvod."

Abe Steiger se zachmuřil. „Tak to je pěkná šlamastyka." Jediným lokem do sebe hodil dvojité martini a sklíčeně se díval na skleničku.

Servírka přinesla jídelní lístek. Objednali si. Steiger zamyšleně hleděl na její zadnici, když houpavě plula do kuchyně. „Myslím, že místo sezení tady a sužování mozku nějakou stařičkou záhadou, která stejně nikoho nezajímá, bych se měl raději vrátit do Kalifornie k ženě a k dětem."

„Kolik jich máte?"

„Dětí? Celkem osm. Pět chlapců a tři děvčata."

„Tak to jste určitě katolík.“

Steiger se zasmál. „Se jménem Abraham Levi Steiger? To si ze mne snad děláte legraci.“

„Mimochodem, zapomněl jste se zmínit, jak ti papaláši vysvětlovali letový plán Vixenu 03.“

„Generál O'Keefe našel originál, který ani v nejmenším nesouhlasí s naším rozborem letového plánu, který jsme našli ve vraku.“

Pitt chvíli přemítal, pak se zeptal. „Máte xeroxovou kopii, kterou bych si mohl od vás půjčit?“

„Letového plánu?“

„Jen šestou stránku.“

„Je venku, zamčena v kufru auta. K čemu ji chcete?“

„Jen výstřel naslepo,“ řekl Pitt. „Na FBI mám kamaráda, který nikdy neodolá, když se může pustit do nějaké křížovky.“

***

„Opravdu musíš dnes večer odletět?“ zeptala se Loren.

„Zítra ráno mám být na poradě o jistých záchranných pracích,“ volal Pitt z koupelny, kde si chystal věci na holení.

„To je hrozné,“ řekla rozmrzele. „Kdybych se zapletla s obchodním cestujícím, byla bych na tom stejně.“

Pitt vešel do ložnice. „Ale jdi, vždyť pro tebe nejsem ničím jiným než pouhým posledním milencem.“

„Není to přesné.“ Objala ho. „Jsi mým nejoblíbenějším mužem hned po Phillu Sawyerovi.“

Pitt se na ni podíval. „Odkdy se stýkáš s prezidentovým tiskovým poradcem?“

„Jen když je samec pryč, tak si Loren hraje.“

„Dobrý Bože! Phil Sawyer. Nosí bílé košile a mluví jako chodící slovník.“

„Požádal mě, abych se za něho provdala.“

„Je mi z toho na blití.“

Pevně ho sevřela. „Prosím tě, jen žádný sarkasmus dnes večer.“

„Lituji, že nedovedu být milencem, který by tě mnohem víc zbožňoval. Jsem totiž příliš zatracený sobec, než abych se mravně zavazoval. Nejsem schopen podlehnout ženě na sto procent, jak to vyžaduješ ty.“

„Spokojím se s jakýmikoliv procenty, jen když na mě nějaká zbudou.“

Sehnul se a políbil ji na hrdlo. „Ty bys byla schopná udělat z Phila Sawyera morálně zdegenerovanou bábu.“

***

Thomas Machita zaplatil vstupné a vešel do prostoru pojízdného zábavního lunaparku, jednoho z mnoha, které se o prázdninách objevily na venkově Jižní Afriky. Byla neděle a velké skupiny Bantuů s rodinami se stavěly do řady k ďáblovu kolu, kolotoči či jinému povyražení. Machita se podle pokynu Emma postavil do řady na projížďku strašidelným hradem.

Ještě se definitivně nerozhodl, čím Emma zabije. Měl velkou chuť použít žiletku ukrytou na levé ruce. Tento maličký kousek oceli byl zbraní zblízka, smrtelnou pouze v případě, že se v nestřeženém okamžiku podaří prořízнout nepřítelovu krční žílu. V neustále houstnoucím davu však Machita tuto možnost začal považovat za čím dál tím víc nevhodnou.

Nakonec se Machita rozhodl pro sekáček na led. Spokojeně si oddechl, když došel ke konečnému rozhodnutí, jako by to byla nějaká velká vědecká hádanka. Sekáček měl nenápadně schovaný v košíku, který držel v ruce. Dřevěná rukojeť byla odstraněna a místo toho bylo ocelové bodlo několikrát ovinuto izolační páskou. Po rychlém bodnutí mezi žebra k srdci nebo do oka nebo do ucha, by protivníkovi zbylo málo času k prozrazení tajemství.

Machita pevně sevřel košík, v němž kromě sekáčku byly dva milióny amerických dolarů. Když přisel na řadu, koupil si lístek a postavil se na nástupní plošinu ke strašidelné jízdě. Před ním nastoupili do dvousedadlového vozíku chechtající se muž se svou otylou manželkou. Zřízenec, starý, vyzáblý a neustále potahující muž sklonil bezpečnostní rameno přes jejich nohy a pohnutím páky uvedl vozík do chodu. Vozík vyrazil po koleji dopředu a projel létacími dveřmi. Hned nato bylo z temnoty slyšet ječení.

Machita nastoupil do následujícího vozíku. Uvolnil se a začal se těšit na jízdu. Vzpomínal na své dětství, vzpomněl si, jak před dávnými lety křičel strachem v podobném vozíku v jiné strašidelné jízdě, kde se ve tmě ukazovala fosforeskující strašidla.

Nevšímal si obsluhujícího muže, když zvedal bezpečnostní závoru, ani nezareagoval, když starý muž hbitě vklouzl do jeho vozíku a bezpečnostní závoru sklonil.

„Doufám, že se vám jízda líbí," řekl hlas, který Machita poznal jako hlas Emma.

Tajemný informátor znovu prohnaně využil Machitovy nepozornosti. Naděje na jeho hladké zabití se začala vypařovat.

Emma zkušeným hmatem přejel po šatech Machity. „Je od vás rozumné, můj milý majore, že jste přišel neozbrojený."

To je bod pro mne, pomyslel si Machita držící košík s ukrytým sekáčkem na led. „Máte operaci Planá růže?" zeptal se úředním tónem.

„Máte dva milióny amerických dolarů?" zeptala se ironickým tónem postava ve stínu vedle Machity.

Machita zaváhal a nevědomky se sklonil, když vozík projížděl pod zdánlivě padajícími barely, které svůj pád zastavily jen několik palců před jejich hlavami.

„Tady jsou… v košíku."

Emma vytáhl zpod špinavého saka obálku. „Váš šéf to shledá jako mimořádně zajímavé čtení."

„Není cena nepřiměřeně nadhodnocena?"

Machita procházel doklady v obálce, když ze tmy jako by chtěly skočit do vozíku a současně skrytým reproduktorem vykřikly dvě bizarně pomalované čarodějnice světélkující ultrafialovým světlem. Emma si voskových figurín nevšímal, otevřel košík a v rudém osvětlení zkoumal tisk bankovek. Vozík uháněl dopředu, čarodějnice zmizely ve svých skrýších a tunel se zase ponořil do tmy.

Teď! pomyslel si Machita. Sevřel sekáček a prudce máchl rukou tam, kde předpokládal pravý oční důlek Emmy. Jenže právě v tom zlomku vteřiny vozík prudce zabočil a oranžové světlo ozářilo vousatého lucifera, hrozivě máchajícího vidlemi. To postačilo k odklonění Machitova úderu. Sekáček minul oko Emma, jeho špička se však zasekla do lebky nad obočím.

Otřesený informátor vykřikl, odrazil Machitovu ruku a tenké ostří si vytrhl z hlavy. Machita sevřel žiletku připevněnou k předloktí a ohnal se po jeho hrdle. Zápěstí však srazil dolů vidlemi lucifer.

Lucifer byl opravdový. Byl jedním ze společníků Emma. Machita se bránil vysunutím bezpečnostní závory, současně kopl nohou a muže oblečeného v kostýmu lucifera chytil za varlata. Vozík ale uháněl dál do tmy, lucifer zůstal vzadu.

Machita se obrátil čelem k Emmovi, zjistil však, že vedlejší sedadlo je prázdné. Vtom se několik metrů od vozíku vlevo rychle otevřely a zavřely dveře a vpustily na vozík proud slunečního světla. To Emma východem zmizel s košíkem peněz.

***

„Nebetyčná hloupost," řekl se zlomyslným zadostiučiněním plukovník Jumana. „Jistě mi prominete má slova, můj generále, ale předvídal jsem to."

Lusana se z okna zamyšleně díval na útvar mužů cvičících na místě denních nástupů. „Nic jiného než chyba v úsudku, plukovníku, nic víc. Válku ale neprohrajeme proto, že jsme přišli o dva milióny dolarů."

S tváří pokrytou potem seděl u stolu sklíčený Thomas Machita a bezvýrazně se díval na sádrový obvaz kolem zápěstí. „Neměl jsem možnost to z něčeho předvídat…"

Ztuhl, když Jumana s nesmiřitelnou zlostí ve tváři k němu přiskočil, sebral obálku od Emma a mrštil ji Machitovi do tváře.

„Neměl jste možnost předvídat, že vás zpracuje a pak vás napálí? Jste hlupák! Teď tady sedíte, vy, náš slavný náčelníku zpravodajské služby, který ani ve tmě nedokáže zabít chlapa. A jako by to ještě nebylo málo, ještě mu dáte dva milióny dolarů za obálku obsahující operační postup k odstranění nějakého vojenského odpadu."

„Tak dost!" vykřikl Lusana.

Nastalo ticho. Jumana se zhluboka nadechl a pomalu se vrátil ke své židli. Z jeho pohledu sálal vztek. „Takovými hloupými chybami se žádná válka za osvobození národa nedá vyhrát," řekl rozhořčeně.

„Děláte z toho příliš velkou aféru," řekl chladně Lusana. „Jste vynikajícím velitelem mužstva, plukovníku Jumano, a v bitvě jste jako tygr, ale jako většině profesionálních vojáků vám hrozně moc scházejí organizační schopnosti."

„Prosím vás, můj generále, nevylévejte si své spravedlivé rozhořčení na mně." Jumana ukázal obviňujícím prstem na Machitu. „Potrestání zasluhuje on."

Lusanu zachvátil pocit marnosti. Nehledě na inteligenci nebo výchovu si mysl Afričanů podržuje skoro dětskou naivitu v posuzování viny. Krvavé rituály mají na jejich smysl pro spravedlnost stále mnohem větší vliv než vážné rokování kolem stolu. Lusana se otráveně podíval na Jumanu.

„To já jsem udělal chybu a sám nesu odpovědnost. Kdybych majoru Machitovi nedal rozkaz zabít Emma, mohla v tomto okamžiku operace Planá růže ležet před námi. Kdyby major nemusel myslet na vraždu, věřím, že by obsah obálky zkontroloval dřív, než by peníze vydal."

„Vy si stále myslíte, že ten plán má nějaký význam?" zeptal se nevěřícně Jumana.

„Ano, myslím si to," řekl rozhodně Lusana. „I to, co vím, stačí, abych varoval Američany, až příští týden odletím do Washingtonu na kongresová slyšení požádat o pomoc africkým národům."

„Důležitější je, abyste zůstal tady. Tady je vaše místo," řekl Machita celý vyděšený. „Velmi vás prosím, můj generále, pošlete někoho jiného."

„Nikdo jiný se nemůže s úspěchem takového jednání zúčastnit," ujistil ho Lusana. „Stále jsem americkým občanem a mám nesčetné známosti s lidmi na vysokých místech, kteří sympatizují s naším bojem."

„Když odjedete, dostanete se do vážného nebezpečí."

„S nebezpečím jsme všichni jedna ruka, nebo snad ne?" zeptal se Lusana. „Je naším druhem v boji," dodal a obrátil se k Jumanovi. „Plukovníku, v době mé nepřítomnosti převezmete velení. Vybavím vás jednoznačnými příkazy k vedení naší operace. Budu od vás očekávat jejich splnění do posledního písmene."

Jumana souhlasně přikývl.

V Machitovi začal vzrůstat strach. Nemohl se zbavit pocitu, že odletem si Lusana vydláždí cestu k vlastnímu pádu a poskytne příležitost k uvolnění obrovské vlny krveprolévání, které brzy zachvátí celou Afriku.

***

Loren Smithová vstala od psacího stolu a natáhla ruku, když do kanceláře byl uveden Frederick Daggat s nejhezčím úsměvem, jakého byl na politické scéně schopen. „Doufám, že mi odpustíte mou odvahu vás obtěžovat… ach… poslankyně."

Loren mu pevně stiskla ruku. Nikdy se nepřestala bavit pohledem na muže koktající při pohledu nad jejím titulem. Zřejmě nikdy neviděli nápis poslankyně.

„Vaše vyrušení mě těší," řekla a ukázala na židli. K Daggatovu překvapení mu nabídla otevřenou krabici doutníků. Jeden si vzal.

„Jsem opravdu velmi potěšen. Ani ve snu jsem neočekával… nevadí vám, když si zapálím?"

„Jen si zapalte," odpověděla s úsměvem. „Uznávám, že nabízení doutníků ženou víceméně neodpovídá zavedeným zvyklostem, ale jeho politická hodnota je v tom, že z návštěvníků, kteří přicházejí v úvahu, muži převažují nad ženami v poměru dvacet ku jedné."

Daggat vypustil ke stropu velký modrý oblak dýmu a zahájil první soustředěný útok. „Vy jste hlasovala proti mému návrhu dát do rozpočtu pomoc Africké revoluční armádě."

Loren souhlasně přikývla. Nereagovala, čekala jen, až Daggat vyrukuje se zlatým hřebem své návštěvy.

„Bělošská vláda Jižní Afriky je na pokraji sebezničení. Národní hospodářství v několika posledních letech prudce pokleslo. Státní pokladna je vyčerpána. Bělošská menšina už příliš dlouho krutě a nemilosrdně zachází s černošskou většinou jako s otroky. Deset let od doby, kdy černoši převzali vládu v Rhodesii, Afrikánci přitvrdili jednání se svými bantuskými spoluobčany až za

hranici snesitelnosti. Místní nepokoje si už vyžádaly pět tisíc životů. Tato krvavá lázeň už nesmí dál pokračovat. Jedinou nadějí na uzavření míru je Africká revoluční armáda Hirama Lusany. Musíme ji podpořit jak finančně, tak vojensky.“

„Můj dosavadní přístup vychází z přesvědčení, že Hiram Lusana je komunista.“

Daggat zavrtěl hlavou. „Obávám se, poslankyně Smithová, že vaše jednání je zatíženo nedorozuměním. Připouštím, že Lusana umožňuje využívání vietnamských vojenských poradců, mohu vás však osobně ujistit, že Lusana není a nikdy nebyl šachovou figurkou mezinárodního komunismu.“

„To slyším ráda,“ řekla bezvýrazně Loren. Bylo jí jasné, že Daggat se snaží prodat zboží, které ona je rozhodnuta nekoupit.

„Hiram Lusana je muž velkých ideálů,“ pokračoval Daggat. „Nedovoluje zabíjení nevinných žen a dětí. Nesouhlasí s bezohlednými, krvežíznivými útoky na města a vesnice, uskutečňovanými jinými povstaleckými hnutími. Ve svém boji si za cíle vždy vybírá jen vládní vojenské základny a výcvikové tábory, případně jiné vojenské cíle. Pokud jde o mne, mám pocit, že Kongres by měl podpořit vůdce, který boj vede s bravurní logikou a racionalitou.“

„Pane poslanče, sestupte z nebe na pevnou zem. Vy přece víte stejně jako já, že Hiram Lusana je mistrem v jakékoliv zlodějně. Prohlédla jsem si jeho fascikl na FBI. Čte se jako životopis mafiánského nájemného zabijáka. Polovinu života strávil Lusana ve vězení za kdejaký zločin od znásilnění po násilné přepadení, nemluvě o vyhýbání se vojenské službě a o spiknutí, jehož cílem bylo bombardování hlavního města státu Alabama. Po mimořádně výnosné loupeži pomocí obrněného vozu se dal na pokoutní prodej drog a zbohatl. Pak utekl ze země, aby se vyhnul placení daní. Souhlasíte snad, aspoň si to myslím, že takový muž se nemůže stát celonárodním hrdinou.“

„Za loupežné přepadení obrněným vozem nebyl nikdy obžalován.“

Loren pokrčila rameny. „Okay, uznejme mu výsadu jisté pochybnosti o spáchání tohoto zločinu. Jeho ostatní zločiny mu však sotva dávají oprávnění, aby vedl svaté křižácké tažení ve jménu osvobození ušlápnutých lidových mas.“

„Nechejme historii plavat,“ řekl netrpělivě Daggat. „Bez ohledu na svou pochybnou minulost je Lusana přece jen naší jedinou nadějí, je jediný, kdo je schopen zajistit stabilní vládu, až černoši převezmou řízení jihoafrického parlamentu. Nemůžete popřít, že hlásit se k němu jako k příteli, je v nejvyšším zájmu Američanů.“

„Proč bychom vůbec měli nějakou stranu podporovat?“

Daggat zvedl obočí. „Mám to chápat jako příklon směrem k izolacionismu?“

„Jen zvažte, jak jsme dopadli v Rhodesii,“ pokračovala Loren. „Během několika měsíců po tom, co vešel v platnost důmyslný plán bývalého ministra zahraničí k převedení vlády bělošské menšiny na černošskou většinu, vypukla občanská válka mezi radikálními odštěpeneckými frakcemi a pokrok země byl vržen zpátky o deset let. Můžete zaručit, že k něčemu podobnému nedojde v Jižní Africe, až nadejde osudová chvíle černochů?“

Daggat se nerad dával zahánět do kouta, a zvláště ne ženou, jakoukoliv ženou. Vstal ze židle a naklonil se nad stolem Loren. „Jestli nepodpoříte můj návrh zákona na pomoc Africké republikánské armádě, který zamýšlím předložit sněmovně k projednání, pak se obávám, milá poslankyně Smithová, že si pro svou politickou kariéru vykopete tak velký a hluboký hrob, že z něho před příštími volbami nevylezete.“

K Daggatovu ohromení a nezměrné zlosti se Loren začala srdečně smát. „Dobrý Bože, vy jste k popukání. Vy mi chcete opravdu vyhrožovat?“

„Jestli se ukáže, že neprojevíte přízeň africkému nacionalismu, zaručuji vám, že ve svém obvodu ztratíte všechny hlasy černochů.“

„Tomu nevěřím.“

„Ale měla byste, protože i v této zemi brzy zažijete nikdy nevídané nepokoje, nebudeme-li pevně stát za Hiramem Lusanou a za Africkou revoluční armádou.“

„Odkud berete své informace?“ zeptala se Loren.

„Jsem černoch a vím to.“

„Vaše tělesná schránka přímo přetéká nesprávnými představami," řekla Loren. „Hovořila jsem se stovkami černochů ve svém obvodě. Ani trochu se neodlišují od kteréhokoliv jiného Američana. Každý si dělá starosti s vysokými daněmi, se stoupajícími cenami potravin a energie, úplně stejně jako Orientálci, Indiáni a Američané mexického původu. Klamete sám sebe, Daggate, jestliže si myslíte, že našim černochům leží v hlavě afričtí černoši, kteří se snaží svou zem převrátit vzhůru nohama. Houby jim na tom záleží a je jim to úplně fuk z jednoduchého důvodu: Afričanům totiž na nich také vůbec nezáleží."

„Děláte tragickou nenapravitelnou chybu."

„Ale ne, to vy děláte tragickou a nenapravitelnou chybu," odsekla Loren. „Snažíte se rozdmýchat potíže tam, kde vůbec žádné nejsou a nemusejí být. Černá rasa si přes vzdělání najde stejné příležitosti jako kdokoliv jiný. Američané japonského původu to udělali po druhé světové válce. Po návratu z internačních táborů pracovali na polích v jižní Kalifornii, aby mohli své dcery a syny poslat na různé university vystudovat na právníky a lékaře. Dosáhli svého. Teď jsou na řadě černoši, aby je následovali. A oni to také dokáží, pokud jim ovšem v tom nebudou bránit lidé jako jste vy, lidé, kteří agitují mezi lůzou a při každé příležitosti podněcují bouře. Teď bych ocenila, kdybyste vypadl z mé kanceláře."

Daggatův pohled upřený na Loren překypoval hněvem. V následujícím okamžiku se jeho rty rozvlnily v úšklebku. Natáhl ruku s doutníkem a pustil ho na koberec. Pak se obrátil a vztekle odešel z kanceláře.

***

„Tváříš se jako kluk, kterému někdo ukradl kolo," řekla Felicia Collinsová. Seděla v rohu Daggatovy limuzíny a pilovala si dlouhé nehty.

Daggat vklouzl vedle ní a pokynul řidiči, aby jel. Byl v tváři úplně bledý a bez jediného slova se ledově díval dopředu.

Felicia zasunula pilníček na nehty zpět do peněženky a s obavou v očích čekala. Nakonec sama přerušila mlčení. „Mám dojem, že tě Loren Smithová odmítla."

„Ta nevymáchaná bělošská štětka," řekl a málem si odplivl. „Myslí si, že se mnou může zacházet jako s nějakým negrem sloužícím před občanskou válkou na plantáži."

„O čem to proboha mluvíš?" zeptala se překvapeně. „Já Loren Smithovou znám. Nemá v sobě ani špetku nějaké zaujatosti nebo předpojatosti."

Daggat se obrátil k Felicii: „Ty ji znáš?"

„Loren a já jsme byly spolužačky na střední škole. Čas od času se ještě stýkáme." Na tváři Felicie se objevila zarputilost, která tam ještě před chvílí nebyla. „Fredericku, co hnusného se zase líhne v té tvé mazané hlavě? Povídej."

„Musím získat podporu poslankyně Smithové, aby se mi podařilo prosadit návrh zákona na odeslání zbraní a finanční pomoci Africké revoluční armádě."

„Chceš, abych promluvila s Loren? Jako nátlak ve prospěch Hirama?"

„To a ještě něco jiného navíc."

Snažila se číst jeho myšlenky. „Co ještě navíc?"

„Chci, abys mi na ni něco vypátrala. Něco, čím bych ji mohl zmáčknout, aby myslela jako my."

Felicia na něho ohromeně hleděla. „Ty chceš vydírat Loren? Víš vůbec, co po mně chceš? Přece nebudu získávat nějaké tajné informace o dobré přítelkyni. Něco takového vůbec nepřichází v úvahu."

„Myslím, že tvé rozhodnutí bude jasné: buď holčičí školní přátelství, nebo svoboda miliónů našich bratrů a sester zotročených tyranskou vládou."

„A co když žádnou špínu na ni nenajdu?" řekla Felicia ve snaze nějak se z toho dostat. „Není žádným tajemstvím, že její politická kariéra je bez poskvrny."

„Nikdo není dokonalý."

„Tak co bych měla zjišťovat?"

„Loren Smithová je půvabná svobodná žena. Jistě vede nějaký sexuální život."

„A co když ano?“ namítla Felicia. „Každá svobodná dívka má nějaké milostné pletky. Pokud nemá manžela, nemůžeš z toho vykonstruovat skandál z cizoložství.“

Daggat se usmál. „Ty jsi přece jen mazaná. Uděláme právě něco takového, cos teď řekla - vykonstruujeme skandál.“

„Loren si to nezaslouží.“

„Jestli náš případ podpoří, nemusí se obávat, že se veřejnost doví o ní nějaké nechutné důvěrnosti.“

Felicia se kousla do rtu. „Ne, nevrazím nůž do zad své přítelkyni. Nemluvě o tom, že Hiram by takovou zlomyslnost nikdy neschválil ani neprominul.“

Daggat ale neměl v úmyslu hrát čestnými prostředky. „To myslíš vážně? Válela ses v posteli se zachráncem Afriky, ale pochybuji, že ses tomuto muži dokázala podívat pod kůži. Prošetři si někdy jeho minulost. Al Capone a Jesse James vypadají vedle Hirama Lusany jako břídilové a padavky. Když se za něho postavím, vždycky mi tohleto někdo vmete do tváře.“ Daggatovy oči se zúžily. „Zapomněla jsi, že tebe mi doslova prodal?“

„Nezapomněla.“

Felicia se odvrátila a dívala se z okna. Daggat jí stiskl ruku. „Neber si to tak,“ řekl s úsměvem. „Nestane se jí nic, co by zanechalo jizvy.“

Zvedla jeho ruku a políbila ji, jeho slovům však ani na okamžik neuvěřila.

***

Na rozdíl od lodi *Monitor* od stejného výrobce byla *Chenago*, kromě malé hrstky námořních historiků, veřejnosti prakticky neznámá. Už při spuštění na vodu v červnu 1862 v New Yorku byla určena připojit se k flotile Unie blokující vchod do přístavu Savannah. Nešťastná *Chenago* neměla příležitost vypálit ani jedinou dělovou salvu: hodinu plavby před určeným postavením se dostala do rozbouřeného moře, okamžitě šla ke dnu a v hloubce devadesáti stop se stala hrobem celé dvaačtyřicetičlené posádky.

Pitt seděl v konferenční místnosti záchranné lodi *Visalia* patřící agentuře NUMA a studoval haldu fotografií hrobu lodi *Chenago* zhotovených potápěči pod vodou. Jack Folsom, zavalitý velitel záchranných akcí, žvýkající velký kus žvýkačky, zvedl hlavu a čekal na dotazy.

Pitt ho nezklamal.

„Je trup lodi stále neporušený?“

Folsom přehodil v puse žvýkačku. „Žádné pozornost zasluhující praskliny jsme nezaznamenali. Ovšem, nemohli jsme ji prohlédnout celou, protože je asi sedm stop zabořena do dna. Vnitřek je naplněn yard vysokou vrstvou písku. Mám za to, že pravděpodobnost nějaké podélné praskliny je mizivá. Vsadil bych se, že ji můžeme vyzvednout vcelku.“

„Jaký postup navrhujete?“

„Pomocí Dollingerových regulovatelných vzdušných nádrží,“ odpověděl Folsom. „Ponořené dvojice se po stranách lodi připevní a naplní vzduchem. Stejně byla vyzdvižena stará ponorka F-čtyřka, která se v roku 1915 potopila na zpáteční cestě nedaleko Havaje.“

„Na odstranění písku budete muset použít sací pumpy. Čím bude loď lehčí, tím menší bude pravděpodobnost, že se zlomí. Tlusté ocelové pláty jistě vydržely, ale tlustá dubová obšívka už je dávno ztrouchnivělá, takže pevnost lodi se zmenšila.“

„Můžeme odmontovat děla,“ řekl Folsom. „Jsou přístupná.“

Pitt si prohlížel kopii konstrukčních výkresů lodi *Chenago*. *Monitor* měla pouze jednu kulatou věž pro lodní dělo, kdežto *Chenago* měla věže dvě, na každém konci lodi jednu. Ze střeleckých věží vyčnívaly dvojice třiceticentimetrových Dahlgrenových kanónů s hladkým vrtáním hlavní, každý o váze několika tun.

„Hm, Dolingerovy nádrže,“ podotkl hloubavě Pitt. „Hodily by se, pokud jde o účinnost, k vyzvednutí potopeného letadla?“

Folsom přestal žvýkat a podíval se na Pitta. „Jak velkého?“

„Sto sedmdesát nebo sto osmdesát tisíc liber, včetně nákladu.“

„Jak hluboko?“

„Sto čtyřicet stop.“

Pit málem slyšel vír myšlenek v Folsomově mozku. Konečně začal velitel záchranářů zase žvýkat. „Doporučil bych jeřáby," řekl.

„Jeřáby?"

„Dva jeřáby na plošinách by takovou velkou váhu snadno zvedly," řekl Folsom. „Víte, letadlo je křehká věc. Kdyby se použily Dollingerovy nádrže a kdyby během zvedání došlo k sebemenšímu narušení jejich synchronizace, letadlo by se mohlo zlomit." Odmlčel se a tázavě se podíval na Pitta. „Proč mi kladete takové hypotetické otázky?"

Pitt se usmál. „Člověk nikdy neví, kdy budeme požádáni o vyzvednutí nějakého letadla."

Folsom pokrčil rameny. „Tak nechme fantazírování a vraťme se k lodi *Chenago*…"

Pitt soustředěně hleděl na nákresy a schémata, které začal Folsom kreslit na tabuli. Postup potápění, vzduchové nádrže, lodě na hladině a potopený obrněnec, to všechno nabývalo ve Folsomově komentáři k plánovanému vyzvednutí lodě skutečných tvarů. Pitt o všechno projevoval dychtivý zájem, uvědomoval si však, že si nic nepamatuje, protože v mysli byl dva tisíce mil daleko, hluboko v coloradském jezeře.

Ve chvíli, kdy Folsom popisoval okamžik, ve kterém se vrak poprvé po sto pětadvaceti letech objeví na slunečním světle, vystrčil hlavu z palubního průlezu člen posádky lodi *Visalia* a mával na Pitta.

„Pane, máte hovor z pevniny."

Pitt přikývl, vylezl za ním a zvedl sluchátko telefonu položeného na poličce připevněné k lodní přepážce.

„Tady Pitt."

„Tebe vystopovat je mnohem těžší než vystopovat sněžného muže," ozval se hlas na pozadí silného praskání.

„Kdo volá?"

„Raději se zamysli, jak hanebně se mnou zacházíš," řekl hlas jízlivě. „Do tří hodin do rána tady otročím nad přeplněným stolem, abych ti prokázal laskavost, a ty ani neznáš moje jméno."

„Promiň, Paule," řekl chechtající se Pitt, „ale tvůj hlas přes radiotelefon zní o dvě oktávy výš."

Paul Buckner, Pittův dlouholetý kamarád a agent Federálního vyšetřovacího úřadu - FBI, snížil hlas co nejvíc. „Je to lepší?"

„O moc. Máš pro mě nějaké odpovědi?"

„Všechny, o které jsi požádal, jednu navíc."

„Tak už poslouchám."

„Začnu tím, že hodnost muže, o němž si myslíš, že schválil rozkazy k letu Vixenu 03, nebyla zřejmě správná."

„Generál je ale jediná hodnost, která se tam hodí."

„Ne nezbytně. Hodnost je na sedm písmen. Čitelné bylo jenom páté písmeno R. Bylo celkem přirozené se domnívat, že letové rozkazy pro letadlo vojenského letectva Vixen 03, pilotované posádkou vojenského letectva mohl schválit jedině důstojník vojenského letectva."

„Tak už se konečně vymáčkni."

„Okay, drzoune, přiznám se, že jsem byl celý zmatený, když se prohlídkou personálních záznamů pracovníků vojenského letectva nenašlo žádné jméno, které by se hodilo ke známým písmenům jména našeho záhadného důstojníka. Pak mi napadlo, že hodnost admirál má stejný počet písmen a pátým je také R."

Pit měl pocit, jako by mu kralující šampión těžké váhy v tom okamžiku vrazil ruku pod pás. „Admirál," vířilo mu hlavou. Nikomu nenapadlo, že by letadlo vojenského letectva mohlo dopravovat nějaký materiál válečného námořnictva. Pak Pitta střízlivá úvaha snesla z oblaků na pevnou zem.

„Nějaké jméno?" zeptal se s obavou, jaká bude odpověď. „Podařilo se ti objevit nějaké jméno, které by se hodilo?"

„Pro takový zvědavý a do cizích záležitostí nos strkající mozek, jako je můj, to bylo celkem jednoduché. Křestní jméno bylo snadné. Šest písmen s třemi známými, dvě mezery, pak LT, další mezera a pak R. To dávalo Walter. Teď přichází příjmení. Čtyři písmena s B na začátku a s S na

konci. Poněvadž jsem znal hodnost a křestní jméno toho chlapa, počítač mi brzy v záznamech válečného námořnictva vyhledal: Admirál Walter Horatio Bass.“

Pitt sondoval dál. „Jestli v roce 1954 byl Bass admirálem, musí mít osmdesát roků nebo je mrtvý - spíš asi bude mrtvý.“

„S takovým pesimismem se daleko nedostaneš,“ řekl Buckner. „Bass byl úžasně šikovný mládenec. Přečetl jsem si jeho rejstřík. První hvězdu dostal v osmatřiceti letech. Chvíli to vypadalo, že ho nemine funkce vrchního velitele štábu válečného námořnictva. Pak ale musel udělat něco velmi nevhodného nebo musel něco říci některému nadřízenému, protože zčistajasna byl přeložen a jmenován velitelem malé námořní základny v Indickém oceáně, kde lišky dávaly dobrou noc, což bylo stejné, jako by byl vypuzen do vyhnanství na poušť Gobi k nějakému ambicióznímu námořnímu důstojníkovi. Do důchodu odešel v říjnu 1959. V prosinci mu bude sedmdesát sedm.“

„Chceš říci, že Bass ještě žije?“

„Stále je veden na oficiálním seznamu důchodců válečného námořnictva.“

„A co adresa?“

„Bass vlastní a vede jižně od Lexingtonu ve Virginii venkovskou hospodu s názvem Poustevna. Znáš takové hospody - přístup nemají domácí zvířata a děti. Patnáct pokojů vybavených staromódním zařízením a postelemi s nebesy, to vše jakoby ponořeno do spánku z doby George Washingtona.“

„Paule, jsem ti zavázán.“

„Tak se postarej, abych byl při tom.“

„Teď je ještě příliš brzy.“

„Jsi si jistý, že to nebudou nějaké techtle mechtle, o kterých by agentura měla vědět?“

„To není ve tvé jurisdikci.“

„To by šlo.“

„Okay, brácho. Napiš, až něco zase najdeš.“

Pitt zavěsil sluchátko, pomalu si oddechl a zašklebil se. Další rouška nad záhadou se pozvedla. Rozhodl se zatím neinformovat Abe Steigera, ještě ne. Podíval se na Folsoma.

„Můžete mě o víkendu postrádat?“

Folsom opětoval úšklebek. „Jsem dalek toho, abych si myslel, že šéf není při operaci nepostradatelný, ale když se to tak vezme, můžeme se následujících osmačtyřicet hodin bez vaší vznešené přítomnosti přece jen obejít. Co se děje?“

„Třicet čtyři roky stará záhada,“ řekl Pitt. „Mám v úmyslu v míru a tichu starodávné venkovské hospody získat nějaké odpovědi.“

Folsom civěl několik vteřin na Pitta, když však v jeho zelených očích nic bližšího nevypozoroval, odvrátil pohled a otočil se zpátky k tabuli.

***

Při ranním letu do Richmondu vypadal Pitt jako kterýkoliv jiný z desítek většinou dřímajících pasažérů. Měl zavřené oči, ale v mysli se intenzivně zabýval záhadou letadla v jezeře. Pro vojenské letectvo není přece charakteristické smést katastrofu letadla ze stolu jen tak, uvažoval. Za normálních okolností by bylo ve velkém měřítku zahájeno podrobné vyšetřování, aby se vyšetřilo, proč posádka zabloudila tak daleko od plánovaného kursu. Stále nenacházel nějakou logickou odpověď. Otevřel oči teprve v okamžiku, kdy se tryskový letoun společnosti Eastern Airlines dotkl země a začal rolovat ke stojánce.

Pitt si půjčil auto a projížděl venkovem Virginie. Pohledná vlnící se krajina vydechovala směs vůně borovic a podzimních dešťů. Těsně po poledni odbočil na silnici osmdesát jedna a vjel do Lexingtonu. Nezdržoval se však, aby se pokochal malebnou architekturou města, ale zabočil na úzkou silnici k jihu. Brzy přijel ke značce námořní kotvy, která do zemědělského kraje výrazně nezapadala, cestujícímu však jednoznačně ukázala, že k hospodě dojede po štěrkové cestě.

Za recepčním pultem nikdo nebyl a Pitt neměl chuť přerušovat nádherné ticho v hezkém a s úzkostlivou pečlivostí udržovaném vestibulu. Když se už rozhodoval, že přece jen zvonkem někoho přivolá, vešla žena v jezdeckých botách, vysoká skoro jako Pitt, nesoucí židli s vysokým opěradlem. Vypadala mladě, na něco málo přes třicet, na sobě měla džínsy, k tomu padnoucí keprovou blůzu a

přes popelavé blond vlasy uvázaný pestrý bavlněný šátek. Její pleť, nedotčená letním sluncem, měla hebkost pěstěné pleti manekýnky. Její nevzrušený pohled při spatření cizího člověka svědčil o ženě, která byla přísně vychována v umění jednat rezervovaně za všech okolností, vyjma požáru a zemětřesení.

„Promiňte," řekla a postavila židli vedle hezkého trojramenného kostelního svícnu. „Neslyšela jsem vás přijít."

„To je zajímavá židle," řekl. „Shakerská[4], že?"

Podívala se na Pitta pohledem potvrzujícím správnost jeho slov. „Ano, vyrobena Elderem Henry Blinnem z Canterbury."

„Máte tady mnoho drahocenných kousků."

„Na všem, co tady vidíte, má zásluhu admirál Bass." Zašla ze recepční pult. „Víte, je odborníkem přes antické sbírky."

„To jsem nevěděl."

„Přejete si pokoj?"

„Ano, na jednu noc."

„Škoda, že nemůžete zůstat déle. Pozítří večer bude v naší stodole zahájena výstava místních chovatelů."

„Mám štěstí na to přijít někam obvykle v nesprávnou dobu," řekl usmívající se Pitt.

Její opětovaný úsměv byl spíš úřední a neosobní. Předložila mu přihlášku. Pitt ji vyplnil.

„Pokoj čtrnáct. Po schodech nahoru, třetí dveře vlevo, pane Pitte." Přečetla si jeho jméno vzhůru nohama, když se podepisoval. „Jmenuji se Heidi Milliganová. Budete-li něco potřebovat, zmáčkněte bzučák u dveří. Dříve nebo později se dovím, že něco potřebujete. Doufám, že vám nevadí, když si zavazadla nahoru donesete sám."

„To zvládnu. Admirál je někde poblíž? Rád bych si s ním pohovořil… o starožitnostech."

Ukázala na dveře na konci vestibulu. „Najdete ho u rybníka. Odstraňuje listy leknínů."

Pitt přikývl a vydal se směrem, který mu naznačila Heidi Milliganová. Za dveřmi byla pěšina klikatící se mírně z kopce. Admirál Bass se rozhodl nijak neupravovat bezprostřední okolí Poustevny a ponechal je jejímu přirozenému vývoji. Rostly tu borovice a tráva byla poseta kvetoucími polními květinami. Při pohledu na tu krásu Pitt na okamžik zapomněl na důvod své návštěvy a s požitkem do sebe nasával velebný klid přírody obklopující pěšinu k rybníku.

Ve vodě rybníka asi osm stop od břehu uviděl staršího muže ve vysokých, až k bedrům sahajících botách, který se energicky ohánět vidlemi v porostu leknínů. Admirál byl vysoký muž a propletené kořeny vyhazoval na břeh s vitalitou člověka nejméně o třicet let mladšího. Nechránil se kloboukem proti ostrému slunci a z olysalé hlavy mu stékal pot, který skapával z nosu a z brady do vody.

„Admirál Walter Bass?" zvolal na něho Pitt.

Vidle se zastavily na půl cestě. „Ano, jsem Walter Bass."

„Promiňte, pane, jmenuji se Dirk Pitt a rád bych si s vámi promluvil."

„Zajisté, tak spusťte," řekl Bass, když vyhodil další dávku. „Omluvte mě, že se zdržuji tím plevelem, ale chci toho co nejvíc pročistit ještě před večeří. Kdybych to neudělal před zimou nejméně dvakrát týdně, celý rybník by před příchodem jara úplně zarostl."

Pitt ustoupil, když mu k nohám dopadl chumáč hlíznatých stonků a srdcovitých listů. Cítil se trapně a nevěděl, jak se má zachovat. Admirál stál k němu zády a Pitt váhal. Pak se zhluboka nadechl a nahlas řekl: „Rád bych si s vámi popovídal o letadle s kódovým označením Vixen 03."

Bass neustal ve své práci s vidlemi, Pitt si ale všiml, že mu kotníky prstů na rukou zbělely.

„Vixen 03," řekl a pokrčil rameny. „Nic mi to neříká. Měl bych o tom něco vědět?"

„Bylo to letadlo dopravní služby vojenského letectva, které v roce 1954 zmizelo."

„To je už dávno." Bass se najednou díval na vodu jako duchem nepřítomný. „Ne, nevzpomínám si, že bych byl někdy ve spojení s dopravní službou vojenského letectva," řekl

[4] Poznámka překladatele: shaker — příslušník náboženské sekty britského původu v USA od roku 1877 — nábytek vyráběný shakery, ceněný pro prostotu tvarů, prvotřídnost a velkou praktičnost, dnes součást lidového umění USA.

konečně. „Není na tom ale nic překvapujícího. Celých třicet let jsem byl ve válečném námořnictvu důstojníkem na souši. Mou specialitou bylo těžké dělostřelectvo.“

„Vzpomínáte si na jistého majora vojenského letectva jménem Vylander?“

„Vylander?“ Bass zavrtěl odmítavě hlavou. „Nemohu říci, že bych si vzpomínal.“ Pak se hloubavě podíval na Pitta. „Jak jste řekl, že se jmenujete? A proč mi kladete takové otázky?“

„Jmenuji se Dirk Pitt,“ opakoval ještě jednou. „Pracuji u Národní podmořské a námořní agentury NUMA. Objevil jsem několik starých dokladů, z nichž vyplývá, že vy jste byl důstojníkem, který schválil letové příkazy Vixen 03.“

„Tady musí jít asi o nějaký omyl.“

„To je možné,“ připustil Pitt. „Možná, že se záhada vyjasní, až bude vrak letadla vyzdvižen a podrobně prohlédnut.“

„Mluvil jste o jeho zmizení, aspoň tak jsem vám rozuměl.“

„Našel jsem jeho vrak,“ odpověděl Pitt.

Pitt čekal na reakci Basse. Nedočkal se. Rozhodl se, že umožní admirálovi, aby si jeho slova promyslel.

„Promiňte, pane admirále, že jsem vás obtěžoval. Snad jsem dělal závěry z nesprávných informací.“

Pitt se obrátil a vyšel po chodníku k hospodě. Ušel však sotva padesát stop, když na něho Bass zavolal.

„Pane Pitte?“

Pitt se obrátil. „Ano, pane?“

„Zůstáváte v hospodě přes noc?“

„Do zítřejšího rána. Pak budu muset odjet.“

Admirál přikývl. Když Pitt došel k borovicím lemujícím Poustevnu, zahleděl se znovu k rybníku. Admirál Bass chladnokrevně nabíral listy leknínů a házel je na břeh, jako by předešlý krátký rozhovor vedli o celoroční sklizni a o počasí.

***

Pitt s opravdovým potěšením večeřel spolu s jinými hosty. Jídelna byla zařízena ve stylu krčmy z osmnáctého století a vyzdobena starými puškami s křesacími zámky, cínovými poháry a na stěnách a na stropních trámech zavěšenými, počasím ošlehanými zemědělskými nástroji.

Pitt snad nikdy nejedl jídlo tak vynikající domácí kuchyně. Snědl dvě porce pečených kuřat, v brandy nakládané mrkve, opečené kukuřice a batátů, takže už pak stěží našel místo na tři palce tlusté klíny jablečného koláče.

Heidi obcházela stoly, podávala kávu a s každým prohodila několik slov. Pitt si všiml, že většina hostů je v důchodovém věku. Jediná mladší dvojice zřejmě shledávala mírumilovnou pohodu venkovské hospody nudnou. Pitt dopil irskou kávu a vyšel na verandu. Na východě vycházel úplněk a stříbrným světlem zaléval borovice kolem hospody. Pitt se posadil do houpací židle z ohýbaného dřeva, nohy opřel o zábradlí verandy a čekal, až admirál Bass udělá další krok.

Měsíc už vystoupil dvacet stupňů nad obzor, když na verandu přišla Heidi a pomalu šla k Pittovi. Krátce se zastavila za jeho zády, pak řekla: „Nikde není měsíční světlo tak jasné jako ve Virginii.“

„Určitě to neříkáte proto, abych vám to potvrdil.“

„Chutnala vám večeře?“

„Měl jsem větší oči než žaludek. Dokonale jsem se přecpal. Vzdávám poctu umění vašeho vrchního kuchaře. Jeho domácí kuchyně je pro mlsný jazyk úplnou básní.“

Heidin přátelský úsměv se v záři měsíce změnil na překrásný. „Kuchařka bude šťastná, až se to doví.“

Pitt bezradně mávl rukou. „Je vidět, že celoživotní šovinistické myšlení se jen těžko potlačuje.“

Heidi se kalhotami obepnutými hýžděmi opřela o zábradlí, náhle zvážněla a zpytavě se obrátila na Pittovi. „Řekněte mi, pane Pitte, proč jste přijel do Poustevny?“

Pitt se přestal houpat a zadíval se Heidi přímo do očí. „Má to být zjišťování proslulosti Poustevny nebo je to čirá zvědavost?“

„Omlouvám se, nechci být příliš zvědavá, ale Walter se zdál být vyveden z míry, když se večer vrátil od rybníka. Myslela jsem, že jste možná…“

„Myslíte si, že je takový kvůli něčemu, co jsem mu řekl já,“ dokončil za ní Pitt.

„Nevím.“

„Jste s admirálem spřízněná?“

Ta otázka byla zřejmě pro Heidi magická, protože se rozvykládala o sobě. Byla korvetní kapitánkou ve válečném námořnictvu; přidělená do Norfolk Navy Yard; když odešla z vojenské školy Wellesley College; měla jedenáct roků do důchodu; její exmanžel byl plukovníkem v námořní pěchotě a zacházel s ní jako s vojínem; měla chirurgicky odňatou dělohu, proto neměla děti; ne, s admirálem není spřízněna; seznámila se s ním, když jako lektorka hostovala na semináři na vojenské universitě a do Poustevny přicházela vždy, když jí to povinnosti umožňovaly; nijak nezatajovala, že s Bassem prožili od května do prosince milostný poměr. V okamžiku, kdy její povídání začalo být zajímavé, skončila svůj monolog a podívala se na hodinky.

„Měla bych už vypadnout a věnovat se ostatním hostům.“ Usmála se a vmžiku změnila téma hovoru. „Až vás sezení tady přestane bavit, navrhuji vám zajít si na vršek tady toho malého kopečku za hospodou. Je odtamtud překrásný pohled na světla Lexingtonu.“

Pitt měl dojem, že její slova byla spíš rozkazem než doporučením.

Heidi měla pravdu jen částečně. Pohled z kopečka nebyl překrásný: byl úžasný. Měsíc zaléval svým jasem celé údolí a městská pouliční světla zářila jako nějaká vzdálená galaxie. Pitt se sotva minutu kochal pohledem, když ucítil někoho za sebou.

„Admirál Bass?“ zeptal se věcně.

„Zvedněte ruce, prosím a neobracejte se,“ nařídil ostře Bass.

Pitt učinil, oč byl požádán.

Bass ho neprohledával po celém těle, vytáhl pouze Pittovu náprsní tašku a ve světle svítilny si prohlédl její obsah. Po několika okamžicích světlo zhasl a náprsní tašku vrátil do Pittovy kapsy.

„Ruce můžete dát dolů, pane Pitte, a chcete-li, můžete se obrátit.“

„Máte nějaký důvod k takovému melodramatickému chování?“ řekl Pitt a hlavou kývl k revolveru v Bassově ruce.

„Myslím, že se vám podařilo vyhrabat až příliš mnoho informací o něčem, co zasluhuje být pohřbeno co nejhlouběji. Musel jsem se ujistit o vaší totožnosti.“

„Takže teď už jste konečně spokojen, že jsem tím, za koho se vydávám?“

„Ano, volal jsem vašemu šéfovi do agentury NUMA. Jim Sandecker sloužil totiž během druhé světové války v Tichém oceánu pode mnou. Zahrnul mě imponujícími podrobnostmi o vaší kariéře. Chtěl ale vědět, co pohledáváte ve Virginii, když máte být na záchranné lodi nedaleko pobřeží Georgie.“

„Ještě jsem admirála Sandeckera nezasvětil do výsledků svého zkoumání.“

„Které, jak jste tvrdil u rybníka, se týkají pozůstatků Vixenu 03.“

„Vixen 03 existuje, pane admirále, dotýkal jsem se ho vlastníma rukama.“

V Bassových očích zablesklo nepřátelství. „Nejenže se chvástáte, pane Pitte, ale vyloženě lžete. Žádám vás, abyste mi řekl, proč to děláte.“

„Mé tvrzení není postaveno na lži,“ řekl klidně Pitt. „Mám další dva hodnověrné svědky a záznam na videokazetě jako důkaz svého tvrzení.“

Přes Bassovu tvář přeletěl nechápavý výraz. „To přece není možné! Vixen 03 zmizel nad oceánem. Měsíce jsme strávili pátráním a nenašli jsme ani stopu.“

„Hledali jste na nesprávném místě, pane admirále. Vixen 03 leží na dně horského jezera v Coloradu.“

Bassův předstíraný neoblomný výraz zmizel jako mávnutím proutku a Pitt najednou v měsíčním světle viděl unaveného, sešlého starce. Admirál spustil ruku s pistolí a houpavě jako opilý šel k lavičce na okraji vyhlídky. Pitt natáhl ruku, aby ho přidržel.

Bass kývnutím poděkoval a unaveně klesl na lavičku. „Myslím, že jednoho dne k tomu muselo dojít. Nejsem zase takový hlupák, abych si myslel, že toto tajemství může vytrvat navěky.“ Vzhlédl a pevně sevřel Pittovu paži. „Náklad. Co je s nákladem?“

„Barely se vytrhly z uvazovacích lan, ale jinak se zdají být nedotčené.“

„Díky Bohu aspoň za to,“ vzdychl Bass. „Říkáte v Coloradu. Ve Skalistých horách. Takže Vylander se svou posádkou nikdy neopustili Spojené státy.“

„Ten let začal v Coloradu, že?“ zeptal se Pitt.

„Místem startu Vixenu 03 bylo letiště v Buckley.“ Bass pevně svíral hlavu v dlaních. „Co se mohlo porouchat tak brzy? Museli se zřítit krátce po odstartování.“

„Zdá se, že měli mechanické potíže a pokusili se nouzově přistát na jediném otevřeném místě, které se pod nimi ukázalo. Byla zima a jezero bylo zamrzlé. Omylem ho považovali za pole. Váha letadla prolomila led a letadlo kleslo do hluboké části jezera, dostatečně hluboko, že obrysy nebyly viditelné ani na jaře po roztáni sněhu.“

„A já jsem si po celou dobu myslel…“ Bassův hlas se ztrácel, až Bass seděl mlčky. Teprve za chvíli řekl: „Ty barely se musí vytáhnout.“

„Je v nich nějaký nukleární materiál?“ zeptal se Pitt.

„Nukleární materiál…“ opakoval nepřítomně Bass. „Tak to si myslíte?“

„Datum uvedené v letovém plánu Vixenu 03 se časově shoduje s pokusy s vodíkovou bombou na Bikini v Jižním Tichomoří. U jednoho člena posádky jsem našel kovovou destičku označenou symbolem radioaktivity.“

„Ten doličný předmět jste si, pane Pitte, nesprávně vyložil. Je pravda, že původně byly barely určeny k uskladnění námořních nukleárních dělostřeleckých granátů, ale oné noci, kdy Vylander se svou posádkou zmizel v neznámu, byly barely použity k uskladnění něčeho úplně jiného.“

„Na nejvyšších místech tvrdí, že jsou prázdné.“

Bass seděl nehybně jako vosková figurína. „Kéž by to bylo tak jednoduché,“ šeptal. „Naneštěstí existují ještě jiné válečné zbraně než nukleární. Mohlo by se říci, že Vixen 03 a jeho posádka byli bacilonosiči.“

„Bacilonosiči?“

„Epidemie moru,“ řekl Bass. „V těch barelech je uskladněný organismus posledního soudu a je ho tolik, že je schopen zničit život na celé zeměkouli.“

Tíživé ticho padlo na oba muže, když se Pitt pokoušel strávit obludnost admirálova hrůzného odhalení.

„Vyvedlo vás to z míry, že?“

„Organismus posledního soudu,“ opakoval tiše Pitt. „To je hrozba neodvolatelného konce.“

„To je výstižné,“ řekl Bass. „Mezi odborníky má impozantně znějící biochemický, třicet písmen dlouhý nevyslovitelný název. Vojáci tu látku pojmenovali krátce a jasně RS, což je zkratka označení rychlá smrt.“

„Proč mluvíte o RS v minulém čase?“

Admirál bezmocně mávl rukou. „To je síla zvyku, protože do objevení Vixenu 03 jsem byl přesvědčen, že žádná taková látka už neexistuje.“

„Co to přesně bylo?“

„RS byla ve vojenské výzbroji nepřekonatelnou zbraní, proti které nebylo absolutně žádné ochrany. Před třiceti pěti lety vytvořil chemickou cestou mikrobiolog dr. John Vetterly umělou formu života, která do té doby měla a stále má zcela neznámou schopnost totálně likvidovat živé organismy. Jako laik bych řekl, že jde o neznámý chemický prostředek schopný ochromit živého člověka nebo živé zvíře během několika vteřin a v následujících třech, maximálně pěti minutách způsobit jeho smrt.“

„Nemá nervový plyn stejný účinek?“

„Za ideálních podmínek má, to ano. Jenže meteorologické poruchy jako vítr nebo bouře nebo extrémní teploty smrtelnou dávku nervové nebo toxické látky nad zamořeným prostorem zředí. Naproti tomu RS není po rozprášení počasím oslabená a v místě nasazení způsobí mimořádně těžkou morovou epidemii.“

„Jsme ale ve dvacátém století, kdy dovedeme epidemie zvládnout.“

„Jestli lze mikroorganismus zjistit a identifikovat, pak je možné dekontaminačními procedurami, očkovacími séry nebo antibiotiky ve většině případů zpomalit nebo zastavit řádící

epidemii. Zatím ale na světě neexistuje nic, co by na zachváceném nevelkém prostoru města paralyzovalo účinek RS.“

„Jak se stalo, že RS byla naložena do letadla uprostřed Spojených států?“ zeptal se Pitt.

„To je jednoduché. Zbrojovka The Rocky Mountain Arsenal nedaleko Denveru byla po dvacet let státním výrobcem chemických a biologických zbraní.“

Pitt mlčel a nechal starého muže pokračovat.

Bass se podíval z kopce dolů na panorama města, ale jako by ho vůbec nevnímal. „V březnu ve čtyřiačtyřicátém vybuchla nad Bikini atomová puma,“ řekl, když se mu začaly v mysli vynořovat dávno pohřbené události. „Byl jsem jmenován velitelem zkoušek RS, protože dr. Vetterly pracoval ve službách válečného námořnictva a já jsem byl odborníkem námořního dělostřelectva. Tehdy, v době, kdy začaly obavy z nukleární války, jsem podobné pokusy považoval za logické. Pro celý svět byly nukleární výbuchy hlavní událostí, takže my jsme mohli čtyři sta mil severovýchodně od Bikini zcela nepovšimnuti provádět pokusy na ostrově Rongelo.

„Rongelo,“ řekl pomalu Pitt. „To bylo cílové místo Vixenu 03.“

Bass přikývl. „Je to pahorek vyčnívající z široko daleko nedohledného moře, bez jakékoliv vegetace, se sluncem vybělenou půdou. Dokonce ani ptáci tam nelétají a zdaleka se mu vyhýbají.“ Bass se odmlčel a poposedl na lavici. „Naplánoval jsem dvě série zkoušek. V první byl nad atolem rozprášen aerosolový přípravek s malou dávkou RS. Druhé zkoušky se měla zúčastnit bitevní loď *Visconsin*, která měla ze vzdálenosti dvaceti mil z hlavní dělové baterie vystřelit na ostrov granát s náloží RS. Tato zkouška se nikdy neuskutečnila.“

„Major Vylander nedodal zboží,“ domyslel si nahlas Pitt.

„To bylo obsahem barelů,“ přiznal Bass. „Byly tam námořní granáty naplněné RS.“

„Mohl jste přece objednat další dodávku.“

„To jsem mohl,“ souhlasil Bass. „Hlavním důvodem, proč jsem sérii zkoušek pozastavil, byly poznatky z dopadu aerosolu. Výsledky byly tak strašné, že všechny do tajemství zasvěcené osoby naplnily nepředstavitelnou hrůzou.“

„Mluvíte, jako by se na ostrově stalo bůhvíco.“

„Navenek se na něm nezměnilo nic,“ řekl sotva slyšitelným hlasem Bass. „Bílý písek na pláži, několik málo palem, vše bylo na místě jako dřív. Pokusná zvířata vysazena na ostrově byla samozřejmě mrtvá. Trval jsem na tom, abychom ještě počkali dva týdny a umožnili dokonalé rozptýlení zbytků aerosolového postřiku. Teprve pak jsem chtěl dovolit vědcům prozkoumat výsledky přímo na místě. Proti mé vůli se však Dr. Vetterly se třemi asistenty v dokonalých ochranných oděvech včetně dýchacích přístrojů vylodili na pobřeží. O sedmnáct minut později byli všichni mrtví.“

Pitt se násilím nutil ke klidu. „Jak se to mohlo stát?“

„Dr. Vetterly svůj objev hluboce podcenil. Jiné smrtelné prostředky po čase ztrácejí účinek. RS ale naopak s přibývajícím časem stále nabývá na účinnosti. Nikdy jsme nebyli schopni určit, jakým způsobem RS pronikla ochrannou výstrojí vědců.“

„Odnesli jste jejich těla?“

„Stále tam leží,“ řekl Bass se smutkem v očích. „Víte, Pitte, hrozný, bezprostřední účinek RS je pouze polovinou jeho zhoubnosti. Ještě strašnější je, že svůj účinek neztrácí. Později bylo zjištěno, že baktérie RS vytvářejí spory schopné proniknout do půdy - v případě ostrova Rongelo do korálového vápence – a s úžasnou životností v ní dlouhá léta přetrvávat.“

„Připadá mi neuvěřitelné, že ještě po třiceti čtyřech letech nemůže nikdo bezpečně vstoupit na ostrov a uklidit pozůstatky Vetterlyho a jeho asistentů.“

V Bassových očích se objevilo něco zvláštního. „Přesné datum, kdy to bude možné, nelze vůbec určit,“ šeptal, „nejkvalifikovanější odhad však naznačuje, že bez nebezpečí ohrožení života nebude moci člověk vstoupit na ostrov Rongelo ještě dalších tři sta let.“

***

Fawkes se naklonil nad stolem s rozprostřenými modrotisky technických výkresů lodi, pečlivě je studoval a dělal si poznámky. Po obou stranách mu stáli dva statní, svalnatí, ve tvářích pod

přilbami opálení muži. „Potřebuji, abyste vykuchali celou loď, každou její komoru, odmontujte každý kousek nepotřebného potrubí a elektrických rozvodů, i lodní přepážky.“

Muž po Fawkesově levici si posměšně odfrkl. „Vy jste se zbláznil, kapitáne. Když odstraníme lodní přepážky, loď se zcela určitě rozlomí, jestliže se dostane na moře, které bude o něco málo bouřlivější než venkovský rybník s kačenami.“

„Dugan má pravdu,“ řekl druhý muž. „Loď takové velikosti nelze vykuchat, aniž by se porušila její konstrukční pevnost proti tlaku vody.“

„Vaše námitky beru na vědomí, pánové,“ odpověděl Fawkes. „Aby ale mohla plout vysoko nad obvyklým ponorem, musíme její váhu o čtyřicet procent snížit.“

„Nikdy jsem neslyšel o vyrabování dobré lodi jen proto, aby se zvedla nad čáru ponoru,“ řekl Dugan. „Jaký to má smysl?“

„Přes palubu můžete hodit veškeré pancéřování a pomocná strojní zařízení,“ pokračoval Fawkes, aniž by reagoval na Duganovu otázku. „A když už v tom budete, dohlédněte na odstranění věže lodních děl.“

„Kapitáne, přestaňte s tím,“ ozval se hrubě vedoucí loděnice Lou Metz. „Vy po mně chcete, abych zdemoloval něco, co kdysi bylo zatraceně dobrou lodí.“

„To ano, byla to dobrá loď,“ souhlasil Fawkes. „Pro mne je stále dobrá. Její čas ale vypršel. Vaše vláda ji jako staré železo prodala a Africká revoluční armáda ji koupila ke zcela zvláštnímu účelu.“

„Ještě něco je nám na celé záležitosti proti mysli,“ řekl Dugan. „My se tady máme přerazit jenom proto, aby smečka nějakých radikálních negrů mohla zabíjet bělochy.“

Fawkes odložil tužku a káravým pohledem zpražil Dugana. „Pánové, asi si neuvědomujete ekonomický efekt této transakce. Vaši rasovou filozofii vůbec nemusí zajímat, co s lodí udělá ARA, jakmile loď odpluje z loděnice. Důležité je, že platí nejen gáži mou, ale i vaši a vašich pracovníků, kterých, pokud mě paměť neklame, je sto sedmdesát. Jestli však na tom trváte, s radostí sdělím vaše názory představitelům zodpovědným za státní pokladnu ARA. Jsem si jistý, že najdou jinou loděnici, jejíž pracovníci projeví větší ochotu ke spolupráci. Byla by to pro vás škoda, protože smlouva s ARA je v současnosti jediná, která vám všem zajišťuje práci. Bez ní by všech vašich sto sedmdesát mužů zůstalo bez práce. Pochybuji, že se rodiny snadno smíří s tím, že jejich muži nemají zaměstnání jenom kvůli vašim malicherným námitkám.“

Dugan a Metz si vyměnili zlostné pohledy poražených. Metz se vyhnul pohledu Fawkese a rozmrzele se díval na modrotisky technických výkresů lodi. „Okay, kapitáne, vy tady rozhodujete.“ Ve Fawkesově úzkostlivě ovládaném úsměvu byla jistota nabytá dlouholetým ovládáním lidí. „Děkuji vám, pánové. Když jsme si vyjasnili naše stanoviska, mohli bychom pokračovat, ano?“

O hodinu později pracovníci loděnice opustili kapitánský můstek a odešli na hlavní palubu lodi. „Stále si nejsem jistý, jestli jsem dobře slyšel,“ nechápavě bručel Metz. „Nařídil opravdu ten Skot s kamennou tváří, abychom demontovali polovinu palubní nástavby, lodní komíny i přední část lodi včetně předního stěžně a věží lodních děl na zádi a všechno nahradili kamuflážním bedněním z překližek natřených na šedo?“

„Přesně to ten muž řekl,“ odpověděl Dugan. „Pochopil jsem, že počítá s vyhozením všeho, čím by se loď odlehčila o patnáct tisíc tun.“

„Proč ale má být celá palubní nástavba nahrazena atrapami?“

„To mi také nejde na rozum. Třeba kapitán a jeho černí kámoši doufají, že tím oklamou námořnictvo Jižní Afriky a rozpráší je.“

„Je tu ještě něco zajímavého,“ řekl Metz. „Když si někdo koupí loď, aby ji použil ve válce proti někomu, tak by se přece snažil tuto svou činnost utajit, ne? Co když chtějí vyhodit do pekla Kapské Město?“

„S atrapami děl? To snad ne,“ bručel Dugan.

„Ani nevíš, s jakou chutí bych tomu nafoukanému bastardovi řekl, ať si smlouvu včetně svých keců strčí do prdele,“ zachraptěl Metz.

„Musíme si přiznat, že nás nachytal na hruškách.“ Dugan se obrátil a upřeně se díval na nezřetelnou postavu za okny kapitánského můstku. „Co říkáš, není zralý pro svěrací kazajku?“

„Myslíš jako, že je cvok?“

„No jistě.“

„Možná je střelený, ale mě přivádí spíš k šílenství pocit, že dobře ví, co dělá.“

„Co myslíš, že chce ARA udělat, až loď připluje k africkým břehům?“

„Vsadím se, že tato loď nikdy žádný přístav neuvidí,“ řekl Metz. „Až totiž s likvidací vnitřností lodi skončíme, stane se tak vratkou, že se převrátí dřív, než vypluje ze zálivu Chesapeake Bay.“

Dugan se opřel zadnicí o kotevní vratidlo a přehlédl loď po celé délce. Tuny oceli vypadaly chladně a zlověstně, a přece loď jako by se zatajeným dechem čekala na tichý rozkaz, aby mohla ještě jednou ukázat svou sílu.

„Celé to nějak smrdí,“ řekl konečně Dugan. „Modlím se k Bohu, abychom nedělali něco, čeho budeme později litovat.“

***

Fawkes kontroloval značky na pomačkaných mapách. Zvažoval známou rychlost a vlnění mořského proudu i vliv přílivu a odlivu. Uspokojen výsledkem svých výpočtů sledoval pak na mapě míli za mílí kurs lodi až k místu určení, do paměti si ukládal každou bóji, každý pobřežní plavební znak a značky průplavu, až měl všechno bezpečně v paměti.

Úkol, který měl před sebou, se zdál nemožný. Dokonce i když podrobně zvážil každou překážku a rozhodl o způsobu jejího úspěšného překonání, zůstávalo stále příliš mnoho možností, jejichž řešení bylo nutné nechat na momentální vývoj situace. Neexistovala možnost předpovědět počasí na určité dny v týdnech ještě příliš vzdálených. Nebylo možno zcela vyloučit střetnutí s jinou lodí. Žádné nepředvídané možnosti nebral na lehkou váhu, a přece možnost, že by ho mohl někdo přistihnout a zastavit v zásadě odmítal. Teď byl už dokonce rozhodnut nebrat vůbec v úvahu ani De Vaala, který by jako jediný mohl nařídit zrušení jeho poslání.

Deset minut před půlnocí Fawkes sundal brýle a protřel si unavené oči. Z náprsní kapsy vyndal fotografii a podíval se na tváře své rodiny. Povzdechl si a fotografii postavil na bednu vedle polního lůžka. V prvním týdnu spal v kajutě kapitána, ale pohodlné ubytování skončilo, protože nábytek a veškeré zařízení, dokonce i lodní přepážky kabiny už byly odstraněny.

Fawkes se svlékl a s posledním pohledem na fotografii nasoukal své mohutné tělo do spacího pytle. Zhasl světlo a ve tmě zůstal sám se svou osamělostí a s nepolevující nenávistí.

***

De Vaal si hubenými prsty ubalil cigaretu. „Myslíte, že Fawkes dodrží program?“

„Jeden z mých agentů sděluje, že s pracovníky loděnice zachází jako sadista,“ odpověděl Zeegler. „Já jsem přesvědčen, že kapitán zahájí Planou růži v určeném čase.“

„Co ta jeho černošská posádka?“

„Ta je v bezpečí na nákladní lodi zakotvené na vzdáleném ostrově v Azorách.“ Zeegler se posadil naproti De Vaalovi, než pokračoval. „Až bude všechno připravené, posádka bude propašována na Fawkesovu loď.“

„Budou členové posádky seznámeni s plánem operace?“

„Jejich výcvik byl veden na maketách ve skutečné velikosti nákladní lodi. Každý muž bude znát svůj úkol, až Fawkes odrazí z kotviště.“

„Co bylo těm mužům řečeno?“

„Myslí, že byli naverbováni, aby prověřili chování lodi na moři a schopnosti dělostřelecké baterie, dříve než dopluje ke Kapskému Městu.“

De Vaal chvíli zamyšleně seděl. „Škoda, že tam nemůžeme naložit Lusanu jako pasažéra.“

„Ta možnost ještě existuje,“ řekl Zeegler.

De Vaal zpozorněl. „Mluvíte vážně?“

„Ze svých zdrojů mám informaci, že odcestoval do Spojených států,“ odpověděl Zeegler.

„Vystopovat ho při cestě přes Afriku a zjistit předem přesný program jeho cesty bylo nemožné. Ale až odjede ze Států, budu na něho čekat.“

„Tak tedy únos.“ De Vaal se s těmi slovy mazlil a vychutnával každou jejich slabiku. „To bude tou nejlepší pojistkou, že operace Planá růže neselže.“

***

Zámořské letadlo mozambické letecké společnosti BEZA odbočilo z hlavní přistávací dráhy na jen zřídka používanou provizorní přistávací dráhu a zhouplo se, když pilot sešlápl brzdy. Ve chvíli, kdy se v trupu otevřel nouzový průlez, vyšel z večerního šera muž oblečený v bílé kombinéze a v červené baseballové čepici typické pro nosiče zavazadel a do otvoru zavěsil hliníkový žebřík. Ve vnitřním osvětlení letadla se ukázala postava a přistoupila k otvoru. Dole stojícímu nosiči hodila k nohám velký kufr, pak sestoupila. Nouzový průlez se okamžitě po odstranění žebříku zavřel. Motory zaburácely a letadlo rolovalo ke stojánce letiště Dulles Airport.

Žádný z obou mužů neřekl ani slovo, když nosič neznámému podal rezervní kombinézu. Muž si ji okamžitě oblékl. Oba pak nasedli na malý traktor, který měl v závěsu čtyři prázdné vozy, a rozjeli se směrem k opravárenskému prostoru letiště. Museli objet několik zaparkovaných letadel, než se přiblížili k dobře osvětlené bráně. Strážný se vyklonil, a když řidiče poznal, potlačil zívnutí a mávnutím je propustil. Nosič zamával na rozloučenou a zajel na parkoviště pro zaměstnance, kde zastavil vedle dveří velké tmavomodré limuzíny, které držel otevřené její řidič. Muž z letadla nastoupil na zadní sedadlo. Vše se odehrávalo bez jediného slova. Šofér naložil zavazadlo do kufru auta a nosič zavazadel odjel s traktorem a s přívěsy zpátky k nákladovému terminálu.

Teprve když auto vjelo do předměstí města Georgetown, si Lusana oddechl a kombinézu svlékl. V dřívějších letech jezdíval do Spojených států jako každý jiný cestující z ciziny. To bylo ale dřív, než ho začalo brát vážně ministerstvo obrany Jižní Afriky. Lusanova obava ze zavraždění byla opodstatněná. S pocitem úlevy sledoval, jak řidič zastavuje před domem s rozsvícenými světly v přízemí. Někdo je tedy doma.

Řidič odnesl Lusanův kufr ke schodu před dveřmi a tiše se vzdálil. Otevřeným oknem bylo slyšet vzdálené hlasy z televize. Lusana zmáčkl tlačítko zvonku.

Světlo nad vchodem se rozsvítilo, dveře se se zavrzáním otevřely a ozval se dobře známý hlas: „Kdo je tam?“

Lusana se postavil do světla, aby mu světlo dopadalo na tvář. „To jsem já, Felicie.“

„Hiram?“ V hlase zaznělo ohromení.

„Ano.“

Dveře se pomalu otevřely. Felicia měla na sobě průsvitnou sexy silonovou blůzu a dlouhou měkkou sukni. Přes vlasy měla na uzel svázaný velký, pestře vzorovaný bavlněný šátek. Stála jako zkamenělá, pohledem bloudila po Lusanově tváři. Chtěla něco říci, nic ji však nenapadalo, hlavu měla najednou dokonale prázdnou. Nezmohla se na nic víc než na, „Pojďte dál.“

Lusana vstoupil, kufr položil na podlahu. „Napadlo mi, že možná budete doma.“

Překvapený pohled tmavých očí Felicie se změnil v chladně rezervovaný. „Načasoval jste si to opravdu dobře. Právě jsem se vrátila z Hollywoodu. Nahrála jsem nové album a zúčastnila se konkursu na roli v televizním seriálu.“

„Jsem šťastný, že máte stále úspěch.“ Felicia se podívala upřeně do Lusanovy tváře. „Nikdy jste neměl dovolit, abych od vás odjela s Frederickem.“

„Jestli vás to potěší, mohu vás ujistit, že svého unáhleného rozhodnutí jsem už mnohokrát litoval.“

„Mohla bych jít zpátky do Afriky s vámi.“

Lusana smutně zavrtěl hlavou. „Někdy později, možná. Teď ale ne. Pro naši věc můžete udělat víc tady.“

Lusana sebou mírně trhl a obrátil se, když z obývacího pokoje do předsíně vešel Frederick Daggat. Na sobě měl vzorovaný kašmírový župan. „Můj Bože, generál Lusana. Zdálo se mi, že slyším nějaký známý hlas.“ Podíval se na kufr a zachmuřil se. „Neinformoval jste nás o svém příjezdu. Máte nějaké problémy?“

Lusana se ironicky ušklíbl. „Pro revolucionáře není svět nikdy dost bezpečný. Považoval jsem za vhodné vrátit se do země svobody, ale tak nenápadně, jak to je možné.“

„Ale co během letu cestující… na celnici… tam všude vás musel někdo vidět.“

Lusana zavrtěl hlavou. „Cestou z Afriky jsem seděl v pilotní kabině, a pokud šlo o přistání, bylo učiněno takové opatření, abych mohl letadlo opustit a vyhnout se odbavovací budově v Dulles.“

„Tady platí ovšem zákony, které ilegální vstup do země posuzují velmi nevlídně.“

„Jsem přece zdejším občanem, takže v čem je problém?“

Zarputilý výraz v Daggatově tváři se uvolnil a jeho ruce spočinuly na Lusanových ramenou. „Dojde-li k nějakému povyku, moji lidé to uvedou na pravou míru. Teď je hlavní, že jste tady.“

„Proč jste to dělal tak komplikovaně, proč muselo být vynaloženo tolik lsti?“ zeptala se Felicia.

„Mám k tomu vážný důvod,“ řekl mrazivě Lusana. „Pracovníci mé zpravodajské služby odhalili tajnou, delikátní informaci, která by mohla velice ztrapnit menšinovou jihoafrickou vládu.“

„Za tím musí být něco vážného,“ řekl Daggat.

„Jde opravdu o vážnou hrozbu.“

Daggat si všiml rozpaků a zvědavosti v Lusanově tváři. „Pojďte dál, generále, a posaďte se u nás. Máme si toho určitě hodně co povídat.“

***

„Vždy, když tě vidím, mám dojem, že se dívám na nějakou starou fotografii. Vůbec se neměníš.“

Felicia oplatila Loren stejným obdivem. „Lichotka od jiné ženy má opravdu velkou váhu.“ Pomalu míchala led v drinku. „Je strašné, jak ten čas letí. Jak je to už dlouho - tři, nebo už čtyři roky?“

„Pamatuješ si na poslední inaugurační ples?“

„No ovšem, že se pamatuji,“ řekla s úsměvem Felicia. „Po plese jsme šly kolem řeky do takové malé putyky a tam jsme se totálně sťaly. Tys tam byla s vysokým, smutným elegánem. Měl takové oddané psí oči.“

„To byl poslanec Louis Carnady. V dalších volbách byl poražen.“

„Chudinka Louis.“ Felicia si zapálila cigaretu. „Mým partnerem byl Hiram Lusana.“

„Já vím.“

„Teprve minulý měsíc jsme se v Africe rozešli,“ řekla Felicia, když se Loren neměla k řeči.

„Nevím, jestli můj dosavadní život nebyl jenom skličující zkušeností, když jsem se vrhala do náručí samců, kteří hlásali velkorysý úmysl zachránit lidskou rasu.“

Loren pokynula číšníkovi, aby přinesl ještě dva další drinky. „Přece se nemůžeš obviňovat z toho, že důvěřuješ lidem.“

„Nemohu se ale k čertu vykázat vůbec žádným úspěchem. Nezvládla jsem žádné křižácké tažení, k němuž jsem se přidala.“

„Nechci strkat nos do tvých záležitostí, ale byly neshody mezi tebou a Lusanou osobní nebo politické?“

„Vyloženě osobní,“ řekla Felicia. Měla pocit, že jí něco svírá hruď, když se Loren přiblížila k jádru jejího problému. „Jemu to bylo ale všechno jedno. Jeho jedinou láskou je boj. Zpočátku jsem věřila, že mne hluboce miluje, ale když boj nabýval na rozsahu a Lusana se dostával do stále většího tlaku, začal se mi vzdalovat. Teď je mi jasné, že si ode mne vzal všechno, co ode mne chtěl. Pak už ve mně viděl jenom vojáka na bitevním poli.“

Loren si všimla slz plnících oči Felicie. „Ty ho musíš ale strašně nenávidět.“

Felicia se překvapeně podívala. „Nenávidět Hirama? Ach, ne, ty mě vůbec nechápeš. To já jsem se k němu nezachovala čestně. Připustila jsem, aby se mé vlastní touhy postavily mezi nás. Měla jsem být trpělivější. Možná se zase bude na mě dívat jinak, až svůj boj za předání většinové vlády černochům v Jižní Africe vítězně dokončí.“

„Moc bych si to nepřipouštěla, kdybych byla tebou. Znám totiž jeho životní příběh. Lusana používá lidi tak, jako my ostatní používáme pastu na zuby. Každého šikovného člověka vymačká a vyždímaného zahodí.“

Na tváři Felicie se krátce objevil rozzlobený úšklebek.

„V Hiramovi každý vidí to, co sám chce, ale dobré u něho převažuje nad zlým.“

Loren povzdechla a naklonila se dozadu, když číšník přinesl druhou rundu. „Mám dojem, že se dost dobře nehodí, aby dvě staré přítelkyně se po tak dlouhém odloučení začaly přít,“ řekla mírně. „Mluvme o něčem jiném.“

„Souhlasím," řekla Felicia změněným tónem. „Jak se ti vede, Loren? Hrají muži v tvém životě nějakou roli?"

„Právě teď dva."

Felicia se rozesmála. „Podle drbů šířených po Washingtonu jedním je Phil Sawyer, prezidentův tiskový tajemník. Kdo je ten druhý?"

„Ředitel agentury NUMA. Jmenuje se Dirk Pitt."

„Myslíš to s některým z nich vážně?"

„Phil je správný typ ke vdavkám: věrný, stoprocentní člověk, který si tě postaví na piedestal a chce, abys byla matkou jeho dětí."

Felicia se zatvářila poněkud kysele. „Takže se dá říci, že je docela praktický a nudný. A co ten Pitt?"

„Dirk? Neskonale vitální a smyslný. O nic nežádá: prostě přijde a chová se jako toulavá kočka. Dirka nemůže žádná žena získat nikdy jako své vlastnictví, on je však přece vždy v pravou chvíli na pravém místě, když ho člověk potřebuje. Jako milovník tě přivede do extáze, nechce však zůstat tak dlouho, aby s ním člověk mohl zestárnout."

„Tak ten je spíš podle mého gusta. Až se tvůj románek rozsype, pošli ho za mnou." Felicia upila drinku. „Musí být zatraceně těžké zachovat si potřebnou bezúhonnost před voliči, když máš milence."

Tváře Loren se zarděly. „To je opravdu těžké," připustila. „Já jsem nikdy neuměla spřádat intriky, tím to je pro mě těžší."

„Mohla by sis říci, ať jdou lidé do háje, většina žen to tak dnes dělá."

„Jenže ty ženy nejsou členkami Kongresu."

„Stejně jsme zase u dvojího měřítka pro muže a pro ženy. Poslancům všechno prochází tak dlouho, dokud své avantury nezačnou zahrnovat do účtů Kongresu."

„Je to smutné, ale pravdivé," řekla Loren. „Pokud jde o můj obvod, je to obvod silně zemědělský. Voliči věří pořád na katalogy Searsů, na pivo Coor a na jedenáct přikázání."

„Jaké je to jedenácté?"

„Tvá poslankyně nebude volně obcovat s druhým pohlavím, chce-li vyhrát příští volby."

„Kde se s Pittem scházíte?"

„Nemohu si dovolit, aby nějaký muž z mého bytu odcházel současně s mlékařem, tak se scházíme u něho nebo si zajedeme do nějaké malé, zapadlé venkovské hospody."

„Ty o tom mluvíš, jako by šlo o nějaký milostný románek na autobusové zastávce."

„Jak jsem řekla, je to obtížné."

„Myslím, že bych tě mohla těch starostí zbavit."

Loren se na Felicii tázavě podívala. „Jak?"

Felicia zalovila v peněžence, vytáhla klíč a vložila ho do dlaně Loren. „Vezmi si ho. Adresa je na něm zavěšena."

„Co s ním mám dělat?"

„Ten klíč je od bytu, který mám pronajatý v Arlingtonu. Kdykoliv budeš mít chuť se pomilovat, máš ho k dispozici."

„A co ty? Přece nemohu po tobě chtít, abys vypadla, kdy mi napadne?"

„Na mně nebudeš páchat žádné násilí," řekla Felicia s úsměvem. „Jsem teď hostem jednoho frajera na druhém konci města. Už nechci slyšet žádné další námitky. Okay?"

Loren se upřeně dívala na klíč. „Ach, můj ty Bože, cítím se jako šlapka."

Felicia se natáhla a přeložila Loreniny prsty přes klíč. „Jestli teď, při pouhé představě prožíváš příjemné pocity, počkej, až vkročíš v poschodí do ložnice."

***

„Co o tom soudíte?" zeptal se Daggat sedící za psacím stolem. Hiram Lusana stál na druhé straně místnosti a nakláněl se nad vysokým opěradlem židle. V jeho očích se zračila úzkost.

Dale Jarvis, ředitel státní kontrarozvědky, chvilku uvažoval, než odpověděl. Pak vzhlédl s přívětivým, skoro otcovským výrazem. Hnědé, viditelně šedivějící vlasy měl ostříhané na ježka. Na sobě měl tvídový oblek a pod krkem velkého červeného motýlka.

„Operace Planá růže je podle mého názoru jen špatný žert.“

„Špatný žert?“ vybuchl Lusana. „To je ale nesmysl!“

„Ne tak docela,“ řekl klidně Jarvis. „Každý stát má orgán, který nedělá nic jiného, než vymýšlí nepravděpodobné programy, ultra crepidam, které lze někdy jen těžko pochopit a které se pohybují spíše za pravděpodobností jejich uskutečnění. Bývají to strategické a taktické studie boje proti nepředvídaným událostem.

„Pravděpodobnost jejich využití je nepatrná, takřka nulová.“

„Takže Planou růži pokládáte za něco podobného, ano?“ zeptal se Lusana s jistou dávkou kyselosti v hlase.

„Pokud neznám další podrobnosti, pak ano,“ odpověděl Jarvis. „Odvažuji se dokonce tvrdit, že ministerstvo obrany Jižní Afriky má pro všechny případy plány předstíraných povstaleckých nájezdů na polovinu států po celé zeměkouli.“

„Vy tomu opravdu věříte?“

„Věřím,“ řekl rozhodně Jarvis. „Neříkejte to o mně, ale jsem přesvědčen, že někde hluboko v nejtemnějších sejfech naší vlády byste našel několik nejdivočejších scénářů, jaké kdy lidský mozek nebo počítač mohl navrhnout; komploty k podkopání kdejakého státu na zeměkouli; mezi nimi jsou i naši západní spojenci; plán na umístění nukleární bomby v ghettech pro případ masových povstání menšin; válečné intriky k odvrácení invaze z Mexika nebo z Kanady. Ovšem ani jeden z deseti tisíců takových plánů nebude nikdy uskutečněn, jsou ale tam a čekají; pro každý případ.“

„Jako pojistka,“ řekl Daggat.

„Chcete tím naznačit, že Planá růže je něčím takovým?“ vybuchl Lusana. „Máte v úmyslu operaci Planá růže odepsat jako zlý sen nějakého pitomce?“

„Ale pane generále, vy to berete příliš vážně.“

Jarvis na výbuch Lusany nezareagoval. „Smiřte se se skutečností. Jak to říkával můj dědeček, koupil jste zajíce v pytli.“

„Nesouhlasím s vámi,“ řekl umíněně Lusana.

Jarvis rozvážně sundal brýle a uložil je do pouzdra. „Samozřejmě, pane generále, můžete požádat o názor jinou výzvědnou službu, myslím však, že Planá růže bude všude, kde ji předložíte, posouzena přibližně stejně.“

„Žádám vás, abyste ověřili, jestli má De Vaal úmysl uvést operaci do chodu!“ vykřikl Lusana.

Jarvis ovládl vzrůstající zlost, vstal, zapjal si sako a obrátil se k Daggatovi. „Pane poslanče, omluvte mne, prosím, musím se vrátit do kanceláře.“

„Chápu,“ řekl Daggat. Obešel stůl a uchopil Jarvise za paži. „Dovolte, abych vás doprovodil k výtahu.“

Jarvis pokynul na rozloučenou Lusanovi s diplomaticky nuceným přátelským výrazem. „Pane generále?“

Lusana se třásl vzteky, svíral pevně prsty, neřekl však nic. Obrátil se a díval se z okna.

Jakmile Daggat s Jarvisem vyšli na chodbu před výtah, Daggat řekl: „Omluvte generálovo podivínské chování. Jistě pochopíte, v jak hrozném napětí žije v posledních měsících. A k tomu má za sebou minulou noc dlouhý let z Mozambiku.“

„Pásmová nemoc dovede v některých lidech opravdu vyvolávat podrážděnost.“ Jarvis zvedl obočí. „Nebo by také bylo možné, že má najednou výčitky svědomí, že sem přijel tajně jako podloudník.“

Daggat si olízl rty. „Vy o tom víte?“

Jarvis se přívětivě usmál. „Běžná praxe, pane poslanče. Naším úkolem je dávat pozor na lidi jako je generál. Jenže státní rozvědka se nezabývá podáváním žalob na občanské přestupky. Jestli se o tom imigrační orgán nedoví, vůbec nic zlého se nestane. Ale přece jen bych vám dal malou radu. Kdybych byl vámi, nenechal bych generála potloukat se po Washingtonu příliš dlouho. Projevovat přátelské porozumění radikálnímu revolucionáři může vrhnout na vaši pověst nedobré světlo.“

„Generál Lusana ale není radikál.“

Jarvis jen pokrčil rameny. „To se bude muset ještě zjistit.“

Nad výtahem se rozsvítilo červené světlo dolů. Jarvis se začal otáčet. „Ještě je tu jedna věc," řekl Daggat. „Prokažte mi přátelskou službu."

Zvonek výtahu zařinčel a dveře se rozjely do stran. Uvnitř nebyl nikdo. „Budu-li moci," řekl Jarvis.

„Prověřte operaci Planá růže. Nechci po vašich lidech nic tak nemožného," rychle dodal Daggat. „Jen několik sond, které snad potvrdí nebo nepotvrdí pravděpodobnost operace." Dveře se začaly zavírat. Jarvis je zadržel otevřené tak, že jednu nohu dal dovnitř, druhou nechal na podlaze poschodí. „Dám podnět k prozkoumání," řekl. „Varuji vás ale, pane poslanče, možná se vám nebude líbit, co zjistíme."

Dveře se s cvaknutím zavřely a Jarvis byl pryč.

Daggat se probudil v deset hodin. Byl ve své kanceláři sám. Jeho personál už dávno odešel domů. Pohledem na hodinky zjistil, že dřímal skoro hodinu. Když se protáhl a protřel si oči, zaslechl zvuk otvíraných a zavíraných vnějších dveří kanceláře. Nenapadlo mu se tam podívat, myslel si, že to je někdo z čety uklízečů. Teprve když nezaslechl zvuky vyprazdňovaných odpadkových košů a vysavače si uvědomil, že někdo přišel.

O otevřené dveře se malátně opírala Felicia Collinsová. Mlčela, jen se upřeně dívala na Daggata.

Daggat si okamžitě uvědomil, na co zapomněl. Vstal a udělal omluvné gesto. „Promiň, čas letěl tak nějak rychle, že jsem na naši společnou večeři úplně zapomněl."

„Je ti odpuštěno," řekla.

Natáhl se pro kabát. „Určitě už umíráš hladem."

„Po čtvrtém martini mizí veškerá bolest z hladu." Zvědavě pokukovala po kanceláři. „Měla jsem dojem, že máš s Hiramem poradu."

„Dnes odpoledne jsem ho předal ministerstvu, kde mu poskytnou vlažné zacházení obvyklé pro hodnostáře čtvrté třídy."

„Je pro něho bezpečné pohybovat se na veřejnosti?"

„Dohlédl jsem na to, aby mu byla poskytnuta čtyřiadvacetihodinová ochrana."

„Takže už není naším domácím hostem?"

„Ne, laskavostí vlády má apartmá v hotelu Mayflower."

Felicia se narovnala a vplula do místnosti. „Mimochodem, u oběda jsem se setkala s Loren Smithovou. Zahrnula mě podrobnostmi svého milostného života."

„Nachytala jsi ji?"

„Jestli tím myslíš klíč od malého úkrytu v Arlingtonu, pak odpověď je ano."

Když ji objal a laskavě se na ni podíval, bylo v jeho pohledu i domýšlivé uspokojení. „Felicie, nebudeš toho litovat. Přinese to jenom dobré."

„Zkus to říci Loren Smithové," řekla s odvráceným pohledem.

Pustil Felicii a zeptal se: „Zmínila se o nějakých jménech?"

„Dověděla jsem se, že Phila Sawyera si dobírá s manželstvím a současně souloží s nějakým chlapem z agentury NUMA."

„Řekla o něm něco bližšího?"

„Jmenuje se Dirk Pitt."

Daggat vyvalil oči. „Řeklas opravdu Dirk Pitt?"

Felicia mlčky přikývla.

Daggat hledal nějakou spojitost s tímto jménem, najednou na to přišel. „No, to je senzační!"

„O čem to mluvíš?"

„No ano. Vážený a uctívaný starší senátor Kalifornie George Pitt. Nenapadlo ti to? Poslankyně Hollier-Than-Thou Smithová laškuje se senátorovým synem."

Felicia se otřásla, jako by na ni sáhla smrt. „Fredericku, proboha, neblázni s tím svým pitomým nápadem, může se ti vymknout z ruky."

„Ne, nesouhlasím," řekl se zlověstným úsměvem Daggat. „Udělám to, co si myslím, že je pro zemi nejlepší."

„Chceš spíš říci, že uděláš to, co si myslíš, že je nejlepší pro Fredericka Daggata."

Uchopil ji za paži a vyvedl z kanceláře. „Až budeš mít čas si to důkladně promyslet, přijdeš na to, že mám pravdu.“ Zhasl světla. „Pojďme konečně do sebe něco hodit a potom půjdeme připravit hnízdečko lásky pro jednu jedinou návštěvu Loren Smithové.“

***

Admirál James Sandecker byl lehce vznětlivý muž s rudě planoucími vlasy. Když ho velení námořnictva nutilo k odchodu do důchodu, využil svého značného vlivu v Kongresu a s jistým přimhouřením oka byl schválen do funkce nejvyššího šéfa nedávno založené Národní podmořské a námořní agentury. Toto rozhodnutí se ukázalo moudré a agentura začala od jeho nástupu do funkce úspěšně prosperovat. Z bezvýznamné agentury s osmdesáti pracovníky Sandecker během sedmi let vybudoval mohutnou organizaci s pěti tisíci vědci a pracovníky jiných profesí s ročním rozpočtem ve výši čtyř set miliónů dolarů.

Nepřátelé o něm říkali, že některé zaoceánské projekty uskutečňuje spíš z velikášských důvodů, aby získal větší publicitu, než kvůli vědeckým údajům. Příznivci tleskali jeho talentu popularizovat oceánografii stejně, jako tomu bylo dosud u vesmírných věd. Bez ohledu na klady a zápory admirál Sandecker měl v agentuře NUMA tak pevné postavení, jako měl v FBI J. Edgar Hoover.

Dopil poslední hlt z láhve sevenup, zatáhl ze špačka obrovského doutníku a podíval se do vážných tváří admirála Waltera Basse, plukovníka Abe Steigera, Al Giordina a Dirka Pitta.

„Jednu věc nedovedu absolutně pochopit a vyrovnat se s ní,“ pokračoval. „Naprostý nezájem Pentagonu. Zdálo by se logické - tedy aspoň mně, že zpráva plukovníka Steigera o nalezení Vixenu 03 spolu s fotografiemi je úplně vyvede z míry. Ale jak nám plukovník řekl, jeho nadřízení jednali, jako by bylo lépe se o tuto záležitost nezajímat a zapomenout na ni.“

„Za jejich nezájmem je dobrý důvod,“ řekl apaticky Bass. „Generálové O'Keefe a Burgdorf o vztahu mezi Vixenem 03 a projektem RS vůbec nic nevědí, protože o něm neexistuje žádný záznam.“

„Jak je to možné?“

„Smrt dr. Vetterlyho a jeho vědců všechny, kdo věděli o strašné síle RS, motivovala, aby každou písemnou zmínku o tom zahrabali a vymazali všechny vzpomínky na její existenci, aby je nikdy nikdo už nemohl vzkřísit.“

„Chcete tím říci, že jste celý obranný projekt zamlčeli před náčelníkem štábů?“ ptal se nevěřícně Sandecker.

„Od prezidenta Eisenhowera jsem dostal přímý rozkaz, abych ve zprávách pro náčelníky štábů konstatoval, že pokus selhal a složení látky RS zemřelo s dr. Vetterlym.“

„A oni se s tím jen tak smířili?“

„Neměli žádný důvod nevěřit,“ řekl Bass. „Vždyť kromě prezidenta, ministra obrany, mne a malé hrstky vědců nikdo přesně nevěděl, co dr. Vetterly vlastně objevil. Pokud šlo o náčelníky štábů, pro ně byl tento projekt pouze jedním z levných pokusů, jak se připravit na vedení hnusné chemické a biologické války. Neměli žádné pochybnosti, ani jim nenapadlo klást nějaké trapné otázky, když pokus odepsali jako neúspěch.“

„Co bylo důvodem k obcházení branné moci?“

„Eisenhower byl ostřílený voják, který se hrozil zbraní hromadného ničení.“ Bass jako by se při odhalování vzpomínek začal sesýchat a scvrkávat. „Jsem posledním žijícím členem kolektivu Rychlé smrti,“ pokračoval pomalu. „Tajemství naneštěstí nezemře spolu se mnou, jak jsem vždycky doufal, protože tady pan Pitt náhodou objevil pohřešovaný zdroj mého chorobného napětí a utrpení. Tehdy jsem hrozné skutečnosti neodhalil - a neudělám to ani teď - lidem, kteří vládnou Pentagonu, protože jsem se obával, že by mohli dostat chuť zmocnit se nákladu Vixenu 03 a ve jménu obrany státu ho někde uskladnit jako zálohu pro den, kdy by mohl být použit proti budoucímu nepříteli.“

„Je jasné, že kdyby se ukázalo nutné chránit naši zem…“ ozval se Sandecker.

Bass zavrtěl hlavou. „Myslím, že jste nepochopil opravdovou hrůzu organismu Rychlá smrt, pane admirále. Nic známého nedokáže zadržet jeho smrtelný účinek. Dovolte mi uvést názorný příklad: kdyby se nad ostrov Manhattan rozprášilo pět uncí RS, organismus by během čtyř hodin usmrtil devadesát osm procent obyvatel. A na ostrov, pánové, by pak nikdo, žádná lidská bytost

nemohla vkročit déle než tři století. Budoucí generace by jen mohly stát na břehu New Jersey a dívat se na kdysi mohutné budovy, které se rozpadávají a zasypávají kosti svých dřívějších obyvatel.“

Muži kolem stolu zbledli, jako by jim ztuhla krev v žilách. Chvíli nikdo nepromluvil. Seděli jako přimrazení, v hlavách jim vířila představa města pohřbívajícího tři milióny těl. Stísněné mlčení přerušil Pitt.

„Obyvatelé v Brooklynu a v Bronxu - by nebyli zasaženi?“

„Organismus RS se rozšiřuje v koloniích. Je podivné, že se nepřenáší lidským dotekem ani větrem. Má sklon zůstávat na místě. Kdyby ovšem letadla nebo rakety vynesly dostatek tohoto biologického prostředku, mohl by pokrýt celou Severní Ameriku. Celý kontinent by se stal mrtvým kontinentem bez jakéhokoliv života až do roku 2300.“

„Existuje něco, co dovede RS zabít?“ zeptal se Steiger.

„Hmm,“ zabručel Bass. „Organismus může existovat pouze v atmosféře s vysokým obsahem plynného kyslíku. Dalo by se říci, že je-li ponořen do vody, hyne udušením stejně jako my.“

„Připadá mi poněkud zvláštní, že Vetterly byl jediný, kdo ho uměl vyrobit,“ ozval se Pitt.

Bass se lehce usmál. „Nikdy bych nepřipustil, aby jeho informace získal ještě někdo jiný.“

„Takže všechny doktorovy poznámky jste zničil.“

„Zfalšoval jsem také všechny rozkazy a administrativní doklady související s projektem, které se mi dostaly do ruky. Byl mezi nimi, mimochodem, i originál letového plánu Vixenu 03.“

Steiger se opřel o opěradlo a se zřejmou úlevou si oddechl. „Tak konečně aspoň tato hádanka už mě nebude dohánět k šílenství.“

„Ale nějaké stopy po projektu přece musely zůstat,“ řekl zamyšleně Sandecker.

„Na ostrově Rongelo ještě stále leží kostry,“ řekl Pitt. „A co může zadržet nic netušící rybáře nebo jachtaře, aby se tam nešli podívat?“

„Tu otázku vám zodpovím,“ řekl Bass. „Na všech námořních mapách je ostrov Rongelo zřetelně označen jako skládka kyanovodíkového odpadu. Kolem ostrova jsou rozmístěné bójky varující před nebezpečím.“

„Kyanovodík,“ opakoval Giordino. „To zní jako nějaká zlá medicína.“

„Také že ano. Je to krevní činitel, který ovlivňuje dýchání. V určitých dávkách způsobuje skoro okamžitou smrt. Na mapách i na bójkách je to srozumitelně napsané v šesti jazycích.“ Bass se odmlčel, vytáhl kapesník a utřel si pot lesknoucí se na jeho plešaté hlavě. „Existuje ještě několik málo záznamů o projektu RS, ty jsou pohřbeny v nejhlubším trezoru Pentagonu, všechny jsou označené jako PPPP.“

„PPPP?“

„Pouze Pro Pohledy Potomků,“ vysvětlil Bass. „Každý fascikl je zapečetěn a označen datem, kdy může být otevřen. Dokonce ani prezidentovi není dovoleno prohlédnout si doklady před určenou dobou. O místu uložení se mluví jako o kabinetě, v němž jsou uložené kostry národa. Jsou tam také fascikly o Amelii Earhartové, o UFO, o pravdivém pozadí úmyslu vlády postřílet lidi postižené morem prasat v polovině sedmdesátých let, o politických skandálech, vedle nichž je známá aféra Watergate jen skautským dobrodružstvím. Je tam všechno. Fascikl s projektem RS, například, nemůže být otevřen dřív než v roce 2550. President Eisenhower při ukládání dokladů doufal, že naši potomci nebudou schopni dát dohromady těch několik málo náznaků a zjistit jejich skutečný význam a dosah.“

Ostatní muži v konferenční místnosti agentury NUMA o fasciklech Pouze Pro Pohledy Potomků nikdy neslyšeli. Velice je to překvapilo.

„Přímo se vnucuje otázka,“ řekl Pitt, „proč nás, pane admirále, do tohoto tajemství zasvěcujete?“

„Vyžádal jsem si tuto schůzku, abych mohl trochu vyjasnit ovzduší kolem Vixenu 03. Dostal jsem se do situace, kdy se musím svěřit někomu, kdo by dokázal RS z letadla vyzvednout a zničit.“

„To žádáte opravdu o velkou věc,“ řekl Sandecker. Zapálil si další doutník a taháním ho rozhořel. „Kdyby něco z toho zavětřil Pentagon, pak bychom všichni mohli být označení za zrádce.“

„Tuto nepříjemnou možnost nelze brát na lehkou váhu," připustil Bass. „Naší jedinou útěchou by mohlo být vědomí, že veřejnost a morální hlediska jsou na naší straně."

„Nikdy jsem si nedovedl sám sebe představit v roli zachránce lidstva," zabručel Giordino.

Steiger se upřeně díval na Basse a zřejmě jako už před týdny v dýmu doutníku podruhé viděl, jak se rozplývá jeho kariéra u vojenského letectva. „Mám pocit, pane admirále, že váš výběr spolupachatelů je podložen ztřeštěnou logikou. Například pokud jde o mne - kde a jak já zapadám do vyzvednutí Vixenu 03 z vody?"

Bassův upjatý úsměv se poněkud uvolnil. „Věřte nebo ne, pane plukovníku, vy v tomto kolektivu máte přímo klíčovou důležitost. Dobře víte, že vaše zpráva upozornila vojenské letectvo na existenci letadla. Naštěstí nikdo z vysoce postavených členů vlády nepovažoval za nutné se tím dále zabývat. Nu, a vaším úkolem bude dohlížet na to, aby nezájem Pentagonu trval i nadále."

Pitt se tvářil spokojeně. „Okay, takže admirál Sandecker uhradí veškerou činnost z peněz agentury NUMA a Giordino a já provedeme vlastní záchranné práce. Jak chcete smrtonosné vlastnosti RS zničit?"

„Granáty s náložemi pohřbíme někde hluboko do moře," odpověděl bez zaváhání Bass. „Až jednou jejich obal zkoroduje, voda zneutralizuje účinky smrtelné látky."

Pitt se obrátil k Sandeckerovi a slyšel se říkat, „Mohu přemístit Jacka Folsoma a jeho mužstvo z práce na lodi *Chenago* a nechat je s nezbytným vybavením u jezera Table čtyřicet osm hodin."

Admirál Sandecker byl realista. Jeho rozhodnutí bylo jednoznačné. Až příliš dobře znal Basse, než aby starého pána odepsal jako ustrašeného panikáře. Všechny hlavy byly otočeny k malému a vznětlivému nejvyššímu šéfovi agentury NUMA, který byl málem neviditelný za modrým kouřem svého doutníku, vznášejícím se ke stropu. Konečně přikývl na souhlas.

„All right, pánové, jdeme na to."

„Děkuji vám, Jamesi," řekl viditelně potěšený Bass. „Jsem si vědom, že se do této riskantní hry pouštíte víceméně jen na slovo starého mořského vlka."

„Řekl bych, že se to dalo předpokládat," odpověděl Sandecker.

„Něco mi napadlo," ozval se Gioirdino. „Jestli voda zabíjí organismus RS, proč ho jednoduše nenecháme na dně jezera?"

Bass vážně zavrtěl hlavou. „Ne, to ne. Jestli jste letadlo našli vy, mohlo by se to podařit i někomu jinému. Bude mnohem lepší a bezpečnější, když organismus na věčnost uložíme tam, kam se lidská bytost nejen nedostane, ale ani okem nedohlédne. Děkuji Bohu, že po všechny ty roky nikdo barely neobjevil."

„To nás přivádí k další skutečnosti," řekl Pitt. Všiml si, že Giordino i Steiger rozpačitě odvrátili zrak.

Sandecker oklepal popel do misky z plží ulity. „O co jde?"

„Podle původního letového plánu Vixenu 03 letadlo odletělo z letiště Buckley Field s posádkou čtyř mužů. Je to tak správně, admirále Bassi?"

Bass se zatvářil nechápavě. „Ano, ovšem, byli čtyři."

„Snad jsem se měl o tom zmínit dřív, obával jsem se však, že by to mohlo zkomplikovat řešení základního problému," řekl Pitt.

„Vy přece nejste člověk, který chodí kolem horké kaše," řekl netrpělivě Sandecker. „Tak do toho. Na co narážíte?"

„Na pátou kostru."

„Na pátou co?"

„Když jsem se potopil do vraku, našel jsem kosti pátého muže přivázaného k podlaze v nákladním prostoru."

Sandecker se podíval na Basse. „Máte ponětí o kom mluví?"

Bass seděl, jako by mu dal někdo políček.

„Nějaký muž z pozemní údržby," šeptal jako duchem nepřítomný. „Při startu letadla musel zůstat na palubě."

„To je málo pravděpodobné," řekl Pitt. „Na páté kostře jsou totiž ještě patrné zbytky masa. Z toho vyplývá, že pozůstatky tohoto muže nejsou pod vodou tak dlouho jako pozůstatky posádky."

„Řekl jste, že barely jsou stále zapečetěné," chytil se nabídnuté nitky Bass.

„Ano, pane, neviděl jsem stopy po pokusu je otevřít," ujistil ho Pitt.

„Bože můj! Bože můj!" Bass si rukama zakryl tvář. „Pak to znamená, že kromě nás ví o letadle ještě někdo jiný."

„Tím si zatím nemůžeme být jistí," řekl Steiger.

Bass spustil ruce a bezvýrazně hleděl na Pitta. „Pane Pitte, vytáhněte to letadlo. V zájmu lidstva vyzvedněte Vixen 03 ze dna toho jezera - a udělejte to rychle."

***

Pitt se nemohl zbavit obav, když hlavním vchodem agentury NUMA odcházel ze schůzky. Washingtonská noc byla těžká vlhkostí, jejíž lepkavost jenom zvyšovala jeho stísněnou náladu. Prošel opuštěným parkovištěm a otevřel dveře svého auta. Ještě než si sedl, všiml si drobné postavy na vedlejším sedadle.

Loren spala. Byla svinuta do klubíčka a nevěděla o světě. Na sobě měla zelené šaty řeckého střihu a pod dlouhým kožichem boty z teletiny. Pitt se natáhl, odhrnul jí vlasy z lící a jemně s ní zatřásl. S mrkáním otevřela oči a zadívala se na Pitta. Na rtech vykouzlila kočičí úsměv. Tvář měla nezvykle bledou, ale hezkou.

„Hm. Ráda se tady s tebou setkávám."

Pitt se naklonil a políbil ji. „Zbláznila ses? Taková svůdná žena úplně sama na vyprázdněném washingtonském parkovišti. Je zázrak, že tě nikdo nepřepadl a že tě nějaká banda kolektivně neznásilnila."

Odstrčila ho a pokrčila nosem. „Fuj, páchneš doutníky."

„To je vina admirála Sandeckera, s nímž jsem v jedné kleci strávil šest hodin." Pitt se opřel a nastartoval motor.

„Jak jsi mě tady našla?"

„To nebyl žádný problém. Zavolala jsem do tvé kanceláře, abych získala tvoje číslo v Savannah. Sekretářka mi však řekla, že už jsi zpátky ve městě na konferenci."

„Co tě posedlo, že ses nastěhovala do mého auta?"

„Moc jsem se bránila, ale podlehla jsem ohromujícímu nutkání udělat něco hloupého a ženského." Začala ho hladit po stehně. „Nejsi rád?"

„Neumím se přetvařovat," řekl s pusou od ucha k uchu. „Přicházíš jako vítaná úleva po posledních čtyřiadvaceti hodinách."

„Tak tedy jenom jako vítaná úleva?" Na oko ohrnula nos. „Ty tedy opravdu dovedeš okouzlit dívku pochlebováním."

„Nemáme moc času," řekl vážně. „Ráno musím zase pryč."

Přivinula se blíž a hladila ho po stehnech.

„To je k neuvěření," šeptal s obdivem Pitt.

„Felicia mi naznačila, že to je tady sexy, ale neměla jsem potuchy, jaké to je doopravdy."

Pitt a Loren stáli po kotníky zabořeni v koberci karmínové barvy a s úžasem si prohlíželi pokoj, jehož stěny i strop byly obloženy zlatě zabarvenými zrcadly. Jediným kusem nábytku byla velká kruhová postel na zvýšeném stupni, zakrytá červenými saténovými pokrývkami. V rozích stropu byly osazené čtyři reflektory zářící měkkým modrým světlem.

Loren přistoupila k posteli a uctivě sáhla na běloskvoucí polštáře. Pitt chvilku pozoroval obraz Loren zrcadly znásobený do nekonečna, pak přišel za její záda a obratně ji svlékl.

„Nehýbej se," řekl. „Chci, aby se mé oči nasytily pohledu na tisíc nahých Loren Smithových."

Loren v tváři zrudla, pak ale sama věnovala pozornost nekonečnému počtu sebe samé v zrcadlech. „Bože," zašeptala. „Mám pocit, jako kdybych se předváděla před davem lidí." Pak strnula a řekla něco nesrozumitelného, když se Pitt sklonil a jazykem pohladil její pupík.

***

Ztlumené zvonění telefonu vzbudilo Fredericka Daggata z hlubokého spánku. Felicia vedle něho slabě zasténala, převrátila se a spala dál. Daggat tápavě nahmatal náramkové hodinky na pultu vedle postele a zaostřil zrak na svítící ciferník. Čtyři hodiny. Zvedl sluchátko.

„Tady Daggat."

„Sam Jackson. Mám ty obrázky.“

„Vznikly nějaké problémy?“

„Byla to hračka. Měl jste pravdu. Ani jsem nemusel fotografovat na infračervený materiál. Nechali rozsvícená světla. Ani jsem se jim nedivil - v pokoji obloženém zrcadly od shora dolů. Vysoce citlivý film by měl vykreslit všechny detaily, o které jste žádal. Předváděli se jako na představení. Je škoda, že jsem nepořídil videozáznam.“

„Neměli podezření?“

„Jak by mohli vědět, že jedno ze zrcadel je z druhé strany průhledné? Měli příliš mnoho práce, než aby je mohlo vyrušit něco jiného než zemětřesení. Pro úplnou jistotu jsem použil speciální bezhlučnou kameru.“

„Kdy uvidím obrázky?“

„Jestli je to naléhavě nutné, v osm hodin ráno. Potřeboval bych se ale trochu prospat. Počkejte do večera a přinesu vám prvotřídní lesklé fotografie osm krát deset schopné vystavení v galerii.“

„Dejte si na čas a udělejte je pořádně,“ řekl Daggat. „Chci, aby byl každý detail naprosto jasný.“

„S tím můžete počítat,“ řekl Jackson. „Mimochodem, kdo je ta lišácká dáma? Je jako tygřice.“

„To vás nemusí zajímat, Jacksone. Zavolejte mi, až budete hotov. A pamatujte, že mě zajímají pouze umělecké pozice.“

„Beru na vědomí. Dobrou noc, pane poslanče.“

***

Dale Jarvis se právě chystal uklidit psací stůl a odjet na třicet minut za manželkou domů k tradiční páteční vepřové pečeni, když se ozvalo zaklepání na dveře a vešel vedoucí africké sekce kontrarozvědky John Gossard. Do této instituce přišel z armády po válce ve Vietnamu, kde sloužil jako odborník na logistiku v partyzánské válce. Tichý muž s cynickým smyslem pro humor kulhal. Granát mu urval nohu pod kotníkem. Byl znám jako těžký pijan, ale také jako člověk, který veškeré požadavky na potřebné informace plní přesně a podrobně. Jeho vtipné nápady byly předmětem závisti celé kontrarozvědky.

Jarvis roztáhl ruce v omluvném gestu. „Johne, můžeš mě seřvat jako Alíka, ale úplně jsem na to zapomněl. Měl jsem však nejlepší úmysl vyhovět tvému pozvání na výlet s rybařením.“

„Ještě bys to mohl stihnout,“ řekl Gossard. „McDermoth a Sampson z odboru sovětské analýzy pojedou.“

„Nikdy neodmítám možnost ukázat těm kremelským hochům, jak se chytají ty největší ryby.“

„Výborně. Člun je zamluvený. Od můstku číslo devět v Plum Point Marina odrazíme přesně v pět v neděli.“ Gossard položil diplomatku na Jarvisův stůl a otevřel ji. „Ve skutečnosti jsem měl dvě pohnutky, abych se zastavil ve tvé svatyni. Toto je ta druhá,“ řekl a položil před Jarvise pořadač. „Můžeš si ho vzít přes víkend, když mi slíbíš, že ho nezaměníš s některým ze svých starých špionážních románů.“

Jarvis se zasmál. „Co tam je?“

„Požadovaný soubor informací týkající se tajuplného plánu Jižní Afriky nazývaného Planá růže.“

Jarvis zvedl obočí. „To byla rychlá práce. Vyžádal jsem si to teprve dnes odpoledne.“

„Africká sekce nemůže připustit, aby zarostla mechem,“ řekl nadneseně Gossard.

„Je nutné, abys mi před čtením zprávy ještě něco řekl?“

„Nic veledůležitého. V zásadě je to tak, jak jsi tušil: fantastické vzdušné zámky.“

„Pak Hiram Lusana říkal pravdu.“

„To ano, pokud ovšem ten plán vůbec existuje a je míněn vážně,“ odpověděl Gossard. „Ale myšlenka spiknutí se ti bude líbit. Spřádání intrik je přímo ďábelské.“

„Podráždil jsi mou zvědavost. Jak se staví Jihoafričané k úmyslu černošské ARA uskutečnit náhlý útok?“

„Tak to ti, s prominutím, neřeknu,“ řekl s ďábelským úsměvem Gossard. „Byl bys totiž předem okraden o jádro příběhu.“

Jarvis se na Gossarda vážně podíval. „Můžeš se spolehnout na zdroj svých informací?“

„Můj pramen je ryzí, nefalšovaný. Je to ale podivín. Trvá na vystupování pod krycím jménem Emma. Nikdy se nám nepodařilo zjistit jeho totožnost. Jeho informace jsou dostatečně hodnotné. Prodává je každému, kdo je ochoten zaplatit."

„Soudím, žes za operaci Planá růže vydal hezkou částku," řekl Jarvis.

„Ani ne. Ten doklad byl v krabici spolu s padesáti jinými. Za všechny jsem zaplatil pouze deset tisíc dolarů."

***

Když fotografie vypadly ze sušičky, Sam Jackson je posbíral a bezvadně srovnal. Jackson byl vysoký, odměřený černoch s vlasy spletenými do cůpků, mladistvé tváře, drobných, hubených rukou. Podal fotografie Daggatovi a přetáhl přes hlavu zástěru.

„To je všechno. Stojí zato."

„Kolik jich je?" zeptal se Daggat.

„Se zřetelnými tvářemi asi třicet. Vybíral jsem je z kopií zvětšovacím sklem. Ostatní záběry nejsou k ničemu."

„Škoda, že nejsou barevné."

„Příště tam pověste jiná světla kromě těch modrých," řekl Jackson. „Možná, že ta modrá dovedou vyhecovat k sexy akci, ale barevně jsou nepoužitelná."

Daggat si pozorně prohlížel černobílé obrázky osmkrát deset. Prošel je dvakrát. Když je prohlédl potřetí, vybral deset a vložil je do diplomatky. Zbývajících dvacet podal Jacksonovi.

„Přiložte k nim negativy a pracovní kopie a dejte všechno do obálky."

„Chcete si je vzít s sebou?"

„Bude nejlepší, když si jejich úschovu vezmu na starost sám. Máte snad nějaké námitky?"

Ze znepokojeného pohledu, jakým se podíval na Daggata, bylo jasné, že to Jacksonovi není po chuti. „No, pane, fotografové nemají ve zvyku vydávat své negativy. Přece je nechcete rozmnožovat na prodej, že ne? Není proti mé mysli udělat pro zákazníka nějakou porno zakázku, nemám ale v úmyslu si z toho dělat trvalý kšeft. Přináší to jen potíže s chlupatými a bez nich se obejdu."

Daggat se přiblížil k Jacksonovi, až byly jejich tváře od sebe jen několik palců. „Já nejsem nějaký hej počkej!", řekl chladně. „Jsem poslanec Spojených států Frederick Daggat. Chápete, bráško?"

Jackson se na okamžik díval rozzlobeně. Pak ale pomalu sklopil zrak a zarytě hleděl na skvrny na linoleu. Daggat využíval svého postavení poslance. Fotograf neměl na výběr, jen se vzdát.

„Tak si poslužte," řekl.

Daggat přikývl a nenuceně se usmál. „Ocenil bych, kdybyste si pospíšil. Venku v autě na mne čeká hezká, ale neklidná žena. Takový netrpělivý typ, jestli víte, co tím myslím."

Jackson vložil negativy, kopie a vyleštěné zvětšeniny do velké obálky a podal ji Daggatovi. „Jsou hodné dobrého honoráře."

Daggat mu hodil padesátidolarovou bankovku.

„Dohodli jsme se na pěti stech," řekl Jackson.

„Považujte to za nesobecký nebo obětavý čin ve prospěch své vlasti," řekl Daggat cestou ke dveřím. U dveří se obrátil a dodal. „Ach, ještě něco: nechcete-li mít v budoucnu nějaké problémy, bude pro vás velmi dobré, když na tuto akci rychle zapomenete. Nikdy se nestala."

Jacksonovi nezbylo než odpovědět: „Jak račte, pane poslanče."

Daggat přikývl a tiše za sebou zavřel dveře.

„Ten zasraný poslanec se naparuje jako krocan," syčel Jackson přes zaťaté zuby, když ze zásuvky vytahoval další sérii fotografií. „Dojde i na tebe."

***

Manželka Dale Jarvise byla zvyklá, že její manžel čte v posteli. Políbila ho na dobrou noc, schoulila se do navyklé polohy tváří od světelného kuželu lampy na nočním stolku a brzy usnula.

Jarvis si podložil záda dvěma polštáři, natočil správným směrem prudké světlo a na špičku nosu si posunul brýle, jaké nosíval Ben Franklin. Fascikl zapůjčený Johnem Gossardem si opřel o kolena a začal číst. Když obracel stránky, dělal si poznámky do malého bloku. Fascikl s operací

Planá růže zavřel ve dvě hodiny ráno. Několik minut ležel na zádech, zíral do prázdna a zvažoval, zda má fascikl hodit Gossardovi zpátky a vypustit Operaci z hlavy nebo nechat ten fantastický plán prošetřit. Rozhodl se ke kompromisu.

Vylezl pomalu z postele, aby neprobudil manželku, odešel do svého brlohu, zvedl sluchátko a ve tmě suverénně vyťukal čísla. Hned po prvním zazvonění dostal spojení.

„Tady Jarvis. Potřebuji podrobný přehled momentálního stavu všech bitevních lodí Spojených států i zahraničních. Ano, rozumíte dobře - bitevních lodí. Někdy během zítřka to chci mít na stole. Díky, Dobrou noc.“

Vrátil se do postele, lehce políbil manželku na líčko a zhasl lampu.

***

Jednání podvýboru sněmovny pro zahraniční záležitosti o ekonomické pomoci africkým národům za předsednictví Federicka Daggata bylo zahájeno před zpola zaplněnou konferenční místností a před hloučkem nudících se zpravodajů. Po bocích Daggata seděli demokrat Earl Hunt z Iowy a republikán Roscoe Meyers z Oregonu. Loren Smithová seděla stranou na konci stolu.

Jednání se protáhlo do odpoledne, protože požadavky na peněžitou pomoc předkládali představitelé několika afrických vlád. Byly už čtyři hodiny, když přišel na řadu Hiram Lusana. Když se posadil před podvýbor, byla už místnost přeplněna. Fotoreportéři stáli na sedadlech a jejich blesky osvětlovaly stěny, zatímco reportéři začali zuřivě psát do poznámkových bloků nebo šeptat do magnetofonů. Lusana si zmatku v místnosti nevšímal. Seděl u stolu nehybně jako nějaký krupiér, který dobře ví, že výhoda je na jeho straně.

„Generále Lusano,“ řekl Daggat, „vítám vás na našem jednání. Předpokládám, že znáte obvyklý postup. Toto je pouze předběžné zasedání za účelem zjištění skutečností. Máte dvacet minut na to, abyste přednesl svůj požadavek. Podvýbor vám pak bude klást otázky. Později budou naše názory a nutná fakta předloženy výboru sněmovny pro zahraniční záležitosti jako celku.“

„Rozumím,“ řekl Lusana.

„Pane předsedo.“

Daggat se obrátil k Loren. „Ano, poslankyně Smithová.“

„Musím protestovat proti přítomnosti generála Lusany na tomto jednání na základě skutečnosti, že nereprezentuje žádnou definitivní africkou vládu.“

V místnosti se ozval šepot.

„To je pravda,“ řekl Lusana s pohledem upřeným na Loren. „Nereprezentuji definitivní vládu, nicméně reprezentuji svobodnou duši každého černocha na africkém kontinentě.“

„To je sice výmluvně řečeno, ale pravidla jsou pravidla,“ řekla Loren.

„Obhajobu miliónů lidí přece nemůžete odmítnout kvůli nějakým formalitám.“ Lusana seděl bez hnutí, mluvil skoro příliš tiše, než aby ho slyšeli i v zadních řadách. „Nejcennějším vlastnictvím člověka je národnost. Bez ní není ničím. V Africe bojujeme za nárok na takovou, která nám oprávněně náleží. Jsem tady, abych pro černochy vyprosil důstojnost. Nežádám o peníze na nákup zbraní. Nežádám, aby vaši vojáci bojovali po boku našich. Úpěnlivě jenom prosím o nezbytné finanční prostředky k nákupu potravin a lékařských potřeb pro tisíce lidí, kteří trpí ve válce proti nelidskosti.“

Lusanovo vystoupení bylo mistrné, ale Loren neoslnilo.

„Pane generále, vy jste přece chytrý muž, takže jistě víte, že kdybych začala diskutovat o vaší naléhavé prosbě, souhlasila bych s vaší přítomností na projednávání. Moje námitka stále trvá.“

Daggat nepostřehnutelně pokynul jednomu v pozadí stojícímu spolupracovníkovi a obrátil se k Earlu Huntovi. „Protest poslankyně Smithové je řádně zaprotokolován. Jaký je váš názor, poslanče Hunte?“

Zatímco Daggat zjišťoval stanovisko Hunta a Roscoe Meyerse, jeho spolupracovník došel za Loren a podal jí velkou bílou obálku.

„Co je to?“

„Mám vám vyřídit, že je velmi nutné, abyste obálku otevřela hned teď, madam.“ Pak se rychle obrátil a místnost opustil postranními dveřmi.

Loren otevřela obálku a vytáhla jednu z několika fotografií osmkrát deset. Bylo na ní její nahé tělo spletené s Pittovým v jedné z vášnivých milostných poloh. Rychle fotografii zasunula zpátky do obálky. V tváři zbledlé jako křída se objevil strach a znechucení.

Daggat se znovu obrátil k Loren. „Poslankyně Smithová, podvýbor nedosáhl jednomyslného rozhodnutí. Poslanec Hunt a já souhlasíme, aby byl generál Lusana vyslyšen. Poslanec Meyers zastává stejné stanovisko jako vy. Jako předseda tohoto jednání bych vás rád přesvědčil, abyste v zájmu čestného jednání dovolila generálovi přednést obhajobu své věci."

Loren cítila, že se jí vlasy na krku začínají ježit. Daggat se na ni škodolibě díval. Z jeho výrazu bylo jasné, že obsah obálky mu není neznámý. Násilím se snažila překonat nutkání zvracet, když najednou pochopila, že Felicia Collinsová ji prodala ve prospěch Lusanovy věci. V duchu si vynadala za své idiotství, že dovolila, aby ji někdo nachytal tak naivně, jako to dokáží velkoměstští pasáci s mladinkými dívenkami.

„Poslankyně Smithová?" ozval se vyzývavě Daggat.

Neměla úniku. Daggat ji měl ve své moci. Sklopila oči a roztřásla se.

„Pane předsedo," řekla s vědomím úplné porážky, „stahuji svou námitku."

***

Barbara Goreová i ve svých třiačtyřiceti letech měla figuru hodnou časopisu Vogue. Byla stále elegantní, její pohledné nohy a postava stále podněcovala smyslnou žádostivost jako před lety. Kdysi měla milostný poměr s Dalem Jarvisem, ale tato sexuální etapa dávno pominula. Teď mu byla dobrou přítelkyní a osobní sekretářkou.

Seděla na psacím stole s krásnýma nohama zkříženýma v poloze pohodlné pro ženy, pro muže vždy okouzlující. Jarvis si jich však nevšímal. Seděl zcela zabraný do diktování. Po chvíli se najednou odmlčel a začal se hrabat v hromadě velmi tajných zpráv na stole.

„Kdybys mi řekl, co hledáš, mohla bych ti možná pomoci," řekla shovívavě Barbara.

„Přehled současného stavu všech existujících bitevních lodí. Měl jsem to dneska dostat."

Barbara vzdychla, sáhla do hromady a vytáhla sepnutý svazek modrých papírů. „Jsou na tvém stole od osmi hodin ráno." Byly doby, kdy Barbara šílela vzteky nad jeho lajdáckými způsoby v práci, dávno se už ale naučila přijímat jeho charakteristickou osobní vlastnost a plout bez vzrušování s proudem.

„Co se tam říká?"

„Co chceš, aby se tam říkalo?" zeptala se. „Ani ses nepokusil říci mi, po čem vlastně jdeš."

„Chci si přece koupit bitevní loď, to nevíš? Kde je nějaká na prodej?"

Barbara vrhla na Jarvise zarputilý pohled a začala studovat listiny. „Bohužel, máš smůlu. Sovětský svaz sice má jednu nazbyt, ale ta je teď používána k výcviku námořních kadetů. Francie už svoje dávno dala do starého železa. Stejně tak i Velká Británie, přestože jednu si kvůli tradici ponechala."

„A co Spojené státy?"

„Pět bylo konzervováno jako památníky."

„Kde jsou umístěné?"

„Jsou pečlivě opatrovány ve státech, jejichž jména nesou: North Caroline, Texas, Alabama a Massachusetts."

„Řeklas pět."

„*Missouri* je udržována v dobrém stavu válečným námořnictvem v Bremertonu ve státě Washington. Ach, málem bych zapomněla: *Arizona* je stále na válcích, připravena k plavbě."

Jarvis si opřel ruce za hlavu a díval se ke stropu. „Vzpomínám si, že před několika roky jsem ve filadelfském doku válečného námořnictva viděl zakotvené bitevní lodě *Wisconsin* a *Iowa*."

„Máš dobrou paměť," řekla Barbara. „*Wisconsin* šla podle dokladů v roce 1948 k obchodníkovi, který se zabýval rozebíráním starých lodí."

„A co *Iowa*?"

„Byla prodána jako šrot."

Jarvis vstal a šel k oknu. Chvíli se s rukama v kapsách díval ven, pak řekl: „Kde je fascikl Plané růže?"

Barbara, jako by četla jeho myšlenky, ukázala na obálku. „Tady."

„Pošli ho Johnu Gossardovi z africké sekce a řekni, že ta operace je zatraceně dobré čtení."

„To je všechno?"

Jarvis se obrátil. „Ano," řekl zamyšleně. „Když tak o tom přemýšlím, je to všechno."

Ve stejném okamžiku spustil kotvu rybářský člun sto yardů od Walnut Point ve Virginii. Patrick Fawkes rozložil staré, už opotřebované lehátko na zádi lodě v úzké mezeře mezi roubením. O kormidlo opřel rybářský prut a šňůru bez háčku přehodil přes okraj paluby.

Právě otevřel košík se svačinou a vyndával velký kus cheshirského sýra a láhev Cutty Sark, když ho ohlušujícím zapískáním pozdravila loď pomalu se vlekoucí se třemi pramicemi těžce naloženými odpadem. Fawkes odpověděl zamáváním a vzepřel se nohama, když se k jeho malému rybářskému člunu přivalila vlna zvířená plavidlem namáhavě se deroucím vodou. Fawkes si do notesu poznamenal dobu, kdy vlečná loď projela kolem.

Opotřebované lehátko zavrzalo na protest, když do něj Fawkes spustil své obrovité tělo. Pak snědl sýr a lokl si z láhve.

Fawkes, který navenek dělal dojem dřímajícího rybáře, si do notesu načrtl každou obchodní loď nebo výletní člun proplouvající kolem. Zaznamenával čas jejich objevení, směr plavby a také rychlost. Zcela mimořádně však Fawkese zajímal raketami vyzbrojený torpédoborec. Pozoroval ho dalekohledem, dokud nezmizel za výběžkem země, a pečlivě si všímal prázdných raketových lafet a uvolněného chování posádky.

Pozdě k večeru začalo na popraskaný nátěr zjizvené paluby lehce pršet. Fawkes miloval déšť. Během bouří na moři často stával na můstku a čelil jejich zuřivému běsnění. Později káral mladé důstojníky, kteří dávali přednost horkému čaji a pohodlí kajuty. Ani teď nevyhledal úkryt v malé kajutě a rozhodl se zůstat na palubě. K ochraně pleti a šatů proti promočení si oblékl dlouhý gumový plášť.

Cítil se dobře; déšť mu pročistil vzduch v plicích, v žaludku cítil pohodu po sýru a v žilách se mu rozproudila krev po skotské. Myšlenky mu bloudily od ničeho k ničemu, brzy však se mu začaly před vnitřním zrakem zjevovat tváře jeho navždy ztracené rodiny. V chřípí najednou cítil vůni své farmy v Natalu a v uších slyšel zcela jasný a zřetelný hlas Myrny, volající ho k večeři.

O čtyři hodiny později násilím přetrhl vzpomínání a vrátil se do skutečnosti právě v okamžiku, kdy se na své zpáteční cestě v dohledu objevila vlečná loď s prázdnými pramicemi. Rychle vstal a poznamenal počet a polohu navigačních světel. Pak Fawkes vytáhl kotvu, nastartoval motor a opatrně vjel do vodní brázdy zčeřené poslední pramicí, která plula kolem.

***

U jezera Table v Coloradu hustě sněžilo, když potápěči záchranářské agentury NUMA, v teplých potápěčských kombinézách, které je chránily proti ledové vodě, skončili odřezávání křídel a ocasních ploch Vixenu 03. Pak k trupu připevnili obrovské ocelové pásy, sledující jeho zakřivení.

V té době přijeli admirál Bass a Abe Steiger v nákladním autě vojenského letectva spolu s několika zimou se třesoucími letci, členy Brigády pro identifikaci trosek a jejich vyzvedávání z vody. Přivezli s sebou pět rakví.

V deset hodin dopoledne se všichni shromáždili u jezera a Pitt dal oběma pažemi znamení jeřábníkům. Lana visící z plovoucích jeřábů a mizející pod větrem čeřenou hladinou jezera se napnula a rozechvěla, když jeřábníci uvedli jeřáby do chodu. Zvýšený tah způsobil, že jeřáby zaskřípaly ve všech kloubech a o několik stupňů se naklonily. Pak najednou, jako by z dosud neviditelných závěsů spadla obrovská váha, se jeřáby narovnaly.

„Letadlo je uvolněno z bahna," oznámil Pitt.

Giordino stojící vedle Pitta se sluchátky na uších jeho slova kývnutím potvrdil. „Potápěči hlásí, že Vixen pomalu stoupá."

„Řekni jeřábníkovi obsluhujícímu závěs na přídi letadla, aby držel příď poněkud níž než záď. Nemůžeme potřebovat, aby barely vypadly dírou blízko ocasu."

Giordino vyslal Pittovy příkazy malinkým mikrofonem připevněným ke sluchátkům.

Mrazivý horský vzduch byl těžký napětím; všichni stáli bez pohnutí, oněmělí očekáváním, s očima upřenýma na hladinu jezera mezi oběma jeřáby. Jediný zvuk vydávaly výfuky motorů jeřábů.

V jejich posádkách byli protřelí profesionálové, avšak bez ohledu na množství vraků vytažených z moře je vždy během vyzvedávání dalšího ovládlo stejné vzrušení.

Admirál Bass měl pocit, že znovu prožívá zasněženou noc, kterou prožil před mnoha lety. Nedovedl si spojit představu majora Raymonda Vylandera, jak si ho pamatoval, s kostrou zbavenou masa, která teď byla v pilotní kabině. Postoupil blíž k vodě, až mu šplouchala u nohou. V těch chvílích začal uprostřed hrudi a pod levým ramenem cítit trýznivou bolest.

Modrá voda pod lany se rozvířila blátivou šedí, když poprvé po třiceti čtyřech letech se na denním světle objevila oblá střecha Vixenu 03. Kdysi lesklý hliníkový povrch, teď zkorodovaný do bělavé šedi, byl pokrytý sliznatým býlím rostoucím na dně. Když jeřáby vyzvedly letadlo výš nad hladinu, začala z otevřené rány v zadní části trupu letadla vytékat bahnitá voda.

Modré a žluté vojenské označení na vrchní části trupu bylo překvapivě jasné a slova Vojenská letecká dopravní služba byla stále dobře čitelná. Vixen 03 se už ale nepodobal letadlu. Spíš připomínal velikánskou mrtvou velrybu s odstřiženými ploutvemi a ocasem. Potrhaná a pokroucená ovládací lanka, elektrické vodiče a hydraulické trubkové rozvody volně visící z otevřených ran mohly být považovány za její vnitřnosti.

Abe Steiger byl první, kdo přerušil napjaté ticho.

„Příčinou katastrofy letadla bylo pravděpodobně toto," řekl a ukázal na zející ránu v nákladním prostoru za pilotní kabinou. „Musel to způsobit ulomený list vrtule."

Bass oněměle hleděl na zlověstný důkaz. Bolest v hrudi narůstala. S velkým úsilím se snažil nebrat ji na vědomí, nevědomky si masíroval levou paži. Pokoušel se podívat čelním ochranným sklem do kabiny, ale léty usazený nános mu to znemožnil. Jeřáby vyzvedly trup deset stop nad hladinu jezera, když mu něco napadlo: s otázkou v ocích se zahleděl na Pitta.

„Nikde nevidím, že byste měl připravený nějaký provizorní převozní člun. Jak chcete dopravit vrak na břeh?"

Pitt se zazubil. „Pane admirále, rozhodli jsme se pozvat si k tomu závěsný hák z nebe," řekl a pokynul Giordinovi. „Okay, vyšli signál *Dumbovi*."

Během dvou minut se nad vrcholky stromů vznesl neohrabaně vypadající vrtulník, připomínající obrovského pterodaktyla vyplašeného ze svého druhohorního hnízda; dva burácející rotory vydávaly v řídkém horském vzduchu zvláštní dunivý zvuk, který se vracel v mohutné ozvěně.

Pilot se s obrovským vrtulníkem vznesl nad zakotvené jeřáby. Z otevřeného břicha vrtulníku se pozvolna spouštěly dvě veliké kotvy, které posádky jeřábů rychle zahákly za kolébkové popruhy. Když pilot napjal lana a převzal váhu letadla, lana jeřábů se uvolnila a posádka jeřábů je odepnula. *Dumbo* pak s naplno pracujícími turbínami namáhavě stoupal s obrovským zatížením. Pak se pilot velmi opatrně, jako by převážel náklad křehkého křišťálového skla, vydal s Vixenem 03 ke břehu.

Pitt i ostatní se otočili zády k jezeru, když na ně doletělo mračno kapek zvířených listy rotorů. Giordino však žádné spršky nebral na vědomí a šel na prostranství, kde ho mohl pilot dobře vidět. Tam začal organizovat uložení Vixenu 03 na zem. Signalizoval rukama a vysílačkou posílal pokyny pilotovi.

Celá operace včetně uvolnění nákladu trvala jen pět minut. *Dumbo* pak opět zmizel nad stromy. Všichni stáli jako očarovaní, upřeně se dívali na vrak, nikdo se však ani nepohnul. Steiger potichu vydal rozkaz jednotce vojenského letectva. Vojáci rázně odešli k nákladnímu autu a vyložili rakve, které položili do vyrovnané řady na zem.

Jeden z Pittových mužů přinesl žebřík a opřel ho proti otvoru v zadní části nákladového prostoru, Pitt mlčel a jen posunkem naznačil, aby jako první do letadla vstoupil admirál Bass.

Když se Bass octl v letadle, obešel barely a zastavil se ve dveřích pilotní kabiny. Stál nehnutě, tvář měl bledou jako velmi nemocný člověk.

„Není vám dobře, pane?" zeptal se Pitt a postavil se vedle něho.

Bass odpověděl velmi slabým hlasem, který jako by přicházel z velké dálky. „Nemám odvahu se na ně podívat."

„Není to nutné. Ničemu by to neposloužilo," řekl ohleduplně Pitt.

Bass se těžce opřel o přepážku. Bolest v hrudi vzrůstala. „Ještě okamžik, než se vzpamatuji. Pak udělám inventuru bojových granátů.“

Steiger opatrně obcházel barely, jako by měl strach se jich dotknout. Když přišel k Pittovi, řekl: „Až mi dáte pokyn, přivedu své muže na palubu, aby vynesli pozůstatky posádky.“

„Snad by mohli začít s tím dosud nevysvětleným hostem.“ Pitt se naklonil nad hromadou barelů. „Najdete ho připoutaného k podlaze asi deset stop po své pravici.“

Steiger prohledal Pittem označený prostor, pak s rozpačitým výrazem pokrčil nechápavě rameny. „Nic tu není.“

„Vždyť musíte stát přímo na něm,“ řekl Pitt.

„Proboha, to snad ne,“ ohradil se Steiger. „Říkám vám jasně, že tady nic není.“

„Tak musíte být slepý.“ Pitt odstrčil Steigera a podíval se na podlahu. Popruhy byly stále připevněny ke kroužkům, ale tělo ve staré khaki uniformě zmizelo. Pitt s nechápavým výrazem civěl na podlahu a v duchu se snažil vzít na vědomí, že pozůstatky tam opravdu nejsou. Poklekl a zvedl ztrouchnivělé popruhy. Byly rozříznuté.

Ve Steigerově pohledu převládaly pochyby. „V den, kdy jste se potápěl, byla voda chladná jako led. Možná, že jste viděl něco…“ Hlas Steigera se rozplynul do mlčení, náznak byl však jasný.

Pitt vstal. „Byl tady,“ řekl, aniž by čekal nějakou námitku. Nikdo však žádnou nepronesl.

„Nemohl být během vyzvedávání vraku vyplaven otvorem vzadu?“ nabízel nepřesvědčivé vysvětlení Steiger.

„To není možné. Během celé operace plavali kolem trupu potápěči a ti by vypadnutí čehokoliv okamžitě ohlásili.“

Steiger chtěl ještě něco říci, ale zarazil se, když z přední částí nákladového prostoru slyšel dusivé zvuky. „Co proboha je zase tohle?“

Pitt se nezdržoval odpovědí. Okamžitě pochopil.

Našel zpoceného admirála Basse, jak leží na mokré podlaze a lapá těžce po dechu. Nesnesitelná bolest změnila jeho tvář v usouzenou masku.

„Srdce!“ Pitt zavolal na Steigera. „Najděte Giordina a požádejte ho, aby okamžitě přivolal vrtulník zpátky.“

Pitt začal strhávat oděv z admirálova krku a z prsou. Bass natáhl ruku a pevně sevřel Pittovo zápěstí. „Ty … ty granáty,“ zachroptěl.

„Ležte klidně. Brzy vás odvezeme do nemocnice.“

„Ty granáty…“ opakoval Bass.

„Všechny jsou bezpečně v barelech,“ ujišťoval ho Pitt.

„Ne… ne… nechápete.“ Jeho chroptění bylo stále slabší. „Ty barely… počítal jsem… dvacet osm.“

Bassova slova byla už sotva slyšitelná. Pitt musel přiložit ucho těsně k jeho chvějícím se rtům.

Giordino přispěchal s několika přikrývkami v ruce. „Steiger mne informoval,“ řekl nervózně. „Jak je mu?“

„Stále je v duchu tam,“ řekl Pitt a ukázal na barely. Pak uvolnil sevření kolem svého zápěstí a lehce stiskl Bassovu ruku. „Prošetřím to, admirále. Slibuji.“

Bass zamrkal nepřítomnýma očima a chápavě přikývl.

Pitt a Giordino ho přikryli a hlavu mu podložili přikrývkami. Vtom se objevil Steiger s dvěma letci, kteří přinášeli nosítka. Pitt teprve v té chvíli vstal a ustoupil stranou. Zvenku bylo slyšet burácení přistávajícího vrtulníku a letci odnášeli Basse z Vixenu 03. Byl stále při vědomí.

Steiger sevřel Pittovu paži. „Co se vám to snažil říci?“

„Výsledek inventury barelů s granáty,“ odpověděl Pitt. „Napočítal jich dvacet osm.“

„Modlím se a přeji mu, aby se z toho dostal,“ řekl Steiger. „Konečně má aspoň satisfakci, když ví, že zrůdné zbraně byly zachráněny. Teď už nezbývá nic jiného, než je hodit do oceánu. Tím horor skončí.“

„Bohužel, neskončí. Horor teprve začíná.“

„Mluvíte v hádankách.“

„Podle admirála Basse Vixen 03 neodletěl z letiště Buckley Field s nákladem jen dvaceti osmi bojových hlavic naplněných Rychlou smrtí.“

Z tónu Pittových slov šla na Steigera jakási ledová hrůza. „Jeho inventura přece… došel přece k počtu dvacet osm.“

„Jenže jich měl napočítat třicet šest,“ řekl zlověstně Pitt. „Osm granátů schází.“

Bez nároku na zpáteční jízdenku

Washington, D.C. - prosinec 1988

Válcovitá budova Národní podmořské a námořní agentury, obložená zeleným reflexním sklem, vyrůstala nad kopcem East Washington do výšky třiceti podlaží.

V nejvyšším poschodí za obrovským stolem, zhotoveným z upraveného poklopu palubního průlezu zachráněné konfederační lodi, která se zúčastnila blokády v zálivu Albemarle Sound, seděl admirál James Sandecker. Ozval se bzučák soukromé linky.

„Sandecker."

„Tady Pitt, pane."

Sandecker zmáčkl vypínač na malé konzole, kterým uvedl v činnost holografickou televizní kameru. Uprostřed kanceláře se v trojrozměrné hloubce i barvě v životní velikosti zhmotnila Pittova postava. „Dejte tu kameru trochu výš," řekl Sandecker. „Máte uříznutou hlavu."

Zázrakem satelitní holografie se uprostřed místnosti objevil Pitt jako ve skutečnosti. Jediným rozdílem, který nikdy nepřestal Sandeckera bavit, bylo, že postavou mohl prostrčit ruku, poněvadž zobrazená osoba byla dokonale nehmotná.

„Je to lepší?" zeptal se Pitt.

„Aspoň jste celý." Dál už to Sandecker nekomentoval. „Jaké máte nejnovější zprávy o Walteru Bassovi?"

Pitt vypadal unaveně, když si sedal na skládací židli pod velikou borovicí. Ostrý větřík čechral jeho ebenově černé vlasy.

„Kardiolog ve vojenské nemocnici Fitzsimons Army Hospital v Denveru označuje jeho stav jako ustálený. Přežije-li příštích čtyřicet osm hodin, bude naděje na zlepšení. Až se dostatečně zotaví, převezou ho do nemocnice námořnictva Bethesda Naval Hospital."

„A co granáty?"

„Dopravili jsme je na vlečku do Leadville," odpověděl pomalu Pitt. „Plukovník Steiger se sám nabídl, že zařídí lodní přepravu do přístaviště Pier Six v San Francisku."

„Vyřiďte Steigerovi, že jsme mu vděčni za jeho spolupráci. Vydal jsem rozkaz, aby na místě byla v pohotovosti průzkumná loď pobřežní tichomořské flotily. Kapitán už dostal instrukce, aby granáty naházel do moře za kontinentálním šelfem, kde je hloubka deset tisíc stop." Sandecker zaváhal, než položil další otázku. „Našli jste těch scházejících osm?"

Pittův odmítavý výraz mu odpověděl dřív, než nehmotná postava promluvila.

„Zatím nám nepřálo štěstí, pane admirále. Ani při pečlivé prohlídce dna jezera nebyla nalezena sebemenší stopa."

Sandecker viděl zklamání v Pittově tváři. „Obávám se, že přišel čas informovat Pentagon."

„Opravdu si myslíte, že je to rozumný krok?"

„Máme snad na vybranou něco jiného?" odpověděl Sandecker. „Vždyť žádné prostředky k tomu, abychom zahájili pátrání ve velkém měřítku, nemáme k dispozici."

„Potřebovali bychom získat nějaký tip," řekl Pitt. „Je možné, že granáty jsou někde uskladněné a usazuje se na nich prach. Je ale také možné, že zloději nevědí, co ve skutečnosti mají v rukou."

„Souhlasím s vámi," řekl Sandecker. „Kdo by je mohl potřebovat? Kriste Pane, vždyť jeden váží aspoň tunu a podle vzhledu každý pozná, že to jsou zastaralé námořní granáty."

„Odpověď by nás přivedla k vrahovi otce Loren Smithové."

„Není-li corpus delicti, není zločin," řekl Sandecker.

„Vím dobře, co jsem viděl," řekl klidně Pitt.

„To však nemá vliv na současnou situaci. Stojíme před problémem, jak se dostat k těm zatraceným granátům a jak je zlikvidovat dřív, než si někdo umane zahrát si na odborníka v ničení trhavin."

Najednou Sandecker viděl, že Pitt jako by pookřál a spadla z něho tělesná i duševní vyčerpanost. „Vaše slova mi něco připomněla. Dejte mi pět dní k nalezení těch hlavic. Když je nenajdu, pak se do hry vložíte vy."

Sandecker se usmál nad tak náhlou iniciativou. „Ať se na to dívám z kterékoliv strany, já už se v té hře stejně vezu," řekl přísně. „Jako vyšší státní úředník jsem do této šlamastyky zamíchán a nechtěně za ni zodpovědný od onoho dne, kdy jste unesl letadlo agentury NUMA včetně zařízení pro filmování a fotografování pod vodou."

Pitt odvrátil pohled do jiného konce místnosti a diskrétně mlčel. Sandecker ho nechal smažit se ve vlastní šťávě. Když si protřel oči, řekl: „All right, sice proti svému přesvědčení, ale přistupuji na hru."

„Pak tedy souhlasíte?"

Sandecker kapituloval. „Máte pět dní, Pitte. Nechť jsou nám nebesa milostivá, jestli přijdete s prázdnýma rukama."

Klepl do vypínače a Pittovo zjevení se začalo ztrácet, až zmizelo.

***

Bylo těsně před západem slunce, když se Maxine Rafertyová obrátila od prádelní šňůry, protože zahlédla Pitta přicházejícího po silnici. Pokračovala však v práci a zamávala mu, až když pověsila poslední manželovu košili.

„Je od vás hezké, pane Pitte, že jste se přišel na nás podívat."

„Dobrý den, paní Rafertyová."

„Loren je v chatě s vámi?"

„Ne, musela zůstat ve Washingtonu." Pitt se rozhlédl po dvoře. „Je Lee doma?"

„Je doma, opravuje kuchyňskou výlevku." Ostrý větřík pofukoval z hor od západu. Maxine bylo divné, že Pitt má přes ruku přehozenou koženou bundu. „Jděte dovnitř."

Lee Raferty seděl u kuchyňského stolu a vyškrabával těsnění z instalační trubky. Když Pitt vstoupil, zvedl hlavu.

„Ach, pan Pitt. Vítejte a posaďte se. Přišel jste v tom správném okamžiku, kdy jsem se chytal otevřít láhev soukromé zásoby lahodného moku."

Pitt si přitáhl židli. „Děláte víno stejně dobré jako pivo?"

„Tady v tak vysoko položeném kraji člověk musí být soběstačný," řekl od ucha k uchu se šklebící Lee a špačkem doutníku ukázal na trubku. „Vezměte si třeba toto. Kdybych sem přitáhl instalatéra z Leadville, stálo by mě to celé jmění. Když si to udělám sám, přijde to levněji. Prasklé těsnění. To dovede opravit každé malé dítě."

Raferty položil rezavou trubku na staré noviny, vstal od stolu, přinesl dvě sklenice a zpod kredence vytáhl malý džbánek.

„Rád bych si s vámi pohovořil," řekl Pitt.

„Tak do toho." Lee naplnil sklenice po okraj. „Co si vlastně myslíte o těch zmatcích nahoře u jezera? Slyšel jsem povídat, že našli staré letadlo. Je to snad to, na které jste se vyptával?"

„Ano, je," odpověděl Pitt a usrkl z vinné skleničky, kterou držel v levé ruce. „Právě to je jeden z důvodů, proč jsem tady. Doufám, že byste mi mohl vysvětlit, proč jste zavraždil Charlieho Smitha."

Jedinou Rafertyho reakcí bylo zvednutí jednoho prošedivělého obočí. „Já… já a zabít starého Charlieho? O čem to, proboha, mluvíte?"

„O rozkmotření dvou společníků, kteří si mysleli, že hluboko v horském jezeře objevili hrnec zlata."

Raferty pozoroval Pitta s tázavě skloněnou hlavou. „Mluvíte jako šílenec."

„Nikdy jste nečekal, že se ve vašich dveřích objeví neznámý člověk a začne se vás vyptávat na ztracené letadlo. Udělal jste chybu, že jste nezlikvidoval kyslíkovou bombu a podvozek. Musím však vzdát hold hereckému talentu vašemu i vaší manželky. Masku venkovských balíků jsem vám spolkl jako naivní turista. Po mém odchodu jste sledoval každý můj krok. Když jste mě viděl potopit se do jezera, bylo vám stoprocentně jasné, že jsem objevil letadlo i kosti Charlieho Smitha. Hned nato jste udělal nenapravitelnou chybu: zpanikařil jste a Charlieho jste odstranil. Jeho kosti jste s největší pravděpodobností pohřbil někde hluboko v horách. Kdybyste ho nechal přivázaného k podlaze nákladového prostoru potopeného letadla, šerif by vám opravdu velmi těžko mohl přišít tři roky starou vraždu."

„Bez těla nemůžete nic dokázat," řekl Lee a chladnokrevně si zapaloval vyhaslý špaček doutníku.

„Před soudním dvorem ne," řekl nenuceně Pitt. „Nevinen, dokud neshledán vinným, to je pravda. Váš případ je, řekl bych, obnošeně klasický. Zabití souseda s cílem získat prospěch; tak lze vyjádřit váš charakter. Začněme, dejme tomu, kapitolou jedna, v níž výstřední vynálezce jménem Charlie Smith zkoušel svůj poslední objev - automatický vrhač udice. Při jednom vrhu olůvko ponořilo háček do větší hloubky, kde se o něco zachytil. Charlie jako zkušený rybář si myslel, že se háček zachytil o potopený kmen stromu. Odborně pracoval se šňůrou, až pnutí povolilo a háček se uvolnil. Cítil však, že na něm něco táhne a blíží se k hladině. Pak to uviděl; leteckou kyslíkovou bombu. Její úchyty se po letech pobytu pod vodou rozpadly, takže stačilo několikeré Charlieho škubnutí, aby se bomba uvolnila a stoupala k hladině. Za normálních okolností se v podobných případech zavolá šerif. Jenže Charlie naneštěstí patřil k lidem velice zvědavým. Chtěl se sám přesvědčit, že na dně jezera je letadlo. Opatřil si lano s víceramennou kotvou a začal pročesávat dno jezera. Při jednom pokusu zřejmě zachytil silně poškozenou a prakticky odtrženou část předního podvozku. Jeho podezření se tím potvrdilo a Charlieho posedla chtivost, když přičichl ke sladké vůni předpokládaného pokladu. Místo aby se zachoval jako řádný občan a svůj objev ohlásil, namířil si to přímo k Lee Rafertymu."

„Proč by Charlie chodil za mnou?"

„Jako penzionovaný příslušník válečného námořnictva a potápěč ve velkých hloubkách jste byl po ruce jako na zavolanou. Odvažuji se tvrdit, že potápěčské vybavení a kompresor, které jste s Charliem používali, je ve vaší garáži. Pro muže s vašimi zkušenostmi s potápěčskou přílbou bylo potopení do hloubky sto čtyřiceti stop jistě dětskou zábavou. Podivný náklad v letadle ve vaší mysli vyvolal fantastické představy. Co jste čekali, že v barelech naleznete? Staré atomové bomby? Jen těžko si mohu představovat vyčerpávající práci, kterou podstupovali dva už skoro sedmdesátiletí muži, když se potápěli do ledové vody a vytahovali břemena o váze dvou tisíc liber z hloubky jezera na břeh. Musím uznat, že jste projevili velkou odvahu. Mohu jenom doufat, že ve stejném věku budu mít aspoň polovinu vaší tělesné kondice."

„Není to nic tak moc." Lee se usmíval. Nedával sebeméně najevo, že by dostal z Pitta strach. „Jednou Charlie vymyslel malou nálož na rozšíření už prasklého otvoru v trupu. Pak už bylo pro mne jednoduché připevnit kabel k barelu, zatímco on ho ke břehu táhl džípem."

„Všechno jde, když se chce," řekl Pitt. „Co jste dělali potom, Lee? Když se barel octl na suchu, bylo pro ex-námořníka a dřívějšího experta na destrukci trhavin jaksi samozřejmé, že si prohlédnete kořist, která kdysi mohla potěšit srdce admirála staré bitevní lodi. Jakou cenu má dnes? K čemu jinému se hodí zastaralý lodní granát, než do šrotu?"

Lee Raferty nenuceně dokončil nacpávání dýmky. „To jsou sice zajímavé, ale přece jenom povrchní dohady, pane Pitte. Musím je však potvrdit. Ne sice na sto procent, to ne, ale přece jen jste se víceméně strefil. Jenže jste podcenil dva všemi mastmi mazané a ostřílené vysloužilé vojáky. V okamžiku, kdy jsme uviděli první náboj, jsme zatraceně dobře věděli, že v barelech nejsou žádné trhavé náboje. Charliemu trvalo všeho všudy deset minut, než ho označil jako nositele jedovatého plynu."

Pitt ho poslouchal jako omráčený. Vedle těch dvou dědků všichni vypadali jako hlupáci. „Podle čeho?" zeptal se stručně.

„Navenek vypadal jako standardní náboj do lodního děla. Všimli jsme si však, že má příslušenství jako osvětlovací střela. Znáte ten druh: při dosažení určité naprogramované výšky se uvolní padák, malá nálož roztrhne hlavici střely a zapálí fosforovou výplň. Toto ďábelské zařízení místo toho uvolní svazek malých bombiček naplněných smrtelným plynem."

„Charlie odhadl, že barely obsahují plyn jenom při pohledu na ten první vytažený?"

„První stopu mu poskytl objev krytu padáku v zadní části granátu. Pak přešel k přední části, demontoval kryt, rozpojil nálož a nakoukl dovnitř."

„Můj Bože!" zašeptal Pitt zoufale. „Charlie otevřel bojovou hlavici?"

„Co je na tom tak zvláštního? Charlie byl přece mistrem v destrukci trhavin."

Pitt si zhluboka oddechl a položil otázku, která se přímo nabízela. „Co jste udělali s granáty?"

„Podle mého názoru vám po tom nic není. Co jsem našel, patří mně.“

„Kde jsou?“ dožadoval se odpovědí Pitt.

„Prodali jsme je.“

„Cože jste je?“ vydechl Pitt. „Komu?“

„Společnosti Phalanx Arms Corporation v Newarku ve státě New Jersey. Nakupují a prodávají zbraně v mezinárodním rozsahu. Byl jsem ve spojení s viceprezidentem společnosti. Je to vydřiduch, který spíš než obchodník se smrtí vypadá jako podomní obchodník s železářským zbožím. Jmenuje se Orville Mapes. Ten pak přiletěl do Colorada, projektil si prohlédl a nabídl nám pět tisíc lupenů za každý, který dopravíme lodí do jeho skladiště. Jinak se na nic neptal.“

„Zbytek si mohu domyslet,“ řekl Pitt. „Charliemu došlo, že kdyby granáty někdo odpálil, byl by zodpovědný za tisíce, možná stovky tisíc mrtvých. Vy, Lee, jste otrlejší. Peníze pro vás znamenají víc než svědomí. Pohádali jste se, pak jste se poprali a Charlie prohrál. Jeho tělo jste ukryl v potopeném letadle. Pak jste odpálil několik patron dynamitu, do místa výbuchu jste hodil botu a palec a pak až do pohřbu jste ho oplakával.“

Raferty nijak nereagoval na Pittovo obvinění. Své sympatické oči měl neustále upřené na dýmku. Ruka pomalu a klidně přestala nacpávat dýmku. Tváří se nějak příliš nenuceně uvažoval Pitt. Raferty se nechoval jako člověk, kterého právě teď někdo obvinil z vraždy. Neprojevil se u něho sebemenší náznak chování krysy zahnané do kouta.

„Škoda, že se na to Charlie nedíval stejně jako já.“ Raferty skoro smutně pokrčil rameny. „Měl na to zcela opačný názor. Pane Pitte, já nejsem chamtivý člověk. Nepokoušel jsem se ty projektily prodat najednou, abych zbohatl. Dalo by se říci, že jsem je spíš považoval za jakýsi druh úspor. Nu, a v případě, že bychom Max a já potřebovali pár dolarů, jednu hlavici bych vytáhl a zavolal Mapese. Ten by poslal nákladní auto pro zboží a s ním hotové peníze. Šlo by o poctivý, dani nepodléhající obchod.“

„Ještě bych se rád dověděl, jak jste zavraždil Charlieho Smitha.“

„V tomto ohledu vás musím zklamat, pane Pitte, protože já nejsem schopen vzít někomu život.“ Raferty se naklonil a jeho vrásčitá tvář jako by na něho škodolibě pošilhávala. „Max je silnější. To ona obstarává zabíjení. Starého Charlieho střelila do srdce tak hezky, jak je to jen možné.“

„Maxine?“ Leknutí, které zaplavilo Pitta, nebylo ani tak následkem náhlého, nečekaného odhalení, ale spíše vědomí, že udělal hrubou chybu.

„Vyhoďte do vzduchu deseticent a Max z něho na dvacet stop udělá drobné,“ pokračoval Raferty a ukázal přes Pittovo rameno. „Zlato, dej panu Pittovi vědět, že jsi za ním.“

Odpovědí na Rafertyho slova byla dvě kovová cvaknutí následovaná jemnějším bouchnutím.

„Nábojnice spadlá na podlahu by vám měla napovědět, že stará páková vinčestrovka je nabitá a natažená,“ řekl Raferty. „Nevěříte?“

Pitt se pevněji nohama opřel o podlahu a ohnul ruku pod bundou. „To je hezká bouda, Lee.“

„Tak se přesvědčte sám. Ale varuji vás - žádný náhlý pohyb.“

Pitt se pomalu obrátil k Maxine Rafertyové, jejíž laskavé modré oči na něho hleděly přes hledí opakovací pušky. Hlavní bez sebemenšího záchvěvu mířila na Pittovu hlavu.

„Promiňte, pane Pitte,“ řekla smutně. „Ale ani Lee, ani já nemáme v úmyslu strávit několik zbývajících roků života ve vězení.“

„Další vražda vás nezachrání,“ řekl Pitt. Napínal svaly na noze a odhadoval vzdálenost mezi sebou a Maxine. Odhadl ji na pět stop. „Přivedl jsem si svědky.“

„Viděla jsi někoho, zlato?“ zeptal se Lee.

Maxine zavrtěla hlavou. „Po silnici přišel sám. Dávala jsem pozor, když vešel do domu. Za ním nešel nikdo.“

„S tím jsem počítal,“ řekl Raferty a vzdychl. „Hrajete falešnou kartou, pane Pitte. Kdybyste totiž opravdu měl nějaký solidní důkaz proti Maxine a proti mně, tak byste přivedl šerifa.“

„Ale já jsem ho přivedl.“ Pitt se usmál a navenek se uvolnil. „Se dvěma pomocníky sedí v autě asi půl míle odsud a spolu s nimi poslouchá každé vaše slovo.“

Raferty viditelně znervózněl. „Jděte do háje, jenom kecáte!“

„Připnul mi k hrudi vysílačku," řekl Pitt a levou rukou si rozepnul horní knoflík košile. „Tady pod mým …"

Maxine snížila pušku o zlomek palce, když sebou Pitt hodil do strany a současně zmáčkl kohoutek koltu, který držel pod bundou.

Výstřely vinčestrovky a koltu splynuly v jediný.

***

Al Giordino a Abe Steiger dorazili několik minut před Pittem a pod hustým porostem modrých smrků zaujali polohu na břiše. Steiger dalekohledem pozoroval Maxine věšející prádlo. „Nějaká známka po manželovi?" zeptal se Giordino.

„Určitě je v domě." Steiger lehce pohnul dalekohledem. „Pitt jde teď k ní."

„Ten jeho kolt pětačtyřícítka musí být tak nápadný, jako kdyby měl třetí ruku."

„Má ho schovaný pod bundou." Steiger ohnul větev, aby lépe viděl. „Pitt jde teď do domu."

„Je čas posunout se trochu blíž," řekl Giordino. Začal se zvedat na kolena, ale Steigerova medvědí ruka ho přirazila zpátky k zemi.

„Vydrž! Ta stará coura nějak otálí a rozhlíží se, jestli někdo jde za Pittem."

Několik minut leželi mlčky a bez hnutí. Maxine zatím obešla dvůr a pozorně se dívala mezi okolní stromy. Nakonec se podívala na silnici, pomalu přešla za roh domku a zmizela ze Steigerova pohledu.

„Dejte mi trochu času, abych se dostal dozadu za domek, než vy dojdete ke vstupním dveřím," řekl Steiger.

Giordino přikývl. „Dávejte cestou pozor na medvědy."

Steiger se zašklebil a vklouzl do malého koryta. Chybělo mu ještě dobrých padesát yardů k cíli a uslyšel výstřely.

Giordino se díval na hodinky, když z oken domku zaburácely výstřely. Vyskočil, přeběhl malou přírodní vlnu a přes plot skočil na dvůr. Ve stejném okamžiku se jako Pattonův neřízený tank vchodovými dveřmi vyřítila Maxine Rafertyová, zakopla o schod verandy a upadla na zem. Giordino se překvapeně zastavil při pohledu na její krví potřísněné šaty. Ještě stál jako přikovaný, pak postarší žena vyskočila svižně jako srnka. Giordino si příliš pozdě uvědomil, že v ruce drží pušku.

Maxine, odhodlaná vletět zpátky do domku, zpozorovala Giordina, který stál na dvoře jako omámený. Neohrabaně sevřela vinčestrovku jednou rukou pod závěrem, druhou kolem hlavně a vypálila.

Síla kulky Giordina otočila a srazila ho na trávu. Přes látku kalhot prosákla krev.

Pitt byl omámen a vše se kolem něho otáčelo, když mu výstřel z ústí vinčestrovky šlehl do tváře. Nejprve myslel, že je zasažen, když ale dopadl na podlahu, zjistil, že je v pořádku a může pohybovat všemi údy. Výstřel Maxine ho jen škrábl do ucha. Jeho kulka roztříštila pažbu vinčestrovky, odrazila se do starobylé petrolejové lampy a rozbila skleněné stínítko.

Lee Raferty vrčel jako zvíře a mrštil dýmkou po Pittovi. Dopadla mu na rameno a poškrábala ho. Pitt vyjekl bolestí a obrátil se. Současně se snažil rozptýlit mlhu před očima. Namířil kolt na rozmazanou postavu, o níž věděl, že to je Lee.

Maxine máchla hlavní pušky po koltu a vyrazila ho z Pittovy ruky do krbu.

Maxine se snažila rychle natáhnout kohoutek těžce poškozené pušky, Lee mával trubkou a blížil se k Pittovi. Pitt zvedl levou ruku, aby odrazil dopad trubky a překvapilo ho, že neuslyšel praskot lámané kosti. Začal kolem sebe kopat hlava nehlava. Když konečně kopl Leeho do kolena, podařilo se mu vystrašeného muže sevřít zezadu.

„Tak střílej, sakra!" křičel Lee na manželku. „Střílej!"

„Nemůžu!" zařvala v odpověď. „Jsi v cestě."

Lee pustil trubku a zuřivě se snažil dostat se zpod Pitta, ten ho však zdravou rukou pevně sevřel kolem krku. Maxine poskakovala po místnosti, rozčileně mířila vinčestrovkou a zoufale se snažila vystihnout vhodný okamžik. Pitt se snažil strkat před sebe Leeho jako štít. Za chvíli se Lee vykroutil, kopl Pitta do rozkroku a uvolnil se.

V jakési mlhavé agónii se Pittovi podařilo uchopit petrolejovou lampu a mrštit ji na prsa Maxine. Vykřikla, sklo se rozletělo, rozřízlo šaty a několik střepů se zabodlo do velkého, svěšeného prsu. V následujícím okamžiku sebou Pitt mrskl dopředu, zaútočil na Maxine a udeřil ji tak silně, jak v životě ještě nikoho neudeřil. Na ženu pokročilého věku byla Maxine v bezvadné kondici, surovému Pittovu útoku však neodolala. Odlétla takovou silou, že proletěla vstupními dveřmi a zmizela za nimi.

„Ty svině!“ vykřikoval Lee. Hodil sebou ke krbu, vytáhl z popela kolt a otočil se k Pittovi.

Vtom se rozsypalo okno a do kuchyně vpadl Abe Steiger. Stůl se pod ním rozpadl. Lee se otočil a poskytl Pittovi potřebný okamžik, aby mohl zvednout trubku z podlahy. Poněkud omámený Steiger do smrti nezapomněl odporný zvuk, který uslyšel, když trubka dopadla a roztříštila spánkovou kost Lee Rafertyho.

Giordino seděl na zemi a otupěle zíral na svou nohu zasaženou broky. Podíval se na Maxine, aniž by plně chápal, co se stalo. Pak mu poklesla čelist, neboť se musel bezmocně dívat, jak Maxine rozvážně vyhazuje prázdnou patronu a znovu natahuje kohoutek pušky. Maxine pečlivě zamířila na Giordinovu hruď a objala prstem spoušť.

Vtom se ozval ohlušující výstřel, který jí vyrval prsní kost a na natažené Giordinovy nohy dopadla směs krve, kůže, morku a plic. Ještě tři vteřiny Maxine stála, pak se zhroutila na dvůr jako tlustá hadrová panna. Z údolí mezi jejími prsy vytékala krev a barvila trávu.

Pitt se s koltem připraveným k výstřelu opřel o zábradlí verandy. Pak spustil zbraň a toporně šel ke Giordinovi. Když k nim přišel Steiger, zbledl a vyzvracel se do květinového záhonu.

Giordino se upřeně díval na lesknoucí se kousek chrupavky, když k němu poklekl Pitt. „To ty… to tys rozstřelil hrudník té sladké drobné dámě?“ zeptal se Giordino.

„Ano,“ řekl Pitt, aniž by nad tím cítil nějakou hrdost.

„Díky Bohu,“ šeptal Giordino a ukázal rukou. „Už jsem si myslel, že ta věc na zemi patří mně.“

***

„Vy blázne!“ vykřikoval přes stůl Thomas Machita. „Vy zatracený blázne!“

Plukovník Randolph Jumana seděl a pozorně, s ovládanou shovívavostí sledoval Machitův výbuch. „K vydání rozkazu jsem měl ty nejlepší důvody.“

„Kdo vám dal oprávnění k útoku na vesnici a k brutálnímu vraždění černochů?“

„Majore, přehlížíte jednu základní skutečnost.“ Jumana si sundal brýle v obroučce z rohoviny a třel si jednu stranu svého plochého nosu. „V nepřítomnosti generála Lusany jsem vrchním velitelem ARA já a jen plním jeho rozkaz.“

„Tím, že místo na vojenské cíle útočíte na civilní vesnice?“ vyštěkl zlostně Machita. „Tím, že terorizujete naše bratry a sestry, jejichž jediným zločinem je to, že pracují jako málo placení civilisté pro Jihoafričany?“

„Majore, je přece strategická nutnost vrážet klín mezi bílé a černé. Všichni lidé naší rasy, kteří se nechají najmout na práci pro vládu, musí být považováni za zrádce.“

„Pokud jde třeba o černochy v Obranných ozbrojených silách, to ano,“ namítl Machita, „ale podporu nelze získat vražděním učitelů základních škol, listonošů a dělníků pracujících na silnici.“

Jumana se tvářil bezcitně a neosobně. „Kdyby zabití sta dětí přiblížilo naše konečné vítězství nad bělochy o jedinou hodinu, neváhal bych vydat k akci rozkaz.“

Machitu zaplavila vlna hrůzy. „To přece už vyloženě mluvíte o jatkách.“

„V západním světě mají úsloví,“ řekl kategoricky Jumana. „Účel světí prostředky.“

Machita hleděl na tlustého plukovníka nechápavě. „Až se o tom doví generál Lusana, vyžene vás z ARA.“

Jumana se usmál. „To už bude pozdě a nic tím nespraví, protože moje tažení s cílem šířit strach a spoušť po Jižní Africe už nepůjde zastavit.“ Jumanovi se podařilo tvářit se ještě zlověstněji. „Generál Lusana není tím nejvhodnějším člověkem, patří mezi lidi, kteří stojí stranou naší věci. Ani kmeny ve vnitrozemí, ani černošští vůdci v městech ho nikdy neuznají jako jednoho ze sobě rovných. Mohu vás ujistit, že si nikdy nesedne do křesla ministerského předsedy v Kapském Městě.“

„Mluvíte jako zrádce.“

„Ale na druhé straně,“ pokračoval Jumana, „vy jste se narodil v Liberii, pak se vaši rodiče přestěhovali do Spojených států. Vaše kůže je černá jako moje a vaše krev zůstala nedotčena sexuálním stykem s běloškami, což se nedá říci o většině amerických černochů. Možná, že by stálo za to, Machito, uvažovat o změně přísahy věrnosti.“

Machita odpověděl chladně: „Při vstupu do ARA jste skládal stejnou přísahu jako já, to je dodržovat a podporovat zásady vyhlášené Hiramem Lusanou. Z vašeho návrhu se mi dělá špatně. Nechci mít s ním a tedy ani s vámi nic společného. Spolehněte se ale, plukovníku, že generál bude o vaší věrolomnosti během hodiny informován.“

Bez dalšího slova se Machita obrátil a vyběhl z Jumanovy kanceláře. Dveře za sebou přirazil s hlasitým bouchnutím.

Za několik vteřin Jumanův pobočník zaklepal a vstoupil do kanceláře. „Major je nějaký rozčilený.“

„Malý rozdíl v názorech,“ řekl bez pohnutí Jumana. „Škoda, že jeho pohnutky jsou zaměřeny nesprávným směrem.“ Mávnutím doprovodil rozkaz. „Rychle si vezmi dva tělesné strážce a zajděte do komunikačního křídla budovy. Majora Machitu byste měli nalézt při odesílání zprávy generálovi do Washingtonu. Vysílání přerušte a Machitu dejte do vězení.“

„Máme uvěznit majora?“ řekl překvapeně pobočník. „Z čeho je obviněn?“

Jumana se na okamžik zamyslel. „Z předávání tajemství nepříteli. To by mělo stačit k uvěznění v suterénní cele, než bude jeho případ projednán a než bude zastřelen.“

***

Hiram Lusana stál ve dveřích knihovny sněmovny reprezentantů a rozhlížel se tak dlouho, až objevil Fredericka Daggata. Poslanec seděl u dlouhého mahagonového stolu a něco vypisoval z velké, v kůži vázané knihy.

„Doufám, že nevyrušuji,“ řekl Lusana. „Ale váš vzkaz byl naléhavý a sekretářka mi řekla, že vás najdu asi tady.“

„Posaďte se,“ řekl Daggat bez obvyklého náznaku přátelství.

Lusana si přitáhl židli.

„Četl jste poslední vydání ranních novin?“ zeptal se Daggat s pohledem upřeným do knihy.

„Ne, intervenoval jsem u senátora Moora z Ohio. Myslím, že až mu objasním cíle ARA, bude ke spolupráci pro naši věc mnohem ochotnější.“

„Tak to senátor určitě ještě nečetl poslední zprávy.“

„O čem to mluvíte?“

Daggat sáhl do náprsní kapsy a složený novinový ústřižek podal Lusanovi. „Tady, příteli. Čtěte a plačte.“

TAZAREEN, Jižní Afrika (UPI). Nejméně jedno sto šedesát pět černošských obyvatel vesnice Tazareen v provincii Transvaal bylo zavražděno ve zdánlivě nesmyslném krveprolití povstalci Africké revoluční armády při útoku za svítání, hlásí úřad Jihoafrické obrany.

Armádní důstojník po shlédnutí místa tragédie odhadl, že útok provedlo asi 200 bojovníků ARA, kteří vtrhli do vesnice a vše, co se hýbalo, postříleli a rozsekali na kusy mačetami. „Bylo zavražděno Čtyřicet šest žen a dětí, některé děti v posteli s panenkami v rukou,“ řekl jeden ohromený vyšetřovatel, když ukazoval na spálené zbytky kdysi vzkvétající vesnice. „Z vojenského hlediska šlo o ukrutný, avšak zcela zbytečný čin, o čin nesmyslné zvířecí brutality.“ Úředníci ministerstva obrany důkladně zvažovali, čím mohl být útok vyprovokován. Všechny oběti jsou civilové, nejbližší vojenský tábor je 12 mil daleko.

Africká revoluční armáda vedená americkým vystěhovalcem Hiramem Jonesem, který teď vystupuje pod jménem Hiram Lusana, až do nynějška vedla válku podle vžitých praktik a napadala pouze vojenské jednotky a zařízení Jihoafrických obranných sil.

Barbarské útoky jiných povstaleckých skupin byly běžným jevem podél severních hranic Jižní Afriky. Vedoucí osoby obrany státu považují tento nový útok za zcela nepochopitelný.

Jediný dřívější masakr, do něhož byla zapletena ARA, se odehrál při nájezdu na Fawkesovu farmu v Umkono v Natalu, kde bylo 32 mrtvých.

Je známo, že Hiram Jones-Lusana je v současné době ve Washingtonu, kde se uchází o podporu pro ARA.

Lusana nebyl schopen pochopit obsah článku dřív, než si ho přečetl čtyřikrát. Pak celý otřesený zvedl hlavu a otevřel dlaně v gestu nepochopitelného ohromení.

„S tím nemám nic společného," řekl.

Daggat vzhlédl od knihy. „Věřím vám, Hirame. Jsem přesvědčen, že tak nebetyčná pitomost nepatří do vašeho arzenálu. Ale jako velitel nesete zodpovědnost za jednání svých vojáků."

„Jumana!" vyhrkl Lusana, když konečně pochopil. „Pane poslanče, mýlíte se, já opravdu jsem pitomý. Tom Machita se mě pokoušel varovat před Jumanovými zrádcovskými sklony, jenže já jsem ho ani nevyslechl."

„To je ten podsaditý plukovník ověšený medailemi," řekl Daggat. „Pamatuji si na něho z koktejlu. Myslím, že jste o něm mluvil jako o náčelníkovi význačného kmene."

Lusana přikývl. „Je oblíbencem kmene Srona. Osm roků strávil ve vězení v Jižní Africe, než jsem zorganizoval jeho útěk. Má silnou podporu v provincii Transvaal. Politicky jsem jeho jmenování svým zástupcem považoval za výborný tah."

„Jako mnozí Afričané, kterým byla najednou svěřena moc, i on zřejmě podlehl jejímu opojení a vznešenosti."

Lusana stál a unaveně se opíral o regál s knihami.

„Ten idiot," šeptal si. „Není schopen pochopit, že tím ničí to, za co bojuje?"

Daggat vstal a položil ruku na Lusanovo rameno. „Předpokládám, že prvním letadlem odletíte zpátky do Mozambiku, Hirame, a znovu převezmete velení ve svém hnutí. Některé zprávy nedávají vinu jednoznačně ARA. Budete-li muset, sveďte to na jiné povstalecké skupiny, ale co nejrychleji odsud odjeďte a udělejte pořádek ve vlastním domě. Pokud to bude v mých silách, pokusím se mírnit nepříznivý ohlas v tomto konci světa."

Lusana natáhl ruku. „Díky, pane poslanče. Jsem vám vděčný za všechno, co jste pro mne udělal."

Daggat potřásl srdečně hlavou.

„A co váš podvýbor? Jak tam teď budou hlasovat?" zeptal se Lusana.

Daggat se zasvěceně zasmál. „Tři ku dvěma ve prospěch pomoci pro ARA za předpokladu, že nabídnete přesvědčivé vystoupení před zpravodajskými kamerami, až budete popírat obvinění z jakékoliv účasti na masakru v Tazareenu."

Plukovník Joris Zeegler převzal suterén školy deset mil od hranic oddělujících provincii Natal od Mozambiku. Zatímco v horních patrech pokračovalo vyučování, Zeegler a několik nejvyšších důstojníků Obranných ozbrojených sil studovali letecké mapy a zmenšenou maketu hlavního stanu ARA, který nebyl dál než dvacet pět mil za hranicí.

Zeegler se přes oblak cigaretového kouře díval přivřenýma očima na zmenšenou budovu uprostřed makety a ukazovátkem na ni poklepával.

„Dřívější administrativní budovu univerzity používá Lusana jako řídicí centrum své organizace," řekl. „Čínany dodaná komunikační síť, kanceláře vyšších důstojníků, sekce zpravodajské služby, třídy určené ke školení - to vše je v této budově. Tentokráte zašli příliš daleko. Když toto centrum a všechny vojáky v něm pracující zničíme, usekneme hlavu ARA."

„Promiňte, pane," ozval se statný červenolící kapitán s rozježeným knírkem, „jestli jsem dobře pochopil, Lusana je v Americe."

„Zcela správně. V těchto chvílích je ve Washingtonu a plazí se před Američany, aby pro ARA vyprosil finanční pomoc."

„K čemu by bylo dobré odseknout hadovu hlavu, když mozek je někde jinde? Proč nepočkat, dokud se nevrátí, a pak zlikvidovat i hlavní bestii?"

Zeegler mu věnoval chladný blahosklonný pohled. „Pane kapitáne, vaše metafora by chtěla trochu vylepšit. Ale odpovědět na vaši otázku… to by znamenalo čekat na Lusanův návrat. Naše zpravodajské zdroje však potvrdily, že plukovník Randolph Jumana zosnoval vzpouru mezi řadovým mužstvem ARA."

Důstojníci natlačení kolem modelu si vyměnili překvapené pohledy. Poprvé slyšeli, že Lusana byl zbaven svého vedoucího postavení.

„Právě teď je k úderu vhodná doba," pokračoval. „Brutálním masakrem bezbranných žen a dětí v Tazareenu Jumana otevřel dveře k odplatě. Útok přes hranice na hlavní stan ARA byl schválen ministerským předsedou. Samozřejmě lze očekávat obvyklé diplomatické protesty třetího světa. Vše ale bude jen pouhou formalitou, ničím víc."

Ruku zvedl přísně vypadající muž v hodnosti majora, oblečený v kamuflážní polní uniformě. Zeegler mu dal slovo.

„Zpráva výzvědné služby se také zmiňuje o přítomnosti vietnamských poradců a snad o několika čínských pozorovatelích. Pokud těm mizerům přistřihneme křídla, může naše vláda očekávat nevlídné reakce."

„Vždycky dochází k neštěstím," řekl Zeegler. „Dostane-li se nějaký cizí státní příslušník náhodou do palby, vůbec se neznepokojujte, když ho kulky pošlou přímo k Buddhovi do nirvány. Nemají v Africe co dělat. Ministr De Vaal si je toho vědom a souhlasí, že odpovědnost za to převezme na sebe."

Zeegler obrátil pozornost zpátky k maketě.

„Pánové, pokud jde o závěrečnou fázi útoku. Rozhodli jsme se k tomuto účelu použít jedné stránky z rukověti ARA o organizaci na bojišti." Usmál se, aniž by k tomu měl náladu. „Kromě toho máme v úmyslu jim jednu lepší stránku přidat."

***

Thomas Machita se v cele chvěl. Nemohl si vzpomenout, kdy mu byla taková zima. Teplota v africkém vnitrozemí měla normální průběh, od třiceti dvou stupňů vedra předešlého odpoledne k jednomu stupni mrazu v hodinách před rozedněním.

Jumanovi hrdlořezi odvlékli Machitu z vysílací kabiny dřív, než mohl odeslat varovnou zprávu Lusanovi do Washingtonu. Surově mu rozmlátili tvář, pak z něho strhali oděv a hodili ho do malé vlhké cely v suterénu budovy. Na jedno oko neviděl, tak ho měl oteklé; nad druhým okem měl hlubokou sečnou ránu. Sražená krev mu přes noc zalila oko. Když krevní sedlinu setřel, viděl aspoň trochu. Rty měl oteklé a chyběly mu dva zuby. Ležel na špinavé hromadě suchého listí a každý pohyb mu způsobil krutou bolest v pohmožděných žebrech.

Hluboce zklamán a s pocitem ztráty smyslu života ležel ve tmě a tupě hleděl na zdi svého vězení. Světlo nového dne postupně vnikalo dovnitř malým zamřížovaným oknem nad jeho hlavou. Cela byla krychle pět krát pět krát pět stop, takže Machita si nemohl lehnout, aniž by pokrčil nohy. Nízké, klenuté mahagonové dveře do chodby suterénu byly tři palce silné, na vnitřní straně neměly ani závoru, ani kliku.

Když zaslechl oknem hlasy, postavil se s bolestí na nohy a vyhlédl ven. Uviděl nástupní prostor pro všechny možné příležitosti. Teď tam ve vyrovnaných řadách stály elitní čety přepadového oddílu. Za nimi se kouřilo z komínů jídelny, to kuchaři přikládali do kamen. O kus dále za povzbudivých výkřiků ostřílených velitelů ospale vylézali ze stanů nováčci z Angoly.

Ráno začínalo stejně jako všechna dřívější - politickým školením a výcvikem k boji, ale tento den měl být úplně, úplně jiný.

***

Joris Zeegler se díval na hodinky a klidně mluvil do polního rádia. „Tonikum jedna?"

„Tonikum jedna na určeném místě, pane," zapraskal v tlampači hlas.

„Tonikum dva?"

„Připraveni k palbě, pane plukovníku."

„Deset vteřin a odpočítáváme," řekl Zeegler. „Pět, čtyři, tři, dva…"

Jednotka přepadového oddílu padla k zemi jako na rozkaz. Machita nemohl uvěřit, že v jediném okamžiku před jeho očima zemřelo téměř dvě stě mužů, když se z hustého buše rostoucího kolem tábora ozvala salva. Přestal vnímat bolest a přitiskl tvář k mřížím, aby aspoň jedním okem lépe viděl. Intenzita palby vzrůstala, když se zmatení vojáci ARA pokusili o beznadějný protiútok proti neviditelnému nepříteli.

Rozeznával práskavé zvuky čínské automatické pušky CK-88 od zvuků děla z izraelské zbrojovky FELO, které používaly Obranné ozbrojené síly Jižní Afriky. Děla Felo vydávala štěkavý zvuk, když chrlila roje smrtelných, jako břitva ostrých disků schopných jediným nárazem rozříznout osm palců tlustý kmen stromu.

Machita si domyslel, že Jihoafričané překročili hranice a v odvetě za Tazareen bleskově zaútočili. „Ten zatracený Jumana!“ vykřikl v bezmocném vzteku. „To on je na nás přivolal!“

Mrtvoly ležely všude a na prostranství jich už bylo tolik, že přejít z jednoho konce na druhý bez šlápnutí na některé roztrhané tělo bylo nemožné. Na hlavní budovu, kde se ukryla skupina mužů, nalétal vrtulník Obranných ozbrojených sil. Ze dveří jeho nákladového prostoru vypadl objemný balík a padal na střechu. O několik málo okamžiků později se ozval obrovský výbuch a budova se rozletěla na cihly a prach.

Pozemní síly Jižní Afriky ještě stále neopouštěly své postavení. Podařilo se jim srovnat hlavní jádro ARA se zemí s nejmenším rizikem pro sebe. Plán i jeho provedení bylo brilantní.

Zelený a hnědý kamuflážní nátěr vrtulníku se ještě jednou mihl Machitovi před očima a zmizel za budovou, v níž byla jeho cela.

Machita pevně vzepřel své rozbolavělé tělo proti blížícímu se výbuchu. Otřes byl dvakrát, třikrát silnější, než čekal. Jako perlíkem z něho vyrazil dech. Strop nad ním se rozestoupil, poklesl a uzavřel ho ve tmě jeho malého světa.

***

„Už letí, pane,“ řekl seržant a elegantně zasalutoval.

Pieter De Vaal přijal hlášení s všeobjímajícím mávnutím své švihácké vycházkové hole. „Tak snad bychom je mohli zdvořile přivítat, že ano?“

„Ano, pane.“ Seržant otevřel dveře auta a postavil se stranou. De Vaal se vysoukal ze zadního sedadla, přepečlivě uhladil svou elegantní uniformu a vykročil směrem k travnaté přistávací ploše pro vrtulníky.

Stáli a mhouřili oči asi minutu, když večerní tmu prořízla ostrá zář přistávacích světel vrtulníků. Vír blížících se listů rotorů je přinutil přidržet si čepice a otočit se, když jim malé kamínky odfouknuté z přistávací plochy začaly bubnovat do zad.

Všech dvanáct vrtulníků Obranných sil se postupně srovnalo do vyrovnané řady, pak elegantně najednou dosedly na zem a zhasly světla. Z prvního vrtulníku vystoupil Zeegler a rychlým krokem vykročil k De Vaalovi.

„Jak to šlo?“ zeptal se ministr obrany.

Zeeglerův široký úsměv byl v temnotě sotva viditelný. „Tato akce se dostane do učebnic dějepisu, pane ministře. Byl to neuvěřitelně pozoruhodný výkon.“

„Nějaké ztráty?“

„Čtyři ranění, nikdo vážně.“

„A povstalci?“

Zeegler dramaticky chvíli vyčkával, než řekl: „Těl napočítáno na dva tisíce tři sta deset. Nejméně další dvě stovky jsou pohřbeny v troskách zničených budov. Ne víc než malé hrstce se mohlo podařit utéci do buše.“

„Dobrý Bože!“ De Vaal byl otřesen. „Mluvíte vážně?“

„Těla jsem dvakrát přepočítal.“

„Ve svých nejdivočejších odhadech jsme nepočítali s více než s několika sty mrtvými rebely.“

„Je to dokonalé vítězství,“ řekl Zeegler. „Tábor byl právě nastoupen k rannímu rozkazu. Plukovník Randolph Jumana byl skolen první salvou.“

„Jumana byl idiot,“ vyštěkl De Vaal. „Jeho dny byly stejně sečteny. Thomas Machita - ten je opatrný a mazaný. Machita je jediný mizera v ARA, který by si mohl obout Lusanovy boty.“

„Poznali jsme několik důstojníků z Lusanova štábu včetně jeho vietnamského vojenského poradce plukovníka Duc Phon Lo, ale Machitovo tělo jsme nenašli. Jsem přesvědčen, že jeho pozůstatky jsou pohřbeny v troskách.“ Zeegler se odmlčel a díval se De Vaalovi upřeně do očí. „S přihlédnutím k takovému úspěchu, pane ministře, by bylo asi moudré odvolat operaci Planá růže.“

„Proč s tím přestávat, když je akce rozjetá?“

Zeegler mlčky zavrtěl hlavou.

„Plukovníku, jsem pesimista. Možná bude trvat měsíce, snad roky, než se ARA znovu vzpamatuje, ale určitě se vzpamatuje," odmlčel se De Vaal, jako by se pohroužil do soukromého snění. Pak ho odehnal. „Dokud Jižní Afrika bude žít pod hrozbou černošské vlády, nemáme možnost si nějak vybírat prostředky ke svému přežití."

„Budu se cítit lépe, až Lusana padne do naší sítě."

De Vaal obdařil Zeeglera uklidňujícím širokým úsměvem. „Vy jste to ještě neslyšel?"

„Co, pane?"

„Hiram Lusana se do Afriky už nikdy nevrátí."

***

Machita nedovedl říci, kdy překročil práh bezvědomí. Neviděl nic, jen tmu. Bezděčně zasténal, když se bolest v konečcích nervů začala stupňovat. Sluch měl v pořádku, nezaregistroval však žádný zvuk.

Když se mu podařilo zvednout hlavu, vlevo nahoře uviděl nějakou zažloutlou kouli. Teprve za chvíli poznal, že se dívá na měsíc v úplňku.

Napjal všechny síly a posadil se zády k chladné zdi. Ve světle měsíce, které osvětlovalo trosky budovy, viděl, že horní podlaha poklesla pouze o dvě stopy, pak dosedla a zaklínila se na zdech jeho malé cely.

Machita chvíli odpočíval a sbíral síly. Pak začal odstraňovat kusy trosek. Nahmatal malé prkno a použil ho k odstrkování horní podlahy, až se mu podařilo rozšířit otvor natolik, že se jím mohl protáhnout. Opatrně nahlédl přes okraj do chladného nočního vzduchu. Nezpozoroval sebemenší pohyb. Vzepřel se nohama a soukal se nahoru, až se rukama dotkl trávy nástupního prostoru. Ještě jedno nadzvednutí a byl volný.

Machita se zhluboka nadechl, rozhlédl se a uvědomil si, jakým zázrakem se zachránil. Stěna administrativní budovy na straně cvičiště se zřítila dovnitř a strhla s sebou první poschodí. Právě to ochránilo celu před dalšími padajícími sutinami i před smrtícími salvami Jihoafričanů.

Nikdo Machitu nevítal, když se postavil, protože v dohledu nikdo nebyl. Měsíc osvětloval tajuplnou, hrůzu nahánějící scenérii. Veškeré vybavení, všechny budovy, vše bylo srovnáno se zemí. Bojiště bylo prázdné; těla mrtvých zmizela.

Vypadalo to, jako by Africká revoluční armáda nikdy neexistovala.

***

„Rád bych vám pomohl, ale opravdu nevím jak!"

Lee Raferty měl pravdu, vzpomněl si Pitt. Orville Mapes opravdu vypadal spíš jako podomní obchodník s železářským zbožím než jako obchodník se zbraněmi. V jedné věci se však Raferty mýlil; Mapes už nebyl viceprezidentem. Postoupil na presidenta a předsedu správní rady společnosti Phalanx Arms Corporation. Pitt se upřeně díval do šedých očí malého podsaditého muže.

„Pomohlo by mi, kdybych mohl překontrolovat vaše zásoby."

„Já neukazuji své záznamy každému, kdo ke mně přijde z ulice. Moji zákazníci by hleděli s nelibostí na dodavatele, který nedokáže udržet v tajnosti jejich transakce."

„Zákon vyžaduje, abyste s prodejem zbraní seznamoval ministerstvo obrany, takže o jaké tajnosti chcete mluvit?"

„Jste z ministerstva obrany?"

„Nepřímo ano."

„Tak koho zastupujete?"

„Lituji, to nemohu říci."

Mapes zavrtěl podrážděně hlavou a vstal. „Mám moc práce a na nějaké řečičky nemám čas. Cestu ven jistě najdete."

Pitt seděl na židli dál. „Posaďte se, pane Mapesi… prosím."

Mapes hleděl do zelených očí, tvrdých jako nefrit. Váhal a zvažoval, zda má protestovat proti Pittovu rozkazu, pak ale pomalu udělal to, oč byl požádán.

Pitt ukázal hlavou na telefon. „Ted snad oba víme, na čem jsme. Předpokládám, že zavoláte generála Elmera Grosfielda.“

Mapes se tvářil rozzlobeně. „S hlavním inspektorem lodní přepravy zbraní do zahraničí si jen zřídkakdy rozumím.“

„Dovedu si představit, jak nevlídně se dívá na prodej zbraní podléhajících úřednímu utajení a ještě k tomu znepřáteleným státům.“

Mapes pokrčil rameny. „Generál je úzkoprsý muž plný předsudků.“ Pohodlně se opřel a hloubavě hleděl na Pitta. „Smím se zeptat, v jakém vztahu jste ke Grosfieldovi?“

„Řekněme to tak; mé úsudky bere mnohem vážněji než vaše.“

„Mám to brát jako zastřenou výhrůžku, pane Pitte? Když nebudu hrát podle vašich pravidel, zavoláte Grosfieldovi, že fauluji -je to tak?“

„Můj požadavek je velice jednoduchý,“ řekl Pitt. „Zjištění místa úkrytu námořních dělostřeleckých granátů, které jste koupil od Lee Rafertyho v Coloradu.“

„O této záležitosti vám nemohu říci nic, pane,“ odpověděl neústupně Mapes. „Aspoň ne bez logického vysvětlení vašeho požadavku nebo bez předložení průkazu totožnosti a pověření nebo bez soudního příkazu.“

„A co když požadavek předloží generál Grosfield?“

„V tom případě bych byl nucen se podřídit.“ Pitt znovu kývl hlavou k telefonu. „Dám vám jeho soukromé číslo…“

„Já ho mám,“ řekl Mapes a hrabal se v malé krabici. Konečně vytáhl malou kódovou kartu.

„Ne že bych vám nevěřil, pane Pitte, ale jestli vám to nevadí, použiji raději číslo ze své kartotéky.“

„Jen si poslužte,“ řekl Pitt.

Mapes zvedl sluchátko, vložil kartu do štěrbiny automatického telefonu a zmáčkl kódové tlačítko. „Už je po dvanácté,“ řekl. „Grosfield asi bude někde u oběda.“

Pitt zavrtěl hlavou. „Generál patří mezi ty, kteří si nosí jídlo do práce. Jí u psacího stolu.“

„Vždycky jsem ho považoval za držgrešli,“ zabručel Mapes.

Pitt se usmál a doufal, že Mapes není schopen vyčíst úzkost skrytou v jeho očích za lehce vedeným rozhovorem.

***

Abe Steiger si otřel vlhké dlaně o nohavice a po třetím zazvonění zvedl sluchátko. Než promluvil, ukousl si banánu.

„Tady generál Grosfield,“ zabručel.

„Pane generále, tady je Orvill Mapes z Phalanx Arms.“

„Mapesi, kde jste? Slyším vás, jako kdybyste mluvil ze sudu.“

„Také vás slyším nějak tlumeně a z velké dálky, pane generále.“

„Zastihl jste mne uprostřed pojídání sendviče s arašídovou pomazánkou. Mám ji rád s tlustou vrstvou majonézy. Copak máte na srdci, Mapesi?“

„Promiňte, že vás ruším u oběda, ale znáte nějakého Dirka Pitta?“

Steiger chvíli vyčkal a zhluboka se nadechl, než odpověděl. „Pitta. Ano, znám Pitta. Je vyšetřovatelem pro senátní výbor ozbrojených sil.“

„Jeho pověřovací doklady u vás jsou tedy v pořádku?“

„Nemohly by mít lepší,“ řekl Steiger, jako kdyby mluvil s plnou pusou. „Proč se ptáte?“

„Sedí proti mně a dožaduje se prověrky některých mých zásob.“

„Ten se ale dovede vlichotit mezi civilisty.“ Steiger si znovu ukousl banánu. „Pitt provádí Stantonovo vyšetřování.“

„Stantonovo vyšetřování? Nikdy jsem o něčem takovém neslyšel.“

„To mě nepřekvapuje. To se nikde neinzeruje. Někteří senátoři ve snaze zlepšit svět si vzali do hlavy, že jsou někde ukryty zásoby zbraní s nervovým plynem. Tak se rozhodli pokusit se je nalézt.

Steiger zhltl zbytek banánu a slupku hodil do jedné zásuvky psacího stolu generála Grosfielda. „Pitt a jeho vyšetřovatelé zatím objevili jen jednu střelu. Nu, a teď to zjišťuje u vás.“

„Co mi navrhujete?“

„Co já navrhuji, je," vyhrkl Steiger, „abyste tomu parchantovi dal, co chce. Máte-li nějaké barely s plynem ulité ve skladišti, dejte mu je a ušetříte si plný vagón problémů, případně neštěstí. Stantonův výbor nebude nikoho žalovat. Chtějí jenom co nejzodpovědněji zabránit tomu, aby nějaký diktátor ze zemí třetího světa nemohl získat takový druh zbraně."

„Díky za radu, pane generále," řekl Mapes. Pak dodal, „Tak tedy s majonézou, říkáte? Sám dávám přednost arašídové pomazánce s cibulí."

„Každý podle své chuti, Mapesi. Na shledanou."

Steiger zavěsil a spokojeně si zhluboka oddechl. Pak sluchátko otřel kapesníkem a vyšel na chodbu. Právě se chystal zavřít dveře generálovy kanceláře, když zpoza rohu vyšel nějaký kapitán v armádní zeleni. S mírným podezřením si měřil Steigera.

„Promiňte, pane plukovníku, ale jestli hledáte generála Grosfielda, je venku na obědě."

Steiger se narovnal a vrhl na kapitána svůj nejlepší pohled říkající mám vyšší hodnost a řekl: „Generála neznám. Tato betonová džungle vyvedla z míry můj orientační smysl. Hledám Armádní oddělení pro úrazy a bezpečnost. Zabloudil jsem a do této kanceláře jsem strčil hlavu jen proto, abych se zeptal na cestu."

Kapitánovi se znatelně ulevilo, když byla odvrácena trapná situace. „To nic, sám jsem se někdy ztratil i desetkrát za den. Úrazy a bezpečnost najdete o poschodí níž. Použijte výtah za rohem po vaší pravici."

„Děkuji vám, kapitáne."

„Potěšení je na mé straně, pane."

Ve výtahu se Steiger ďábelsky usmíval při pomyšlení, co si pomyslí generál Grosfield, až ve svém psacím stole najde slupku od banánu.

***

Na rozdíl od stráží v jiných podnicích obvykle oblečených do nepadnoucích uniforem s pásy prověšenými pod váhou těžkých revolverů, byli Mapkinsovi lidé oblečeni podle poslední módy a určitě by vyhověli představám vydavatele časopisu Gentlemen's Quarterly.

U vstupní brány do skladového areálu Phalanxu stáli dva šviháci v hezky střižených polních pracovních uniformách s posledními modely útočných pušek zavěšenými přes ramena.

Mapes zpomalil svého rolls-royce se sklápěcí střechou a jako na pozdrav zvedl z volantu obě ruce. Strážný přikývl a zamával na svého kolegu, který ze strážní budky otevřel bránu.

„Předpokládám, že vaše pozdravné gesto bylo současně jistým signálem," řekl Pitt.

„Prosím?"

„Ty mechanicky zvednuté obě ruce."

„Ach, ano," řekl Mapes. „Kdybyste na mne mířil skrytou zbraní, nechal bych ruce na volantu. Je to běžné. Když by nás pak jeden strážný pouštěl bránou a vaše pozornost by byla tímto aktem odvrácena, druhý by nenápadně zašel za auto a ustřelil by vám hlavu."

„Jsem rád, že jste ruce nezapomněl zvednout."

„Jste nesmírně všímavý, pane Pitte," řekl Mapes. „Nutíte mě, abych vymyslel pro strážné u brány jiný signál."

„Zřejmě nevěříte, že si vaše tajemství nechám pro sebe. Hrozně mě to mrzí."

Mapes nereagoval na Pittova jízlivá slova. Díval se na úzkou asfaltovou cestu vedoucí podél zdánlivě nekončících řad skladišť pokrytých vlnitým plechem. Asi po jedné míli dojeli k otevřenému prostranství přeplněnému těžce vyzbrojenými tanky v různém stupni rezavění a rozkladu. Na deseti mohutných vozidlech zaparkovaných ve formaci podél silnice pilně pracovala malá armáda mechaniků.

„Kolik akrů máte celkem?" zeptal se Pitt.

„Pět tisíc," odpověděl Mapes. „Tady máte možnost se podívat na šestou největší armádu na světě, pokud jde o výzbroj. A pokud jde o vojenské letectvo, Phalanx Arms zaujímá na světě sedmé místo."

Mapes zabočil s autem na prašnou cestu souběžnou s několika pevnůstkami vybudovanými v úbočí kopce. Zastavil před jednou, označenou ARSENAL 6. Vysoukal se zpoza volantu, z kapsy

vytáhl jednoduchý klíč, zasunul ho do velkého mosazného zámku a uvolnil západku. Pak otevřel dvoje dveře a cvrnkl do vypínače.

Uvnitř tunelu pevnůstky připomínajícího jeskyni, která zdánlivě nemá konec, byly nakupeny tisíce bedýnek a přepravních klecí s nepřehledným množstvím nábojů různých velikostí a sortimentů. Takové množství zkázonosného materiálu na jednom místě Pitt nikdy neviděl.

Mapes ukázal na golfové vozítko. „Nemusíme nijak spěchat. Tento podzemní skladový prostor je skoro dvě míle dlouhý."

Ve skladišti zbraní bylo chladno a zvuk elektricky poháněného vozítka jako by zůstával viset ve vlhkém vzduchu. Mapes zabočil do postranního tunelu a zpomalil. Pečlivě se díval do mapy. „Odsud asi ve vzdálenosti sto yardů je sklad posledních šestnáctipalcových námořních dělostřeleckých granátů na světě. Jsou zastaralé a použitelné jenom na bitevních lodích. Jenže na světě už nezůstala ani jediná bitevní loď schopná bojové operace. Plynové granáty koupené od Rafertyho by měly být uložené někde uprostřed."

„Nikde nevidím ani jeden barel v nichž byly uskladněné," řekl Pitt.

Mapes pokrčil rameny. „Obchod je obchod. Barely z nerezavějící oceli jsou velmi cenné. Prodal jsem je jedné chemické společnosti."

„Vaše zásoby se zdají být nekonečné. Může trvat dlouhé hodiny, než je najdeme."

„Ani ne," odpověděl Mapes. „Plynové granáty byly uložené do skladového prostoru číslo šest." Vystoupil z vozítka a vešel asi padesát kroků doprostřed moře projektilů a natáhl ruku. „Ano, tady jsou." Opatrně prošel úzkým průchodem a zastavil se.

Pitt zůstal v hlavní chodbě a i v poměrně slabém světle si všiml, že Mapes se rozhlíží nějak rozpačitě.

„Nějaký problém?"

Mapes mlčky nevěřícně zakroutil hlavou. „To jsem blázen. Jsou tu jenom čtyři a mělo by jich být osm."

Pitt ztuhl. „Někde tady určitě jsou."

„Začněte se dívat z druhého konce od skladového prostoru číslo třicet," nařizoval Mapes. „Já se vrátím do prostoru jedna a začnu tam."

Za čtyřicet minut se setkali uprostřed. Mapes v nechápavém ohromení bezmocně roztáhl paže.

„Nic."

„Hrom do toho!" vykřikl Pitt tak hlasitě, že mu betonové zdi výkřik v ozvěně vrátily.

„To snad ne!" protestoval Mapes. „Byla to špatná koupě. Přepočítal jsem se. Ukázalo se, že žádná z vlád, s kterými jsem jednal, nemá odvahu je po Vietnamu použít jako první."

„Okay, čtyři jsou, čtyři je třeba najít," řekl Pitt a potlačil rozčilení. „Kam půjdeme teď?"

Mapes stál bezradně jako ztracený v myšlenkách. „Inventura… zkontrolujeme inventuru a porovnáme s doklady o prodeji."

Mapes použil telefonu u vchodu do tunelu, aby vyburcoval účtárnu. Když se s Pittem vrátili, účetní Phalanx Arms mu položil podklady na stůl. Mapes rychle prolistoval hlavní účetní knihu. Za méně než deset minut odpověď našel.

„Zmýlil jsem se," řekl tiše.

Pitt mlčel a se zaťatýma rukama čekal.

„Ty scházející plynové granáty byly prodány."

Pitt stále mlčel, ale v jeho pohledu se dala vyčíst chuť vraždit.

„Došlo k chybě," řekl slabě Mapes. „Pracovníci muničního skladiště vzali granáty ze skladového prostoru špatného čísla. Podle objednávky jsme měli připravit k naložení čtyřicet kusů těžkých námořních granátů ze skladového prostoru číslo šestnáct. Mohu se jenom domnívat, že první číslice, tedy jednička, se na kopii nákladního listu přes kopírák nepropsala a pracovníci vyčetli číslo šest, místo šestnáct."

„Považuji za vhodné říci, Mapesi, že plujete na děravé lodi." Pitt zaryl prsty hluboko do dlaní. „Jaké jméno je uvedeno na objednávce zákazníka?"

„V tom měsíci byly bohužel vyplněny tři objednávky."

Bože Můj, uvažoval Pitt, proč musí všechno jít vždycky tak složitě. „Dejte mi seznam kupujících.“

„Doufám, že pochopíte mé postavení,“ řekl Mapes. Jeho úsečný obchodní tón byl najednou tentam. „Kdyby moji zákazníci jenom zavětřili, že jsem prozradil jejich nákupy zbraní… myslím, že chápete, proč celá záležitost musí zůstat utajená.“

„Abych řekl pravdu, Mapesi, nejraději bych vás nabil do jednoho z těch vašich kanónů a zatáhl za odpalovací šňůru. Dejte mi ten seznam dřív, než vám pošlu na krk generálního prokurátora a celý Kongres.“

Mapes v tváři mírně pobledl. Vzal pero a do bloku napsal jména kupujících. List pak vytrhl a podal Pittovi.

Jeden granát byl objednán Britským válečným muzeem v Londýně. Dva dostala organizace Veteráni zahraničních válek v Dayton City Post 9974 v Oklahomě. Zbývajících třicet sedm bylo zakoupeno agentem zastupujícím Africkou revoluční armádu. Adresa nebyla uvedena.

Pitt zastrčil list do kapsy a vstal. „Pošlu skupinu mužů, aby z tunelu odvezli ostatní plynové granáty,“ řekl ledově. Mapes se mu zhnusil, zhnusilo se mu všechno, za čím tento malý obchodník se smrtí stál. Nemohl si odpustit nevypálit poslední ránu.

„Mapesi?“

„Ano?“

V Pittově hlavě vířily tisíce urážek, pro žádnou se ale nemohl rozhodnout. Když se vyčkávací Mapesův výraz měnil na rozpaky, Pitt promluvil. „Kolik lidí vaše zboží zabilo loni a předloni?“

„Nezajímám se o to, co jiní dělají s mým zbožím,“ řekl nedbale Mapes.

„Kdyby jeden z těchto granátů explodoval, byl byste zodpovědný za milióny mrtvých.“

„Milióny, pane Pitte?“ pohled Mapese se zatvrdil. „Pro mne je toto slovo pouhou statistickou položkou.“

***

Steiger lehce posadil tryskový stíhací letoun Spook F-140 na přistávací dráhu základny Sheppard Air Force Base nedaleko města Wichita Falls v Texasu. Když se zapsal u leteckého operačního důstojníka, převzal auto ze záložního motorového parku základny a přes řeku Red River vyrazil k severu do Oklahomy. Najel na silnici číslo padesát tři a zajel na okraj, aby si ulevil. Přestože bylo několik minut po jedné odpoledne, na míle daleko nebylo vidět ani auto, ani žádnou jinou známku života.

Steiger si nevzpomínal, že by někdy viděl tak mrtvý a opuštěný zemědělský kraj. Kromě vzdálené chatrče a opuštěných hrábí na seno byla krajina pustá. Byl to skličující pohled. Kdyby v té chvíli někdo vložil do Steigerovy ruky pistoli, z pouhé melancholie by byl v pokušení se zastřelit.

Vedle silnice se zanedlouho ukázala vodárenská věž a se zmenšující se vzdáleností nabývala na velikosti. Pak už se objevilo několika málo v této krajině vzácných stromů a malé městečko, které se podle návěštní tabule jmenovalo Dayton City - Královna pšeničné oblasti. Zajel k neudržované špinavé benzínové pumpě, nad jejímiž čerpadly byly okázale vystaveny skleněné cisterny.

Z montážní jámy vylezl starší muž v pracovní kombinéze a přišoural se k staženému oknu auta. „Jaké máte přání?“

„Hledám pohraniční pevnost VFW Post devadesát devět sedmdesát tři,“ řekl Steiger.

„Chcete-li jít na přesnídávku, přijdete pozdě,“ upozorňoval ho děda.

„Jsem tu služebně,“ řekl s úsměvem Steiger.

Na oklahomského obyvatele jeho sdělení neudělalo žádný dojem. Vytáhl z kapsy zaolejovaný hadr a utíral si stejně mastné ruce. „Zajeďte do středu města ke značce stop, tam odbočte vlevo. Pak už to nemůžete minout.“

Steiger se řídil jeho pokynem a dojel na štěrkové parkoviště u budovy, která byla ve srovnání s ostatními ve městě nápadně moderní. Z parkoviště právě odjíždělo několik aut a zanechávalo za sebou mračna rudého prachu. Zřejmě je po svačině, domýšlel se Steiger. Vstoupil do budovy a na okamžik zůstal stát na prahu velké místnosti s podlahou z tvrdého dřeva. Na stolech bylo ještě nádobí se zbytky smažených kuřat. Tri muži si Steigera všimli a zamávali na něho. Vysoký, vytáhlý

muž kolem čtyřicítky měřící nejméně šest stop pět palců se oddělil od ostatních a vykročil směrem ke Steigerovi. Měl ruměnou tvář a nakrátko ostříhané vlasy. Nabídl Steigerovi ruku.

„Dobré odpoledne, pane plukovníku. Co vás přivedlo do Dayton City?“

„Hledám velitele pevnosti, jistého Billy Lovella.“

„Já jsem Billy Lovell. Co byste potřeboval?“

„Buďte zdráv,“ řekl zdvořile Steiger. „Jmenuji se Steiger, Abe Steiger. Přijel jsem z Washingtonu v poněkud naléhavé záležitosti.“

Lovell se díval na Steigera s přátelskou zvědavostí. „Napínáte mě, pane plukovníku. Chcete mi snad říci, že někde poblíž města dopadl přísně tajný ruský špionážní satelit?“

Steiger nenuceně pohodil hlavou. „Ale ne, nejde o nic tak vzrušujícího. Hledám párek námořních lodních granátů, které vaše pevnost koupila od Phalanx Arms.“

„Ty dvě nevybuchující střely?“

„Nevybuchující střely?“

„No jóó, o Dni veteránů jsme je chtěli odpálit, tak jsme je připevnili ke starému traktoru a snažili se o to celé odpoledne. Nevybuchly, a proto jsme se je snažili u Phalanxe vyměnit.“ Lovell smutně zakroutil hlavou. „Odmítli a tvrdili, že všechny prodeje zbraní jsou definitivní, nereklamovatelné.“

Steigera zamrazilo. „Tento druh asi není určen k odpálení.“

„To snad ne.“ Lovell zavrtěl hlavou. „Pracovníci Phalanxu se dušovali, že jsou to ostré nevybuchlé granáty pro bitevní lodě.“

„Máte je ještě?“

„Ovšem, jsou tamhle venku. Cestou k nám jste šel kolem nich.“

Lovell zavedl Steigera ven. Oba granáty lemovaly jako ozdoba vchod do pevnosti. Byly natřeny bílou barvou a po stranách k nim byly přivařeny řetězy táhnoucí se podél chodníku.

Steigerovi se tajil dech. Špičky granátů byly poškozené. Byly to opravdu hledané plynové granáty. Steiger cítil, že se mu podlamují kolena, musel si sednout na schůdky. Lovell se nechápavě díval na nepřítomně civícího Steigera.

„Stalo se vám něco?“

„Vy jste do nich stříleli?“ zeptal se nevěřícně Steiger.

„Stovky salv jsme do nich napálili, ale kromě malinko ustřelené špičky žádný efekt.“

„To je zázrak…“

„Co říkáte?“

„To nejsou výbušné granáty,“ vysvětloval Steiger. „Jsou to granáty naplněné plynem. Jejich odpalovací mechanismus se neuvede v činnost dřív, než se uvolní padáky. To je důvod, proč se vaše palba minula účinkem.“

„Fíí!“ vydechl Lovell. „Tvrdíte, že v nich je plyn?“

Steiger mlčky přikývl.

„Můj ty Bože! To jsme mohli zahubit polovinu země.“

„Bylo by to ještě horší,“ zašeptal Steiger a vstal. „Rád bych použil WC a telefon, v uvedeném pořadí.“

„Samozřejmě, pojďte se mnou. Toaleta je na konci vlevo a telefon je v mé kanceláři.“ Lovell se zastavil a v jeho pohledu se objevila vychytralost. „Když vám ty granáty dáme… nuže, jak bych to řekl, rád bych věděl…“

„Mohu vám slíbit, že vaše pevnost dostane deset šestnáctipalcových granátů s opravdu účinnými roznětkami, abyste mohli příští Den veteránů oslavit pořádnými výbuchy.“

Lovellova tvář se rozzářila úsměvem od ucha k uchu. „Dovedete číst myšlenky.“

V odpočívárně si Steiger omyl tvář studenou vodou. Oči dívající se do zrcadla byly rudé a unavené, ale už v nich probleskovala naděje. Úspěšně vystopoval dva granáty s Rychlou smrtí. Doufal, že Pitt pochodil stejně dobře.

V Lovellově kanceláři pak Steiger zvedl sluchátko a požádal telefonistu v centrále o meziměstský hovor na účet volaného.

Pitt spal na gauči ve své kanceláři v agentuře NUMA. Jeho sekretář Zerri Pochinsky se nad ním naklonil a ohleduplným třepáním ho budil. Pochinsky měl dlouhé světležluté vlasy, které lemovaly jeho hezkou tvář, plnou obdivu k Pittovi.

„Máte návštěvu a dva telefonní hovory," řekl s afektovanou pomalostí Jižana.

Pitt ve snaze zahnat spánek se posadil. „Jaké telefonní hovory?" zeptal se.

„Poslankyně Smithová," řekl s mírným úšklebkem Zerri, „a plukovník Steiger meziměstsky."

„A ten návštěvník?"

„Říká, že se jmenuje Sam Jackson. Neměl schůzku dohodnutou, ale tvrdí, že je to důležité."

Pitt se konečně začal dostávat do normálního stavu. „Nejdřív si vezmu hovor se Steigerem. Loren řekni, že ji později zavolám, a Jacksona uveď ihned po skončení hovoru se Steigerem."

Zerri přikývl. „Plukovník je na třetí lince."

Pitt šel ještě nejistým krokem k psacímu stolu a zmáčkl jeden z blikajících knoflíků. „Abe?"

„Zdravím ze slunné Oklahomy."

„Jak to proběhlo?"

„Úspěšně," řekl Steiger. „Vyšťáral jsem dva granáty."

„To je vynikající," řekl Pitt a poprvé v posledních dnech se usmál. „Jsou nějaké problémy?"

„Žádné. Zůstanu ale tady, dokud je četa nevyzvedne."

„Na Dullesově letišti čeká letoun Catlin patřící agentuře NUMA a má vysokozdvižný vozík na palubě. Může tam u vás někde přistát?"

„Okamžik."

Pitt tlumeně slyšel, že Steiger s někým na druhém konci linky hovoří.

„Okay," řekl Steiger. „Velitel pevnosti říká, že asi míli za městem je malé, asi osm set yardů dlouhé soukromé letiště."

„To je dvakrát, delší než Catlin potřebuje," řekl Pitt.

„A jak jste dopadl vy?"

„Ředitel Britského válečného muzea tvrdí, že granát, který koupili od Phalanx Arms na výstavu válečného námořnictva jako upomínku na druhou světovou válku, je definitivně zneškodněný a upravený pro expozici muzea."

„Takže zbývající dva granáty s Rychlou smrtí má Africká revoluční armáda."

„Tím je to dáno," řekl Pitt.

„K jakému účelu mohou sloužit těžké námořní granáty v africké džungli?"

„To je hádanka, kterou musíme rozluštit," řekl Pitt a protíral si zarudlé oči. „Zatím nás aspoň může těšit, že granáty nejsou někde tady u nás."

„Jak budeme postupovat dál?" zeptal se Steiger. „Asi nebudeme moci jen tak přijít k nějaké smečce teroristů a říci jim, že musejí vrátit nejhroznější zbraň všech dob."

„Nejprve musíme zjistit, kde ty granáty jsou," řekl Pitt. „Za tím účelem admirál Sandecker přesvědčil starého námořnického kamaráda ze zpravodajské služby, aby to nějak vyšťoural."

„Ono to bude asi dost ošemetné, protože ti hoši nejsou žádní blbci. Mohli by nám ohledně těch granátů položit několik nepříjemných otázek."

„To není pravděpodobné," řekl sebejistě Pitt. „Admirál si totiž vymyslel tak fantastické zastírací vysvětlení, že jsem mu na ně sám skočil."

***

Bylo těžko se rozhodnout. Dale Jarvis váhal mezi holandským jablečným koláčem a vysokokalorickým pěnovým dortíkem. Nakonec hodil dietu za hlavu a k čaji na podnosu přiložil oboje. Zaplatil dívce u pokladny a sedl si ke stolu, který stál u stěny prostorné samoobslužné jídelny, umístěné v komplexu budov hlavního stanu kontrarozvědky ve Fort Meade v Marylandu.

„Nebude asi moc dlouho trvat a jednoho dne si roztrhnete žaludek přejedením."

Jarvis přestal jíst a podíval se do vážné tváře Jacka Ravenfoota, vedoucího tuzemské sekce kontrarozvědky. Byl to jediný čistokrevný Čejen ve Washingtonu, bez jediného gramu tuku na těle. S mimořádným úspěchem vystudoval univerzitu v Yale a z činné služby odešel v hodnosti komodora.

„Budu raději jíst pořád takové chutné dobroty než solené plátky sušeného bizoního masa a vařené prérijní sysly, které nazýváte jídlem vy.“

Ravenfoot zvedl zrak ke stropu. „Když tak o tom přemýšlím, prérijního sysla - tedy dobrého prérijního sysla - jsem nejedl od oslavy vítězství po bitvě u Little Big Hornu.“

„Vy, hoši, opravdu dovedete bílou tvář vyvést z míry a namíchnout ji, až ji to zabolí,“ řekl Jarvis. „Přitáhněte si židli.“

Ravenfoot zůstal stát. „Za pět minut mám poradu. Přivedla mě sem zmínka Johna Gossarda z africké sekce o tom, že jste měl jednání o nějakém podivném, nekonvenčním obchodu s bitevními loďmi.“

Jarvis pomalu žvýkal kousek jablečného koláče. „Ne s bitevními loďmi, šlo jen o jednu bitevní loď. Proč se ptáte?“

„Jeden můj starý kamarád z doby, kdy jsem sloužil u válečného námořnictva, James Sandecker…“

„Ředitel agentury NUMA?“ přerušil ho Jarvis.

„Právě ten. Požádal mě, abych vystopoval konkrétní náklad starých šestnáctipalcových námořních granátů.“

„A tak jste si vzpomněl na mě.“

„Šestnáctipalcovými granáty byly totiž vyzbrojeny jenom bitevní lodě,“ řekl Ravenfoot. „Měl bych o tom něco vědět, protože během vietnamských orgií jsem byl důstojníkem na palubě lodi *New Jersey*.“

„Máte tušení, k čemu je Sandecker potřebuje?“ zeptal se Jarvis.

„Tvrdí, že skupina jeho vědců je chce naházet někde v Pacifiku na korálové podmořské útesy.“

Jarvis přestal kousat. „Cože chce?“

„Provádějí prý nějaké seismologické zkoušky. Granáty svržené z letadla z výšky dva tisíce stop nárazem a výbuchem v korálech podle nich způsobí chvění, které se dá přirovnat k zemětřesení.“

„Řekl bych, že pozemním výbuchem by se dosáhlo stejného účinku.“

Ravenfoot pokrčil rameny. „K tomu nemohu nic říci, nejsem seismolog.“

Jarvis si vzal velkou porci pěnového dortíku. „Na úmyslu sekce ani na podivné žádosti admirála nevidím nic zajímavého. Kde ty granáty mají podle Sandeckera být?“

„Má je ARA.“

Jarvis usrkl čaje a ubrouskem si otřel pusu. „Proč jednat s ARA, když staré námořní střely lze sehnat skoro u každého obchodníka s vyřazenými zbraněmi.“

„Jde prý o typ vyvinutý těsně před koncem korejské války, který nebyl v praxi odpálen. Sandecker tvrdí, že mají lepší účinek než standardní projektily.“ Ravenfoot se opřel o opěradlo židle. „Probírali jsem s Gossardem reálnost Sandeckerova tvrzení. Gossard si myslí, že se Sandecker mýlí. Povstalci potřebují granáty asi stejně jako skokan do výšky žlučové kameny - to jsou jeho přesná slova. Podle jeho názoru granáty, které NUMA chce, rezaví někde ve skladišti válečného námořnictva.“

„Kdyby však ARA ty granáty opravdu měla, jak by si Sandecker představoval další postup?“

„Předpokládám, že by jim nabídl nějakou výměnnou transakci nebo by granáty koupil za nafouknutou cenu. Koneckonců, vždyť by je kupoval za peníze daňových poplatníků.“

Jarvis se opřel o stůl a vidličkou se rýpal v pěnovém dortíku. Hlad ho nějak přešel. „S tím Sandeckerem bych si rád promluvil. Jestli vám to ovšem nebude vadit.“

„Ale ani v nejmenším. Bylo by asi lepší, kdybyste se obrátil na jeho ředitele pro zvláštní úkoly, protože právě on je v čele pátrací skupiny.“

„Jak že se jmenuje?“

„Dirk Pitt.“

„To je ten chlap, který před několika měsíci vyzvedl Titanic?“

„To je on.“ Ravenfoot se podíval na hodinky. „Budu už muset jít. Jestli zjistíte něco o těch granátech, velice bych ocenil, kdybyste mi zavolal. Jim Sandecker je můj starý kamarád a ještě stále mu dlužím několik laskavostí.“

„Můžete se mnou počítat.“

Po odchodu Ravenfoota Jarvis několik minut seděl a vidličkou se bez zájmu šťoural v koláči. Pak se zvedl a hluboce zamyšlený se vrátil do kanceláře.

V okamžiku, kdy šéf prošel dveřmi, Barbara Goreová věděla, že je na obzoru nějaký mimořádný úkol. Ten neklidný výraz už viděla tolikrát, že ho dobře vyčetla z šéfova obličeje. Aniž by čekala, až bude vyzvána, vzala blok a šla za Jarvisem do jeho kanceláře. Posadila se, zkřížila své nádherné nohy a trpělivě čekala.

Jarvis stál a hleděl do zdi. Pak se obrátil a pohledem se vrátil do přítomnosti. „Zavolej Gossarda a zařiď schůzku všech pracovníků jeho africké sekce. Řekni mu, že bych se chtěl ještě jednou podívat do složky s operací Planá růže."

„Došel jsi k jinému názoru? Myslíš, že na tom přece jen něco je?"

Neodpověděl okamžitě: „Snad, možná, ještě nevím."

„Ještě něco?"

„Ano. Požádej zpravodajské oddělení, zda má nějaké informace o admirálu Jamesi Sandeckerovi a Dirku Pittovi."

„Jsou to ti z agentury NUMA?"

Jarvis přikývl.

Barbara se na Jarvise tázavě podívala. „Opravdu si myslíš, že to má souvislost?"

„Ještě je příliš brzy tvrdit něco takového," řekl zamyšleně. „Snad by se to dalo říci tak, že sbírám volné konce nití a snažím se zjistit, jestli vycházejí ze stejného klubka."

***

Frederick Daggat a Felicia Collinsová čekali v limuzíně. Loren procházela přes nástupní prostor před vchodem do Kapitolu obehnaným sloupy. Slabý vánek čechral její skořicové lokny, když půvabným krokem scházela po schodech. Na sobě měla kalhotový kostým, blejzr s dvěma řadami knoflíků, vestičku a kolem krku dlouhý šedý hedvábný šál. Její diplomatka měla potah ze stejné látky, jako byly její šaty.

Daggatův šofér jí otevřel dveře. Vklouzla vedle Felicie na místo galantně uvolněné Daggatem. Ten si sedl na skládací sedadlo. „Vypadáte nádherně, Loren," řekl důvěrně Daggat - až příliš důvěrně. „Měl jsem dojem, že jste byla v myšlenkách někde jinde, když jste se v těch hezkých šatech ve sněmovně přihlásila o slovo."

„Někdy je výhodné být ženou," odbyla ho chladně. „Vypadáš elegantně, Felicie."

Felicia se zatvářila mírně překvapeně. Poklona bylo to poslední, co od Loren čekala. Hladila si sukni krémových pletených šatů, neodvážila se však pohlédnout Loren do očí.

„Je od tebe hezké, že jsi přišla," řekla tiše.

„Měla jsem snad na výběr?" Tvář Loren vyzařovala rozmrzelost a vztek. „Bojím se vás zeptat, co po mně chcete tentokrát."

Daggat zavřel okno za šoférem. „Zítra se bude hlasovat o pomoci Africké revoluční armádě."

„Takže vy dva jste z bahna, které jste rozvířili, vystrčili hlavy jenom proto, abyste si ověřili, zda jsem ještě pořád povolná vás poslouchat," řekla trpce.

„Ty to pořád nechceš pochopit," řekla Felicia. „V tom přece není žádný soukromý zájem. Ani Frederick, ani já tím nechceme získat žádné finanční výhody. Naší jedinou odměnou bude rozvoj naší rasy."

Loren na ni třeštila oči. „Takže pro podporu svého velkého morálního cíle jste se snížili až k vydírání."

„Jestli tím zachráníme nespočet tisíců životů, tak proč ne?" Daggat mluvil, jako by poučoval dítě. „Každý další den války stojí stovky životů. Nakonec černoši stejně v Jižní Africe zvítězí, o tom nelze ani v nejmenším pochybovat. Důležité ovšem je, jakým způsobem svého vítězství dosáhnou. Hiram Lusana není vraždícím psychopatem, jako byl Idi Amin. Ujistil mě, že až se stane ministerským předsedou, bude jeho hlavním cílem docílit rovná práva pro všechny černochy v Jižní Africe. Všechny demokratické zásady, na nichž byla založena nynější vláda, budou zachovány."

„Jak můžete být tak hloupý a věřit slovům kriminálníka?" zeptala se Loren.

„Hiram Lusana vyrostl v jedné z nejbídnějších chudinských čtvrtí," pokračoval trpělivě Daggat ve svém poučování. „Otec matku a devět dětí opustil, když mu bylo osm. Nepředpokládám, paní

poslankyně Smithová, že jste schopná pochopit, co znamená dělat pasáka vlastní sestře, aby měli vůbec něco k jídlu. Také nečekám, že si dovedete představit bydlení v pátém poschodí obytného domu v bytě, kde bylo třeba ucpávat praskliny ve zdech novinami, aby dovnitř nefoukal sníh. A to nemluvím o přeplněných toaletách, protože netekla voda, a samozřejmě o smečkách krys, které se vydávaly po západu slunce za potravou. Jestliže se v takových podmínkách zločin stane jediným prostředkem k zachování života, pak člověk nemá na vybranou a přijme ho s otevřenou náručí. Ano, Lusana byl zločincem. Když se mu ale naskytla příležitost pozvednout se nad špínu takového života, chopil se jí a veškerou energii začal věnovat boji proti podmínkám, v nichž sám žil."

„Tak proč si hraje na Boha právě v Africe?" řekla vyzývavě Loren. „Proč nebojuje za zlepšení postavení černochů ve vlastní zemi?"

„Poněvadž Hiram vášnivě věří, že naše rasa musí nejprve získat pevnou základnu a teprve z ní může povstat. Židé se s hrdostí dívají na Izrael; vy Anglosasové máte bohaté dědictví britské. Naše domovina však neustále zápasí o to, aby se povznesla z primitivní společnosti. Není tajemstvím, že černoši, kteří převzali do svých rukou většinu Afriky, ji dovedli do strašných poměrů. Hiram Lusana je naší jedinou nadějí, je jediný, kdo černou masu dovede usměrnit správným směrem. Je naším Mojžíšem a Jižní Afrika je naší zaslíbenou zemí."

„Nejste nemístně optimistický?"

Daggat se nechápavě podíval na Loren. „Nemístně optimistický?"

„Podle posledních vojenských zpráv z Jižní Afriky Obranné ozbrojené síly překročily hranici do Mozambiku a zničily ARA i jejich hlavní stan."

„Ty zprávy jsem četl, to však na věci nic nemění," řekl Daggat. „Přechodný nezdar, snad, ale nic víc. Hiram Lusana stále žije. Vybuduje novou armádu a já jsem odhodlán udělat vše, co je v mých silách, abych mu v tom pomohl."

„Amen, bratře," dodala Felicia.

Všichni tři byli příliš zabráni do vlastních myšlenek, než aby si všimli auta, které je předjelo a zpomalilo. Před příští červenou řidič zajel k obrubníku a vyskočil z auta. Dříve než Daggatův šofér mohl zareagovat, muž přiběhl k limuzíně, trhnutím otevřel pravé zadní dveře a vlezl dovnitř.

Daggatovi překvapením poklesla čelist a s otevřenou pusou jen zíral. Pouze Loren se nezdála být nijak zvlášť překvapená.

„Kdo k čertu jste?" zeptal se Daggat. Přes rameno neznámého viděl, že šofér sahá do přihrádky na rukavice pro pistoli.

„Je možné, že mě nepoznáváte, když mě tak dobře znáte ze svých fotografií?" řekl se smíchem muž.

Felicia zatahala Daggata za rukáv. „To je on," šeptala.

„Kdo on?" vykřikl zjevně rozčilený Daggat.

„Pitt. Jmenuji se Dirk Pitt."

Loren se na něho pozorně zadívala. Několik dní ho neviděla a jen stěží by v něm poznala muže, s nímž se milovala. Z nevyspáni měl pod očima kruhy a na bradě několikadenní strniště. Ve tváři měl vrásky, kterých si nikdy nevšimla, vrásky z napětí a vyčerpání. Natáhla se a stiskla mu ruku.

„Odkud ses tu vzal?" zeptala se.

„Víceméně náhodou," odpověděl Pitt. „Když jsem cestou za tebou přišel ke schodům do Kapitolu, zahlédl jsem tě nastupovat do tohoto vozu. Když jsem vás předjel, objevil jsem vzadu poslance Daggata."

Šofér za Pittem otevřel tiše okno a několik palců za jeho týlem držel malý revolver. Daggat si viditelně oddechl. Cítil se být zase pánem situace.

„Možná, že je opravdu vhodná doba, abychom se seznámili, pane Pitte." Nenápadně pokynul rukou. Šofér přikývl a pistoli sklonil.

„Právě to jsem měl v úmyslu," řekl s úsměvem Pitt. „Abych pravdu řekl, toto setkání mi ušetří cestu do vaší kanceláře."

„Vy jste měl v úmyslu mne navštívit?"

„Ovšem, chci si totiž objednat další exempláře některých vašich záběrů.“ Pitt vytáhl hrst fotografií a rozložil je v ruce jako karty. „Samozřejmě, viděl jsem lepší, ovšem tyto přece jen nebyly fotografovány v ideálních ateliérových podmínkách.“

Loren si zakryla dlaní pusu. „Ty víš o těch ohavných obrázcích? Snažila jsem se tě z toho vynechat.“

„Tak jen račte,“ řekl Pitt, jako by Loren vůbec nepromluvila, a jednu fotografii za druhou začal pouštět do Daggatova klína. „Chtěl bych tucet těchto a pět těchto…“

„Nechápu váš dojemný pokus o humor,“ přerušil ho Daggat.

Pitt se na něho podíval s nevinným výrazem. „Myslel jsem si, že jako obchodník s tak obscénními fotografiemi jistě rád posloužíte zákazníkům - chcete-li modelům. Přirozeně budu chtít od vás nějaký diskont.“

„Co máte za lubem?“ zeptala se Felicia.

„Za lubem?“ Pitt se zřejmě bavil. „Vůbec nic.“

„On může tvého otce a mne politicky znemožnit,“ řekla Loren. „Dokud bude mít negativy, může s námi dělat, co chce.“

„Ale neříkej,“ řekl Pitt a usmál se na Loren. „Poslanec Daggat se totiž právě teď chystá s profesí vyděrače skončit. Vůbec k tomu nemá talent. Proti správnému profesionálovi nemá šanci vydržet ani deset minut.“

„Tím profesionálem myslíte sebe?“ ozval se výhružně Daggat.

„Sebe vůbec ne, ale svého otce. Předpokládám, že o něm něco víte. O senátorovi Georgu Pittovi. Když jsem ho seznámil s vaší malou spekulativní akcí, z žertu a z piety požádal o soubor fotografií. On totiž ještě nikdy neviděl svého světlovlasého hocha v akci.“

„Vy jste zešílel,“ zasyčela Felicia.

„Vy jste o tom řekl svému otci?“ nevěřícně bručel Daggat. Zdál se být poněkud vyveden z míry. „Nevěřím vám.“

„Tak fajn, nastává okamžik pravdy,“ řekl Pitt, jehož koutky stále cukaly zadržovaným smíchem. „Říká vám něco jméno Sam Jackson?“

Daggat ztuhl, až se mu zatajil dech. „Tak on mluvil. Ten grázl mluvil.“

„Zpíval jako největší pěvecká hvězda. Pokud vás to zajímá, úplně jste se mu zhnusil. Nemůže se už dočkat, až bude proti vám svědčit při výslechu před etickým výborem parlamentu.“

V Daggatově hlasu zazněl náznak strachu. „Přece se neodvážíte ty fotografie předložit k vyšetřování.“

„Co si k čertu myslíte, že mohu ztratit?“ řekl Pitt. „Otec se v příštím roce chystá definitivně k odchodu do důchodu. A pokud jde o mě, zvýší to jen mou popularitu; až ty fotky budou rozeslány, budu muset nejméně polovinu sekretářek z města odhánět klackem.“

„Vy egoistické prase,“ řekla Felicia. „To vůbec neberete ohled na to, jak tím uškodíte Loren?“

„Ale beru,“ řekl mírně Pitt. „Jako žena se sice dostane společensky do nesnází a octne se v rozpačitých situacích. Bude to však malá cena za potěšení z představy, kolik roků tady přítel Daggat stráví v lapáku výrobou tabulek s poznávacími značkami aut. A až bude podmíněně propuštěn, bude si muset najít nové zaměstnání, protože jeho strana už s ním nebude chtít mít nic společného.“

Daggat zrudl a výhružně se naklonil k Pittovi. „To jsou jen plané kecy!“ vyštěkl vztekle.

Pitt se podíval na Daggata pohledem, který by zkrotil i krvelačnou šelmu. „Kongres se nelibě dívá na lidskou spodinu, která používá špinavé praktiky k prosazení zákona. Byla doba, a není to tak dávno, kdy by váš plán mohl vyjít, pane poslanče, ale dnes je na kapitolském vršku dost slušných a čestných lidí, kteří by vás zatraceně rychle vykopali z města, kdyby se jim donesl jen náznak vašeho jednání.“

Daggat to vzdal. Cítil, že prohrál a musel to vzít na vědomí. „Co chcete, abych udělal?“

„Zničit negativy.“

„To je všechno?“

Pitt přikývl.

Na Daggatově tváři se objevil vychytrale nadějný výraz. „Mou hlavu nechcete, pane Pitte?“

„Neplaveme všichni ve stejně bahnité stoce jako vy, pane poslanče. Myslím, že Loren bude souhlasit, že pro všechny bude nejlepší na celou aféru zapomenout.“ Pitt otevřel dveře a pomohl Loren vystoupit. „Hm, ještě něco; od Sama Jacksona mám místopřísežnou výpověď o vašem jednání s ním. Doufám, že nebude nutné, abyste vy a vaše dívka draze zaplatili za nějaký další pokus o vydírání. Jestli ale zjistím, že jste mě podrazili, pak vás zlikviduji definitivně. Na to můžete vzít jed.“

Pitt zabouchl dveře a naklonil se k oknu šoféra. „Okay, kamaráde, odjezd.“

Oba pak stáli a sledovali limuzínu, dokud nezmizela v proudu vozidel. Loren si pak stoupla na špičky a Pitta políbila na strništěm zježenou tvář.

„Za co to je?“ zeptal se rozesmátý Pitt.

„To je odměna za to, žes mě vylovil z nechutné situace.“

„Pitt zachránce. Vždycky se ze mne stane taková lehkověrná naivka, když se poslankyně octne v nouzi.“ Políbil ji na rty bez ohledu na zvědavé pohledy kolemjdoucích. „A toto je odměna za to, že ses zachovala tak noblesně.“

„Noblesně?“

„Mělas mi o těch fotografiích říci. Mohl jsem ti ušetřit mnoho bezesných nocí.“

„Myslela jsem, že to zvládnu,“ řekla, aniž by se mu podívala do očí. „Ženy by měly být schopné postarat se samy o sebe.“

Pitt ji vzal za ruku a zavedl ji ke svému autu. „Přijdou chvíle, kdy i zapálená feministka se potřebuje opřít o muže.“

Když si Loren sedla, Pitt si všiml útržku papíru za stěračem. Nejprve si myslel, že to je nějaký reklamní letáček a chtěl ho vyhodit, zvědavost však vykonala své a podíval se na něj. Vzkaz byl napsán pedantským rukopisem.

Milý pane Pitte,

byl bych Vám velice vděčný, kdybyste mi při první vhodné příležitosti zavolal na toto číslo (555-5971). Díky, Dale Jarvis

Pitt se instinktivně rozhlédl po lidech na chodníku v marné snaze objevit posla. Bylo to zbytečné. V okruhu sto yardů bylo skoro osmdesát lidí a kterýkoliv mohl papír za stěrač zasunout ve chvíli, kdy se bavil s Daggatem.

„Znáš nějakého Dale Jarvise?“ zeptal se Loren.

Chvilku se zamyslela. „Nemohu říci, že bych se s tím jménem někdy setkala. Proč se ptáš?“

„Nechal mi tu něco jako milostné psaníčko,“ řekl Pitt zadumaně.

***

Mrazivě studený zimní vzduch pronikal spárami bočnic nákladního auta a nepříjemně bodal Lusanu do odhalených částí těla. Ležel na břiše s rukama přivázanýma pevně k tělu a s nohama svázanýma těsně k sobě. Kovová žebra plošiny mu bolestivě narážela do hlavy při každém zhoupnutí tvrdě pérovaného auta. Byl při vědomí jen napolovic. Ztratil orientaci, protože kapuce přetažená přes hlavu ho úplně odřízla od světla i od světa. Následkem pomalého krevního oběhu docházelo k duševní otupělosti a ke tělesné strnulosti.

Jako poslední si pamatoval rozesmátou tvář leteckého kapitána v baru první třídy na letišti. Od té doby se všechny jeho vzpomínky rozplývaly do chaotického obrazu.

„Jsem kapitán Mutaapo,“ řekl vysoký štíhlý pilot, plešatý černoch středního věku, jehož příjemný úsměv ho činil mladším. Na sobě měl tmavězelenou uniformu letecké společnosti BEZA-Mozambique Airlines se spoustou zlatých propletených prýmků kolem dolní části rukávů. „Zplnomocněnec vlády mě požádal, abych zajistil váš bezpečný a klidný let, pane Lusano.“

„Při vstupu do Spojených států byla opatrnost nutná, ale teď, když je tady všude tolik amerických turistů, vážně pochybuji, že mi hrozí nějaké nebezpečí,“ řekl Lusana.

„Přesto však, pane, jsem za vás zodpovědný jako za ostatních sto padesát cestujících. Musím se vás zeptat, jestli předvídáte nějaké problémy, které by mohly ohrozit životy pasažérů.“

„Ujišťuji vás, že nečekám žádné, kapitáne.“

„Výborně.“ Mutaapo blýskl bělobou svých zubů. „Připijme si tedy na hladký a pohodlný let. Na co byste měl chuť, pane?“

„Na martini s citrónovou kůrou, děkuji.“

Byla to ode mne pitomost, uvažoval teď Lusana, ležící jako balík na nákladním autě. Příliš pozdě mu došlo, že linkoví piloti nemohou pít alkohol dvacetčtyři hodiny před letem. Příliš pozdě si uvědomil, že v jeho nápoji byl uspávací prostředek. Strojený úsměv leteckého kapitána jako by ztuhl těsně před tím, než se jeho mysl propadla do nicoty.

Lusana nebyl schopen odhadnout denní dobu. Ve svém stavu ani nevěděl, že injekcemi mírných sedativ je trvale udržován ve stavu netečné otupělosti. Když mu občas sundali kapuci, zjevovaly se mu zcela neznámé tváře, jejichž rysy se rozplývaly v jakémsi éterickém oparu, než zase upadl do bezvědomí.

Nákladní auto zůstalo stát a Lusana slyšel tlumené hlasy. Řidič pak zařadil rychlost, rozjel se, a když ujel necelou míli, zase zastavil.

Lusana slyšel odklápět zadní postranici, pak cítil, jak ho dvoje ruce neurvale zvedají, odnášejí a hrubě pokládají na nějakou rampu. Ze tmy se ozývaly podivné zvuky. Mezi nimi zahoukání vzdálené houkačky. Pak kovový zvuk otevíraných a zavíraných železných dveří. A ve vzduchu byl cítit pach čerstvého nátěru a oleje.

Znovu ho zvedli, odnesli a hodili na jinou tvrdou podlahu a zmizeli z doslechu. Pak cítil, že mu někdo rozřezává lana zarývající se mu do rukou a nohou. Když mu sundali kapuci, uviděl světlo jediné malé žárovky na zdi.

Nejméně minutu ležel Lusana bez hnutí a sbíral síly ve ztuhlém těle, jehož zmrtvělé údy začínaly ožívat uvolněným krevním oběhem. Přimhouřil oči a nenápadně se rozhlédl. Zdálo se mu, že je na velitelském můstku lodi. V narudlé záři shora poznal kormidelní kolo a velký řídicí pult s mnoha různobarevnými světly, jejichž záře se odrážela v dlouhé řadě čtvercových oken okolních stěn kabiny.

Nad Lusanou stál muž mohutné postavy, kapuci držel stále v ruce. Z Lusanovy polohy vypadal jako nestvůrný obr, jeho pohled však byl laskavý a na rtech mu hrál úsměv. Lusana se ale nedal zmást. Dobře věděl, že právě ti nejkrutější profesionální vrahové se tváří jako andělé těsně předtím, než oběti rozříznou hrdlo. Ale z tváře tohoto muže Lusana nevyčetl krvelačné úmysly. Spíše v ní nacházel zatím nevysvětlitelnou zvědavost.

„Tak vy jste Hiram Lusana?“ zeptal se muž hlubokým basem, jehož sílu ozvěna od přepážek jen zvyšovala.

„Ano,“ odpověděl chraptivě Lusana hlasem, který mu najednou zněl velmi cize. Snad proto, že celé čtyři dny nepromluvil ani slovo.

„Ani nevíte, jak moc jsem se těšil na setkání s vámi,“ řekl obr.

„Kdo jste?“

„Říká vám něco jméno Fawkes?“

„Měl bych ho znát?“ zeptal se Lusana, odhodlán nepoddat se jen tak lehce.

„No, že se ptáte? To je hrozné, že si nevzpomínáte ani jména lidí, které jste zavraždil.“

Lusanovi začalo pomalu svítat. „Fawkes… útok na Fawkesovu farmu v Natalu.“

„Manželka i děti zavražděni. Můj dům spálen. Zavraždil jste dokonce i moje pracovníky. A ti všichni i jejich rodiny byli stejné barvy pleti jako je vaše.“

„Fawkes… tak vy jste Fawkes,“ opakoval Lusana a vší silou, která mu zbyla, se snažil bojovat proti účinku umrtvujících injekcí.

„Uspokojuje mě, že ten špinavý a hnusný čin provedla ARA,“ řekl Fawkes poněkud přísněji. „Udělali to vaši muži a vy jste k tomu vydal rozkaz.“

„Nejsem za masakr zodpovědný a žádný rozkaz jsem nevydal.“ Mlha v mozku i před očima Lusany začala konečně řídnout a Lusana se začal, zatím alespoň duševně, dostávat do normálního stavu. Paže a nohy ho ještě neposlouchaly. „Je mi líto toho, co se stalo vaší rodině, tím spíš, že akce tak tragickým výsledkem neměla žádný smysl, po viníkovi se ale budete muset podívat někam jinam. Moji muži s tím opravdu neměli vůbec nic společného.“

„Čekal jsem, že to budete zapírat.“

„Co se mnou chcete udělat?“ zeptal se Lusana beze stopy strachu ve hlase.

Fawkes vyhlédl z oken kapitánského můstku. Venku byla tma jako v pytli a na sklech se usazovaly kapky lehké mlhy. V očích měl zvláštní smutek.

Za chvíli se obrátil k Lusanovi. „Vyjedeme si spolu na malý výlet. Bude to však výlet bez zpáteční jízdenky.“

***

Taxík projel zadní bránou letiště Washington National Airport přesně v půl desáté. U osamělého hangáru na zřídka užívaném konci letiště Jarvis vystoupil. Obrovská budova, ponořená do hluboké temnoty, se zdála být pustá, pouze zašpiněným sklem bočních dveří prosvítalo slabé světlo. Jarvis byl překvapen, když dveře při otevření nezavrzaly. Dobře namazané panty se pohybovaly nehlučně.

Obrovský vnitřní prostor byl výborně osvětlen nespočetnými nástropními světly. Uprostřed betonové podlahy, jako obrovská husa, sedělo úctu vzbuzující starobylé letadlo ford se třemi vrtulemi. Pod jeho křídly bylo několik starožitných automobilů v různém stavu restaurace. Jarvis šel k autu, které spíš připomínalo hromadu rezavého železa. Zpod jeho chladiče vyčnívaly nohy.

„Jste pan Pitt?“ zeptal se Jarvis.

„A vy jste pan Jarvis?“

„Ano.“

Pitt se vysoukal zpod auta a posadil se. „Vidím, že jste můj skromný příbytek našel bez problémů.“

Jarvis jako by nevěděl, co říci při pohledu na rozcuchaného Pitta oblečeného v olejem umaštěné kombinéze. „Vy tady bydlíte?“

„Byt mám nahoře,“ řekl Pitt a ukázal na zasklenou bytovou buňku nad úrovní podlahy hangáru.

„Máte překrásnou sbírku,“ řekl Jarvis a ukazoval na vzácné památky z počátků automobilismu.

„Co je tamhle ta stříbrná karoserie s černými blatníky?“

„Maybach Zeppelin ročník 1936 s odděleným místem pro řidiče.“

„A vůz, na kterém pracujete teď?“

„Tak tohleto je otevřený landaulet Renault ročník 1912.“

„Ten je v poněkud horším stavu,“ řekl Jarvis a prstem přejel po vrstvě prachu.

Pitt se shovívavě usmál. „Když však vezmete v úvahu, že ten auťák ležel sedmdesát roků pod mořem, tak zase nevypadá tak špatně.“

Jarvis okamžitě pochopil. „Z Titaniku?“

„Ano. Po skončení záchranných prací mi bylo dovoleno si ho ponechat, dalo by se říci, jako odměnu za prokázanou práci.“

Pitt vedl Jarvise po schodech do bytu. Při prvním kroku do místnosti si Jarvis se zájmem všiml nezvyklých předmětů. Všechny měly vztah k moři a k námořnictví a dávaly tušit, že uživatel bytu je světa znalý člověk. Byly tu mosazné starobylé potápěčské přilby, námořní kompasy, dřevěné helmy, lodní zvony, dokonce i staré hřeby a láhve. Na každém předmětu byl lístek se jménem lodi, ze které ho Pitt zachránil. Pokoj byl svým způsobem muzeem jednoho úseku lidského života.

Na Pittovo vyzvání Jarvis klesl na pohovku potaženou kůží a podíval se hostiteli do očí. „Znáte mě, pane Pitte?“

„Ne.“

„Ani vám nenapadlo, že jste mě někdy zahlédl?“

„Chcete tím říci, že jsem k tomu měl příležitost?“ řekl zubící se Pitt. „Musím se přiznat, že nenalézám denně na předním skle auta vzkaz, abych zavolal na telefonní číslo, které se ukáže být číslem zpravodajské služby.“

„Jistě vám napadlo, že jste byl sledován.“

Pitt se pohodlně opřel do koženého křesla, nohy položil na pohovku. „Pane Jarvisi, vykašlejme se na slovíčkaření a pojďme k jádru vaší návštěvy. Jakou boudu na mne chystáte?“

„Boudu?“

„Tak dobře, proč se o mě zajímáte?“

„Okay, pane Pitte," řekl Jarvis. „Vyložím karty na stůl. Jaký má agentura NUMA skutečný důvod pátrat po zvláštních typech těžkých námořních granátů?"

„Opravdu se ničeho nenapijete?" pokusil se Pitt odvést pozornost.

„Ne, díky," odpověděl Jarvis a v duchu ocenil jeho nenucený zdržovací manévr.

„Když jste si zjistil, že je chceme koupit, pak jistě víte proč."

„Na seismologické zkoušky na korálových útvarech?"

Pitt přikývl.

Jarvis roztáhl ruce a položil je na opěradlo pohovky. „Na kdy máte ty zkoušky naplánované?"

„Na poslední dva týdny března příštího roku."

„No ovšem." Jarvis se podíval na Pitta s otcovskou laskavostí a udeřil přímo do černého. „Mluvil jsem se čtyřmi seismology, se dvěma z vaší agentury. S vaším tvrzením o shození šestnáctipalcových námořních granátů z letadla se neztotožňuje žádný. Upřímně řečeno to otevřeně považují za směšné. Kromě toho mám informaci, že agentura NUMA nemá oficiálně v plánu žádné seismologické zkoušky v Pacifiku. Krátce řečeno, pane Pitte, vaše tvrzení má velmi krátké nohy."

Pitt v zamyšlení zavřel oči. Mohl by lhát dál nebo se zdržet dalšího komentáře. Po chvíli logicky usoudil, že možnost nějak rozumně vysvětlit akci agentury NUMA se prakticky rovná nule. Nezdála se být reálná naděje, že on, Steiger a Sandecker mohou rychle získat od ARA granáty s RS. Pátrání dovedli tak daleko, jak jim to omezené prostředky dovolily. Zřejmě nadešla chvíle, usoudil, kdy je nutné přizvat profesionály.

Otevřel oči a upřeně se zadíval na Jarvise. „Představte si, že by bylo v mé moci položit na dlaň vaší ruky nakažlivý organismus, který by byl schopen bez přerušení zabíjet tři sta let. Co byste s ním udělal?"

Pittova otázka Jarvise zaskočila. „Nevím, kam tím míříte."

„Položil jsem vám otázku."

„Je to zbraň?" Na Jarvise dolehl jakýsi neblahý pocit. „O žádné takové zbrani nevím. Chemické a biologické zbraně byly před deseti lety bezpodmínečně jednou provždy zakázány všemi členy Spojených národů."

„Odpovězte na mou otázku, prosím," řekl Pitt.

„Asi bych ho předal vládě."

„Jste si jistý, že právě to je to nejsprávnější řešení?"

„Dobrý Bože, člověče, co vlastně po mně chcete? Vaše otázka je vyloženě hypotetická."

„Taková zbraň musí být bezpodmínečně zničena," řekl Pitt. Jeho zelené oči jako by se zavrtávaly do Jarvisova mozku.

Ticho, které nastalo, po chvíli přerušil Jarvis. „Něco takového opravdu existuje?"

„Ano, existuje."

Najednou začaly v Jarvisově mysli jednotlivé kousky zapadat do sebe a pokud si mohl vzpomenout, za všechny ty roky si dnes poprvé přál, aby nebyl ve své práci tak důkladný. Podíval se na Pitta a nepatrně se usmál.

„Teď bych si vzal nějaký drink," řekl tiše. „Myslím, že potom bychom si měli vyměnit několik znepokojivých informací."

Byla půlnoc, když Phil Sawyer zastavil před domem, v němž bydlela Loren. Většina lidí ho považovala za hezkého muže, měl vážnou tvář a podle poslední módy ostříhané, předčasně šedivé vlasy.

Loren si ho provokativně prohlížela. „Budeš tak laskav a odemkneš dveře mého bytu? Většinou to jde ztuha."

Usmál se. „Jak bych mohl odmítnout takovou prosbu."

Vystoupili z auta a mlčky prošli vrátky do zahrady. Na chodníku kropeném deštěm se odrážela světla pouličních svítilen. Loren se k němu přitiskla, aby si aspoň trochu ochránila vlasy a šaty před drobnými kapkami. Vrátný je přivítal a otevřel dveře výtahu. U dveří bytu zalovila v kabelce a podala Sawyerovi klíč. Odemkl a oba vstoupili.

„Namíchej si nějaký drink, než se dám do pořádku," řekla a setřásla vlhkost z vlasů.

Loren odešla do ložnice a Sawyer šel k malému pojízdnému servírovacímu stolku a nalil si koňak. Když pil druhý, vrátila se Loren. Na sobě měla stříbrošedý pyžamový komplet s kalhotami lemovanými stužkou. Když procházela dveřmi, světlo z ložnice zvýraznilo pružnou siluetu jejího těla v nylonu průsvitném jako dech. Kombinace pyžama, skořicových vlasů a fialových očí zaútočily na Philův samčí instinkt, a najednou se cítil jako pubertální mládenec.

„Vypadáš úchvatně," podařilo se mu říci.

„Díky." Nalila si drink a posadila se vedle Phila na pohovku. „Večeře byla nádherná, Phile."

„To mě těší."

Poposedla blíž a pohladila ho po ruce. „Dnes večer mi připadáš nějaký jiný. Nikdy jsem tě neviděla tak uvolněného. Vůbec ses nezmínil o prezidentovi."

„Ode dneška za šest týdnů a tři dny složí přísahu nový prezident a moje osmiletá bitva s džentlmeny a dámami ze zpravodajských médií skončí. Ani ve snu mi nikdy nenapadlo, že se budu tak dobře cítit jako součást administrativy, jejíž funkční období se chýlí ke konci."

„Co máš v plánu po inauguraci?"

„Můj šéf má dobrý nápad. Jakmile předá opratě svého úřadu, vypluje na keči[5] do Jižního Pacifiku, kde, jak říká, se upije a umiluje k smrti." Sawyer spustil ruku se skleničkou a podíval se Loren do očí. „Pokud jde o mě, já pro svatební cestu dávám přednost Karibskému moři."

Loren začala něco tušit. „Co tím chceš říci?"

Sawyer odložil svou i její skleničku a uchopil Loren za ruce. „Poslankyně Smithová," řekl s divadelní vážností. „Úpěnlivě vás prosím, abyste dala svůj hlas ve prospěch manželství s Philem Sawyerem."

Loren zvážněla. Přestože podobný okamžik dříve nebo později očekávala, nevěděla, co má odpovědět. Její zaváhání si Sawyer vyložil nesprávně.

„Vím, co ti teď prochází hlavou," řekl laskavě. „Zvažuješ, jaký život by mohl být s nezaměstnaným tiskovým sekretářem prezidenta, že? Tak obavy tohoto druhu klidně hoď za hlavu. Od vysoko postavených členů strany vím, že v příštích volbách mě chtějí navrhnout na senátora mého domovského státu."

„V tom případě hlasuji pro," řekla rozhodně.

Sawyer si však nevšiml nejistoty v očích Loren. Sevřel její hlavu do dlaní a jemně ji políbil na rty. Samičí vůně jejího těla ho omamovala, až se s ním vše začalo točit. Měl zvláštní pocit, když zabořil tvář do prsou Loren.

Když bylo po všem a unavený Sawyer usnul, Loreniny slzy skrápěly polštář. Celou duší se zoufale snažila oddat se milování, své potěšení dávala i hlasitě najevo. Výsledek ale neodpovídal jejímu záměru. Uvědomila si, že i během vášnivého milování srovnává Sawyera s Pittem. Rozdíly, které jí vytanuly v mysli, neměly logického vysvětlení. Oba v sobě cítila stejně intenzivně, a přece Pitt z ní dovedl udělat divokou žádostivou šelmu, zatímco se Sawyerem zůstávala hladová a neuspokojená.

Přitiskla si polštář ke tváři, aby udusila své vzlyky. „Proklínám tě, Dirku Pitte," řekla tiše. „Čert aby tě vzal!"

***

„Nevím, které z našich vyprávění je šílenější jestli vaše nebo moje," řekl Pitt.

Jarvis pokrčil rameny. „Kdo to dnes může říci? Je to hrozná představa, že vaše granáty s Rychlou smrtí by mohly mít nějakou spojitost s operací Planá růže. Útok na některé velké pobřežní město bitevní lodí ovládanou černochy z Jižní Afriky, kteří budou vystupovat jako teroristé ARA. To je úplné šílenství."

„Tak to je omyl," řekl Jarvis. „Ten plán má v sobě totiž příchuť geniality. Sem tam položená bomba nebo tu a tam další únos letadla, nic z toho by nedokázalo rozzuřit národ jako celek. Ale stará bitevní loď s vlajícími vlajkami, která zaplaví bezmocné obyvatelstvo třaskavinami, to je hrůzostrašnost té nejvyšší úrovně."

„Které město?"

[5] Poznámka překladatele: keč - malá dvoustěžňová plachetnice.

„Žádné nebylo uvedeno. Tato část plánu zůstala utajena.“

„K uskutečnění akce naštěstí schází základní složka.“

„Bitevní loď,“ řekl Jarvis.

„Řekl jste, že všechny už byly vyřazeny z aktivní činnosti.“

„Před několika měsíci byla prodána poslední do šrotu. Ostatní zbývající jsou památníky neschopnými operace.“

Pitt se nepřítomně zahleděl. „Vzpomínám si, že jsem před několika týdny viděl válečnou loď první třídy v zátoce Chesapeake Bay.“

„Nejspíš to byl křižník s raketomety.“

„Ne, zcela určitě měla tři robustní věže pro lodní děla,“ řekl pevně Pitt. „Zahlédl jsem ji při letu do Savannah. Proletěli jsme nad ní, než jsme zahnuli dál k jihu.“

Pittovo tvrzení Jarvise nepřesvědčilo. „Nemám nejmenší důvod nevěřit pravdivosti informací z mých zdrojů; v zájmu bezpečnosti dám však příkaz vaše pozorování překontrolovat.“

„Ještě něco,“ řekl Pitt, vstal z křesla a začal něco hledat v řadě encyklopedií v polici na knihy. Vytáhl černě svázaný svazek a listoval v něm.

„Vzpomněl jste si na něco?“

„Na operaci Planá růže.“

„Co s ní má být?“

„Ten název. Nemohl by něco znamenat?“

„Kódové názvy jen zřídkakdy mívají nějaký skrytý význam,“ řekl Jarvis. „Mohlo by to vést k prozrazení.“

„Sázím se o láhev dobrého starého vína, že tentokrát je v názvu něco zakódováno.“

Pitt podal knihu Jarvisovi. Na otevřené stránce byla mapa. Jarvis si posunul brýle na nose a zběžně se podíval na mapu.

„All right, Iowa má ve znaku jestřába. Co s tím?“

Pitt ukázal na místo vpravo dole. „Květinou státu Iowa je planá růže,“ řekl tiše.

Z Jarvisovy tváře okamžitě zmizela barva. „Ale bitevní loď *Iowa* byla sešrotována.“

„Byla sešrotována nebo byla prodána k sešrotování?“ řekl Pitt. „V tom je veliký rozdíl.“

Na Jarvisově čele se objevily hluboké vrásky.

Pitt se díval na Jarvise a nechával ho chvíli uvažovat o chmurných vyhlídkách. „Kdybych byl vámi, nařídil bych kontrolu všech loděnic na západním pobřeží Marylandu.“

„Váš telefon.“ Byl to spíš rozkaz než žádost.

Pitt mlčky ukázal na jeden na konci stolu.

Jarvis vytočil číslo. Během čekání na spojení se díval na Pitta a řekl. „Máte nějaké auto, které není starožitností?“

„Venku mám zaparkované auto agentury NUMA.“

„Já jsem totiž přijel taxíkem. Prokážete mi tu laskavost?“

„Počkejte minutku, musím se umýt,“ odpověděl Pitt.

Když Pitt vyšel z koupelny, Jarvis už ho čekal u dveří. „Měl jste pravdu,“ řekl přímo. „Až do včerejška byla bitevní loď *Iowa* v Marylandu v doku společnosti Forbes Marine Scrap and Salvage Yard.“

„Znám ten podnik,“ řekl Pitt. „Je několik mil za ústím zálivu směrem k řece Patuxent.“

Když Pitt projížděl deštěm, Jarvis jako hypnotizovaný hleděl na míhající se stěrače. Konečně se vrátil do přítomnosti a ukázal na světla před sebou. „Příští město bude Lexington Park.“

„Ještě čtyři míle,“ řekl Pitt, aniž by se otočil.

„Na předměstí je benzínová pumpa s celonočním provozem,“ pokračoval Jarvis. „Zastavte u telefonní budky.“

O několik minut později se ve světle reflektorů ukázala tabule omezující maximální rychlost na území města Lexington Park. Necelou míli za táhlým obloukem silnice zvala v uplakané noci k návštěvě jasně osvětlená benzínová stanice. Pitt odbočil na příjezdovou cestu a zastavil za telefonní budkou.

Čerpadlář seděl v teple a v suchu služební místnosti s nohama pohodlně opřenýma o stará naftová kamna. Sklonil časopis a dvě nebo tři minuty podezřívavě pozoroval Pitta a Jarvise oknem pocákaným vodou. Když s uspokojením shledal, že se nechovají jako potenciální lupiči, vrátil se ke čtení. Světlo v telefonní budce zablikalo, Jarvis spěšně vyběhl a nasedl do auta vedle Pitta.

„Nějaká nová zpráva?“ zeptal se Pitt.

Jarvis přikývl. „Moji pracovníci získali neradostnou informaci.“

„Špatné zprávy a skličující počasí jdou zřejmě ruku v ruce,“ řekl Pitt.

„*Iowa* byla odepsána ze stavu válečného námořnictva a v dražbě prodána jako nadbytečná. Vítězným dražitelem byla organizace Walvis Bay Investment Corporation.“

„Nikdy jsem o ní neslyšel.“

„Ta společnost je finanční fasádou Africké revoluční armády.“

Pitt lehce otočil volantem, aby se vyhnul velké kaluži na silnici. „Je možné, že Lusana překazil sny ministra obrany Jižní Afriky tím, že loď přeplatil?“

„O tom pochybuji,“ řekl Jarvis, třesoucí se ve studeném vlhku. Ruce se snažil ohřát nad otvory průduchů topení v palubní desce. „Jsem přesvědčen, že pod pláštíkem organizace Walvis Bay Investment *Iowu* koupil ministr obrany Jižní Afriky.“

„Myslíte, že Lusana svou prohnaností na takovou akci nestačí?“

„On se totiž o takové možnosti nemá jak a odkud dovědět,“ řekl Jarvis. „Jména dražitelů se totiž ani na požádání běžně nezveřejňují.“

„Kriste Pane,“ zabručel Pitt, „a co prodej bojových hlavic firmou Phalanx Arms Africké revoluční armádě…“

„Obávám se,“ řekl Jarvis hlasem, v němž bylo cítit napětí, „že kdybychom se do prodeje hlavic zavrtali hlouběji, zjistíme, že Lusana a ARA s tím obchodem také nemají nic společného.“

„Přímo před námi je loděnice Forbes,“ řekl Pitt.

Souběžně se silnicí byl na dohled vysoký drátěný plot kolem loděnice. Pitt zabrzdil u strážní budky hlavní brány před nataženým kotevním řetězem. V hustém dešti nebylo ve tmě vidět žádnou loď. Dokonce i obrovské lodní jeřáby se ve tmě ztrácely. Strážný se u Pittových dveří objevil dřív, než Pitt stačil stáhnout okno.

„Co si račte přát, džentlmeni?“ zeptal se zdvořile.

Jarvis se naklonil přes Pitta a nabídl své pověřovací doklady. „Rádi bychom si ověřili přítomnost *Iowy* v loděnici.“

„Je dole v doku, sir, můžete mi věřit. Už skoro šest měsíců ji dávají do pořádku.“

Pitt a Jarvis si při těchto slovech vyměnili pohledy plné úzkosti.

„Mám příkaz nikoho do loděnice nepouštět bez propustky nebo bez řádného pověření od vedoucích představitelů společnosti,“ pokračoval strážný. „Budete muset bohužel počkat do rána a opatřit si povolení k prohlídce lodi.“

Jarvis zrudl zlostí. Dříve však, než mohl ze sebe vychrlit úřední tirádu, zastavilo u brány další auto, z něhož vystoupil svátečně oblečený muž.

„Nějaké problémy, O'Shea?“ zeptal se.

„Tito džentlmeni chtějí vstoupit do loděnice,“ odpověděl strážný, „nemají však propustky.“

Jarvis vyskočil z auta a šel naproti neznámému muži. „Jmenuji se Jarvis a jsem ředitelem zpravodajské služby. Toto je můj přítel Dirk Pitt, pracuje u agentury NUMA. Prohlédnout si *Iowu* má pro bezpečnost státu tu největší důležitost.“

„Ve tři hodiny ráno?“ bručel nechápavě muž, když si pod světlem podrobně prohlížel Jarvisovy pověřovací doklady. Pak se obrátil ke strážnému.

„Jsou okay, můžete je pustit.“ Jarvisovi potom řekl: „Cesta k doku je poněkud komplikovaná. Raději pojedu s vámi. Abych nezapomněl, jmenuji se Metz, Lou Metz, jsem správcem loděnice.“

Metz se vrátil ke svému autu a něco řekl ženě sedící v autě. „Moje žena,“ vysvětloval, když se vrátil a sedl si na zadní sedadlo Pittova auta. „Dnes máme výročí svatby. Cestou domů z oslavy jsem se tu náhodou zastavil, abych si vyzvedl nějaké výkresy.“

O'Shea odpojil kotevní řetěz a hodil ho do mokré trávy. Pokynul Pittovi, aby ještě počkal, pak se nahnul do okna. „Jestli uvidíte řidiče autobusu, pane Metzi, zeptejte se ho, proč se pořád nevrací."

Metz se zatvářil nechápavě. „Jaký řidič autobusu?"

„Přijel večer asi v sedm hodin a vezl asi sedmdesát černých hochů. Jeli k *Iowě*."

„Vy jste je pustil?" ptal se nevěřícně Metz.

„Všichni měli řádné propustky, i řidič nákladního auta, který jel za autobusem."

„Ten Fawkes!" vykřikl zlostně Metz. „Co má ten bláznivý Skot tentokrát za lubem?"

Pitt se rozjel a zamířil do loděnice. „Kdo je Fawkes?" zeptal se.

„Kapitán Patrick McKenzie Fawkes," řekl Metz. „Penzionovaný z Královského loďstva. Vůbec se netajil tím, že nějaká černá povstalecká skupina si ho najala, aby dal loď do pořádku. Ten chlap je větší cvok než pacienti ve cvokárně."

Jarvis se otočil čelem k Metzovi. „Nechápu."

„Fawkes mě a mé lidi uháněl, abychom pomocí dřevěných přepážek loď kosmeticky upravili. Předtím nás přinutil, abychom všechno beze zbytku odmontovali a pak nadstavbu lodi zpoloviny nahradili dřevěnými přepážkami."

„*Iowa* nebyla přece konstruována, aby se plavila jako korek," řekl Pitt. „Jestli došlo k porušení schopnosti udržet se na vodě a k drastickému posunu těžiště, převrhne se v první větší bouřce."

„Co vám mám povídat," bručel Metz. „Hádal jsem se s tím tvrdohlavým mezkem celé měsíce. Stejně dobře jsem mohl čurat proti větru. K ničemu to nevedlo. Dokonce si vynutil odstranění dvou bezvadně fungujících turbinových motorů General Electric, včetně utěsnění větracích šachet." Odmlčel se a Pittovi poklepal na rameno. „U příštího kovového pilíře zahněte vpravo a pak u kolejí jeřábu ostře doleva."

Teplota klesla a z deště se stal ledový rubáš. Ve světle reflektorů se objevily obrysy dvou velkých, krabicím podobných předmětů. „Autobus a nákladní auto," konstatoval Pitt. Zabrzdil, motor však nechal běžet a světla zapnutá.

„Po řidičích ani památky," řekl Jarvis.

Pitt vytáhl z dveřní kapsy svítilnu a vykročil do tmy. Jarvis šel za ním, ale Metz se bez jediného slova rozběhl do temné noci. Pitt svítil do oken autobusu a na korbu nákladního auta. Vše bylo prázdné.

Když Pitt a Jarvis obešli opuštěná vozidla, našli Metze stojícího nehybně jako socha s rukama pevně zaťatýma. Večerní šaty měl promočené, vlasy přilepené k lebce. Vypadal jako utopenec, který právě vstal z mrtvých.

„Kde je *Iowa*?" zeptal se Jarvis.

Metz ve tmě nemotorně mávl rukama. „Ten zatracený osel."

„Osel… co udělal?"

„Ten zatracený Skot s ní odplul pryč."

„Ježíši Kriste, jste si tím jistý?"

V Metzově tváři se objevil výraz zoufalce. „Přece nehledám tu bitevní loď na nesprávném místě. Během rekonstrukce byla přivázána lany na tomto místě." Najednou něco uviděl a rozběhl se k okraji doku. „Můj Bože, podívejte se na to! Uvazovací lana jsou stále přivázána k pacholatům na břehu doku. Ti šílení pitomci odvázali lana od lodi, jako by už nikdy neměli v úmyslu ji zakotvit a přivázat."

Jarvis se naklonil a upřeně se díval dolů, kde těžká lana mizela ve vodě černé jako inkoust. „Je to moje chyba. Byla to moje zločinná nedbalost, že jsem nechtěl uvěřit tomu mene tekel."

„Stále si ale nemůžeme být jistí, že jsou odhodláni útok opravdu uskutečnit," řekl Pitt.

Jarvis zavrtěl odmítavě hlavou. „Jsou odhodláni to udělat, s tím můžete počítat." Unaveně se opřel o sloup. „Kdyby nám aspoň řekli datum a cíl."

„Datum je tam přece uvedeno po celou dobu," řekl Pitt.

Jarvis se na Pitta podíval s otázkou v očích a čekal.

„Řekl jste, že smyslem útoku je vyvolat sympatie k bělochům Jižní Afriky a Američany vyprovokovat k zuřivosti vůči černým povstalcům," pokračoval Pitt. „Myslíte, že lze vybrat vhodnější den než je dnešek?"

„Je středa ráno pět minut po půlnoci." V hlase Jarvise bylo cítit napětí. „Nic rozumného mi to neříká."

„Tvůrci operace Planá růže mají jedinečný smysl pro načasování," řekl Pitt s jistým nádechem ironie. „Dnes je přece sedmý prosinec, výročí útoku na Pearl Harbor."

Pretoria, Jižní Afrika

7. prosince, 1988

De Vaal seděl v kanceláři ministra obrany sám a četl knihu. Blížil se večer, klenutými okny prosvítaly poslední sluneční paprsky pozdního odpoledne. Ozvalo se lehké zaklepání na dveře.

De Vaal promluvil, aniž by přestal číst.

„Dál."

Vstoupil Zeegler. „Byli jsme upozorněni, že Fawkes zahájil operaci."

De Vaal neprojevil navenek o zprávu vůbec zájem. Odložil knihu a podal Zeeglerovi list papíru. „Dohlédněte na to, aby spojový důstojník ve službě tuto zprávu osobně odeslal americkému ministerstvu zahraničí."

Je mou povinností varovat vaši vládu před nezadržitelně se blížícím útokem na vaše pobřeží, který provedou povstalci Africké revoluční armády pod velením kapitána Fawkese, penzionovaného z Královského loďstva. Hluboce lituji sebenepatrnější příčiny, kterou k výše uvedenému hanebnému činu snad přispěla moje vláda.

ERIC KOERTSMANN ministerský předseda

„Vy přiznáváte jistý podíl viny jménem ministerského předsedy, který o operaci Planá růže absolutně nic neví," řekl překvapený Zeegler. „Smím se zeptat proč?"

De Vaal sevřel dlaně a díval se na Zeeglera. „Nevidím žádný důvod, proč bych se o tom měl s někým detailně bavit."

„Smím se vás aspoň zeptat, proč jste Fawkese předhodil vlkům jako oběť?"

Ministr se s odmítavým gestem vrátil ke knize. „Dohlédněte na odeslání zprávy. Na své otázky dostanete odpovědi ve vhodné chvíli."

„Přece jsme Fawkesovi slíbili, že se ho pokusíme zachránit," nedal se odbýt Zeegler.

De Vaal netrpělivě vzdechl. „Fawkes v okamžiku, kdy převzal velení, věděl, že si hraje se smrtí."

„Jestli však přežije a bude mluvit s představiteli vládních orgánů, bude mít jeho přiznání pro naši vládu katastrofální následky."

„Jen klidně spěte, plukovníku," řekl De Vaal darebáckým úsměvem. „Fawkes nepřežije, aby mohl promluvit."

„Zdá se, pane ministře, že jste si tím zřejmě zcela jistý."

„Jsem," řekl chladně De Vaal. „To tedy opravdu jsem."

Hluboko v útrobách *Iowy* nějaký muž v umaštěných montérkách a v hrubém vlněném kabátě vystoupil z kryté spojovací chodby do míst, kde kdysi byla lodní ošetřovna. Zavřel za sebou dveře a octl se v dusivé temnotě. Rozsvítil svítilnu a kuželem světla bloudil po místnosti zbavené vnitřního zařízení. Po odstranění většiny přepážek si připadal jako v obrovské jeskyni.

S uspokojením konstatoval, že je v tomto prostoru sám. Klekl si na podlahu a z vnitřní kapsy kabátu vytáhl malou pistoli. Na konec hlavně přišrouboval tlumič a do pažby zasunul zásobník s dvaceti náboji.

Pak automatickou pistoli 27.5 Hocker-Rodine namířil do tmy a zmáčkl kohoutek. Po skoro neslyšitelném výstřelu se ozvaly dva skoro neznatelné údery, když se kulka odrazila od ve tmě neviditelných přepážek.

Uspokojen výsledkem zkoušky připevnil zbraň k lýtku. Po několika krocích si Emma ověřil, že pistole je dobře upevněna, zhasl světlo vklouzl zpátky do spojovací chodby a vydal se směrem k lodní strojovně.

***

Carl Swedborg, kapitán malého rybářského trajleru Molly Bender, poklepal kotníky prstů na tlakoměr a flegmaticky ho chvíli pozoroval. Pak odešel ke stolu s mapami a zvedl šálek kávy. Pomalu upíjel a v duchu se snažil představit si řeku před sebou. Současně se díval na led hromadící se na palubě. Takové mizerné mokré noci neměl rád. Vlhkost pronikala do jeho sedmdesát roků starých kostí a vyvolávala v kloubech kruté bolesti. Do penze měl odejít už před deseti lety, protože

mu ale zemřela manželka a děti byly roztroušené po celé zemi, nevydržel vysedávat v osamění prázdného domku. Rozhodl se proto, že dokud bude moci vykonávat práci jako kapitán velrybářské lodi, zůstane na vodě až do chvíle, kdy v ní bude pohřbeno jeho tělo.

„Viditelnost je jenom čtvrt míle," řekl nepřítomně.

„Už jsem zažil horší, mnohem horší," ozval se Brian Donegal, vysoký irský přistěhovalec s rozcuchanými vlasy, který stál u kormidla. „Už se dá čekat zlepšení a to je lepší, než kdyby se zhoršení teprve blížilo."

„Souhlasím," řekl stroze zimou se třesoucí Swedborg a zapínal si vrchní knoflík nepromokavého pláště. „Hlídejte kormidlo a držte se daleko od bójí plavební dráhy na straně přístavu Ragged Point."

„Nedělejte si starosti, kapitáne. Můj spolehlivý belfastský nos vycítí označení plavební dráhy jako stavěcí pes, věřte, že to opravdu dovede."

Donegalova silácká slova skoro vždy vyvolala úsměv na kapitánově tváři. Rty kapitána se v nechtěném úsměvu uvolnily, promluvil však vážným tónem, očividně předstíraným. „Budu klidnější, budete-li raději užívat svých očí než nosu."

Molly Bender obeplula Ragged Point a pokračovala po proudu řeky, občas míjela rozsvícené bóje označující plavební dráhu. Světla se blížila a mizela jako pouliční světla podél deštěm prosáklé hlavní lodní dopravní tepny. Pobřežní světla jenom tlumeně prosvítala houstnoucí plískanicí deště se sněhem.

„Někdo pluje v plavební dráze nahoru proti nám," ohlásil Donegal.

Swedborg přiložil dalekohled k očím a zamířil ho přes příď lodi. „Vedoucí loď má rozsvícena tři bílá světla. To znamená, že za sebou táhne čluny. Lano musí být velmi dlouhé, protože dvě světla na posledním člunu jsou asi tři sta yardů za vlečnou lodí."

„Plujeme v kursu, který hrozí srážkou, kapitáne. Její stěžňová světla jsou v přímce s naší přídí."

„Co ten mizera dělá na naší straně řeky?" vyjádřil Swedborg hlasitě svůj údiv. „Nebo snad ten zatracený blázen neví, že dva čluny blížící se k sobě se mají držet na svém pravoboku? Přivlastňuje si náš plavební pruh."

„My můžeme snadněji manévrovat," řekl Donegal. „Bude proto lepší, když ho budeme varovat a mineme se pravými boky."

„All right, Donegale. Zahněte na levou stranu a dvakrát zahoukejte sirénou, aby věděl o našem manévru."

Zahoukání na odpověď se však neozvalo. Swedborgovi se zdálo, že podivná světla vlečné lodi se přibližují mnohem rychleji, než se oprávněně dalo čekat, mnohem rychleji, než kdy v životě viděl u vlečné lodi s flotilou člunů ve vleku. Polekal se, když zpozoroval, že loď zamířila přímo do změněného kursu Molly Bender.

„Zahoukejte na toho blázna čtyřikrát krátce!" vykřikl Swedborg.

Na vnitrozemských vodních cestách to byl oficiální signál nebezpečí - používá se v krajní nouzi, když kurs druhé lodi nebo její úmysly jsou nepochopitelné. Dva členové Swedborgovy posádky se při řevu sirény probrali ze spánku a nejitými kroky vstoupili do kormidelny. Při pohledu rychle se blížící světla neznámé lodi se okamžitě probrali a začali nadávat. Ta loď se nechovala podle předpisů platících pro vlečné lodi.

V několika málo zbývajících vteřinách Swedborg popadl megafon a křičel do noci. „Ahoj! Zahněte ostře vlevo!"

Vypadalo to, jako kdyby křičel na přízrak či zjevení. Neozval se ani hlas, ani siréna neproťala v odpověď ledovou tmu. Světla se nezadržitelně řítila na bezmocnou Molly Bender. Když Swedborg viděl, že srážka je nevyhnutelná, pevně se vzepřel o okenní rám. Donegal v zoufalém úsilí nepoddat se do posledního okamžiku ještě stačil uvést motory do zpětného chodu a otočit kormidlem doprava.

Poslední věcí, kterou viděli, byla mohutná šedá příď, která se jako obrovský ocelový klín označený číslem 61 najednou vynořila z plískanice vysoko nad kormidelnou.

V následujícím okamžiku byl malý rybářský trajler na kousky rozdrcen a pohlcen ledovou vodou řeky.

***

Pitt zastavil auto před bránou Bílého domu. Jarvis byl napůl venku, když se obrátil a podíval na Pitta. „Děkuji vám za pomoc," řekl upřímně.

„Co teď?" zeptal se Pitt.

„Mám nezáviděníhodnou povinnost vytáhnout z postele prezidenta a náčelníky štábů," řekl Jarvis s unaveným smíchem.

„Mohl bych nějak pomoci?"

„Ne. Udělal jste víc, než jste musel. Teď už to musí vzít do ruky ministerstvo obrany."

„A granáty s Rychlou smrtí?" zeptal se Piu. „Mám vaše ujištění, že budou zničeny, až bude loď vypátrána a zajištěna?"

„O to se mohu jenom pokusit. Víc než to nemohu slíbit."

„To nestačí."

Jarvis byl příliš unavený, než aby se přel. Apaticky pokrčil rameny, jako kdyby mu to bylo jedno. „Nezlobte se, ale je to opravdu tak." Pak zabouchl dveře, prokázal se strážnému v bráně a zmizel.

Pitt obrátil auto a najel na Vermont Avenue. Za chvilku uviděl malou restauraci s celonočním provozem a zajel na parkoviště. U zívající číšnice si objednal kávu a z telefonní budky uskutečnil dva hovory. Pak hodil kávu do sebe, zaplatil a odjel.

***

Heidi Milliganová se setkala s Pittem, když vešel do nemocnice Bethesda Naval Hospital. Světlé vlasy měla zpoloviny zakryté a navzdory únavě kolem očí byla plná života a vypadala velmi mladistvě.

„Jak se vede admirálu Bassovi?" zeptal se Pitt.

Nervózně se na něho podívala. „Trpělivě bojuje. Drží se dobře. Dostane se z toho."

Pitt jí nevěřil ani slovo. Heidi lpěla na tenkém vláknu naděje a nechtěla se smířit se skutečností. Objal ji kolem pasu a vedl ji chodbou.

„Je schopen se mnou promluvit?"

Přikývla. „Lékaři tím sice nejsou nadšení, ale Walt na tom trval, když jsem mu předala váš vzkaz."

„Neobtěžoval bych ho, kdyby to nebylo důležité," řekl Pitt.

Podívala se mu do očí. „Věřím vám."

Došli k pokoji, Heidi otevřela dveře a pokynula Pittovi, aby přišel k admirálově posteli.

Pitt neměl nemocnice rád. Vždy naň nepříjemně působily sladký pach éteru, skličující atmosféra a věcně rozhodný postoj lékařů a ošetřovatelek. Už dávno se rozhodl, že až přijde jeho čas, chce zemřít jedině ve své posteli doma.

Pohled na admirála, první po spolupráci v Coloradu, ho v tomto rozhodnutí jenom utvrdil.

Vosková bledost tváře starého muže se zdála splývat s polštářem a jeho chraplavý dech v unisonu splýval se syčením respirátoru. Hadice běžely do jeho paží a pod pokrývky, aby přiváděly výživu a odváděly nepotřebné odpady z těla. Jeho kdysi svalnaté tělo bylo zvadlé.

Lékař přistoupil k Pittovi a dotkl se jeho paže. „Pochybuji, že má k hovoru dost síly."

Bass natočil malinko hlavu k Pittovi a rukou znatelně pokynul na pozdrav. „Pojďte blíž, Dirku," zašeptal chraptivě.

Lékař pokrčil rameny na znamení kapitulace. „Pro každý případ se budu zdržovat někde poblíž." Pak odešel na chodbu a zavřel dveře.

Pitt si přitáhl židli k posteli a naklonil se k Bassovu uchu. „Projektily s Rychlou smrtí," řekl Pitt. „Jak fungují během své dráhy?"

„Odstředivou silou… drážkování."

„Rozumím," odpověděl potichu Pitt. „Spirálovité drážkování uvnitř vrtání děla dá granátu rotaci a vyvolá odstředivou sílu."

„Uvede v činnost generátor… ten zpětně uvede v činnost malý radarový výškoměr."

„Jistě máte na mysli barometrický výškoměr.“

„Ne… barometrický nefunguje,“ šeptal Bass. „Těžký námořní granát má velkou rychlost při ploché dráze letu… to je příliš nízko pro barometrický odpočet… musí se použít radaru k odrazu signálu od země.“

„Je možné, že radarový výškoměr přežije vysoké přetížení při odpálení děla?“ zeptal se Pitt.

Bass se přinutil k lehkému úsměvu. „Sám jsem navrhl jeho ochranný obal. Můžete mi věřit… přístroj přežije prvotní náraz při odpálení nálože.“

Admirál zavřel oči a vyčerpán námahou tiše ležel. Heidi přistoupila k Pittovi a položila mu ruku na rameno.

„Snad byste mohl přijít odpoledne.“

Pitt zavrtěl odmítavě hlavou. „To už bude příliš pozdě.“

„Vždyť ho zabijete,“ řekla Heidi s očima plnýma slz a s hněvivým výrazem.

Bass natáhl malinko ruku na přikrývce a slabě sevřel Pittovo zápěstí. Víčka se mu zachvěla otevřel oči. „Potřeboval jsem jen chvilku, abych zase popadl dech… Nikam nechoďte… to je rozkaz.“

Heidi vyčetla v Pittových očích trýznivý pohled soucitu a nerada ustoupila. Pitt se znovu naklonil nad admirálem.

„Co se děje potom?“

„Jakmile granát překročí vrchol své dráhy a začíná padat k zemi, indikátor výškoměru začne signalizovat pokles výšky…“

Bassův hlas zeslábl do ztracena, Pitt trpělivě čekal.

„Ve výšce patnácti set stop se uvolní padák, zmírní klesání granátu a uvede v činnost malé výbušné zařízení.“

„Patnáct set stop, padák se otevírá,“ opakoval Pitt.

„Ve výšce tisíc stop zařízení vybuchuje, rozmetá hlavici projektilu a uvolní velké množství malých bombiček s organismem Rychlá smrt.“

Pitt se opřel a uvažoval o admirálově popisu postupných činností projektilu. Pak se podíval do slábnoucích očí.

„Ještě časový prvek, admirále. Kolik času je mezi vystřelením padáku a rozptýlením RS?“

„Už je to moc dávno… nevzpomínám si.“

„Pokuste se, prosím,“ úpěnlivě prosil Pitt.

Bass znatelně ztrácel sílu. Násilím se snažil přinutit mozek k činnosti, ale mozkové buňky reagovaly pomalu. Najednou se napjaté rysy jeho tváře uvolnily a admirál zašeptal, „Myslím… nejsem si jistý… třicet vteřin… rychlost klesání asi osmnáct stop za vteřinu…“

„Třicet vteřin?“ zeptal se pro ověření Pitt.

Bassova ruka už ale uvolnila sevření Pittova zápěstí a klesla na postel. Admirál zavřel oči a upadl do bezvědomí.

***

Jediným poškozením, které *Iowa* po rozdrcení Molly Bender utrpěla, bylo několik škrábanců na barvě přídě. Fawkes nezaznamenal vůbec žádný náraz. Tragédii mohl zabránit, kdyby otočil kormidlo naplno doleva. Riskoval by však, že po vyplutí z nejhlubšího pruhu kanálu uvázne bitevní loď na mělčině.

Potřeboval každý palec, který mohl získat, mezi dnem řeky a kýlem *Iowy*. Po měsících neúprosného odstraňování tisíců tun nepodstatných železných zařízení se loď z bojového operačního ponoru třicet osm stop zvedla na méně než dvacet dvě stopy. To bylo maximum, které si Fawkes mohl dovolit. Ale i při tomto malém ponoru ohromné lodní šrouby vířily bahno u dna, viditelné ještě na míle daleko v brázdě za *Iowou*.

Fawkes teď při řízení lodi využíval vědomostí, které získal nesčetnými cestami po řece nahoru a dolů, měřením hloubky na nesčíslných místech, vyznačováním každičké bóje kanálu a zaznamenáváním každé mělčiny. V mírné plískanici deště se sněhem zdálky rozpoznal světla bójí před ostrovem St. Clements a za jednu či dvě minuty jeho uši zachytily truchlivý zvuk ostrovního

zvonu, který mu zněl jako přivítání starého přítele. Utřel si zpocené ruce o rukávy. Blížil se největší problém plavby.

Od chvíle, kdy vypluli z kotviště v loděnici, se Fawkes obával nebezpečí šest mil dlouhého úseku řeky Kettle Bottom Shoals, protkaného labyrintem mělkých písečných prahů, o něž se mohl zachytit kýl *Iowy* a několik mil před cílem znemožnit splnění úkolu.

Fawkes zvedl ruku z kormidla a uchopil mikrofon. „Hlaste neustále hloubku."

„Rozuměl, kapitáne," zaskřehotal hlas v reproduktoru.

Dva členové Fawkesovy posádky o tři paluby níže začali střídavě hlásit hloubku, kterou odečítali na upraveném ozvěnovém hloubkoměru. Hloubku hlásili ve stopách místo v obvyklých sázích.

„Dvacet-šest stop… dvacet-pět… dvacet-čtyři-pět."

Už se začalo projevovat obávané místo Kettle Bottom Shoals. Fawkes silnýma rukama svíral paprskovitou rukojeť kormidla, jako by je měl k němu přilepené.

Dole ve strojovně Emma předstíral, že chce trochu pomoci zubožené posádce, které se nějak dařilo udržet obrovskou loď v chodu. Všichni se koupali v potu, protože museli dělat práci, kterou za normálních okolností obstarávalo pětkrát více lidí. Demontáž dvou motorů trochu zmenšila rozsah práce, ale pořád jí zůstávalo k vykonání mnoho. Muži však měli dvojí poslání: teď pracovali jako strojníci a ve vhodné chvíli se změní v dělostřelce.

Emma se nechtěl špinit při fyzické práci, snažil se být užitečný tím, že strojníkům neustále nosil galonové konve vody. V pařícím se pekle strojovny nikdo nedával najevo překvapení, že vidí neznámou tvář, všichni mu byli vděčni za to, že mohli tělu dodávat zpět tekutinu, která jim z pórů neustále proudem unikala.

Muži ve strojovně neměli potuchy, co se děje v jiných částech lodi, ani nevěděli, kam loď pluje. Fawkes jim jenom při nástupu na palubu řekl, že jedou na krátkou zkušební plavbu zaběhnout staré motory a vypálit několik salv z hlavních děl. Mysleli si, že ze zálivu plují na otevřený Atlantik. Byli proto ohromeni, když se loď najednou zachvěla a trup lodi jim začal pod nohama skřípat o dno.

Iowa se otírala o mělčinu. Zvířené bahno drasticky snižovalo rychlost, zatím však přece jen plula dál. „Plná vpřed," ozvalo se z kapitánského můstku. Dva obrovské hřídele zvýšily otáčky, když motory vyhnaly výkon na 106 000 koňských sil.

Na tvářích mužů ve strojovně se zračily zmatek a úžas. Dosud si byli jisti, že plují v hluboké vodě.

Hlavní strojník Charles Shaba zavolal na můstek. „Dostali jsme se k nějaké mělčině?"

„Jo, mládenče, šťouchli jsme do písečného nánosu, který není v mapě zakreslený," zaburácel v odpověď Fawkesův hlas. „Vydržte ve svém úsilí, dokud tímto místem neproplujeme."

Shaba nesdílel Fawkesův optimismus. Měl pocit, že se loď vůbec nehýbá z místa. Kovové desky podlahy pod jeho nohama se chvěly následkem nejvyššího výkonu motorů chvějících se stejně jako podstavce, na kterých spočívaly. Pak pomalu cítil, že bušení motorů i podlahy slábne, jako by se lodní šrouby zařízly do volné vody. O minutu později Fawkes zakřičel z můstku do strojovny.

„Řekni svým chlapcům, že jsme zase volní. Jsme zase v hluboké vodě!"

Obsluha motoru se ujala svých povinností s uvolněnými úsměvy ve tvářích. Jeden mazač dokonce začal zpívat známý popěvek a brzy se za hučení velkých turbin přidali sborově všichni.

Emma se k nim nepřidal. Jen on věděl pravdu o podivné plavbě *Iowy*. Všichni muži kolem něho budou za několik hodin mrtví. Kdyby ploché dno *Iowy* zůstalo pevně trčet v bahně mělčiny, mohli se ještě na nějaký čas zachránit. Zřejmě jim to nebylo souzeno.

Fawkes měl štěstí, uvažoval Emma. Zatracené štěstí. Dosud.

***

Tři sta stop pod Bílým domem, v kancelářích pro výkonné vládní úředníky, seděl na konci dlouhého konferenčního stolu prezident a díval se Jarvisovi do očí. „Dale, jistě vám nemusím říkat, že poslední věcí, kterou potřebuji, je nějaká krize v posledních týdnech mého volebního období, zvláště když jde o krizi, která nemůže počkat do rána."

Jarvis cítil, že se mu z nervozity chvějí prsty. Prezident byl znám svou výbušnou povahou. Jarvis byl svědkem nejedné příležitosti, kdy se jeho známý knírek, který byl s mimořádnou rozkoší zobrazován politickými karikaturisty, doslova naježil hněvem. Protože však kromě zaměstnání neměl Jarvis co ztratit, vyrazil k protiútoku.

„Nemám ve zvyku vyrušovat vás ze spánku, pane, ani rušit vojenské sny náčelníků štábů, pokud k tomu nemám zatraceně dobrý důvod."

Ministr obrany Timothy March zatajil dech. „Myslím, že Dale chce říci…"

„Chci říci, že někde v zálivu Chesapeake Bay je skupina cvoků odhodlána použít biologickou zbraň, která by mohla vyhubit každého živého tvora ve velkém městě a svou ničivou schopnost si ponechat a vše živé ničit Bůhví kolik generací."

Předsedající náčelníků štábů generál Curtis Higgins si s nedůvěrou změřil Jarvise. „Žádnou zbraň takové ničivé síly neznám. Nemluvě o tom že plynové zbraně v našich arzenálech byly neutralizovány a zničeny už před mnoha roky."

„To je ovšem jenom kec, který jsme předložili veřejnosti," odsekl Jarvis. „Všichni v této místnosti to víte lépe než já. Rovněž všichni víte, že armáda nikdy nepřestala vyvíjet a hromadit zásoby chemicko-biologických zbraní."

„Uklidněte se, Dale," prezidentovy rty pod knírkem se rozšířily v úsměvu. Měl až zrůdnou radost, když se do sebe pustili jeho dva podřízení. Ve snaze uvolnit napjatou atmosféru se naklonil na křesle dozadu a jednu ruku položil na opěradlo. „Navrhuji, abychom v této chvíli brali Daleovo varování vážně." Obrátil se k admirálovi Josephu Kemperovi, veliteli námořních operací. ‚Joe, protože z jeho slov je zřejmé, že se chystá námořní útok, spadá to pod vaši kompetenci."

Kemper sotva splňoval představu vojenského vůdce. Bělovlasý tlustý muž, který mohl být docela dobře považován za vedoucího oddělení v obchodním domě, se zamyšleně díval na poznámky, které si naškrábal.

„Jsou tu dvě skutečnosti, které dávají za pravdu varování pana Jarvise. Ta první je, že bitevní loď *Iowa* byla prodána společnosti Walvis Bay Investment. A naše včerejší snímky ze satelitu ukazují, že je v doku loděnice Forbes."

„Kde je teď?"

Kemper neodpověděl, ale zmáčkl knoflík na stole před sebou a vstal ze židle. Dřevěné obložení na stěně před ním se rozjelo do stran a odkrylo osmkrát deset stop velké projekční plátno. Kemper zvedl telefon a úsečně řekl: „Začněte."

Na plátno se začaly promítat televizní záběry s vysokou rozlišovací schopností. Jasnost i barvy byly mnohem lepší než na kterémkoliv běžném přijímači v domácnostech. Satelitní kamera pronikala šerem časného rána a pokrývkou mraků, a promítala pohled na východní pobřeží zálivu Chesapeake Bay tak zřetelně jako na pohlednici. Kemper přistoupil k promítacímu plátnu a mávl tužkou jako ukazovátkem.

„Tady vidíme vjezd do řeky Patuxent a přístavní zátoku od Drum Point k severu a od Hog Point k jihu." Tužka chvíli zůstala trčet na jednom místě. „Tady ty drobné čáry jsou doky loděnice Forbes… Pan Jarvis tady získává bod, protože jak vidíte, pane prezidente, po bitevní lodi *Iowa* není ani stopa."

Na Kemperův příkaz začaly kamery snímat horní konec zálivu. Jako na přehlídce proplouvaly na plátně nákladní lodě, rybářské čluny a raketami vyzbrojená fregata, nic ale nepřipomínalo robustní obrysy bitevní lodi. Vpravo na plátně se ukázal Cambridge; vlevo pak Námořní akademie v Annapolis; brzy nato most pod Sandy Point, kde se vybírá mostné; a pak řeka Patapsco směrem k Baltimore.

„Co leží jižně?" zeptal se president.

„Kromě Norfolku žádné větší město v okruhu tří set mil."

„Takže co, džentlmeni? Ani Merlin spolu s Houdinim by nedokázali uskutečnit zmizení bitevní lodi."

Dřív než na tato slova mohl někdo zareagovat, vstoupil do konferenční místnosti pobočník Bílého domu a k lokti prezidenta položil list papíru.

„Právě došlo z ministerstva zahraničí," řekl prezident, když si prohlédl donesený papír. „Úřední sdělení od ministerského předsedy Koertsmanna z Jižní Afriky. Naléhavě nás varuje před útokem na pevninu Spojených států připravovaným Africkou revoluční armádou a omlouvá se za jakýkoliv čin svého kabinetu, kterým se mohl do této situace zaplést."

„Nezdá se, že by Koertsmann byl nějak zapleten s tímto nepřítelem," řekl March. „Chápu to tak, že kategoricky odmítá jakékoliv spojení s tímto incidentem."

„Možná, že se jen tak zajišťuje pro každý případ," odvážil se říci Jarvis. „Koertsmann určitě tuší, že nám plán operace Planá růže padl do rukou."

Prezident se neustále díval na text na papíře, jako by tu strašnou pravdu nechtěl vzít na vědomí.

„Mám dojem," řekl vážně, „že se rozpoutává samo peklo."

***

Most byla jediná věc, kterou nesprávně odhadl. Nadstavba *Iowy* byla příliš vysoká, než aby bez úhony projela pod touto člověkem vytvořenou překážkou, jež se teď postavila mezi Fawkese a cíl, který si předsevzal. Světlá výška byla o tři stopy nižší, než počítal.

Spíš slyšel, než viděl, že zaměřovač děl smontovaný z překližky byl při nárazu o vrchní oblouk mostu odtržen z předního ložiště děla.

***

Howard McDonald dupl na brzdy a zastavil. Dopravní klece s láhvemi mléka v korbě dodávky se převrhly. McDonald, který při své každodenní rozvážce mléka přejížděl most Hany W. Nice Memoriál Toll Bridge, měl v prvním okamžiku dojem, že kusy havarovaného letadla, které se roztříštilo o most, dopadnou až na jeho auto. Pár okamžiků seděl zcela šokován a díval se na obrovskou hromadu trosek ve světlech světlometů. Oba jízdní pruhy přes most byly zataraseny. Bázlivě vystoupil z dodávky a šel blíž přesvědčen, že v troskách najde roztrhané kusy lidského těla.

Místo toho našel jen rozbité kusy šedě natřených překližek. Jeho první reakcí byl pohled na nízkými mraky zataženou oblohu, neuviděl ale nic než varovné červené světlo pro letadla na hlavním nakládacím stehu. McDonald pak šel k zábradlí a díval se dolů.

Kromě toho, co se zdálo být světly běžných plavidel mizejícími na severu za Mathias Point byl kanál prázdný.

***

Pitt, Steiger a admirál Sandecker stáli kolem stolu s výkresy v Pittově hangáru na letišti Washington National Airport a studovali velkou mapu vodních kanálů příslušné oblasti. „Fawkes ze zatraceně dobrého důvodu tak radikálně kosmeticky upravil *Iowu*," říkal Pitt. „O šestnáct stop snížil její ponor."

„Jste si jistý, že to číslo je přesné?" zeptal se Sandecker. „Pak by měla ponor pouze dvacet dvě stopy." Zavrtěl hlavou. „To se zdá neuvěřitelné."

„Ten údaj jsem získal od muže, který by to měl vědět," odpověděl Pitt. „V době, kdy Dale Jarvis telefonicky hovořil s hlavním stanem zpravodajské služby, jsem se zeptal Metze, šéfa loděnice. Zapřísahal se, že číslo je správné."

„Ale k čemu by to bylo dobré?" řekl Steiger. „Jestliže odstranili všechna děla a nahradili je dřevěnými atrapami, je loď totálně k ničemu."

„Střelecká dělová věž číslo dvě a potřebná zařízení k odpálení jsou stále na místě," řekl Pitt. podle Metze je Iowa schopná vystřelit salvu dva tisíce liber těžkých granátů do vzdálenosti dvaceti mil a strefit se do sudu s dešťovou vodou."

Sandecker soustředil pozornost na zapálení velkého doutníku. Když se rozhořel, spokojeně vyfoukl ke stropu oblak modrého kouře a konečky prstů poklepal na mapu. „Dirku, váš plán je čiré bláznovství. Zapleteme se do konfliktu, o němž nic nevíme."

„Nemůžeme přece tady jenom sedět a bědovat," řekl Pitt. „Stratégové Pentagonu přinutí prezidenta buď k rozstřílení *Iowy* na hladině nebo vyšlou na palubu četu, aby plynové granáty zajistila a začlenila do arzenálu armády."

„K čemu může být dobrý smrtelný organismus, jehož účinky nelze řídit podle okamžité potřeby?" zeptal se Steiger.

„Můžete si být jistý, že pak by každý biolog v zemi dostal finanční podporu, aby objevil protilátku," odpověděl Pitt. „A kdyby se takový objev někomu podařil, pak lze s jistotou očekávat, že jednoho dne nějaký generál nebo admirál zpanikaří a vydá rozkaz k rozptýlení smrtelného organismu. Pokud jde o mne, nechci zestárnout s vědomím, že jsem měl příležitost zachránit bezpočet lidských životů, avšak selhal jsem a nic jsem pro to neudělal."

„Krásně řečeno," řekl Sandecker. „Úplně s vámi souhlasím, ale my tři jsme sotva v postavení, kdy můžeme soupeřit s ministerstvem obrany v závodě o získání zbývajících granátů s Rychlou smrtí."

„Co kdybychom nejprve tajně vpašovali na palubu *Iowy* muže, který bude schopný zneškodnit odpalovací mechanismus projektilů a nálože s organismem naházet z paluby do vody…" Pitt svou myšlenku nechal nevyřčenou.

„A tím mužem ovšem máte být vy, že?" spekuloval Sandecker.

„Z nás tří mám k tomu nejlepší kvalifikaci."

„Nezapomínáte tak trochu na mě?" ozval se roztrpčeně Steiger.

„Jestli se akce nepodaří, budeme potřebovat schopného muže k řízení vrtulníku. Jak víte, já neumím pilotovat, takže tím vyvoleným jste vy."

„Když je to tak, pak nemohu odmítnout," odpověděl s kyselým úsměvem Steiger.

„Vtip spočívá ve schopnosti vyčenichat a z úkrytu vyhnat *Iowu* dříve, než to učiní hoši z obrany," řekl Sandecker. „Není to moc nadějné, když oni mají výhodu průzkumu pomocí satelitu."

„A co když přijdeme na to, kam *Iowa* pluje, dedukcí?" řekl s úšklebkem Pitt.

„Z čeho to chcete zjistit?" zabručel skeptický Steiger.

„Prozrazuje nám to ponor," odpověděl Pitt. „V dosahu Fawkesovy parolodi je jednom jedna vodní cesta, která vyžaduje ponor ne větší než dvacet dvě stopy."

Sandecker a Steiger stáli mlčky a čekali, až Pitt svou úvahu objasní.

„Hlavní město," řekl Pitt s určitou neodvolatelností v hlase. „Fawkes má v úmyslu doplout s *Iowou* na řeku Potomac a udeřit na Washington."

***

Fawkese už bolely obě paže a z hlubokého soustředění mu po větrem ošlehané tváři stékal pot a ztrácel se ve vousech. Kdyby nepohyboval pažemi, mohl být pokládán za bronzovou sochu. Byl k smrti unavený. U kormidla *Iowy* už stál skoro deset hodin, aby s mohutnou lodí bezpečně proplul kanály, v nichž se nikdy neměla octnout. Dlaně měl poseté prasklými puchýři, vůbec si toho však nevšímal, protože se blížil k cíli své neskutečné plavby. Dlouhá smrtonosná děla ve střelecké věži číslo dvě už měla na dostřel třídu Pennsylvania Avenue. Telefonicky požádal o plnou parou vpřed. Chvění dolních palub se zvýšilo. *Iowa* jako válečný oř při zvuku polnice zavrtávala své lodní šrouby s ještě větší energií do bahnité řeky a zamířila do úžiny poblíž Cornwallis Neck na břehu státu Maryland.

Iowa vypadala neskutečně, jako by ani nebyla z tohoto světa; podobala se jakémusi gigantickému, kouř vydechujícímu monstru, přicházejícímu na svět z nejhlubších pekel. Prudce vyrazila vpřed a v prvních náznacích svítání proplouvala kolem bójí rychle se ztrácejících za ní. Zdálo, že má srdce i duši a dobře ví, že toto je její poslední dlouhá plavba a jako poslední bitevní lodi je jí souzeno zemřít v boji.

Fawkes se jako fascinovaný upřeně díval na zář světel Washingtonu nejasně se objevující v dálce dvaceti mil. Námořní základna v Quantico už zmizela za lodní zádí, loď se ve své mohutnosti nezadržitelně hnala kolem Hallowing Point a Gunston Cove. Už scházelo proplout jediným obloukem, než se její příď zařízne do přímého úseku kanálu končícího na okraji golfového hřiště v parku East Potomac Park.

„Dvacet tři stopy," ozval se hlas v reproduktoru. „Dvacet tři… dvacet dvě pět…"

Loď odmrštila další bóji, její osmnáctipalcové pětilisté lodní šrouby bušily do bahnitého dna a příď vířila bílou pěnu, když se zařízla do protiproudu o rychlosti pěti uzlů.

„Dvacet dvě stopy, kapitáne." V hlase bylo cítit napětí. „Dvacet dvě… trvá… trvá…

Ach, Bože, dvacet jedna pět!"

Pak, jako kladivo do polštáře, loď narazila do stoupajícího dna řečiště. Náraz byl spíš tušený než cítěný, když se příď zabořila do bahna. Motory ještě stále hučely a lodní šrouby se otáčely, *Iowa* však už ležela nehybně.

Defitivně spočinula pod svahy Mount Vernonu před Washingtonem.

***

„Nepovažuji to za možné," řekl admirál Joseph Kemper, když se s obdivem díval na obraz *Iowy* na stínítku televizní obrazovky. „Plavit se uprostřed noci s ocelovou pevností devadesát mil proti proudu úzkou klikatící se řekou je pozoruhodná ukázka námořnického umění."

Prezident se s vážným výrazem hladil po spáncích. „Co víme o tom chlapovi Fawkesovi?"

Kemper pokynul pobočníkovi, který mu okamžitě podal modrý pořadač.

„Britské ministerstvo námořnictví vyhovělo mé žádosti o služební záznam kapitána Fawkese a pan Jarvis připojil doplněk z evidence zpravodajské služby."

Prezident si nasadil brýle a otevřel pořadač. Po několika minutách se podíval na Kempera přes kostěné obroučky. „Zatraceně dobrý posudek. Ať už si ho k té akci vybral kdokoliv, dobře znal jeho schopnosti. Proč by se však muž tak vynikající pověsti najednou zapletl do tak fantastického dobrodružství?"

Jarvis zavrtěl hlavou. „Nejblíže skutečnosti snad bude dohad, že když mu povstalci zavraždili manželku a děti, ztratil nervy a bezhlavě se odhodlal k odplatě."

Prezident chvíli přemýšlel o Jarvisových slovech, pak se obrátil k náčelníkům štábů. „Tak, pánové, jsem připraven vyslechnout vaše návrhy."

Generál pochopil pokyn, odstrčil židli a přistoupil k televizní obrazovce. „Naši odborníci vypracovali několik alternativ, všechny založené na předpokladu, že na *Iowě* je smrtelný biologický prostředek. Tak za prvé, můžeme zmobilizovat eskadru tryskových letadel vojenského letectva F-jednadvacítek Specter, aby raketami Copperhead rozmetala *Iowu* za současné palebné podpory jednotek armády na břehu."

„Výsledek takové akce je příliš nejistý," řekl prezident. „Jestli by k absolutnímu zničení nedošlo okamžitě, mohla by se Rychlá smrt rozptýlit do ovzduší."

„Za druhé," pokračoval Higgins, „můžeme vyslat četu válečného námořnictva, aby vnikla na palubu *Iowy* z vody a zajistila lodní záď, kde je přistávací plocha pro vrtulníky. Pak by tam přistála přepadová četa námořní pěchoty a ovládla celou loď." Higgins se odmlčel v očekávání dotazů či komentářů.

„Kdyby loď byla proti podobné akci zajištěna," ozval se Kemper, „jak si pěchota vynutí vstup na loď?"

Jarvis znal odpověď na tuto otázku. „Podle pracovníků loděnice byla většina pancéřování a nadstavby *Iowy* nahrazena dřevěnými atrapami. Námořní pěchota by se mohla do nitra lodi prostřílet, ovšem pokud nebude Fawkesovými lidmi zlikvidována při zteči lodi."

„Jestli žádná z těchto akcí nevyjde podle předpokladu, nezbude nám nic jiného, než ke zničení lodi použít nepříliš velkou jadernou raketu," řekl Higgins. Skoro minutu v místnosti nikdo nepromluvil.

Nikomu se nechtělo slovy vyjádřit nepředstavitelné následky generálova posledního návrhu, prezident si uvědomil, že teď je na něm, aby převzal iniciativu.

„Mám dojem, že malá neutronová bomba by byla mnohem vhodnější."

„Radioaktivita sama o sobě nezničí smrtelné účinky Rychlé smrti," řekl Jarvis.

„Je také pochybné, že by smrtící paprsky pronikly střeleckou věží, protože po uzavření je skoro vzduchotěsná," připojil Kemper.

Prezident se podíval na Higginse. „Považuji za samozřejmé, že vaši lidé zvážili všechny možnosti."

Higgins vážně přikývl. „Právě tyto úvahy nás přivádějí k rozhodnutí v historii víckrát použitému, totiž obětovat méně pro záchranu mnohých."

„Co myslíte tím méně?"

„Padesát až sedmdesát pět tisíc mrtvých, k tomu asi dvojnásobek raněných. Nejvíc postižené by byly malé obce v nejbližším okolí *Iowy* a přelidněný sektor Alexandrie. Washington samotný by byl postižen poměrně méně."

„Jak brzy mohou vojáci námořní pěchoty vyrazit?" zeptal se prezident.

„V těchto minutách už nasedají do vrtulníků," odpověděl generál Guilford. „Četa námořníků už ve člunu pobřežní stráže pluje po proudu řeky."

„Tři bojové jednotky po deseti mužích," dodal Kemper.

Vedle křesla generála Higginse se ozvalo tlumené bzučení telefonu. Kemper se naklonil, ohlásil se, poslouchal a odložil sluchátko. Podíval se na Higginse stojícího stále u televizní obrazovky.

„Členové spojovacích jednotek rozmístili kamery na jižních útesech nad *Iowou*," řekl. „Za několik vteřin začnou vysílat."

Už při posledních Kemperových slovech se do černa rozplynul záběr satelitních televizních kamer a místo něho se ukázal záběr *Iowy*. Palubní nadstavba zaplnila celou obrazovku.

Prezident si pomalu nalil šálek kávy, neupil však. Upřeně se díval na *Iowu* a usilovně uvažoval o rozhodnutí, které přísluší jedině jemu. Pak si povzdechl a obrátil se ke generálu Higginsovi.

„Takže začneme s námořníky a s námořní pěchotou, a když se jim akce nepodaří, vyšleme do akce Spectry a současně zahájíme palbu ze všech zbraní na pobřeží."

„A pak atomovou bombu?" zeptal se Higgins.

Prezident však zavrtěl hlavou. „Ne, nemohu tížit své svědomí příkazem k masové vraždě spoluobčanů, bez ohledu na okolnosti."

„Do východu slunce zbývá půl hodiny," řekl klidně Kemper. „Kapitán Fawkes k zamíření děl nutně potřebuje denní světlo. Před vyřazením lodi ze služby byly všechny radarové jednotky a systémy automatického řízení palby z *Iowy* odstraněny. Fawkes není schopen zajistit požadovaný stupeň přesnosti, pokud nemá v cíli nebo v jeho blízkosti pozorovatele dělostřeleckých zásahů, který mu bude rádiem hlásit dostřel a přesnost palby z *Iowy*."

„Pozorovatel by mohl sedět někde na střeše," řekl prezident a usrkl kávy.

„To by mě nepřekvapilo," řekl Kemper, „ale dlouho by tam nezůstal. Na počítače jsme napojili soustavu rádiových monitorů, které jsou během několika vteřin schopné přesně určit jeho polohu."

Prezident si povzdechl. „Takže pro tuto chvíli je to zajištěné, pánové."

„Ještě něco, pane prezidente. Nechal jsem si to na konec," řekl Higgins.

„Tak ven s tím."

„Jde o projektily s Rychlou smrtí. Předpokládám, že je nutné je zajistit v neporušeném stavu, aby mohly být podrobeny rozboru v laboratořích ministerstva obrany.

„Musejí být zničeny!" skočil mu do řeči Jarvis. „Tak příšerná zbraň nesmí být zachráněna."

„Mám takový dojem," ozval se najednou Timothy March, „že se nenadále v tomto okamžiku vynořil mnohem neodkladnější problém."

Po slovech Marche se všechny oči otočily zpátky k televizní obrazovce. Kemper bleskově popadl telefon a vykřikl do mluvítka. „Natočte objektiv na zadní část *Iowy* a nad ni!"

Neviditelné ruce poslušně udělaly, o co byly požádány. Bitevní loď se na obrazovce zmenšila, když kamera zvětšila úhel záběru. Pozornost všech okamžitě zaujala letecká navigační světla blížící se od horního toku řeky k lodi.

„Co myslíte, že to je?" zeptal se prezident.

„Nějaký vrtulník," odpověděl vztekle Higgins. „To určitě nějaký zatracený civil začal být zvědavý a vzal si do hlavy, že nízkým letem pozdraví loď."

Muži vyskočili z křesel, obstoupili obrazovku a bezmocně sledovali, jak se nezvaný vrtulník blíží k lodi, která uvázla na mělčině. Všichni strnuli a jejich oči prozrazovaly pocity bezmoci a nezdaru.

„Podlehne-li Fawkes panice a spustí palbu dřív, než naše jednotky zaujmou určené postavení, bude postiženo mnoho lidí," řekl bezvýrazně Kemper.

Iowa ležela bez hnutí uprostřed řeky Potomac, její stroje byly tiché, seskupení vlajek oznamovalo že je všechno zastaveno. Fawkes se rozhlédl s opatrným optimismem. Stávající

posádku nemohl přirovnat k žádné, kterým kdy velel. Několik z nich byli správní chlapci, všichni měli na sobě v ARA oblíbené kamuflážní uniformy pro pohyb v džungli. Kromě fyzické zdatnosti a ochoty, s jakou plnili přidělené úkoly, neuměli nic, co by jen vzdáleně mohlo připomínat, že patří mezi námořníky Jižní Afriky.

Práce Charlese Shaby jako hlavního strojníka skončila v okamžiku, kdy zmlkly stroje, a podle dřív vydaných rozkazů se stal dělostřeleckým důstojníkem. Když vystoupil na kapitánský můstek, našel Fawkese nakloněného nad malou vysílačkou. Zasalutoval rázně podle předpisu.

„Promiňte, kapitáne, mohl bych s vámi mluvit?“

Fawkes se otočil a těžkou ruku položil na Shabova záda. „Co máte na srdci?“ zeptal se s úsměvem.

Shaba, potěšený, že zastihl kapitána v dobré náladě, stál v pozoru a vypálil otázku, která nikomu z jeho pracovní čety nedala spát. „Pane, kde k čertu jsme?“

„Ve zkušebním prostoru v okolí Aberdeenu. Znáte to tady, hochu?“

„Ne, pane.“

„Je to takový ne právě moc hezký kousek země, kde Američané zkoušejí své zbraně.“

„Myslel jsem… tedy, chlapi si mysleli, že plujeme na moře.“

Fawkes vyhlédl z okna. „Ne, hochu, Yankeeové nám laskavě dovolili použít jejich pozemní cíle k dělostřeleckému výcviku.“

„Jak se odsud dostaneme?“ zeptal se Shaba. „Loď vězí pevně na dně.“

Fawkes se na Shaba otcovsky podíval. „Nedělej si starosti. Při vrcholném přílivu s ní odplujeme tak snadno, že se budeš divit. Uvidíš.“

Shaba se zatvářil znatelně klidněji. „Chlapi to rádi uslyší, kapitáne.“

„Výborně, mládenče.“ Fawkes ho poplácal po zádech. „Teď se vrať na své místo a dohlédni na nabíjení děl.“

Shaba zasalutoval a odešel. Fawkes pozoroval mladého černocha, než zmizel ve tmě za krytou spojovací chodbou, a poprvé pocítil velkou lítost nad tím, co má v úmyslu udělat.

Ze svých úvah byl vyrušen hlukem nějakého letadla. Zadíval se na rozjasňující se oblohu a uviděl blikání mnohobarevných světel vrtulníku, který letěl od východu proti proudu řeky. Natáhl ruku po nočním dalekohledu a namířil ho na vrtulník, který mu právě rachotil nad hlavou. V dalekohledu zahlédl ne příliš jasná písmena NUMA.

Národní podmořská a námořní agentura, přeložil si Fawkes. Z této strany nehrozí žádné nebezpečí. Asi se vrací z nějaké oceánografické expedice do hlavního města. S rostoucím pocitem bezpečí přátelsky pokynul svému odrazu ve skle kabiny. Dalekohled odložil na pult a znovu svou pozornost věnoval vysílačce. Přiložil sluchátko k jednomu uchu a zmáčkl tlačítko mikrofonu. „Černý Angus jedna volá Černého Anguse dva, přepínám.“

Skoro okamžitě se ozval neklamně jižansky afektovaně protahovaný dialekt. „Hej, člověče, není třeba používat jakéhosi kódovaného žargonu. Z vaší řeči vane chlad jako z mrazničky.“

„Dávám přednost úspornému projevu,“ odsekl Fawkes.

„Tak jó. Dokud jsou podepsané prachy v pořádku, vy jste šéf, vy jste šéf.“

„Máte připravenu střelbu do terče?“

„Jó, právě se přemisťujeme do dělostřelecké pozice.“

„Výborně.“ Fawkes se mrkl na hodinky. „Pět minut a deset vteřin do Hogmanay.“

„Do Hog… cože?“

„Skotský výraz pro oslavu Silvestra.“

Fawkes vypnul mikrofon a s povděkem vzal na vědomí, že vrtulník NUMA pomalu letí směrem k Washingtonu, a že zmizel výš proti proudu řeky za strmými srázy.

Téměř ve stejném okamžiku Steiger pohnul řízením a vrtulník Minerva M-88 se naklonil v širokém oblouku nad krajinou Marylandu. Letěl nízko, podvozkem se otíral o vrcholky stromů bez listí, vyhýbal se občasným vodárenským věžím a ušklíbl se při slovech, které slyšel ve sluchátkách.

„Začínají se chovat zlověstně,“ řekl věcně. „Jakýsi kapitán Hejpočkej vyhrožuje, že nás sestřelí, jestli okamžitě z tohoto prostoru nevypadneme.“

„To chápu,“ řekl Pitt. „Řekněte, že mu vyhovíte.“

„Kdo mám říci, že jsme?“

Pitt se na okamžik zamyslel. „Řekněte mu pravdu. Jsme vrtulník agentury NUMA se zvláštním pověřením.“

Steiger jen pokrčil rameny a začal mluvit do mikrofonu.

„Starý generál Jánevímkdo to zbaštil,“ řekl Steiger a nahnul hlavu k Pittovi. „Měl byste se už připravit. Asi za osm minut skáčete.“

Pitt rozepjal bezpečnostní pásy a počkal, až Sandecker udělá totéž, pak se vydal do nákladového prostoru. „Naleťte správně hned napoprvé,“ řekl ještě Pitt do Steigerova ucha, „nebo ze mě uděláte ohyzdnou rudou kaši na okraji paluby *Iowy*.“

„Díváte se na dovedného šikulu,“ řekl Steiger s nepatrným úsměškem. „Nemusíte dělat nic, jen se pevně držte a řízení akce nechejte plně na starouši Abem. Pro případ, že se snad budete muset pustit dřív, zajistím se zatraceně dobře, abyste měl pod prdelí hezký polštář hluboké vody.“

„S tím počítám.“

„Teď uděláme oblouk a naletíme od západu, abychom aspoň trochu zamaskovali svůj úmysl.“ Steiger ani na okamžik neodvrátil pohled od předního ochranného skla. „Vypínám navigační světla. Mnoho štěstí!“

Pitt zmáčkl Steigerovu paži, vstoupil do nákladového prostoru Minervy a zavřel dveře pilotní kabiny. Byla tu hrozná zima. Nakládací poklop byl otevřený a ranní mrazivý vzduch fičel dovnitř. Chvějící se prostor připomínal hliníkovou hrobku. Sandecker mu podal nosný postroj a utáhl mu ho.

Admirál chtěl něco říci, pak si to ale rozmyslel. V jeho přísných rysech bylo znát potlačované napětí, když přece jen utrousil: „Budu vás čekat na snídani.“

„Připravte mi dobře míchaná vejce,“ řekl Pitt.

Pak vystoupil do mrazivého svítání.

***

Velitel bojové jednotky válečného námořnictva poručík Alan Fergus si s hlasitým proklínáním bláznivých nápadů velitelství zipem zapjal potápěčskou kombinézu. Ani ne před hodinou ho neomaleně probudili z hlubokého spánku. Rozkaz, který dostal, považoval za nejpitomější cvičný úkol za sedm let služby ve válečném námořnictvu. Natáhl si gumovou kuklu a zastrčil pod ni uši. Pak přistoupil ke statnému vysokému muži který shrbeně seděl na neobvyklé velitelské židli. Chodidla měl opřena o zábradlí velitelského stanoviště a pátravě se díval po proudu řeky Potomac.

„Co se děje?“ zeptal se Fergus.

Korvetní kapitán Oscar Kiebel, tvrdohlavý velitel hlídkového člunu pobřežní stráže, který převážel Ferguse a jeho muže, zmučeně zkřivil rty do výrazu silného znechucení a pokrčil rameny. „Jsem z toho stejný jelen jako vy.“

„Věříte těm kecům o bitevní lodi?“

„Nevěřím,“ řekl halasně Kiebel. „Do státní loděnice ve Washingtonu jsem sice viděl plout torpédoborec o výtlaku čtyř tisíc tun, ale bitevní loď s výtlakem padesát tisíc tun? To v žádném případě.“

„Vystupte na palubu a zajistěte záď lodě pro výsadek čety námořní pěchoty z vrtulníku,“ řekl podrážděně Fergus. „Takový rozkaz je podle mého názoru vyloženým nesmyslem.“

„Nemám z tohoto výletu o nic větší radost než vy,“ řekl Kiebel. „Beru to jako nutné zlo.“ Ušklíbl se. „Možná to nakonec skončí večírkem s chlastem a s divoženkami.“

„V sedm hodin ráno něco takového nikomu nenapadne ani ve snu. Určitě ne venku.“

„Už brzy budeme chytřejší. Ještě dvě míle a dostaneme se za Sheridan Point. Tam už bychom měli dalekohledy něco…“ Kiebel se najedou odmlčel, zvedl hlavu a pozorně poslouchal. „Slyšíte to také?“

Fergus se obrátil čelem ke kýlové brázdě hlídkového člunu a nastražil uši. „Vypadá to na vrtulník.“

„Blíží se bez světel jako netopýr ze tmy,“ dodal Kiebel.

„Můj ty Bože!“ vykřikl Fergus. „Námořní pěchota před námi získala náskok. Postupují rychleji, než bylo časovým programem akce určeno.“

V následujícím okamžiku měli všichni ve strážním člunu hlavy zvednuté a pozorovali vrtulník letící ve výši dvou set stop jako nejasný stín proti šedé obloze. Všichni tak soustředili pohledy na záhadný tmavý letoun, že si nevšimli čehosi neurčitého, klesajícího dolů ze zadní části vrtulníku, dokud to nepřeletělo nad palubou a neulomilo rádiovou anténu.

„Co to ksakru bylo?“ vyhrkl Kiebel v nelíčeném úžasu.

Pitt by mu docela rád odpověděl, kdyby měl k tomu příležitost. Teď se však v nosném postroji houpal pod vrtulníkem agentury NUMA pouhých třicet stop nad řekou a v posledním okamžiku se mu podařilo natáhnout nohy dopředu, když lehce narazil do antény hlídkového člunu. Náraz zachytil hlavně nohama a naštěstí - bylo to zcela mimořádné štěstí, jak usoudil mnohem později - žádný vodič elektrické instalace se mu neomotal kolem těla a nepřeřízl ho jako kráječ nudlí. Později se ukázalo, že v místě, kde se krátce dotkl tenké trubky konstrukce, má hezkou podlitinu.

Vycházející slunce, jako by chtělo být akci nápomocné, se skrylo za dlouhou hradbou tmavých mraků a v jeho ztlumeném světle zmizely všechny podrobnosti krajiny z dohledu. Rezavě ostrý vzduch způsobený prouděním z polární oblasti pronikal tlustým Pittovým oblečením. Z očí mu teklo jako z vodovodu a čelo i tváře ho bolestivě píchaly, jako by se ho dotýkaly tisíce jehel.

Pitt byl na projížďce vzduchem, jakou nemohl na stejné úrovni poskytnout žádný zábavní park. Řeka Potomac se mu v rychlosti skoro dvou set mil jevila jako tmavá rozmazaná skvrna, když se vznášel nad jejím líným proudem. Stromy lemující břehy uháněly dozadu stejně rychle jako osobní auta na losangeleské dálnici. Když se podíval vzhůru, zahlédl proti černému dveřnímu otvoru malý nejasný ovál a poznal v něm úzkostí pokřivenou tvář admirála Sandeckera.

Když Steiger naklonil vrtulník při sledování velkého zákrutu řeky, Pitt cítil zhoupnutí do strany. Dlouhé spojovací lano, které ho drželo na navijáku v nákladovém prostoru, se prohnulo v protisměru a vyhouplo ho ven jako poslední dítě při hře na hada. Odstředivá síla ho vynesla do strany a Pitt v té chvíli zjistil, že se dívá na město Mount Vernon. Když se v následujícím okamžiku lano vyrovnalo, dostala se do jeho zorného pole obrovitá hmota *Iowy*, jejíž příďová děla zlověstně mířila proti proudu řeky.

Steiger v pilotní kabině stáhl dozadu škrticí klapku a zpomalil let vrtulníku. Když následkem snížení rychlosti Pitt ucítil tlak řemenů nosného postroje do prsou, připravil se k seskoku. V následujícím okamžiku Steiger jemně zastavil vrtulník nad pravou stranou lodi za hlavním velitelským stanovištěm. V předním skle pilotní kabiny se objevila vrchní nástavba lodi.

„To je příliš rychlé! Příliš rychlé!“ neustále si šeptal Steiger v obavě, že se Pitt zhoupnutím dostane před vznášející vrtulník jako závaží na kyvadle.

Steigerova obava byla oprávněná. Pitt opravdu byl vymrštěn nekontrolovatelným pohybem dopředu vysoko nad hlavní palubu, kde měl v úmyslu přistát. Když těsně minul teď prázdnou dělostřeleckou věž pro pětipalcová děla, dostal se do mrtvého bodu své dráhy. Buď teď, nebo nikdy. Bleskově se rozhodl a praštil do spony pro rychlé rozepnutí a vypadl z nosného postroje.

Se sevřeným žaludkem a zatajeným dechem se Sandecker v časně ranním šeru přes okno díval, jak schoulená postava Pitta padá za přední palubní nástavby a mizí. V následujícím okamžiku zmizela z jeho zorného pole i *Iowa*, to když Steiger přinutil vrtulník k prudkému stoupání. Listy rotoru se se svištěním zařezávaly do vzduchu, když Steiger sklonil vrtulník nad zalesněný břeh řeky a zmizel z dohledu. Po ustálení vrtulníku Sandecker rozepnul bezpečnostní pás a vrátil se do pilotní kabiny.

„Je pryč?“ zeptal se s úzkostí v hlase Steiger.

„Ano, je dole,“ odpověděl Sandecker.

„Je celý?“

„V to můžeme jenom doufat,“ řekl Sandecker tak tiše, že ho Steiger mohl jen stěží v hluku motoru slyšet. „To je také to jediné, co nám zbylo.“

***

Pokud vrtulník letěl dál, Fawkes si ho nevšímal. Ve slabém světle z něho neviděl vypadnout lidské tělo, protože svou pozornost soustředil na člun blížící se velkou rychlostí po proudu. Ani na okamžik nepochyboval, že to je zdvořilostní vítací komise vyslaná vládou Spojených států. Začal mluvit do mikrofonu.

„Pane Shabo?“

„Ano, pane?“ zachraptěl v reproduktoru Shabův hlas.

„Dohlédněte prosím aby členové kulometné čety zaujali svá postavení a připravili se odrazit útočníky, kteří se budou chtít dostat na palubu.“ Odrazit útočníky. Můj Bože, pomyslel si Fawkes, kdy naposled kapitán velké lodi vydal takový rozkaz?

„Je to cvičný manévr, pane?“

„Ne, pane Shabo, nejde o žádný cvičný manévr. Obávám se, že američtí extrémisté, podporující nepřátele naší země, by se mohli pokusit ovládnout loď. Dejte svým mužům pokyn, aby střídeli na každou osobu, loď nebo letadlo sebeméně ohrožující splnění úkolu lodi a její posádky. Vaši muži mohou začít zahnáním teroristického člunu, který se blíží od západu.“

„Ach, kapitáne.“ Vysílačka neutajila vzrušení v Shabově hlase.

Fawkes cítil vzrůstající nutkání nařídit své nic netušící posádce, aby vyrazila z *Iowy* k útoku. Nemohl se k tomu odhodlat, protože věděl, že by to byla vražda šedesáti osmi nevinných mužů, mužů, kterým bylo namluveno, a oni tomu uvěřili, že slouží své zemi, jež s nimi zachází jen o málo lépe než s dobytkem. Takové slabé chvíle s náznakem vlastní viny se Fawkes naučil od sebe zahánět tak, že si násilím představil vypálenou s; farmu a ohořelá těla ženy a dětí. Okamžitě takto posílil odhodlání provést úkol.

Zvedl mikrofon. „Hlavní baterie děl.“

„Hlavní baterie v pohotovosti, kapitáne.“

„Palba na jeden cíl na rozkaz.“

Ještě jednou se podíval na své výpočty na mapě vedle sebe.

„Dostřel dvacet tři tisíce devět set yardů. Azimut cíle jedna čtyři stupňů.“

Fawkes se jako hypnotizovaný díval na tři šedesát osm stop dlouhá děla vyčnívající z dělostřelecké věže číslo dvě, každé vážící s příslušenstvím 134 tuny, jak poslušně zvedají svá herkulovská ústí do náměru patnáct stupňů. Pak se jejich pohyb zastavil. Od této chvíle už jen čekaly na rozkaz k rozpoutání své strašné síly. Fawkes přerušil tok myšlenek, zhluboka se nadechl a stlačil tlačítko přenos.

„Angus dva, jste na určeném místě?“

„O tom nepochybujte, člověče,“ odpověděl pozorovatel zásahů.

„Pane Shabo?“

„Jsem připraven k palbě, pane.“

Dlouho očekávaná chvíle byla konečně tady. Cesta, která začala na farmě v Natalu, neodvratně směřovala k tomuto okamžiku. Fawkes vyšel z velitelského stanoviště a na provizorní tyči vytáhl válečnou vlajku ARA. Když se pak vrátil do řídicí místnosti, vyřkl osudová slova.

„Pane Shabo, můžete střílet.“

Mužům na člunu pobřežní stráže se zdálo, že se octli v apokalyptickém prostředí. Přestože z baterie tří děl vystřelilo přes příď *Iowy* jenom jedno, výbuch rozechvěl vzduch a vychrlil žhavý plyn, který dosáhl až k poměrně malému člunu.

Většina mužů padla na palubu. Ti, kteří v okamžiku výstřelu stáli čelem k *Iowě*, měli opálené vlasy a záblesk je na několik vteřin oslepil.

Dřív, než se účinky výstřelu rozptýlily, korvetní kapitán Kiebel pohnul kormidlem a navedl člun do ostře řezané dráhy tvaru S. V následujícím okamžiku se zachvělo přední okno můstku a vypadlo. Ve zlomku vteřiny měl dojem, že na něho zaútočil roj vos. Slyšel je bzučet kolem tváře a vlasů. Pravá paže byla odtržena od kormidelního kola. Když se na ni podíval, uviděl na rukávu kabátu pravidelně rozmístěné rudnoucí dírky. Teprve teď mu došlo, co se stalo.

„Ukryjte své muže za okrajem člunu!“ vykřikl na Ferguse. „Ti mizerové po nás střílejí!“

Svá slova nemusel opakovat. Fergus okamžitě po čtyřech přelezl palubu, vykřikoval rozkazy a v několika případech fyzicky postrkoval muže do problematického bezpečí nad vodou. Jako zázrakem byl Kiebel jediným raněným. Sám na můstku byl široko daleko dobře viditelný jako herec na jevišti. Pro kulometčíky *Iowy* byl nejzranitelnějším cílem.

Kiebel navedl člun tak blízko k trupu *Iowy*, že se postranní nárazníky při střetu s obrovitou ocelovou stěnou lodi odtrhly. Bylo to ale moudré, protože kulometčíci nemohli střílet tak nízko,

stačili jenom rozstřílet radarový stožár hlídkového člunu. Když pak Kiebel vyrazil na otevřenou vodu, kulky pleskaly a vystřikovaly vodu padesát stop od pravoboku. Svědčilo to o špatné mušce vyděšených protivníků. Mezera mezi lodí a člunem se zvětšovala. Při pohledu na záď se mu ulevilo, když viděl, že Fergus se svými muži zmizeli.

Sám nebyl četě válečného námořnictva už nic platný. Teď vstupovali do hry oni. Rád předal kormidlo prvnímu důstojníkovi a zarputile pozoroval, jak menší velící důstojník rozevírá kabelu první pomoci a začíná odstřihávat krví nasáklý rukáv kabátu.

„Ti hajzli," bručel Kiebel.

„Promiňte, pane, budete muset zatnout zuby a vydržet."

„Vám se to snadno říká," zafuněl Kiebel. „Vy jste za ten kabát nezacvakal dvě sta lupenů."

***

Inspektor celního úřadu Donald Fisk pomalu klusal po mostě Arlington Memorial Bridge a vydechoval mraky páry ve svěžím městském vzduchu. Když se vracel z okružní trasy kolem Lincolnova památníku a v myšlenkách znuděně přelétal od ničeho k ničemu, přinutil ho k zastavení zvláštní zvuk. Když zvuk zesílil, připomínal rychle jedoucí nákladní vlak. Najednou se však změnil v ostré hvízdání a v následujícím okamžiku se uprostřed ulice Twenty third Street objevil velký kráter, následovaný hromovou ránou a sprškou smetí a asfaltu.

Fisk stál po výbuchu nehybně jako socha a ohromeně konstatoval, že není zraněný. Granát přeletěl nad ním a na ulici dopadl v takovém úhlu, že výsledek své ničivé síly odhodil dopředu ve směru dráhy dopadu.

O sto yardů dál se rozsypalo přední sklo jedoucího dodávkového auta. Řidiči se podařilo dodávku zastavit a se silně krvácejícím obličejem se vypotácel z kabiny.

Omámený výbuchem natahoval ruce před sebe a křičel: „Nevidím! Pomozte mi! Pomozte mi někdo, prosím!"

Fisk násilím překonal třesavku z šoku a rozběhl se k těžce raněnému řidiči. Ulice byla prázdná, protože do ranního dopravního ruchu ještě scházela asi hodina. Zvažoval, jak by se mohl dovolat policie a sanitky. Jediným vozidlem v dohledu bylo zametací auto, které klidně, jako by se nic nestalo, pokračovalo v čištění třídy Independence Avenue.

„Angus dva," volal Fawkes. „Podejte zprávu o výsledku palby."

„Dokonale jste zničil ulici, člověče."

„Nechte si ty své poznámky a vyjadřujte se stručně a jasně," řekl podrážděně Fawkes. „Váš přenos je pravděpodobně odposloucháván."

„Chápu, muži číslo jedna. Vaše strefování do cíle je o sedmdesát pět yardů krátké a o sto osmdesát yardů doleva."

„Slyšel jste, pane Shabo?"

„Opravím, kapitáne."

„Až to opravíte, palte, pane Shabo."

„Ano, pane."

Černí jihoafričtí dělostřelci, pohřbení v sedmnáct set tun těžké ocelové dělostřelecké věži, se potili a nabíjeli děla, křičeli a nadávali v řinčivém zvuku nákladního výtahu, na němž jim četa v muničním skladě o pět podlaží hlouběji pod nimi posílala granáty a hedvábné pytle se střelným prachem. Do zadního chřtánu děla byl pak pomocí mohutného nabijáku zasunut vpředu kónický, dva tisíce sedm set liber těžký opancéřovaný náboj a za něho se nasypala dávka střelného prachu o váze šest set liber. Potom se nábojová komora uzavřela obrovským, proti úniku plynů dokonale těsným uzávěrem. Na rozkaz člověka pak obrovské dělo vyplivlo svou pustošivou sílu a současně o čtyři stopy sklouzlo v zákluzných saních dozadu.

O čtrnáct mil dál se Donald Fisk věnoval zraněnému řidiči dodávky, když další granát s burácením dopadl z oblohy na Lincolnův památník. Dutý balistický kónus náboje se při nárazu do bílého mramoru v tisícině vteřiny rozpadl a těžká střela z kalené ocele se zabořila hluboko do nitra památníku, kde vybuchla.

Fisk viděl, jak se třicet šest dórských sloupů rozevírá jako okvětní lístky nějakého květu a v následujícím zlomku vteřiny se rozlétají po upraveném okolí. Hned nato se zhroutila střecha a zdi,

po schodech jako dětské dřevěné kostky poskakovaly velké kusy těžkého mramoru a současně k nebi vyletěl obrovský oblak bílého prachu.

Když se hřmění výbuchu pomalu vytratilo za Washingtonem, Fisk se ohromeně postavil.

„Co se stalo?“ vykřikl oslepený řidič dodávky.

„Proboha, řekněte mi, co se to tu děje!“

„Nepodléhejte panice,“ řekl Fisk. „Došlo k dalšímu výbuchu.“

Řidič se zašklebil a bolestí zaťal zuby. Do tváře se mu zarylo skoro třicet úlomků skla. Jedno oko měl plné sražené krve, z druhého, sklem úplně rozřezaného, zbyl krvavý sliz.

Fisk svlékl bavlněné tričko a vtiskl ho řidiči do rukou se slovy. „Mačkejte ho, trhejte ho nebo ho kousejte, jestli vám to pomůže vydržet bolest, jen si proboha nesahejte na tvář. Teď vás na chvilku opustím.“ Odmlčel se při zaslechnutí vzdáleného zvuku blížících se sirén. „Policie už přijíždí a sanitka určitě nebude daleko za nimi.“

Řidič přikývl, sedl si na obrubník, tričko zmuchlal do koule a mačkal ho tak silně, až mu kotníky prstů úplně zbělely. Fisk utíkal po kruhovém objezdu a najednou mu zcela nesmyslně vadilo, že nemá čím zakrýt nahotu své hrudi. Vyhýbal se troskám a přeskakoval ostré kusy mramoru rozházené po schodech památníku, až konečně doběhl do místa, kde byl kdysi vchod naproti nádrži, v níž se odráželo stromořadí lemující třídu.

V příštím okamžiku zkameněl a v úžasu zůstal stát.

Uprostřed obrovské hromady trosek a usazujícího se prachu seděla prakticky nepoškozená postava Abrahama Lincolna. Zdi i střecha budovy se při výbuchu rozevřely do stran a devatenáct stop vysokou sochu nezavalily. Nepoškozená zadumaná Lincolnova tvář hleděla se stále stejnou vážností dál do nekonečna.

***

Generál Higgins praštil sluchátkem do kolébky telefonu. Byl to jeho první vnější projev podrážděného vzteku. „Toho pozorovatele zásahů jsme ztratili,“ řekl rozhořčeně. „Naše monitorovací jednotka zaměřila jeho polohu, ale vzal roha dřív, než tam naše nejbližší hlídka dojela.“

„Zřejmě nějakým vozidlem,“ řekl Timothy March. „Mají-li jenom tři z našich čtyř aut vysílačku, bude nalezení toho syčáka skoro nemožné.“

„Naše zvláštní jednotky spolu s městskou policií rozmisťují silniční zátarasy na klíčových křižovatkách kolem Kapitolu,“ řekl Higgins. „Podaří-li se nám znemožnit pozorovateli zásahů, aby dohlédl na místo dopadu granátů, nebude moci na loď ohlásit údaje nutné pro přesné zamíření na cíl a Fawkes bude muset střílet naslepo.“

Prezident s očima upřenýma na obrazovku se smutně díval na zvětšený satelitní záběr rozbitého Lincolnova památníku. „To tedy bylo opravdu chytré,“ bručel si spíš pro sebe. „Těch několik mrtvých většinu Američanů nevyvede z míry a octnou se jen v novinových titulcích, když ale někdo zničí památník, dotkne se to každého. Buďte si jistí, pánové, že po dnešním večeru bude mnoho bláznivých Američanů hledat způsob, jak si za to na někom vylít zlost.“

„Bude-li příští granát obsahovat Rychlou smrt…“ Jarvis nedomluvil.

„Je to jako ruská ruleta,“ řekl March. „Odpáleny byly dva granáty, takže poměr klesl na dva ku třiceti šesti.“

Higgins se přes stůl podíval na admirála Kempera. „S jakým tempem střelby *Iowy* lze počítat?“

„Časové rozpětí mezi granátem jedna a dvě byly čtyři minuty deset vteřin,“ odpověděl Kemper. „O polovinu pomalejší ve srovnání s výkonností těchto děl za války, je to ovšem úctyhodné, vezmeme-li v úvahu, že jde o čtyřicet roků staré, z dnešního pohledu nemoderní zařízení, nemluvě o nekvalifikovanosti lodní posádky.“

„Hádankou pro mne je, proč Fawkes používá pouze střední dělo ve věži,“ řekl March. „Zatím se nezdá, že by chtěl uvést do činnosti i zbývající dvě.“

„Zřejmě jde na to od lesa,“ ozval se Kemper. „Zatím střílí po jednom granátu, aby ukázal svou sílu. Při druhém výstřelu měl štěstí a strefil se. Jestli se příště zastřelí na cíl, můžete se vsadit, že odzátkuje všechny tři hlavně.“

Telefon před Higginsem zavrčel. Zvedl sluchátko a chvíli s ponurým výrazem poslouchal. „Třetí salva je na cestě.“

Satelitní kamera změnila úhel záběru a ukázala okolí Bílého domu v okruhu dvou mil. Všichni se teď objektivem kamery dívali na město z ptačí perspektivy. Obávali se, že tento granát nese organismus Rychlé smrti. Současně se snažili odhadnout, na kterou pamětihodnost dopadne tentokrát. Pak gejzír kamení a prachu vybuchl v úseku padesáti stop dlážděného chodníku a zkosil dva stromy v severní části třídy Constitution Avenue.

„Fawkes zřejmě jde po budově státního archívu,“ řekl s rozhořčením prezident. „Snaží se zničit Deklaraci nezávislosti a ústavu.“

„Pane prezidente, naléhavě vás žádám, abyste vydal rozkaz k nukleárnímu útoku na *Iowu*.“ Higginsova normálně růžová pleť teď zšedla.

Prezident vypadal jako štvanec.

S ohnutými rameny byl stočen do klubíčka, jako by mu byla zima. „Ne,“ řekl s konečnou platností.

Higgins odevzdaně spustil ruce a těžce dosedl do křesla. Kemper mlčky ťukal tužkou do stolu a nad něčím dumal.

„Ještě by tu bylo jedno řešení,“ řekl pomalu a rozvážně. „Zničíme na *Iowě* dělostřeleckou věž číslo dvě.“

„Zničit dělostřeleckou věž?“ opakoval pochybovačně Higgins.

„Některé tryskové letouny F dvacet jedna Specter jsou vyzbrojené průraznými raketami Satan,“ vysvětloval Kemper. „Mám pravdu, generále Sayre?“

Velitel vojenského letectva generál Miles Sayre přikývl. „Každé letadlo má čtyři Satany schopné prorazit tři yardy tlustý beton.“

„Chápu.“ řekl Higgins. „Můžete ale zaručit přesnost zásahu? Co když piloti minou cíl a dojde k uvolnění RS?“

„Přesnost lze zajistit,“ řekl na slovo obvykle skoupý Sayre. „Jakmile piloti vypálí rakety, předají jejich navedení na cíl pozemním jednotkám. Vaši lidé, generále Higginsi, jsou k *Iowě* dost blízko, aby Satany umístili v rozptylu dvou stop.“

Higgins popadl telefon a upřeně se díval na prezidenta. „Jestli Fawkes dodrží časové rozpětí mezi střelami, zbývá nám méně než dvě minuty.“

„Souhlasím,“ řekl bez zaváhání prezident.

Zatímco Higgins vydával pokyny jednotkám rozmístěným kolem *Iowy*, Kemper pročítal soubor technických informací o konstrukci *Iowy*.

„Dělostřelecká věž je chráněna ocelovým pancířem o síle sedm až sedmnáct palců,“ řekl Kemper. „Možná, že pancíř nezničíme úplně, ale obsluhu určitě vyřadíme z činnosti.“

„Můžeme o svých záměrech informovat námořníky?“ zeptal se president.

Kemper se netvářil nijak nadšeně. „Udělali bychom to, kdyby to bylo možné, ale od okamžiku, kdy vyjeli na vodu, jsme s nimi ztratili veškeré spojení.“

Fergus nemohl navázat spojení, protože kulomet na můstku *Iowy* mu vysílačku vystřelil z ruky. Než kulka přes vysílačku proletěla do pravé dlaně, čistě mu ustřelila prostředníček levé ruky. Rezervní vysílačka byla zničena také. Velitel čety, který ji měl připevněnou k opasku, byl zasažen do prsou. V těchto chvílích řeka odnášela jeho mrtvolu po proudu pryč od místa akce.

Při zteči *Iowy* Fergus ztratil z třiceti mužů šest. Po skončení střelby vyšplhali po bocích lodě a od přídě až k zádi natáhli tenká lana. Přivázali je k nylonovým žebříkům zaháknutým za lodní roubení. Když se námořníci dostali na hlavní palubu, přivítala je zničující palba. Jednotlivě i ve skupinách palbu opětovali.

Fergus ztratil přehled. Byl v úkrytu na prodloužené zádi lodi v místech, kde dřív stál jeřáb pro manipulaci s vrtulníky. Cítil se bezmocný, bolest raněných rukou byla omračující. Čas utíkal jako šílený. Podle příkazu měl přistávací plochu pro vrtulníky zajistit dřív, než Jihoafričané spustí palbu. Zaklel, když se hřmění třetího výstřelu neslo říčním kanálem.

Nad srázy říčního břehu viděl na místě se vznášející vrtulníky námořní pěchoty. Trpělivě čekaly na pokyn k přistání na lodi. Fergus vystrčil opatrně hlavu zpoza podstavce jeřábu a rozhlédl

se. Děl vyčnívajících z ocelového pancéřování vysoko nad hlavou si teď Fergus nevšímal, pozornost soustředil na své muže postupující dopředu bez něho.

Fergus potěžkal ve zdravě ruce zbraň, vstal, začal střílet a rychle utíkal přes otevřenou palubu. Když už skoro doběhl do ochrany dělostřelecké věže na lodní zádi, Fawkesovi lidé ho zpozorovali a zasáhli ho do lýtka levé nohy.

Po několika vrávoravých krocích padl na palubu a odkutálel se pod ochranu masivní atrapy dělostřelecké věže. Po dalším zranění cítil palčivou bolest konečků všech nervů. Vleže zaslechl výstřel z děla v přední části lodi. Přes velkou bolest zaslechl a pak uviděl dva tryskáče Specter, které se s velkým hlukem v ranním slunci řítily k lodi, kde vypustily svůj smrtonosný náklad.

***

Kdyby Pitt necítil po celém těle otupující bolest, přísahal by, že je mrtev. Zjistil však, že kromě nesčetných podlitin jsou nejhorším zraněním dvě nebo tři zlomená žebra. Ohmatal si hlavu a s potěšením si oddechl, když na prstech neuviděl krev. Do rozpaků ho poněkud uváděly dřevěné třísky, zaražené do pravého ramene.

Se zaťatými zuby se převalil na ruce a na kolena. Svaly reagovaly na pokyny mozku. Až potud to bylo dobré. Zhluboka se nadechl a namáhavě vstal. Svým výkonem byl spokojen stejně, jako by vystoupil na Mount Everest. Nějakou nepravidelnou dírou před ním pronikal dovnitř proud denního světla. Vyšel vrávoravě k němu.

Jeho mozek začal pomalu pracovat aspoň na šest z osmi válců a čím dál tím víc se divil, že se nerozpleskl na kaši, když proletěl do palubní nástavby. Jeho dopad zmírnily čtvrtpalcové překližky, které nahradily ocelové lodní přepážky. Jako dělová koule proletěl vnější přepážkou, než dopadl na spojovací chodbu před důstojnickou jídelnou. Tím byly vysvětleny záhadné dřevěné třísky.

I jeho otřesená mysl zaznamenala silný dunivý zvuk a následný otřes. Šestnáctipalcová děla, odhadoval. Kolikrát ale vypálili? Zvenku rachotily zvuky menších zbraní. Kdo s kým bojuje? Hned to však pustil z hlavy; nic mu po tom není. Řeší vlastní problémy.

Ušel po spojovací chodbě dvacet stop, zastavil se. Z jedné kapsy vytáhl svítilnu, z druhé složený konstrukční plán *Iowy*. Skoro dvě minuty trvalo, než zjistil, kde přesně v lodi je. Pohled na labyrint vnitřního uspořádání bitevní lodi mu připomínal pohled na rozřezaný mrakodrap položený na boku.

Nehlučně procházel spojovací chodbou a hledal vchod do skladiště granátů. Po několika krocích se loď zakymácela jakoby pod palbou těžkých zásahů. V okamžiku se zvedl obrovský dusivý mrak zvířeného prachu, který se po dlouhá léta usazoval ve všech prostorách *Iowy*. Pitt rozhodil ruce ve snaze udržet rovnováhu, zapotácel se a pevně se chytil zárubně dveří, které se jako na zavolanou otevřely. Stál a vykašlával prach. Chvění lodi se pomalu uklidňovalo.

Málem by si toho nevšiml, přešel by kolem, nebýt něčeho nehmatatelného, co mozek zaregistroval. Periferní vidění něco signalizovalo. Ve světle svítilny uviděl hnědou botu - nákladnou, ručně šitou hnědou botu - a pak poznal, že je obuta na noze černého muže, elegantně oblečeného ve vycházkovém obleku s vestou. Ruce měl daleko od sebe, přivázané lany k trubkám nad hlavou.

***

Hiram Lusana nepoznal muže stojícího ve dveřích vězení. Vypadal dost statný, ne však jako Fawkes. To bylo vše, co Lusana stačil zaregistrovat, protože světlo v rukou neznámého ho oslepilo.

„Předpokládám, že vás tady na lodi nemají moc rádi," ozval se hlas spíš přátelský než nepřátelský.

Tmavá postava za světelným kuželem přistoupila blíž a Lusana cítil, že mu rozvazuje pouta. „Kam mě chcete zavést?"

„Nikam. Jestli si však ve svém vysokém věku ceníte života, pak vám navrhuji, abyste zatraceně rychle vypadl z této lodi, než se rozletí na kusy."

„Kdo jste?"

„Ne, že by na tom teď nějak záleželo, ale jmenuji se Dirk Pitt."

„Jste členem posádky kapitána Fawkese?"

„Ne, jsem na volné noze."

„Tomu nerozumím.“

Pitt rozvázal Lusanovu levou ruku a aniž by odpověděl, začal rozvazovat pravou.

„Jste Američan,“ řekl Lusana, vyvedený z míry víc než kdykoliv v životě. „Tu loď jste Jihoafričanům vzali?“

„Na tom pracujeme,“ řekl Pitt a litoval, že si nevzal nůž.

„Zřejmě nevíte, kdo jsem.“

„Měl bych to snad vědět?“

„Jmenuji se Hiram Lusana a jsem vůdcem Africké revoluční armády.“

Pitt rozvázal poslední uzel, poodstoupil a kužel světla namířil Lusanovi do tváře. „Začínám chápat. Co máte tady s tím společného vy? Myslel jsem, že to je velkolepý zábavní podnik vlády Jižní Afriky.“

„Při nástupu do letadla letícího zpátky do Afriky jsem byl unesen.“ Lusana lehce odstrčil světlo. Vtom mu něco napadlo. „Víte o operaci Planá růže?“ zeptal se.

„Teprve od včerejšího večera. Moje vláda však o ní byla informována už před několika měsíci.“

„To není možné,“ řekl Lusana.

„Nu, jak myslíte,“ řekl Pitt, obrátil se a vykročil ke dveřím. „Jak už jsem vám řekl, udělal byste dobře, kdybyste z lodi vyskočil dřív, než se to té partě vymkne z ruky.“

Lusana zaváhal jen na zlomek vteřiny. „Počkejte!“

Pitt se obrátil. „Nezlobte se, nemám času nazbyt.“

„Vyslechněte mě, prosím.“ Lusana přistoupil blíž. „Jestli se o mé přítomnosti tady dovědí vaše vláda a informační média, pak nebudou mít moc na vybranou a s jistotou mě budou považovat za odpovědného za toto dobrodružství.“

„Takže, co navrhujete?“

„Dovolte, abych prokázal, že s touto ohavnou akcí nemám nic společného a že jsem nevinen. Řekněte mi, jak bych mohl být nápomocen.“

Pitt vyčetl upřímnost z Lusanových očí. Vytáhl z opasku starý Colt 0,45 a podal mu ho. „Vezměte si ho a kryjte mi záda. V jedné ruce musím držet svítilnu a ve druhé situační výkres lodi.“

Poněkud z rovnováhy vyvedený Lusana převzal zbraň. „Vy mi tak důvěřujete?“

„Ale ovšem,“ okamžitě odpověděl Pitt. „Co byste získal tím, kdybyste ranou do zad zastřelil vám zcela neznámého muže?“

Když dal Lusanovi najevo, aby ho následoval, svižným krokem vyrazil spojovací chodbou k přední části lodi.

Dělostřelecká věž dvě přežila prudký útok raketami Satan. Její ocelová obšívka byla promáčknutá a na osmi místech prasklá, nikde ale nebyla proražená. U levé hlavně byla těžce poškozena zákluzná část věže.

To vše Fawkes vnímal jako ve snu přes rozbité zbytky skla oken velitelského stanoviště. Sám zůstal jako zázrakem nezraněný. V okamžiku, kdy rakety Satan s neomylnou jistotou mířily do dělostřelecké věže dvě, stál za jednou z mála zbylých ocelových lodních přepážek. Popadl mikrofon.

„Shabo, tady je kapitán. Slyšíte mne?“

Jedinou odpovědí byl sotva slyšitelný šum atmosférických poruch.

„Shabo!“ vykřikl Fawkes. „Tak mluvte, člověče. Nahlaste škody.“

Reproduktor zapraskal a ožil. „Kapitán Fawkes?“

Ten hlas byl Fawkesovi neznámý. „Ano, tady je kapitán. Kde je Shaba?“

„Dole ve skladu munice, pane. Nákladní výtah je porouchaný. Odešel dát ho do pořádku.“

„Kdo mluví?“

„Obasi, kapitáne. Daniel Obasi.“ Hlas měl pubertální zabarvení.

„Shaba tě pověřil místo sebe?“

„Ano, pane,“ řekl hrdě Obasi.

„Kolik máš roků, synku?“

Ozvalo se ostré zakašlání. „Promiňte, kapitáne. Ten kouř tady je opravdu zlý.“ Ozvalo se další zakašlání. „Sedmnáct.“

Dobrý Bože, pomyslel si Fawkes. De Vaal měl poslat zkušené muže a ne chlapce. Byl velitelem posádky, kterou vůbec neznal. Sedmnáct. Pouhých sedmnáct roků starý. To pomyšlení ho znechutilo. Stojí to za takovou cenu? Ach, Bože, je jeho osobní pomsta opravdu hodná tak hrozné ceny?

Pak se však Fawkes ve svém rozhodnutí zatvrdil a řekl: „Umíš obsluhovat děla?“

„Myslím, že ano. Všechna tři jsou nabita

460

Clive Cussler

bou vynutili další postup ke kulometům, které kosily jejich řady. Prezident napočítal deset nehybných námořníků natažených na palubě.

„Nemůžeme těm mužům nějak pomoci?“

Higgins bezmocně pokrčil rameny. „Jestli zahájíme palbu ze břehu, asi víc námořníků zabijeme, než jich zachráníme. Obávám se, že v tomto okamžiku můžeme pro ně udělat málo, spíš nic.“

„Proč tam neposlat útočné jednotky námořní pěchoty?“

„V okamžiku, kdy vrtulníky přistanou na zádi *Iowy*, stávají se ve své bezbrannosti snadným cílem. A v každém je padesát vojáků. Byla by to hromadná vražda. Nemluvě o tom, že bychom tím ničeho nedosáhli.“

„Souhlasím s generálem,“ řekl Kemper. „Ty rakety Satan nám přece jen poskytly krátké oddechnutí. Dělostřelecká věž dvě se zdá být vyřízená. K vyčištění palub od teroristů můžeme teď námořníkům poskytnout více času.“

Prezident se opřel o opěradlo křesla a upřeně pozoroval muže, kteří ho obklopovali. „Tak tedy počkáme - chcete tím říci právě toto? Budeme čekat a dívat se, zatímco muži budou před našima očima umírat v živých barvách na té zatracené barevné televizní obrazovce?“

„Ano, pane,“ odpověděl Higgins. „Budeme čekat.“

***

Pitt, který se řídil výkresem lodi, v klusu neomylně vedl Lusanu řadou tmavých chodeb a průchodů, kolem zatuchle vlhkých, prázdných místností, až se konečně zastavil u kulatých dveří. Tam výkres zmačkal do koule a mrštil jím na podlahu. Lusana se poslušně zastavil a čekal na vysvětlení.

„Kde jsme?“ zeptal se.

„Před skladem dělostřeleckých granátů,“ odpověděl Pitt. Celou váhou těla se opřel do dveří, které se se zdráhavým skřípáním do tří čtvrtin otevřely. Nahlédl do slabě osvětleného prostoru a zaposlouchal se. Oba slyšeli hlasy mužů vykřikujících do rachotivého řinčení těžkého mechanismu a řetězů doprovázeného hukotem elektromotorů. Zvuky přicházely odněkud shora. Pitt opatrně překročil práh.

Kolem nákladního výtahu byly na rampách úhledně složené dělostřelecké náboje, jejichž kónické hlavice hrozivě zářily pod dvěma žlutě svítícími žárovkami. Pitt obešel náboje a podíval se vzhůru.

O dveře výtahu se tam opírali dva černoši a s nadáváním bušili kladivem do závěsu výtahové klece. Výbuchy, které tak rozhoupaly loď, zprohýbaly mechanismus výtahu. Pitt se stáhl z dohledu mužů a začal prohlížet dělostřelecké granáty. Celkem jich tam bylo jednatřicet a jen jeden z nich měl kulatou hlavici.

Druhý granát s Rychlou smrtí tady nebyl.

Pitt vytáhl z opasku soupravu nářadí a Lusanovi podal svítilnu se slovy, „Držte ji pevně abych mohl pracovat.“

„Co chcete dělat?“

„Deaktivovat ten granát.“

„Když už mám být roztrhán na cimprcampr, smím aspoň vědět proč?“ zeptal se Lusana.

„Ne!“ odsekl Pitt. Sklonil se a pokynem požádal o světlo. Rukama hladil kužel granátu tak lehce, jako kasař ohmatává otáčivý číselník sejfu. Když šroubky našel, opatrně je šroubovákem povolil. Závity byly po tak dlouhé době zapečené a bránily pohybu. Čas, uvažoval zoufale Pitt: potřebuji čas, než Fawkesova posádka výtah opraví a vrátí se do skladu granátů.

Poslední šroubek najednou neočekávaně povolil a kuželovitá hlava granátu se uvolnila. Něžně, jako by to bylo spící miminko, ji Pitt položil stranou a podíval se do útrob granátu.

Pak se pustil do odstraňování výbušné nálože, která měla rozhodit svazek bombiček s obsahem organismu RS. Na této práci nebylo nic složitého ani zvlášť nebezpečného. Protože Pitt zastával názor, že přílišná koncentrace vede k třesení rukou, začal si na oko ležérně pískat. Byl Lusanovi vděčný, že na něho nedotírá zbytečnými dotazy.

Pitt rozstřihl vodiče k radarovému výškoměru a odstranil rozbušku. Pak na okamžik v práci ustal a z kapsy kabátu vytáhl malý peněžní pytel. Lusanu mírně pobavil nápis WHEATON SECURITY BANK na ušpiněné plachtovině pytle.

„Ještě jsem se s tím živé duši nepřiznal, ale jednou jsem vyloupil obrněné nákladní auto,“ řekl Lusana.

„Pak byste se mohl cítit jako doma,“ řekl Pitt, vytáhl z granátu bombičky s RS a jemně je uložil do peněžního pytle.

„Tak to je opravdu proklatě chytrý způsob pašování,“ řekl s lehkým úsměvem Lusana. „Je v tom heroin nebo diamanty?“

„To by zajímalo i mě,“ ozval se od dveří Patrick Fawkes.

V prvním okamžiku chtěl Lusana Fawkese zastřelit. Otočil se ve střelecké poloze a zvedl kolt přesvědčen, že tak rozložitý cíl nemůže minout, i když věděl, že kapitán má k prvnímu výstřelu zlomek vteřiny výhodu.

V posledním okamžiku se Lusana ovládl. Fawkes měl ruce prázdné. Nebyl ozbrojen.

Lusana pomalu sklonil kolt a podíval se na Pitta, aby zjistil, jak reaguje na situaci on. Ten však nereagoval navenek nijak a klidně pokračoval v plnění pytle, jako by je nikdo nevyrušil.

„Mám čest hovořit s Patrickem McKenziem Fawkesem?“ řekl konečně Pitt, aniž by vzhlédl.

„Ano, jsem Fawkes,“ řekl a zvědavě přistoupil k oběma mužům blíž. „Co se to tady děje?“

„Promiňte, že nevstávám, ale právě deaktivuji jedovatý plyn granátu.“

Uběhlo asi pět vteřin, než Lusana a Fawkes strávili Pittovo stručné vysvětlení. Oba se na sebe nepřítomně podívali, pak se oba najednou podívali na Pitta.

„Jste pitomec!“ vybuchl Fawkes.

Pitt zvedl jednu bombičku. „Vypadá jako vaše běžné nálože?“

„Ne, nevypadá,“ připustil Fawkes.

„Je to druh nějakého nervového plynu?“ zeptal se Lusana.

„Něco mnohem horšího,“ odpověděl Pitt. „Je tam smrtelný organismus s nepředstavitelnou potencí, jak co do účinku, tak do doby trvání. Dva granáty, obsahující smrtelný organismus, se omylem zamíchaly do zásilky dodavatele zbraní.“

Nastalo omračující ticho. Nikomu se tomu nechtělo uvěřit. Fawkes si dřepl, obhlížel granát i bombičku v Pittově ruce. Lusana se sklonil a nevěřícně se díval, aniž by si byl jistý, na co se dívá.

Skepse z Fawkesových očí pomalu mizela. „Věřím vám,“ řekl. „Viděl jsem dost plynových granátů, abych věděl, jak vypadají. Máte pravdu.“ Pak se tázavě podíval Pittovi do tváře. „Řekl byste mi kdo jste a jak jste se sem dostal?“

„To vám řeknu, až najdeme a deaktivujeme druhý granát,“ řekl Pitt a odstrčil ho. „Máte tu ještě nějaký jiný sklad granátů?“

Fawkes zavrtěl hlavou. „Kromě tří granátů, které jsme vystřelili, jsou všechny…“ Zmlkl, protože v tomto okamžiku mu to došlo. „Dělostřelecká věž! Všechna děla jsou nabita a závěry zamčeny. Ten druhý granát se smrtelným plynem musí být v jedné ze tří hlavní.“

„Vy jste ale pitomec!“ vykřikl Lusana. „Jste vraždící hlupák!“

Utrpení v očích Fawkese bylo víc než zřejmé. „Ještě není pozdě. Děla vystřelí jen na můj rozkaz.“

„Kapitáne, vy a já půjdeme nalézt a zneutralizovat druhý granát," nařizoval Pitt. „Pane Lusano, buďte tak laskav a toto zatím odložte někam stranou," řekl a Lusanovi podával pytel naditý bombičkami s Rychlou smrtí.

„Proč já?" překvapeně vyjekl Lusana. „Vždyť nemám vůbec ponětí, jak se z té plovoucí rakve dostat ven."

„Stoupejte neustále vzhůru a určitě dojdete na denní světlo," řekl přesvědčivě Pitt a dodal. „Ten pytel pak vhoďte do nejhlubšího místa řeky."

Lusana se chystal odejít, když mu Fawkes položil na záda svou velkou tlapu. „Naši záležitost vyřídíme později."

Lusana opětoval pevný pohled. „Už se na to těším."

Pak už se vůdce Africké revoluční armády rozplynul ve tmě jako stín.

***

Steiger lehce srovnal řízení ve dvou tisících stopách a Minerva přeletěla nad Jeffersonovým památníkem a nad nádrží ve směru třídy Independence Avenue.

„Je tam přeplněno," řekl a ukázal na hejno armádních vrtulníků, přelétávajících jako roj divokých včel z jednoho konce široké aleje Kapitolu na druhý.

Sandecker přikývl a řekl: „Bude lepší, když si zachováme odstup. Oni rádi nejdřív střílejí a teprve potom kladou otázky."

„Kolik minut uběhlo od posledního výstřelu *Iowy*?"

„Skoro osmnáct.

„Možná, že už to skončilo," řekl Steiger. „Nepřistaneme ale dřív, dokud si tím nebudeme jistí," odpověděl Sandecker. „Jak to vypadá s benzínem?"

„Vystačí na další čtyři hodiny letu."

Sandecker se zhroutil na sedadle, aby aspoň trochu ulevil rozbolavělému zadku. „Držte se pokud možno co nejblíž budovy Státního archivu. Jestli *Iowa* vystřelí ještě jednou, pak se můžete vsadit, že cíl bude tady."

„Zajímalo by mě, jak dopadl Pitt."

Sandecker se tvářil nevzrušeně. „Ten se vyzná. Pitt nám dělá ty nejmenší problémy." Odvrátil se a vyhlédl postranním oknem, aby Steiger neviděl starostlivé vrásky brázdící jeho tvář.

„Měl jsem se do toho pustit sám," řekl Steiger. „Je to vyloženě vojenská záležitost. Civilista není povinen riskovat život jen proto, že se snaží dělat práci, k níž není vycvičený."

„Vy jste byl, předpokládám."

„Musíte uznat, že moje zkušenosti a vzdělání převažují Pittovy."

Sandecker se rozesmál. „Vsadil byste něco na své tvrzení?"

Steiger si povšiml admirálova rezervovaného tónu. „Co tím chcete naznačit?"

„Že byste něco vsadit měl."

„Proč měl?"

„Pitt má hodnost majora vojenského letectva."

Steiger se podíval na Sandeckera uraženým pohledem. „Chcete mi snad namluvit, že umí létat?"

„Se vším, co je schopné létat, včetně tohoto vrtulníku."

„On přece tvrdil…"

„Vím, co tvrdil."

Steiger se tvářil nechápavě. „A vy jste se jen opřel dozadu a neřekl ani slovo?"

„Vy máte ženu a dítě. Pokud jde o mě, jsem už příliš starý. Dirk byl logicky tím, kdo na to musel jít."

Nervózní napětí ze Steigera vyprchalo a on nyní vypadal, jako by se na sedadle propadl do sebe. „On to udělá líp," bručel si pod nosem. „Na mou duši, on to udělá líp."

***

Pitt by rád vydal poslední penci ze svých úspor, kdyby mohl být kdekoliv jinde, než aby lezl po schodištích černých jako smola hluboko v nitru lodi, která se může každým okamžikem změnit v

Dantovo Peklo. Čelo měl vlhké a zalité studeným potem jako v horečce. Fawkes se najednou zastavil a Pitt do něho vrazil jako slepec do stromu.

„Džentlmeni, zůstaňte stát na místě," ozval se hlas odněkud od neosvětleného odpočívadla o několik schodů výš.

„Vy mne nevidíte, já vás dva však vidím dostatečně dobře, abych mohl vpálit kulku do vašich srdcí."

„Tady je kapitán lodi," vybuchl zlostně Fawkes.

„Ach, kapitán Fawkes osobně. To je vynikající. Už jsem se začal obávat, že jsem vás ztratil z dohledu. Předpokládal jsem, že jste na můstku, ale tam jsem vás nenašel."

„Představte se!" požadoval Fawkes.

„Jmenuji se Emma. Nezní to moc mužsky, to připouštím, ale docela dobře to slouží svému účelu."

„Nechte těch hloupostí a nechte nás projít." Fawkes vystoupil jen o dva schody, když Hocker-Rodin zasyčel a kolem krku mu zasvištěla kulka. Ztuhl v polovině kroku. „Dobrý Bože, co vlastně chcete, člověče?"

„Obdivuji vaše rozumné chování, kapitáne." Po odmlce Emma pokračoval. „Bylo mi nařízeno vás zabít."

Pitt nepozorován Fawkesem a jak doufal i mužem na odpočívadle se nenápadně pomalu sesunul na schody za masivní tělo kapitána. Pak se jako had začal posunovat po schodech nahoru.

„Bylo vám to nařízeno, říkáte," řekl Fawkes. „Kým?"

„Na mém zaměstnavateli nezáleží."

„Tak, krucifix, k čemu všechny ty žvásty? Proč mě nestřelíte do prsou a neskoncujete se mnou?"

„Kapitáne Fawkesi, já nikdy nic nedělám bezúčelně. Vy jste byl totiž oklamán. Myslím si, že byste to měl vědět."

„Oklamán?" zahřměl Fawkes. „Vaše nesmyslné řeči mi nic neříkají."

V tom okamžiku se v mozku Emma začal ozývat varovný signál, signál vybroušený desítkami let existence v roli kočky a myši. Mlčky stál, na kapitánovu otázku neodpověděl, jen všemi smysly čekal na nějaký zvuk nebo pohyb.

„A co muž za mnou?" zeptal se Fawkes. „Ten s tím nemá nic společného. Není přece nutné ho zavraždit jako nevinného náhodného diváka."

„Jen klid, kapitáne," řekl Emma. „Můj honorář je pouze za jeden život. Za váš."

Pitt s mučivou pomalostí zvedl hlavu, až ji měl ve stejné úrovni s odpočívadlem. Viděl teď na Emmu. Ne v detailu - světlo bylo příliš slabé - mohl však rozeznat světlou skvrnu obličeje i obrysy postavy.

Nečekal, že uvidí víc. Mohl se jen dohadovat, že Emma střelí Fawkese do břicha třeba uprostřed věty, až ho planým mluvením ukonejší. Je to starý, ale stále účinný trik. Pitt se pevně opřel nohama o schody, nadechl se a prudce vrazil tělem do nohou Emma a rukama se sápal po jeho zbrani.

Tlumič bleskl Pittovi do tváře a bodavá bolest vybuchla na pravé straně hlavy, když popadl paži Emma. Z náhlého úderu se mu zatmělo před očima, pak se začal propadat do bezvědomí, padal a padal. Zdálo, že uběhla celá věčnost, než ho objalo bezedné prázdno. Pak už nebylo nic.

***

Fawkes podnícen Pittovým útokem vyrazil jako splašený nosorožec po schodech nahoru a celou svou těžkou váhou se vrhl proti oběma mužům. Bezvědomý Pitt se odkutálel na stranu. Emma se pokusil zvednout zbraň, Fawkes mu ji však vyrazil jako hračku z rukou dítěte. Pak Emma hmátl po Fawkesově rozkroku, pevně sevřel varlata a nemilosrdně zmáčkl.

Výsledek však nebyl nejlepší. Kapitán sice zařval jako raněné zvíře, rozmáchl se však obrovitýma rukama zpoza hlavy a úderem do tváře Emma zlomil nosní chrupavku a roztrhl kůži. Sevření však nepovolilo.

Přestože Fawkes měl pocit, že mu varlata musejí v bolestivé agónii každým okamžikem prasknout, byl dost chytrý, než aby se pokoušel svěráku podobné ruce odrazit. Chladnokrevně a

cílevědomě, jako člověk, který přesně ví, co chce udělat, uchopil pevně hlavu Emma a začal s ní mlátit o kovové odpočívadlo. Do svého úsilí vkládal každou unci síly svých obrovitých, větvím stromů podobných rukou. Sevření konečně milosrdně zeslábloo, ale Fawkes šílený vztekem z bolesti mlátil hlavou dál a dál, až její zadní část začala praskat. Když konečně vybil svou zlost, převrátil se na bok a s proklínáním si začal jemně masírovat varlata.

Za minutu či dvě namáhavě vstal, uchopil oba nehybné muže za límce kabátů a táhl je po schodech nahoru. Ještě jedno krátké schodišťové rameno, několik yardů krytou spojovací chodbou a octl se u dveří nákladového prostoru v horní pravé straně trupu *Iowy*. Pootevřel dveře, aby si mohl v denním světle prohlédnout Pittovo zranění.

Kulka spálila Pittův levý spánek a způsobila ošklivě zející ránu a otřes mozku. Pak prohlédl Emma. Pleť úkladného vraha, viditelná pod maskou krve, zmodrala. V kapsách Emma našel jenom rezervní zásobník do pistole Hocker-Rodine. Přes silný vlněný svetr měl přetaženou záchrannou nafukovací vestu.

„Takže neplavec?“ konstatoval s úsměvem Fawkes. „No, myslím, že už ji nikdy nebudeš potřebovat.“

Stáhl záchrannou vestu z těla a připevnil ji k Pittovi. Pak sáhl do kapsy svého kabátu, vytáhl malý zápisník a špačkem tužky v něm napsal několik poznámek. Pak vzal váček na tabák, vysypal jeho obsah, zápisník vložil místo něho dovnitř a balíček s novým obsahem se spokojeným výrazem zastrčil pod Pittovu košili. Pak přiložil hadici láhve s CO_2 k vestě a ta se se zasyčením nafoukla.

Když se Fawkes vrátil k Emmovi, popadl mrtvolu vpředu za svetr a táhl ji k otevřeným dvířkům. Váha těla pomalu svetr stahovala přes hlavu Emma. V horní části trupu něco Fawkese zaujalo. Nezvyklý nylonový pás kolem hrudi. Fawkes jako v transu rozepjal malinkou sponu, a když nylon spadl, odhalil dvě malé polokouličky s bradavkami v rozpuku.

Fawkes stál a hleděl jako zkoprnělý.

„Svatá Bohorodičko!“ šeptal s posvátným obdivem.

Emma byl ve skutečnosti ženou.

***

Dale Jarvis ukázal na obrazovku. „Podívejte se, tam, přesně pod druhou dělostřeleckou věží.“

„Co tam vidíte?“ zeptal se president.

„Někdo pootevřel průlezové dveře,“ odpověděl Kemper a obrátil se ke generálovi Higginsovi. „Asi bude lepší, když své muže uvedete do pohotovosti pro případ, že se snad posádka pokusí o útěk.“

„Nedostanou se ani deset stop za pobřežní čáru,“ řekl Higgins. Pak viděli, jak obrovitý muž překračuje práh otevřených dveří a odhazuje něco podobného lidskému tělu. Tělo se zašplouchánímdopadlo na vodu a zmizelo. Brzy se vrátil s dalším tělem, tentokráte ho však na provaze spouštěl k líně tekoucímu proudu, až se tělo ponořilo a volně odplulo od lodi. Muž pak provaz odhodil a zavřel dveře.

Kemper pokynul pobočníkovi. „Spojte se s Pobřežní stráží a požádejte je, aby vylovili muže unášeného v řece.“

„Co mělo to malé představení znamenat?“ Prezidentova otázka dotírala do myslí mužů přítomných u stolu.

„Čert aby to věděl,“ řekl tiše Kemper. „Asi se to nikdy nedovíme.“

***

Po době, která se Hiramu Lusanovi zdála být celou věčností, našel konečně dveře vedoucí na hlavní palubu. Na kost promrzlý se ve vycházkovém obleku vypotácel ven, pytel s bombičkami pevně svíral v obou rukou. Náhlý vstup na denní světlo ho oslepil, zůstal proto chvilku stát, aby se zorientoval.

Pak zjistil, že stojí na zádi lodi pod můstkem pro řízení dělostřelecké palby věže číslo tři. Nad lodí hvízdaly kulky z malých zbraní, Hiram byl však natolik zaujatý úkolem zlikvidovat bombičky s Rychlou smrtí, že na střelbu nedbal. Řeka ho lákala a tak se rozběh] k roubení na okraji paluby. Když už mu zbývalo jen dvacet stop, vyšel ze stínu dělostřelecké věže muž v černé potápěčské kombinéze a namířil na něho automat.

Poručík Alan Fergus už necítil pálivou bolest prostřelené nohy, ani už ho nesvírala mučivá agónie, kterou prožil při pohledu na svou jednotku rozstřílenou na kusy. Sžírala ho jedině nenávist k lidem zodpovědným za masakr jeho lidí. V tom okamžiku mu vůbec nezáleželo na tom, že muž před ním má na sobě vycházkové šaty místo uniformy, ani to, že je neozbrojený. Fergus v něm viděl jenom muže, který vraždil jeho kamarády a přátele.

Lusana se zastavil a civěl na Ferguse. Ještě nikdy se v životě nesetkal s tak chladnou záští v lidské tváři. Dívali se na sebe ze vzdálenosti dvanácti stop, jako by se snažili vyměnit si nějaké poselství. Nepadlo jediné slovo, pouze se mezi nimi vznášel jakýsi zvláštní duch pochopení. Čas jako by se zastavil, všechny okolní zvuky zeslábly v neurčité kulise blížícího se dramatu.

Hiram Lusana si uvědomil, že na tomto místě a v této chvíli dosáhl vrcholu jeho boj povznést se nad špínu svého dětství. Pochopil, že nemůže být vůdcem lidí, kteří ho nikdy nepřijali mezi sebe jako sobě rovného. Jeho životní dráha se v této chvíli stala zřetelnou a konečnou. Pro spravedlivou věc utiskované Afriky snad udělá mnohem víc, stane-li se mučedníkem.

Lusana se vyrovnal s pozvánkou na smrt. Vrhl na Ferguse mlčenlivý pohled odpuštění a rozběhl se k roubení paluby.

Fergus zmáčkl spoušť a vyplivl déšť střel z au-

Fawkes obešel těla a šel si prohlédnout průlez otevřený na hlavní palubu. Když uviděl sedm palců tlustý pancéř z tvrdé ocele, uvědomil si, co má před sebou. Jediným slabým místem, který byl pro něho jistou nadějí, byla roztříštěná uzavírací táhla a palcová skulina mezi křídlem průlezu ohnutým výbuchem a stěnou věže.

Někdo mu poklepal na rameno. Byl to Shaba.

„Slyšel jsem vás šachtou dole ve skladě, kapitáne. Snad se vám bude hodit toto," řekl a podal Fawkesovi těžkou ocelovou tyč dlouhou čtyři stopy a dva palce silnou.

Fawkes neplýtval slovy uznání. Zaklínil tyč do skuliny a začal táhnout. Tvář mu zrudla úsilím, obě paže se mu chvěly, křídlo se však ani nehnulo.

Fawkese neúspěch nepřekvapil, protože znal velmi staré skotské pořekadlo, že nic člověku nespadne do klína při prvém pokusu. Zavřel oči a zhluboka se nadechl. Každou buňkou těla se soustředil na rozdmýchání veškeré skryté síly. Shaba ho fascinovaně pozoroval. Ukázku tak dokonalého soustředění ještě nikdy neviděl. Fawkes znovu zapřel tyč, několik vteřin vyčkal a začal páčit. Shaba měl dojem, že kapitán zkameněl. Navenek nebylo vidět nic, ani náznak úsilí, ani žádné napětí svalů. Na Fawkesově čele vyrazil pot, šlachy na krku naběhly a napjaly se, svaly ztvrdly na kámen. Pak pomalu, bylo to něco neuvěřitelného, křídlo průlezu začalo skřípat dřením oceli o ocel.

Shaba jen stěží věřil, že taková brutální síla vůbec existuje. Nevěděl ovšem tajemství, které Fawkese pohánělo vysoko nad a za jeho normálně možný výkon. Objevil se další palec světla mezi křídlem a pancéřem věže. Pak tři palce… šest… pak se náhle těžce poškozené křídlo pohnulo v rozbitých pantech a s hlasitou kovovou ozvěnou spadlo na podlahu.

Odporný pach a kouř byly skoro okamžitě odsáty a nahrazeny chladným a vlhkým vzduchem. Fawkes ustoupil a hodil tyč do průlezu. Šaty měl nasáklé potem a neovladatelně se třásl, když zatajoval dech a snažil se uvést bušící srdce do normálu.

„Vybijte závěry děl a zajistěte je," nařídil.

Shaba se tvářil zaraženě. „Rozvody hydraulického tlaku jsou zničené. Nabiják je nepoužitelný k vytažení granátů."

„Zatracený nabiják," zabručel Fawkes. „Tak to udělejte ručně."

Shaba už nestačil odpovědět. Neměl čas. V otevřeném průlezu se objevila hlaveň a sprška kulek se odrážela v pancéřované místnosti. Dávka s hvízdáním proletěla kolem Fawkese.

Shaba takové štěstí neměl. Skoro současně dostal čtyři kulky do krku. Klesl na kolena a nechápavě třeštil oči na Fawkese a pohyboval rty.

Nevydal však ani zvuk, jen krvavý pramínek mu stékal po hrudi.

Fawkes bezmocně stál a díval se na umírajícího Shabu. Pak se v něm rozpoutal vztek, otočil se a hrábl po hlavni trčící z průlezu. Vřelá hlaveň mu spálila ruce, ale Fawkes ve vzteku nic necítil.

Hrubě trhl automatem, ale námořník na druhém konci tvrdohlavě zbraň držel a tak najednou proletěl otvorem a s ukazováčkem stále na spoušti dopadl dovnitř.

Člověk, který ví, že určitě zemře, většinou přestane mít ze smrti strach. To však v této chvíli neplatilo pro Fawkese. Zbledl strachem, že bude zabit dřív, než bude moci deaktivovat granát s Rychlou smrtí, který je v jednom ze tří děl.

„Ty zatracený pitomče!“ zanadával, když ho námořník kopl do břicha. „Děla… uvnitř děla… nebezpečí plynu…“

Námořník se bleskově otočil a volnou rukou udeřil Fawkese do čelisti. Fawkes nemohl proti tomu nic udělat, protože se snažil udržet hlaveň automatické zbraně od svého těla. Sil mu ubývalo, když v posledním úsilí vytrhnout zbraň z pevného sevření námořníka se naklonil dozadu a přepadl přes práh průlezu. Výsledkem však bylo jen utržené maso z dlaně a z prstů, zbraň mu vyletěla z ruky. Námořník odskočil stranou a s mučivou rozvážností namířil na Fawkese.

***

Daniel Obasi, sedící v důstojnické odpalovací kabině dělostřelecké věže, v otupělé hrůze pozoroval, jak námořníkův prst ztuhl na spoušti, pokusil se vykřiknout, aby odvedl pozornost zabijáka v černé potápěčské kombinéze, měl však hrdlo tak vysušené, že mu přes rty přešlo jen neslyšitelné zašeptání. V čirém zoufalství a v naději, že snad tím zachrání kapitánův život, Obasi stlačil červený knoflík s nápisem Pal.

Tento pohyb nebylo možné vrátit, neexistovalo nic, čím by se dal zadržet palebný sled. Dvě nálože prachu ve střední a pravé hlavni vybuchly a vyplivly dva projektily. Granát v levém dělu se však vzpříčil o prasklinu způsobenou raketou Satan a nedovolil únik plynu.

Nové dělo by možná vydrželo obrovský zpětný náraz a ohromující tlak, ale unavená a rezavá stará hlaveň už měla svou dobu dávno za sebou a tak se zachvěla a roztrhla. Plamen podobný sopečnému výbuchu v mikrosekundě stlačený v omezeném prostoru dělostřelecké věže šlehl výtahovou šachtou dolů a hluboko v nitru lodi zapálil pytle se střelným prachem.

Iowa vyvrhla své vnitřnosti.

V prchavém okamžiku, kdy výbuch odhodil Patricka Fawkese průlezem, si kapitán stačil ještě uvědomit naprostou zbytečnost a hroznou hloupost svých činů. Ještě naposled stačil požádat v duchu svou milovanou Myrnu o odpuštění, než se nárazem o tvrdou podlahu paluby změnil v beztvarou hmotu.

Opancéřovaný granát z pravého děla dosáhl vrcholu své dráhy a cestou dolů prorazil vápencovou kopuli budovy Státního archívu. Podivnou náhodou proletěl kolem jednadvaceti řad knih a dokumentů, prorazil žulovou podlahu výstavní haly méně než deset stop od skleněné vitríny s Deklarací nezávislosti a skončil do poloviny zabořený v betonové podlaze nejnižšího suterénu.

Granát číslo dvě nevybuchl.

Ne tak číslo tři.

Radarový výškoměr ve schránce s Rychlou smrtí uvedený v činnost malinkým generátorem začal vysílat signál k zemi a zaznamenávat klesající dráhu granátu. Ten padal níž a níž, až v patnácti stech stopách elektrický impuls vystřelil padák a proti modré obloze se rozevřel deštník ze zářivě oranžového hedvábí. Přes třicet let starý materiál překvapivě dobře, bez roztržení švů, vydržel náhlé zatížení.

Hluboko pod ulicemi Washingtonu bez hnutí seděli v křeslech prezident se svými poradci a přivřenýma očima sledovali nezadržitelný sestup granátu. Nejprve se chovali jako pasažéři Titaniku, kteří odmítali věřit, že se obrovský zaoceánský parník potápí; seděli jako v transu, neschopni pochopit skutečný dosah událostí před nimi, se slabou nadějí, že se mechanismus uvnitř granátu nějak porouchá a následkem toho dopadne neškodně do trávy promenády.

Pak ale všichni s děsivě vzrůstající tíhou začali pociťovat svíravé zoufalství.

Od severu se najednou zvedl lehký vánek a padák s granátem zavál směrem k budově organizace Smithsonian Institution. Vojáci, kteří uzavřeli ulice kolem Lincolnova památníku a kolem budovy Státního archívu a uvěznili v nich davy vládních zaměstnanců přijíždějících do práce, bezmocně hleděli na les rukou ukazujících vzhůru k obloze.

Ovzduší kolem konferenčního stolu bylo tiché napětím a vzrůstající úzkostí. Jarvis už se na to nemohl dívat a ukryl hlavu v dlaních. „To je konec," šeptal chraptivě. „To je náš konec."

„Opravdu není nic, co by se dalo udělat?" zeptal se prezident s očima jako přibitýma na předmět pohybující se na obrazovce.

Higgins v poraženecké beznaději bezmocně pokrčil rameny. „Sestřelením té příšery z oblohy bychom jenom rozptýlili baktérie. Ve skutečnosti nejsme schopni udělat nic." Jarvis zahlédl v prezidentových očích záblesk nepříjemného pochopení, že se octli na konci cesty. Nemožné se nemohlo stát, bylo nepřijatelné, a přece se stalo skutečností. K usmrcení miliónů lidí už chyběly jenom vteřiny a několik set stop.

Všichni byli tak zaujati granátem, že si nikdo nevšiml malé, ale stále se zvětšující skvrny na obrazovce. Až admirál Kemper, kterému jen zřídkakdy něco ušlo, ji zpozoroval jako první. Vstal z křesla a jeho oči se jako lasery zavrtávaly do obrazovky. Konečně i ostatní uviděli skvrnu, která se pomalu změnila ve vrtulník letící přímo ke granátu na padáku.

„Co to proboha…" šeptal Higgins.

„Vypadá to na téhož mizeru, který létal nad *Iowou*," napověděl Kemper.

„Tentokráte mu rozstřílíme prdel," řekl Higgins a hnal se po telefonu.

Slunce odrážející se od krytu pilotní kabiny se na obrazovce na okamžik oslnivě zablesklo. Vrtulník se zvětšoval a brzy byla na boku zřetelně viditelná velká černá písmena.

„NUMA," řekl Kemper. „To je jeden z vrtulníků Národní podmořské a námořní agentury."

Jarvis odtáhl ruce z obličeje a vzhlédl, jako by se najednou probudil z hlubokého spánku. „Řekl jste NUMA?"

„Přesvědčte se sám," řekl Kemper a ukazoval na obrazovku.

Jarvis se tedy podíval. Pak jako šílený převrhl křeslo, natáhl se přes stůl a vytrhl sluchátko z Higginsovy ruky. „Ne!" zařval.

Higgins se tvářil, jako by ho někdo udeřil.

„Jenom je nechejte!" vyštěkl Jarvis. „Ten pilot dobře ví, co dělá."

Jarvis si byl zcela jistý, že za dramatem odehrávajícím se nad hlavním městem je Dirk Pitt. Vrtulník agentury NUMA a Pitt. Ti dva přece patří k sobě. V Jarvisově mysli začala svítat nepatrná jiskřička naděje, když sledoval zmenšující se mezeru mezi vrtulníkem a granátem.

Minerva se k jasně oranžovému padáku řítila jako býk útočící na rudý pláštík toreadora. Výsledek soupeření vypadal velice těsně. Steiger i Sandecker přecenili dráhu granátu s Rychlou smrtí a vznášeli se poblíž budovy Státního archívu, když uviděli předčasné otevření padáku ve vzdálenosti čtvrt míle od svého postavení. Ztratili drahocenný čas. Steiger horečně navedl vrtulník na poslední kurs v této šíleně hazardní hře, kterou před několika hodinami navrhl Pitt.

„Uběhlo dvanáct vteřin," ohlásil apaticky ve dveřích kabiny Sandecker.

Osmnáct vteřin k výbuchu, pomyslel si Steiger.

„Připravte hák a naviják," řekl Sandecker.

Steiger zavrtěl hlavou. „To by bylo příliš riskantní. Přiblížit se budeme moci jenom jednou. Budeme muset granát zachytit za šňůry padáku."

„Je tu nebezpečí, že poškodíme listy rotoru," řekl Steiger.

„Máme jen jeden pokus," odpověděl Steiger.

Sandecker se nepřel. Urychleně dosedl na sedadlo druhého pilota a připoutal se.

Před ochranným sklem se objevil granát. Steiger si všiml, že je pomalován předepsanou modří válečného námořnictva. Přiškrtil plynové páky dvou turbínových motorů a současně naklonil osu rotoru dozadu. Dopředná rychlost Minervy byla zastavena tak náhle, že oba muži sebou trhli v napnutých bezpečnostních pásech.

„Šest vteřin," řekl Sandecker. Stín velkého padáku dopadl na kabinu, když Steiger slétl s vrtulníkem doprava. Tímto náhlým manévrem umístil špičatou příď Minervy mezi šňůry padáku. Oranžové hedvábí splasklo, zakrylo čelní okno a zastřelo slunce. Tři šňůry se namotaly na hřídel rotoru a roztrhaly, se. Ostatní se omotaly kolem trupu a Minervu málem přinutily k zastavení, když převzala váhu granátu.

„Dvě vteřiny," ohlásil chraplavě přes sevřené zuby Sandecker.

Váha granátu táhla Minervu dolů. Steiger uvedl vrtulník do normální letové polohy náklonem osy rotoru, srazil páky plynu na maximální výkon a zvětšil úhel listů rotoru jediným bleskovým pohybem rukou.

Oba motory jen s námahou zvládaly velké zatížení. Sandecker přestal počítat vteřiny. Čas už stejně vypršel. Jehla výškoměru se chvěla na tisíci stopách. Sandecker se v očekávání výbuchu vyklonil z otevřeného okna a díval se přes vlající hedvábí na granát houpající se pod trupem vrtulníku.

Listy rotorů Minervy prořezávaly vzduch a vydávaly dunivý zvuk slyšitelný daleko nad davy fascinovaných tváří upřených k obloze. Padák, granát a vrtulník byly spojeny ve vzduchu v jedno. Sandecker věnoval pozornost výškoměru. Ten se ani nepohnul. Na Sandeckerově obočí se objevil lesklý pot.

Uběhly dvě vteřiny, které Sandeckerovi připadaly jako deset let. Steiger sváděl boj s řízením. Admirál jenom seděl, nemohl nijak pomoci. Bylo to poprvé, pokud si vzpomínal, kdy se cítil absolutně k ničemu.

„Zvedni se ksakru, tak se zvedni," naléhal Steiger na Minervu.

Sandecker pozoroval výškoměr jako v hypnóze. Zdálo se mu, že se jehla nepatrně zvedla nad značku tisíc stop. Bylo to snad jen zbožné přání nebo přístroj opravdu zaznamenal vyšší hodnotu? Ručička se pomalu, zcela neznatelně začala hýbat.

„Stoupáme," oznámil rozechvělým hlasem Sandecker.

Steiger nezareagoval.

Rychlost stoupání se zvyšovala. Sandecker mlčel, dokud si nebyl jistý, že ho zrak neklame. Teď už nebyl důvod k nejistotě. Jehla výškoměru pomalu stoupala a překročila další čárku.

***

Bylo těžko popsat pocit úlevy mužů ve vládních úřadovnách používaných ve zvláštních případech. Kdyby byli dotázáni v anketě, jednomyslně by souhlasili, že ve svém životě nezažili něco ani zdaleka podobného. Dokonce i tvrdohlavý generál Higgins to dával najevo tím nejširším úsměvem. Dusný mrak nevyhnutelné záhuby se pomalu rozplýval a všichni v dobré náladě sledovali Minervu letící se smrtícím nákladem do bezpečné výšky.

Prezident se v křesle uvolněně zhroutil a navenek své potěšení dal najevo tím, že si zapálil doutník. Přes oblak kouře pak pokynul hlavou Jarvisovi.

„Dale, předvedl jste se nám jako jasnovidec."

„Byl to jen odhad, pane prezidente," řekl Jarvis.

Admirál Kemper zvedl sluchátko telefonu. „Spojte mě s vrtulníkem agentury NUMA!" nařídil.

„Bouře ještě neskončila úplně a oni tam přece nemohou létat věčně," řekl Higgins.

„Máme spojení," ozval se odměřený hlas z reproduktoru vedle obrazovky.

Kemper mluvil do telefonu na stole, pohledem však sledoval let Minervy na obrazovce. „Vrtulníku NUMA, tady je admirál Kemper z náčelnictva štábů. Ohlaste se."

Hlas odpověděl tak jasně, jako by přicházel z opačné strany místnosti.

„Jim Sandecker, Joe. Co máš na srdci?" Prezident se vztyčil v křesle. „Šéf NUMY?" Kemper přikývl. „Ty přece dobře víš, co mám na srdci!" odsekl do sluchátka.

„Ach, ano, ten granát s Rychlou smrtí. Předpokládám, že jsi informován o jeho potenciální síle."

„Jsem."

„A chceš vědět, co mám v úmyslu s ním udělat."

„Abych řekl pravdu, napadlo mi to."

„Jakmile vystoupíme do výšky pěti tisíc stop," řekl Sandecker, „pilot plukovník Abe Steiger a já vyrazíme co nejkratší cestou k moři a tu bestii vyhodíme do moře. Poletíme, dokud nám bude stačit benzín."

„S jakou vzdáleností počítáte?" zeptal se Kemper.

Ve chvilce odmlčení se Sandecker domlouval se Steigerem. „Asi tak šest set mil východně od pobřeží státu Delaware."

„Je granát dobře zabezpečený?"

„Vypadá to bezpečně. Bylo by ale lepší, kdybychom neměli zacloněný výhled a mohli se těšit pohledem na svět.“

„Nechápu.“

„Přes čelní sklo máme přehozený vrchlík padáku, takže se můžeme dívat jenom přímo dolů.“

„Můžeme vám nějak pomoci?“ zeptal se Kemper.

„Ano,“ řekl Sandecker. „Úředně sdělte všem vojenským letištím a civilním leteckým společnostem, aby se jejich letadla zdaleka vyhýbala našemu kursu nad mořem.“

„Můžeš to považovat za vyřízené,“ řekl Kemper. „Kromě toho zařídím, aby někde poblíž vámi předpokládaného místa přistání na moři čekalo záchranné plavidlo.“

„To odmítám, Joe. Vážíme si s plukovníkem Steigerem tohoto gesta, bylo by to ale nesmyslné ohrožování lidských životů. Jistě chápeš.“

Kemper neodpověděl okamžitě. V jeho očích se objevila lítost, když řekl: „Pochopil jsem - říkáš mi Kempere vypadni a nemíchej se do toho.“

„Neexistuje nějaká možnost, jak je zachránit?“ zeptal se Jarvis.

Kemper zavrtěl hlavou. „Nejsmutnější na tom je, že admirál Sandecker a plukovník ve skutečnosti páchají sebevraždu. Když vrtulníku dojde benzín a začne padat k hladině moře, bude padat i granát. Když spolu klesnou na výšku tisíce stop, granát rozpráší organismus Rychlé smrti. Co se stane pak, to nepotřebuje komentář.“

„Snad by mohli odřezat vrchlík padáku a před klesnutím granátu na nebezpečnou úroveň uletět do bezpečné vzdálenosti,“ nedal se odbýt Jarvis.

„Chápu admirála Kempera,“ řekl Higgins. „Odpověď je ostatně na obrazovce. Padák je ve skutečnosti smrtícím rubášem vrtulníku. Jeho šňůry jsou omotány kolem rotoru a visí na opačné straně vrtulníku, než jsou dveře nákladového prostoru. I kdyby se vrtulník nehybně vznášel na místě, není v lidských silách přešplhat po aerodynamicky zaobleném proudnicovém krytu dost daleko, aby bylo možné dosáhnout nožem na šňůry.“

„Nemohli by z vrtulníku vyskočit dřív než začne klesat?“ zeptal se Jarvis.

Generál Sayre zavrtěl hlavou. „Helikoptéry na rozdíl od konvenčních letadel nemají automatické řízení. Musí být neustále řízeny. Kdyby posádka vyskočila, vrtulník by spadl na ně.“

„Ono to platí i pro pokus chytit je ve větší výšce,“ řekl Kemper. „Snad bychom chytili jednoho, oba však ne.“

„Takže nemůžeme dělat nic?“ zeptal se zajíkavě Jarvis.

Prezident se s beznadějí v očích díval na lesklou desku stolu. Pak řekl: „Tak se aspoň modlete, aby tu děsnou hrůzu bezpečně dopravili za pobřeží“

„A když se jim to povede?“

„Pak budeme jen bezmocně sedět a dívat se, jak umírají dva stateční muži.“

***

Ledová voda přivedla Pitta k vědomí. V první minutě, s očima mrkajícíma v ostrém denním světle, se snažil pochopit, co se s ním děje a nalézt vysvětlení, proč plave ve studené a špinavé řece. Pak ho začala hrozně bolet hlava, měl pocit, že si ji tesař vybral k úderu místo hlavičky hřebu.

Po chvíli ucítil chvění vody a tlumený zvuk výfuků. Brzy nato vyjel z vycházejícího slunce hlídkový člun Pobřežní stráže a s motorem běžícím jen na volnoběh pomalu dojížděl k Pittovi. Dva muži v potápěčských kombinézách se naklonili přes okraj člunu a obratně podsunuli pod Pitta plachtu. Na pokyn pak Pitta vyzvedli na palubu.

„Na plavání je dost časné ráno,“ řekl obrovitý, medvěda připomínající muž s rukou zavěšenou na pásce. „Nebo snad trénujete na Lamanšský průliv?“

Pitt se rozhlédl a uviděl rozbité sklo velitelského stanoviště. „Odkud jste připluli? Z bitvy o ostrovy Midway?“

Medvěd se zašklebil v širokém úsměvu a odpověděl: „Pluli jsme právě do doku, když jsme dostali rozkaz vrátit se a vyzvednout vás z vody. Jsem Kiebel, Oscar Kiebel, velitel něčeho, co kdysi bylo nejhezčím člunem vnitrozemské plavby.“

„Dirk Pitt z agentury NUMA.“

Kiebel přimhouřil oči. „Jak jste se octl na bitevní lodi?“

Pitt se zadíval na polámanou výstroj člunu. „Myslím, že vám dlužím rádiovou anténu.“

„Tak to jste byl vy?“

„Omlouvám se i za to, že jsem utekl, aniž bych se omluvil a vypsal hlášení o nehodě.“

Kiebel pokynul ke dveřím. „Pojďte raději dovnitř a dejte si obvázat hlavu. Vypadá, jako byste do ní dostal ošklivou ránu.“

Pitt si teprve teď všiml obrovského mraku stoupajícího za obloukem Potomacu. „*Iowa*,“ řekl. „Co je s *Iowou*?“

„Vyletěla do povětří.“

Pitt se ustaraně opřel o zábradlí. Kiebel ho zdravou rukou lehce objal a jeden z jeho mužů mezitím přinesl pokrývku.

„Teď na nic nemyslete a pojďte si lehnout. Na břehu už čeká lékař.“

„Ten teď není tak důležitý,“ řekl Pitt. „V této chvíli ne.“

Kiebel ho zavedl do kormidelny a nabídl mu šálek kouřící kávy. „Omlouvám se, nic ostřejšího tu nemám. To víte, předpisy a tak. Na alkohol je ale stejně trochu brzy.“ Pak se otevřenými dveřmi obrátil ke spojovacímu důstojníkovi. „Jaká je poslední zpráva o vrtulníku?“

„Je nad zálivem Chesapeake Bay, pane.“

Pitt zpozorněl. „Jaký vrtulník?“

„No přece jeden z vašich,“ řekl Kiebel. „Něco tak neuvěřitelného jsem v životě neviděl. Když se granát z poslední salvy *Iowy* snášel na padáku, ten idiot z vrtulníku NUMY ho v letu nabral na kabinu.“

„Díky Bohu!“ řekl Pitt, když pochopil význam této zprávy. „Vysílačku! Potřebuji si rychle půjčit vaši vysílačku.“

Kiebel váhal, i když z pohledu Pitta vycítil naléhavost jeho přání. „Dovolovat používání vojenského komunikačního zařízení civilistům je stěží košer…“

Pitt zvedl ruku a přerušil ho. Do ztuhlého těla se mu začal vracet cit. Cítil, že ho pod košilí něco tlačí do břicha. Zbledl jako křída, vytáhl malý balíček a hloubavě na něho zíral.

„Odkud se k čertu vzalo tohleto?“

***

Steiger starostlivě sledoval teploměr, když se ručička nenápadně doplazila k červené. K pobřeží Atlantiku ještě pořád scházelo šedesát mil a zadření ložisek turbíny bylo to poslední, co by si přál.

Volací světlo na přijímači zablikalo a admirál zmáčkl knoflík příjem. „Už se těším na ta míchaná vajíčka,“ ozval se ve sluchátkách křaplavý hlas Pitta.

„Dirku!“ vyhrkl Sandecker. „Jste v pořádku?“ „Trochu pocuchaný, ale celkem v kondici.“

„Co ten druhý granát?“ zeptal se úzkostlivě Steiger.

„Zneškodněn,“ odpověděl Pitt.

„A organismus Rychlé smrti?“

Pitt nedal najevo sebemenší známku nejistoty.

„Odnesen proudem řeky.“

Pitt to nevěděl určitě a mohl jenom rozumně věřit, že Hiram Lusana bombičky hodil do řeky, nepovažoval však za vhodné dát Steigerovi a admirálovi najevo sebemenší pochybnost, aby si nepomysleli, že jejich úsilí bylo možná zbytečné.

Sandecker informoval Pitta, že zachytili padák, a vysvětlil mu, že vyhlídka je hrozivá. Pitt ho vyslechl bez jediného přerušení. Když admirál domluvil, Pitt položil jedinou otázku.

„Jak dlouho vydržíte ve vzduchu?“

„Benzín nám vystačí na dvě, možná dvě a půl hodiny,“ odpověděl Steiger. „Mám však problém s motory. Jdou nepravidelně a přehřívají se.“

„To by mohlo být tím, že padák zčásti blokuje nasávací otvory.“

„Rád bych slyšel nějaký báječný nápad. Máte nějaký?“

„Náhodou mám,“ odpověděl Pitt. „Napněte uši. Spojím se s vámi od nynějška za dvě hodiny. Do té doby vyházejte z vrtulníku každou unci, která není k provozu bezpodmínečně nutná. Sedadla,

nářadí, každičký kousek letounu, který můžete obětovat ke zmenšení jeho váhy. Dejte se bez váhání do toho a držte se ve vzduchu, až se zase ozvu. Pitt končí.“

Vypnul mikrofon a obrátil se ke korvetnímu kapitánovi Kiebelovi. „Musím se co nejrychleji dostat na břeh.“

„Za osm minut přistaneme.“

„Potřebuji dopravní prostředek,“ řekl Pitt.

„Pořád nějak nechápu, jak vy do této šlamastiky zapadáte,“ řekl Kiebel. „Bezpečně vím jen to, že vás mám zatknout.“

„Teď na nějakou hru na ostražitost není čas,“ odsekl Pitt. „Kriste Pane, musím zase všechno dělat sám?“ Naklonil se k radistovi. „Spojte mě s hlavním stanem agentury NUMA a se společností Stránský Instrument Company, ve stejném pořadí.“

„Nezdá se vám, pane, že nějak nevázaně zacházíte s mými muži i s vybavením?“

Pitt ani vteřinu nepochyboval, že kdyby Kiebel měl obě ruce zdravé, srazil by ho v tomto okamžiku na palubu. „Co musím udělat, abych získal vaši ochotu ke spolupráci?“

Kiebel upřel své korkově hnědé oči s vražedným výrazem na Pitta; pak se v nich ale zajiskřilo a jeho rty se roztáhly v úsměvu. „Řekněte prosím.“

Pitt vyhověl a přesně o dvacet minut později byl ve vrtulníku Pobřežní stráže a nejvyšší rychlostí uháněl do Washingtonu.

***

Následující dvě hodiny ubíhaly Steigerovi a Sandeckerovi mučivě pomalu. Pobřeží státu Delaware přeletěli nad Slaughter Beach. Počasí bylo stále poměrně klidné, jen v dálce mimo dráhu jejich letu plulo několik bouřkových mraků.

Nákladními dveřmi vyhodili nejen všechny věci nepřipevněné, ale i ty, které demontovali z konstrukce vrtulníku. Sandecker odhadl odlehčení asi na čtyři sta liber. Snížení zatížení o tuto váhu a o váhu spotřebovaného benzínu mělo za následek, že protestující motory se přestaly zahřívat a přetížená Minerva se držela v žádoucí výšce.

Sandecker napolo ležel na podlaze se zády opřenými o přepážku pilotní kabiny. Odstranili všechna sedadla kromě Steigerova. Fyzická námaha posledních dvou hodin ho vyčerpala. Těžce oddechoval, paže a nohy měl ztuhlé únavou.

„Nějaká zpráva… něco od Pitta?“

Steiger zavrtěl hlavou, aniž by odpoutal pohled od přístrojů. „Mrtvé ticho,“ řekl. „Co můžeme čekat? Vždyť ten člověk není žádný kouzelník.“

„Poznal jsem ho jako muže, který dovede úspěšně udělat to, co jiní považují za nemožné.“

„Beru to jako dojemný pokus navodit falešnou naději.“ Steiger pokynul hlavou k hodinám na panelu. „Od posledního spojení uběhly dvě hodiny osm minut. Myslím, že nás odepsal.“

Sandecker byl příliš unavený, než aby se přel. Měl dojem, že má před očima hustou mlhu, když se natáhl, nasadil si sluchátka a zavřel oči. Sotva se trochu uklidnil, silný hlas ho vmžiku dokonale probudil.

„Hej, hola, kam si to hasíte?“

„Giordino!“ zachraptěl překvapeně Steiger.

Sandecker praštil do knoflíku vysílání. „Ale, odkud voláte?“

„Jsme asi půl míle za vámi a dvě stě stop pod vámi.“

Sandecker a Steiger se na sebe ohromeně podívali.

„Pokud vím, máte být v nemocnici,“ řekl nevhodně Sandecker.

„Pitt zařídil mé propuštění na čestné slovo.“

„Kde je Pitt?“ zeptal se Steiger.

„Dívám se vám na prdel, Abe,“ řekl Pitt. „Jsem u řízení Giordinovy CatlinyM M-dvěstě.“

„Opozdili jste se.“

„Je mi to líto, ale ono to všechno zabralo čas. Jak jste na tom s benzínem?“

„Už nasáváme ze dna nádrže,“ odpověděl Steiger. „Možná z toho vymačkám ještě osmnáct nebo dvacet minut, pokud budu mít štěstí.“

„Ve vzdálenosti šedesáti mil v azimutu dva-sedm nula stojí norský zaoceánský parník. Kapitán kvůli vašemu příletu poslal všechny cestující pryč z horní promenádní paluby. Měli byste tam…“ „Zbláznil jste se?“ skočil mu do řeči Steiger.

„Zaoceánský parník, promenádní paluba - o čem to tady tak hloupě mluvíte?“

Pitt nevzrušeně pokračoval. „Jakmile odřízneme granát, namiřte si to k lodi. Nemůžete ji minout.“

„Ach, jak já vám závidím, chlapi,“ řekl Giordino. „Sedět na palubě vedle bazénu a popíjet koktejl mai tai.“

„Popíjet koktejl!“ opakoval vyděšený Steiger. „Můj Bože, oni se oba zbláznili!“

Pitt se obrátil k Giordinovi uvelebenému na sedadle druhého pilota a ukázal na sádrový obal jeho nohy. „Jsi si jistý, že i s nohou v sádře zvládneš řízení?“

„Všechno zvládnu, jedině se nebudu moci poškrábat pod sádrou,“ řekl Giordino s lehkým poklepem na sádrový obvaz.

„Pak je řízení tvoje.“

Pitt zvedl ruce z řídicí páky, vylezl ze sedačky a šel do nákladního prostoru Catliny. Otevřenými dveřmi fičel dovnitř ledový chlad. Nad dlouhým černým pravoúhlým předmětem, připevněným na masivní trojnožce, se skláněl muž světlé pleti, nordických rysů, oblečený v pestrobarevném lyžařském obleku. Bylo zřejmé, že dr. Paul Weir nebyl připraven procházet se v letadle v ledovém průvanu. „Jsme na určeném místě,“ řekl Pitt.

„Jsem skoro hotov,“ odpověděl zmodralými rty Weir. „Už jen zavěšuji chladicí trubice. Nebude-li dostatečně chlazená cirkulující voda v hlavě a v napájecím zdroji, ústrojí jednotky shoří.“

„Nevím proč, ale čekal jsem, že to zařízení bude vypadat mnohem exotičtěji,“ řekl Pitt.

„Výkonné argonové lasery se nevyrábějí pro vědeckofantastické filmy, pane Pitte.“ Dr. Weir pokračoval v hovoru během poslední kontroly propojovacího konektoru. „Jsou určeny k vyzařování koherentního světelného paprsku pro libovolné praktické použití.“

„Má to dostatečný výkon pro naši potřebu?“ Weir pokrčil rameny. „Osmnáct wattů soustředěných do tenounkého paprsku uvolňujícího energii o pouhých dvou kilowatech se nezdá být nijak mnoho, ale slibuji vám, že to je postačující.“

„Jak blízko je nutné dostat se ke granátu?“

„Vzhledem k rozptylu paprsku je třeba se dostat co nejblíže. Méně než padesát stop.“

Pitt zmáčkl tlačítko mikrofonu. „Ale?“

„Slyším.“

„Přibliž se ke granátu na čtyřicet stop.“

„V té vzdálenosti nás bude ohrožovat víření rotoru vrtulníku.“

„S tím se nedá nic dělat.“

Weir zapnul hlavní vypínač laseru.

„Abe, slyšíte mne?“ zeptal se Pitt.

„Poslouchám.“

„Giordino se musí dostat tak blízko, abychom mohli šňůry, na kterých granát visí, propálit laserovým paprskem.“

„Tak je to tedy,“ řekl Sandecker.

„Ano, tak to je, admirále.“ Pittův hlas byl klidný, skoro nenucený. „Teď se přesuneme do potřebné polohy. Udržujte kurs letu a držte nám všechny palce. Jdeme na to.“

Giordino ovládal řízení s přesností hodináře a vklouzl s Catlinou blíž k Minervě, ale malinko pod ni. Když na řízení ucítil vír od rotoru Minervy, sevřel řídicí páku pevněji. Všechno, co nebylo v nákladním prostoru přivázáno, začalo poskakovat a rachotit. Pitt se střídavě díval na granát a na Weira.

Vedoucí fyzik společnosti Stránský Instruments se naklonil nad hlavicí laseru. Nedával najevo ani strach, ani úzkost. Sálala z něho jedině naprosto soustředěná zaujatost problémem.

„Žádný paprsek nevidím,“ řekl Pitt. „Funguje to vůbec?“

„Nerad nabourávám vaše představy, ale paprsek argonového laseru je neviditelný,“ odpověděl Weir.

„Jak tím můžete mířit?“

„Pomocí puškové teleskopické mušky za třicet dolarů.“ Poklepal po rouře narychlo připevněné k laseru. „Nobelovu cenu za to nedostanu, ale našemu účelu by to mělo stačit.“

Pitt si lehl na břicho a plazil se, až měl hlavu vystrčenou za práh dveřního otvoru. Silný proud ledového vzduchu uvolnil konec obvazu na hlavě, který se začal třepotat jako vlajka v hurikánu. Granát visel pod vrtulníkem v mírném úhlu k ocasnímu rotoru. Při pohledu na granát se Pittovi nechtělo věřit, že tak totální agónie a smrt může být vtěsnána do tak malého obalu.

„Blíž,“ vykřikl Weir. „Potřebuji ještě o deset stop blíž.“

„Přibliž se o deset stop,“ řekl Pitt do mikrofonu.

„Přiblížíme-li se ještě víc, pak nám docela dobře postačí obyčejné nůžky,“ bručel Giordino. Jestliže pociťoval úzkost, nedával ji navenek znát. Podle výrazu se zdálo, že podřimuje. Dokonalé soustředění na řízení vrtulníku bylo patrné pouze z pevně upřeného pohledu. Cítil, jako by mu pod sádrovým obvazem explodoval z pórů pot, konečky všech nervů křičely po poškrábání.

Najednou Pitt zpozoroval tmavnoucí barvu zkroucených šňůr nad granátem. Neviditelný paprsek roztavoval nylonové šňůry. Kolik je jich celkem? Zvědavě uvažoval; snad padesát.

„Přehřívá se!“ Dvě slova, která měla za následek vynechání tepu. „Při otevřených dveřích tu je moc zima,“ vykřikl Weir. „Chladicí směs v trubicích zmrzla.“

Weir se vrátil k teleskopické mušce. Pitt viděl, že se několik dalších šňůr rozpojilo. Jejich opálené konce začaly vlát a pleskat ve vzduchu. Do kabiny začal vnikat palčivý zápach spalovaného materiálu.

„Ta trubice už jich moc víc neudělá,“ řekl Weir.

Další půltucet šňůr se spálením uvolnil, zbytek ale zůstal napnutý a nepoškozený. Weir se náhle narovnal a strhl si doutnající rukavice. „Bože, to je mi líto,“ vykřikl. „Trubice odešla.“

Granát s Rychlou smrtí stále zlověstně visel pod Minervou.

Třicet vteřin Pitt ležel a upřeně zíral na granát houpající se proti obloze. Jeho tvář byla poznamenaná nezvykle velkou starostí. Mlčení pak přerušil slovy.

„Přišli jsme o laser,“ oznámil bez podrobností.

„Krucinál, krucinál, krucinál!“ vrčel vztekle Steiger. „Štěstí nás opustilo,“ řekl hlasem plným hořkosti a pocitu marnosti.

„Co teď?“ zeptal se chladně.

„Přerušíte let a spustíte ten krám do střemhlavého letu,“ odpověděl Pitt.

„Cože?“

„Je to poslední karta, kterou máme v ruce. Po hlavě do střemhlavého letu. Až dosáhnete dostatečného tíhového zrychlení, pád zastavíte. Snad se Abeho štěstí změní a váš nevítaný pasažér se odpoutá.“

„Blbé je to, že budu muset řídit jenom podle přístrojů, protože přes ten zatracený vrchlík na předním skle vidím hovno,“ řekl Steiger.

„Budeme vás sledovat,“ řekl Giordino.

„Jen se moc nepřibližujte, abyste si neublížili,“ odpověděl Steiger a odletěl kousek dál od Catliny. „Teď už se můžeme jenom modlit, aby to děťátko nebylo příliš pomalé,“ dodal a zatlačil řídicí páku dopředu.

Minerva se naklonila dopředu v úhlu sedmdesát stupňů. Sandecker se pevně chytil a nohy opřel o spodní část Steigerova sedadla. Zaujatě přihlížející muži z Catliny viděli nos vrtulníku mířit přímo do moře.

„Zmenšete úhel klesání,“ řekl Pitt. „Granát začíná pomalu sklouzávat dozadu k ocasnímu rotoru.“

„Slyším,“ řekl Steiger nervózně a podrážděně. „Mám pocit, jako bych se zavřenýma očima skočil z mrakodrapu.“

„Zatím to vypadá dobře,“ řekl konejšivě Pitt. „Už moc nezrychlujte. Překročíte-li přetížení sedm gé, uletí vám listy rotoru.“

„Na to raději nemyslím.“

Čtyři tisíce stop.

Giordino nesledoval Steigera v těsném závěsu. Zůstával poněkud pozadu a udržoval Catlinu v klouzavém spirálovitém pádu za Minervou.

Dr. Weir, jehož práce skončila, se snažil dostat k teplu pilotní kabiny.

Následkem velkého sklonu kabiny vrtulníku měl admirál Sandecker pocit, že stojí zády opřený o zeď. Steigerův pohled přelétával z výškoměru k ukazateli vzdušné rychlosti, k přístroji umělého horizontu a pak zase zpátky.

Tři tisíce stop.

Pitt viděl, že vrchlík padáku se třepotá nebezpečně blízko rychle se otáčejícího rotoru. Mlčel však. Steiger má dost svých problémů, zdůvodňoval si své mlčení, a není nutné ho vzrušovat dalším hrozícím nebezpečím. Pozoroval moře, neodvratně se blížící ke střetu s Minervou.

Steiger už začal cítil vzrůstající vibraci vrtulníku. Se stoupající rychlostí zesiloval hvízdot proudícího vzduchu. V prchavé vteřině měl chuť podržet řízení v zatlačené poloze a všechno utrpení skončit. Ale pak si vzpomněl na manželku a na děti, poprvé onoho dne, a jeho touha znovu je vidět v něm posílila náhlé odhodlání žít.

„Abe, teď!“ zaduněl ve sluchátkách Pittův rozkaz. „Vyrovnat střemhlavý let!“

Steiger veškerou svou silou táhl řídicí páku k sobě.

Dva tisíce stop.

Následkem obrovského gravitačního přetížení, které prověřilo všechny konstrukční spoje, se Minerva začala chvět. Balancovala ve vzduchu, když se granát, který na odstředivou sílu reagoval jako závaží na konci obrovského kyvadla, zhoupl do oblouku. Padákové šňůry, které přežily laserový paprsek, se natáhly jako struny bendža a po dvou a po třech se začaly trhat.

V okamžiku, kdy už se zdálo, že se granát s Rychlou smrtí zhoupnutím dozadu rozbije o vrtulník, se utrhl a začal padat k hladině.

„Je pryč!“ vykřikl Pitt.

Steiger byl příliš vyčerpán, než aby zareagoval. Sandecker, který s námahou překonával mrákoty způsobené náhlým vyrovnáním střemhlavého letu, s velkými obtížemi poklekl a zatřásl Steigerovým ramenem.

„Leťte k zaoceánskému parníku,“ řekl velmi unaveným, ale už klidným hlasem.

Pitt nesledoval Minervu letící pryč do bezpečí. Sledoval granát, dokud jeho modrý povrch nesplynul s modří vlnící se vody a nezmizel z dohledu. Detonační mechanismus se opozdil a vybuchl až pod vodou. Biologický organismus nesoucí hrozbu utrpení a masového vymírání se v rychlosti téměř tři sta šedesát stop za vteřinu ponořil do čekající náruče nekonečného oceánu.

Pitt se díval tak dlouho, dokud se malá bílá jizva po dopadu na hladinu neuzavřela nikdy nekončícím vlněním oceánu.

***

V pohledu na umírající loď je něco zarmucujícího. Prezident cítil hluboké pohnutí při pohledu na sloupy kouře valící se z *Iowy* a na požární lodi marně se snažící plameny uhasit.

Seděl s Timothy Marchem, Dalem Jarvisem a s náčelníky štábů ve vlastní pracovně v Pentagonu, aby zahájili předpokládaná vyšetřování, diktovali neodkladné zprávy a vydávali důležité směrnice a příkazy. Duševní otřes za několik hodin zeslábne natolik, že sdělovací prostředky začnou volat po krvi, po krvi kohokoliv.

Prezident navrhoval cíle a zaměření akcí. Pokřik veřejnosti musí být zmírněn. Nic by se nezískalo, kdyby se den útoku vyhlásil dnem hanby. Bylo třeba celou záležitost smést ze stolu tak tiše, jak jen to bylo možné.

„Právě došla zpráva, že v nemocnici Bethesda Naval Hospital zemřel admirál Bass,“ oznámil tiše Jarvis.

„Musel to být statečný muž, když po všechny ty roky unesl hroznou tíhu tajemství Rychlé smrti,“ řekl prezident.

„Konečně přestala existovat,“ zabručel March.

„Je tu ještě ostrov Rongelo,“ připomněl Jarvis.

„Ano,“ řekl prezident s utrápeným přikývnutím. „Ten je tu pořád.“

„Nemůžeme dovolit, aby zůstala jakákoliv stopa organismu.“

Prezident se podíval na Jarvise. „Co navrhujete?“

„Vymazat ostrov z mapy,“ odpověděl Jarvis.

„To je vyloučené,“ ozval se March. „Kdybychom odpálili atomovou bombu, Sověti by proti nám vzbouřili celé peklo. Už dvacet let je oběma státy dodržováno moratorium na nadzemní jaderné zkoušky.“

Na Jarvisových rtech se rozvlnil lehký úsměv. „Tu smlouvu ještě nepodepsali Číňané.“

„To je pravda.“

„Tak si vezmeme poučení z operace Planá růže,“ navrhl Jarvis. „Co nejblíže k pevnině Číny pošleme jednu z našich raketami vyzbrojených ponorek s rozkazem vystřelit odtamtud atomový granát na ostrov Rongelo.“

March a prezident si vyměnili uvážlivé pohledy. Pak se obrátili k Jarvisovi v očekávání dalších podrobností návrhu.

„Neexistují žádné oficiálně ohlášené přípravy Američanů k nukleární zkoušce a žádná naše povrchová loď ani letadlo není k místu výbuchu blíž než dva tisíce mil. Neexistuje žádný hmatatelný důkaz, který by mohli Rusové použít k vykonstruování právního sporu proti nám. Pokud jde o jejich špionážní družice, ty jim moc nepomohou, protože zaznamenají pouze start rakety v čínských teritoriálních vodách, tedy na čínském území.“

„Snad by se to dalo úspěšně provést pod pláštíkem Číny,“ řekl March, kterého ten nápad potěšil. „Číňané, samozřejmě, jakoukoliv odpovědnost odmítnou, ale po obvyklých obviněních Kremlu, našeho ministerstva zahraničních věcí a ostatních rozhořčených států odsuzujících Peking epizoda rychle odumře a za dva týdny bude zapomenuta.“

Prezident se díval nepřítomně, když bojoval se svým svědomím. Po osmi letech ve svém úřadě se poprvé setkal s totální bezmocností svého postavení. Brnění moci dostalo vlasové trhliny, které by po nepředvídaném zásahu mohly vybouchnout.

Nakonec se s námahou příslušející muži dvakrát staršímu zvedl z křesla.

„Modlím se k Bohu,“ řekl s očima plnýma smutku, „abych byl posledním člověkem v dějinách, který vědomě nařizuje jaderný úder.“

Pak se obrátil a pomalu odešel k výtahu, který ho vyvezl do Bílého domu.

Umkono, Jižní Afrika

Leden 1989

Vedro časně ranního slunce jako by naznačovalo svou sympatii, když dva muži nechávali jemně rukama prokluzovat lana při spouštění velké truhly na dno hrobu. Lana pak se šustivým zvukem vytáhli zpod neohlazených hran rakve.

„Opravdu nechcete, abych hrob zasypal?“ zeptal se hrobař ebenově černé pleti, když kolem svalnatého ramene svinoval lana.

„Díky, postarám se o to,“ řekl Pitt a podával mu několik jihoafrických randových bankovek.

„Žádné peníze neberu,“ řekl hrobník. „Kapitán se choval jako přítel. Ani vykopáním několika stovek hrobů bych nesplatil laskavost, kterou za svého života zahrnoval mou rodinu.“

Pitt s pochopením přikývl. „Půjčím si vaši lopatu.“

Hrobník mu vyhověl, a když se se zájmem podíval na Pittovu ruku, zeširoka se usmál. Pak s mávnutím na pozdrav vykročil po úzkém chodníku vedoucím ze hřbitova do vesnice.

Pitt se rozhlédl. Krajina byla svěží, ale drsná. Se sluncem stoupajícím výš na oblohu se začala z vlhkého podrostu vznášet nad rostlinstvem lehká pára. Rukávem si otřel potem zmáčené čelo, natáhl se pod keř mimózy a prohlížel si její kvetoucí žluté, chmýřím pokryté kulovité květy a dlouhé bílé trny a poslouchal vzdálené kejhání zoborožců. Pak svou pozornost obrátil k velkému žulovému kamenu v čele hrobu.

ZDE LEŽÍ FAWKESOVA RODINA
Patrick McKenzie
Myrna Clarissa
Patrick McKenzie jr.
Jennifer Louise
Spojeni navěky 1988

Kapitán byl dobrým prorokem, uvažoval Pitt. Náhrobní kámen byl jako celek vytesán několik měsíců před Fawkesovou smrtí na palubě *Iowy*. Smetl z rukávu zbloudilého mravence a pak se na dvě hodiny oddal podřimování. Probudil ho zvuk přijíždějícího osobního auta.

Řidič v uniformě seržanta zabrzdil bentleye, vyklouzl zpoza volantu a otevřel zadní dveře. Vystoupil plukovník Joris Zeegler, za ním ministr obrany Pieter De Vaal.

„Vypadá to tady dost mírumilovně,“ podotkl De Vaal.

„Od masakru Fawkesovy farmy je v této části klid,“ odpověděl Zeegler. „Hrob je, myslím, tímto směrem, pane.“

Pitt vstal a oprášil se, když přicházeli blíž. „Je dobře, pánové, že jste se obtěžovali tak daleko,“ řekl a natáhl ruku.

„Ujišťuji vás, že to zase tak hrozná námaha nebyla,“ řekl arogantně De Vaal. Nataženou Pittovu ruku ignoroval a neuctivě se posadil na Fawkesův náhrobní kámen. „Plukovník Zeegler zorganizoval inspekční cestu do severní provincie Natalu. Sem to je jenom malá zajížďka a krátké přerušení bylo zahrnuto do programu cesty. Nikomu neublíží.“

„Nezdržím vás dlouho,“ řekl Pitt a nenucené zkoumal špínu na tmavých brýlích. „Znal jste kapitána Fawkese?“

„Mám porozumění pro vaši zvláštní žádost setkat se se mnou na venkovském hřbitově, zaslanou mi vysokými kruhy vaší vlády, chci však, aby bylo jasné, že tu jsem ze zdvořilosti, nikoliv na rozkaz.“

„Chápu,“ řekl Pitt.

„Ano, jednou jsem se s kapitánem Fawkesem setkal,“ řekl De Vaal s pohledem upřeným do prázdna. „Myslím, že to bylo v říjnu. Brzy po vyvraždění jeho rodiny. Vyjádřil jsem mu soustrast jménem ministerstva obrany.“

„Přijal vaši nabídku velet útoku na Washington?“

De Vaal nehnul ani brvou. „To je vyložená pitomost. Po smrti jeho ženy a dětí se z něho stal člověk duševně nevyrovnaný. Ten útok naplánoval a řídil úplně sám.“

„Opravdu?“

„Má hodnost i postavení mi dovolují, abych nestrpěl žádné hrubosti,“ řekl De Vaal a postavil se. „Dobrý den, pane Pitte.“

Pitt ho nechal ujít dvacet stop, než řekl: „Operace Planá růže, pane ministře. Naše výzvědná služba o ní věděla skoro od začátku.“

De Vaal se uprostřed kroku zastavil, obrátil se a podíval se na Pitta. „Opravdu o ní věděli?“ Šel zpátky a postavil se tváří k muži z agentury NUMA. „Tak oni věděli o Plané růži?“

„Ze všech lidí právě vás by to nemělo vůbec překvapit,“ řekl vlídně Pitt. „Konec konců, vždyť jste to byl přece vy, kdo jim to prozradil.“

De Vaalův nadutý klid dostal trhliny. Pohledem požádal Zeeglera o podporu. Plukovník ale ani nemrkl, tvář měl jako vytesanou z kamene. „To je nesmysl,“ řekl De Vaal. „Pronášíte tady neuvážená obvinění, aniž byste je měl sebeméně podložena.“

„Připouštím, že mi schází několik podrobností,“ řekl Pitt, „ale já jsem se do té hry dostal dost pozdě. Byla to hezká intrika a bez ohledu na výsledek, vy jste v každém případě vyhrál, pane ministře. S tím, že by se operace opravdu uskutečnila, se nikdy nepočítalo. Obvinění ARA za útok s cílem získat sympatie pro bílou menšinu Jižní Afriky bylo jenom kouřovou clonou. Skutečným cílem bylo znemožnit a přivést k pádu stranu ministerského předsedy Koertsmanna, aby ministr obrany měl záminku k nastolení vojenské vlády v čele s nikým jiným než Pieterem De Vaalem.“

„Proč to říkáte?“ řekl vztekle De Vaal. „Co tím chcete získat?“

„Nerad vidím, když se zrádcům dobře daří,“ odsekl ironicky Pitt. „Abych nezapomněl, kolik jste si vy a Emma ulili bokem pro strýčka Příhodu? Tři, čtyři, pět miliónů dolarů?“

„Pronásledujete stíny, Pitte. Zde přítomný plukovník Zeegler vám může dosvědčit, že Emma byl placeným agentem ARA.“

„Emma prodával zfalšované zprávy z fasciklů vašeho ministerstva obrany každému černošskému revolučnímu zelenáči, který byl ochoten dobře zaplatit, aby se s vámi pak dělil o výtěžek. To bylo zatraceně výnosné vedlejší zaměstnání, pane De Vaale.“

„Nemusím tady stát a poslouchat ty jeho nesmyslné řeči,“ zasyčel ministr. Hlavou pokynul Zeeglerovi a ukázal na čekajícího bentleye.

Zeegler se ani nepohnul. „Promiňte, pane ministře, myslím však, že byste měl pana Pitta vyslechnout.“

De Vaal se dusil vztekem. „Jorisi, sloužil jste mi deset let a velmi dobře víte, jak krutě trestám každou neloajálnost.“

„Jsem si toho vědom, pane, myslím však, že s přihlédnutím ke změněné situaci bychom přece jen měli zůstat,“ řekl Zeegler a ukázal na černého muže proplétajícího se k nim mezi náhrobními kameny. Z jeho pochmurné tváře vyzařovala rozhodnost. Byl oblečen v uniformě ARA a v ruce nedbale držel dlouhý zahnutý marocký nůž.

„Čtvrtý účastník dramatu,“ řekl Pitt. „Dovolte, abych vám představil Thomase Machitu, nového vůdce Africké revoluční armády.“

Přestože ministrův doprovod neměl žádnou zbraň, Zeegler stál bezstarostně dál. De Vaal otočil hlavu a s prudkými gesty směrem k Machitovi vykřikoval na šoféra, „Seržante! Zastřelte ho! Proboha, tak ho zastřelte!“

Seržant se díval ve směru De Vaala, jako kdyby byl průhledný. Se vzrůstajícím strachem v očích se De Vaal obrátil k Zeeglerovi. „Jorisi, co to má znamenat?“

Zeegler neodpověděl, v jeho bezvýrazné tváři se nepohnul ani sval.

Pitt ukázal k otevřenému hrobu. „Byl to kapitán Fawkes, kdo draze zaplatil za váš rafinovaně připravený čin. Smrt jeho rodiny ho mohla vyvést z rovnováhy a přimět k neuvážené pomstě, úplně ho ale dorazilo zjištění, že byl tak odporně a hanebně podveden, když jste poslal Emmu, aby ho zabil. Ovšem, byla to nutná součást vašeho plánu, protože kdyby byl Fawkes chycen živý, mohl by prozradit vaši přímou angažovanost v té hrůzné akci. Rovněž jste nemohl připustit, aby se nějakou náhodou dověděl, že organizátorem útoku na jeho farmu jste byl vy.“

„Ne!“ vyhrkl chraptivě De Vaal.

„V Jižní Africe byl kapitán Patrick McKenzie Fawkes jediným mužem schopným úspěšně provést Planou růži. Vy jste chladnokrevně nařídil zavraždit jeho manželku a děti s vědomím, že žalem sklíčený muž bude toužit se nějak pomstít. Ten masakr byl vychytralým tahem, který uvedl do rozpaků i pracovníky vašeho ministerstva, protože nemohli najít rozumnou souvislost s žádnou známou povstaleckou organizací. Ani v duchu jim nenapadlo, že jejich šéf se tajně spolčil s četou černošských žoldnéřů z Angoly.“

V očích De Vaala se objevilo bezedné zoufalství. „Jak je možné, že to všechno víte?“

„Plukovník Zeegler jako dobrý důstojník zpravodajské služby pátral tak dlouho, až se dopátral pravdy,“ řekl Pitt. „A Fawkes, jako většina námořních kapitánů, si vedl deník. Byl jsem u toho, když se ho Emma pokusil zabít. Fawkes mi zachránil život dříve, než loď vyletěla do povětří. Deník s několika dodatečnými poznámkami o vás stačil vložit do vodotěsného pytlíku na tabák a zasunout mi ho pod košili. V tom deníku je zatraceně zajímavé čtení, hlavně pro prezidenta a šéfa Státní bezpečnosti.“

„Mimochodem,“ pokračoval Pitt, „vaše falešná vykonstruovaná zpráva, v níž jste se snažil do své zločinné akce zaplést ministerského předsedu Koertsmanna, nebyla nikdy brána vážně, její hodnota nebyla doceněna. Bílý dům byl uspokojen tím, že operace Planá růže byla koncipována a prováděna za jeho zády. Tím byl váš podlézavý plán převzít vládu rozmetán v prach. Fawkes vás nakonec přece jen do toho zamíchal, i když po své smrti. Ostatní podrobnosti dodal major Machita, který souhlasil s přechodným zakopáním válečné sekery s plukovníkem Zeeglerem do doby vaší likvidace. Pokud jde o mou přítomnost, byl jsem na svou žádost pověřen rolí organizátora tohoto obřadného setkání, protože se cítím být dlužníkem kapitána Fawkese.“

Ve vytřeštěném pohledu De Vaala se zračila porážka. Obrátil se k Zeeglerovi. „Jorisi, tu zradu jste zorganizoval vy?“

„Žádný člověk nezůstává věrný zrádci.“

„Zasluhuje-li někdo zemřít, De Vaale, pak jste to vy,“ řekl Machita, jehož tvář sálala nenávistí ze všech pórů.

De Vaal si Machity vůbec nevšímal. „Nemůžete jen tak jednoduše popravit člověka mého postavení. Zákon vyžaduje soud.“

„Ministerský předseda Koertsmann si nepřeje žádný skandál,“ řekl Zeegler, aniž by se svému šéfovi podíval do očí. „Navrhl, abyste zemřel při výkonu povinností.“

„To se ze mne stane mučedník.“ V rysech De Vaala se mihl nepatrný výraz nestydaté sebedůvěry. „Dovedete si mne představit jako mučedníka?“

„Ne, pane. Souhlasil proto s mým návrhem, abyste neočekávaně zmizel ze světa. Bude lepší, když se stanete nikdy nevyřešeným a zapomenutým tajemstvím.“

De Vaal příliš pozdě zahlédl záblesk ocele Machitova nože mířícího zespodu mezi genitálie a pupek. Ministrovi obrany v hrůze vylezly oči z důlků. Pokusil se něco říci, ale výsledkem byly jen malátné pohyby rtů a povzdech podobný spíše zvířecímu zvuku. Na jeho uniformě se začala šířit rudá skvrna.

Machita držel rukojeť nože a pozoroval smrt objímající De Vaala. Když se jeho tělo zhroutilo, Machita do něho strčil a De Vaal spadl do otevřeného hrobu. Tři muži přistoupili k okraji hrobu, stáli a dívali se na pramínky bláta stékající a dopadající na dole roztažené tělo.

„Pro lidi jeho druhu je to vhodné místo odpočinku,“ zamumlal Machita.

Zeegler byl ve tváři bledý. Na bitevním poli si už na mrtvé zvykl, ale toto bylo něco úplně jiného. „Požádám řidiče, aby hrob zasypal.“

Pitt zavrtěl hlavou. „To není nutné. Fawkes ve svém deníku projevil poslední přání a já jsem si slíbil, že mu ho splním.“

„Jak je libo.“ Zeegler se obrátil k odchodu. Machita se tvářil, jako by chtěl něco říci, pak si to však rozmyslel a vykročil směrem k houštině obklopující hřbitov.

„Počkejte,“ řekl Pitt. „Neměli byste promarnit takovou příležitost.“

„Jakou příležitost?“ zeptal se Zeegler.

„Když jste dokázali spolupracovat při zničení společného nepřítele, bylo by velice nerozumné nevyužít této příležitosti a z očí do očí si neprodiskutovat rozdíly v názorech.“

„To je škoda slov,“ řekl pohrdavě Zeegler. „Thomas Machita dovede hovořit jenom pomocí násilí.“

„I vy, pane Pitte, jako všichni ze Západu, se na náš boj díváte s nezměrnou naivitou,“ řekl klidně Machita. „Žádný rozhovor nemůže na stávajícím stavu vůbec nic změnit. Vláda v Jižní Africe časem stejně připadne černým.“

„Zaplatíte krutou daň, než nad Kapským Městem zavlaje vaše vlajka,“ řekl Zeegler.

„Mat druhým tahem,“ řekl Pitt. „Oba hrajete gambit s matem ve druhém tahu.“

Zeegler se na Pitta podíval a řekl. „Možná z vašeho pohledu, pane Pitte. Pro nás to vše zachází do hloubek, které žádný nezasvěcenec nemůže pochopit.“

Plukovník odešel k autu a Machita se rozplynul v džungli…

Příměří skončilo. Propast byla zřejmě příliš široká, než aby se dala překročit.

Pitta zachvátila vlna bezmocnosti smíšené s hněvem. „Co to všechno bude znamenat za tisíc roků?“ vykřikl ještě za nimi.

Zvedl lopatu a pomalu začal házet hlínu do hrobu. Nebyl schopen se přinutit k pohledu na De Vaala. Když uslyšel dopadat hlínu na hlínu, věděl, že ministra obrany už nikdy nikdo neuvidí.

Když byl hotov a navršená mohyla byla hezky srovnána, otevřel podlouhlé pouzdro ležící na trávě vedle náhrobního kamene a vytáhl čtyři rozkvetlé rostliny. Když je pečlivě zastrčil do hlíny v rozích místa Fawkesova posledního odpočinku, narovnal se a poodstoupil.

„Odpočívejte v pokoji, kapitáne Fawkesi. Snad nebudete souzen příliš přísně.“

Pitt nepociťoval ani smutek, ani soucit, spíše jakýsi druh spokojenosti. Prázdné pouzdro zasunul pod jednu paži, lopatu přehodil přes rameno a vyšel směrem k vesnici Umkono.

Čtyři buganvílie za ním nastavovaly své květy africkému slunci.